

LEE CHILD

SĂ NU TE ÎNTORCI
NICIODATĂ!

Lee Child

Să nu te întorci niciodată!

Titlul original
Never Go Back, 2013

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editura Trei, 2014

Cititorilor mei,
cărora le mulțumesc și le sunt recunoscător.

Capitolul 1

În cele din urmă, îl urcară pe Reacher într-o mașină și-l duseră la un motel situat la un kilometru și jumătate distanță. Aici, recepționarul îi dădu o cameră cu toate caracteristicile la care Reacher se aștepta, pentru că văzuse astfel de camere de mii de ori până atunci. Avea o aerotermă hârâitoare, prea zgomotoasă ca să te lase să dormi cu ea pornită, ceea ce-l avantaja pe proprietar, care avea să facă economii la curentul electric. La fel, toate becurile din socluri erau de putere redusă. Covorul subțire se usca în câteva ore după spălare, astfel încât camera putea fi închiriată din nou în aceeași zi. Nu că l-ar fi curățat cineva prea des. Era închis la culoare și cu model, ideal pentru mascarea petelor. Tot așa era și așternutul de pat. Fără îndoială că dușul abia lăsa apa să curgă, având furtunul gătit, iar prosoapele erau subțiri, săpunul, mic și șamponul, ieftin. Mobila era închisă la culoare și plină de zgârieturi, iar televizorul era mic și vechi, în vreme ce perdelele erau cenușii de-atâta mizerie.

Totul conform așteptărilor. Nimic pe care să nu-l fi văzut de mii de ori până atunci.

Dar tot mohorât.

Așa că nici nu apucă să bage cheia în buzunar, că se și întoarse în parcare. Aerul era răcoros și ușor umed. Era seara, târziu, în toiul iernii și în colțul nord-estic al statului Virginia. Apa leneș-curgătoare a Potomacului nu era departe. Dincolo de fluviu, înspre est, luminile Washingtonului aprinseseră norii. Capitala națiunii, unde se întâmplau tot felul de lucruri.

Mașina care-l adusese acolo pleca deja. Reacher se uita cum ceața îi estompa luminile de poziție. Într-o secundă, acestea dispărură complet, iar lumea rămase tăcută și nemișcată. Doar pentru un minut. Deodată, o altă mașină își făcu apariția, deplasându-se energic și sigur, ca și cum știa unde trebuie să ajungă. O coti în parcare. Era un sedan simplu, de culoare neagră. Aproape sigur, un vehicul guvernamental. Se îndrepta spre recepția motelului, dar fasciculele farurilor baleiară silueta imobilă a lui Reacher și mașina își schimbă direcția, îndreptându-se fix spre el.

Musafiri. Scop necunoscut, dar veștile aveau să fie ori bune, ori rele.

Sedanul opri paralel cu clădirea, la o distanță de Reacher egală cu cea a distanței dintre acesta și camera lui, lăsându-l singur într-un

spațiu de mărimea unui ring de box. Doi bărbați se dădură jos din mașină. În pofida frigului, erau îmbrăcați în tricouri albe și mulate pe tors și pantaloni de atletism, din aceia pe care sprinterii îi dau jos de pe ei cu doar câteva secunde înainte de start. Cei doi indivizi păreau să aibă peste un metru optzeci și nouăzeci de kilograme. Mai scunzi decât Reacher, dar nu cu mult. Amândoi erau militari. Asta era limpede. Tunsoarea îi trăda. Niciun frizer civil n-ar fi fost atât de pragmatic sau la fel de brutal. N-ar fi rezistat pe piață.

Tipul de pe locul pasagerului ocoli botul mașinii și se alătură șoferului. Amândoi stăteau acolo, umăr lângă umăr. Erau încălțați cu niște pantofi de sport, mari, albi și informi. Niciunul dintre ei nu fusese de curând în Orientul Mijlociu. Nu erau arși de soare, nu aveau riduri de la mijitul în soare, iar în ochii lor nu citeai nici stres, nici încordare. Amândoi erau tineri, la mai puțin de treizeci de ani. Teoretic, Reacher putea să le fie tată. Erau subofițeri, își zise el. Specialiști, probabil, nu sergenți. Nu arătau ca niște sergenți. Nu erau îndeajuns de înțelepți. Dimpotrivă. Aveau fețe apatice, lipsite de expresivitate.

Tipul de pe locul pasagerului spuse:

— Tu ești Jack Reacher?

— Cine întreabă? spuse Reacher.

— Noi.

— Și cine sunteți voi?

— Suntem consilierii tăi juridici.

Ceea ce, evident, nu erau. Reacher știa asta. Avocații militari nu umblă câte doi și nu respiră pe gură. Cei doi erau altceva. Vești proaste, nu bune. Situație în care trecerea imediată la acțiune era întotdeauna cea mai bună variantă. Destul de simplu să mimeze o înțelegere subită a situației și o apropiere energetică și o mână ridicată în semn de bun venit, și destul de simplu să lase apropierea energetică să devină un elan de neoprit, iar mâna ridicată să se transforme într-o lovitură secerătoare, un cot înfipt în mutra tipului din stânga, venit cu forță de sus în jos, urmat de o călcătură cu piciorul drept, ca și cum strivirea unui gândac imaginar fusese întregul scop al exercițiului fizic, după care reculul călcăturii urma să pregătească aceeași lovitură cu cotul în beregata tipului din dreapta, un', doi, trei, cot în mutră, călcătură, cot în gât, sfârșitul jocului.

Destul de simplu. Și întotdeauna abordarea cea mai sigură. Mantra¹ lui Reacher: *trece primul la represalii*. Mai ales când ești singur împotriva a doi indivizi care au de partea lor tinerețea și energia.

Dar... nu era sigur. Nu într-un tot. Nu încă. Și nu-și putea permite o asemenea greșală. Nu atunci. Nu în asemenea circumstanțe. Era inhibat. Lăsa momentul să treacă și spuse:

— Și care e sfatul vostru juridic?

— Comportament indecent, răspunse individul. Ai discreditat unitatea. Dacă se ajunge la Curtea Marțială, toți avem de suferit. Așa că trebuie să pleci dracului din oraș, imediat. Și să nu te mai întorci niciodată.

— Nimeni n-a vorbit de Curtea Marțială.

— Nu încă. Dar o vor face. Așa că nu mai zăbovi în așteptarea ei.

— Ascult de niște ordine.

— Nu te-au putut găsi până acum. Nu te vor găsi nici acum. Armata nu folosește recuperatori. Și, oricum, niciun recuperator nu te-ar putea găsi. Nu așa cum se pare că trăiești.

Reacher nu spuse nimic, așa că individul continuă:

— Țasta e sfatul nostru juridic.

— Am notat, zise Reacher.

— Trebuie să faci mai mult decât să notezi.

— Serios?

— Pentru că îți oferim un stimulent.

— Ce fel de stimulent?

— În fiecare noapte în care te găsim tot aici, o să-ți tragem un șut în cur.

— Nu mai spune!

— Începând cu seara asta. Ca să înțelegi cum se cuvine ce trebuie să faci.

— Ați cumpărat vreodată un aparat electrocasnic? Întrebă Reacher.

— Ce legătură are asta cu ce-am vorbit noi?

— Am văzut odată unul, într-un magazin. Avea pe spate o etichetă galbenă. Scrisa că, dacă nu-l manevrezi cum trebuie, riști să mori sau să te accidentezi grav.

¹ *Mantra* – Formulă sacră cu valoare magică și educativă, în unele practici și religii orientale.

— Și?

— Închipuiți-vă că și eu am o astfel de etichetă.

— Nu ne facem griji din pricina ta, bătrâne.

Bătrâne. Reacher văzu cu ochii minții imaginea tatălui său. Într-un loc însorit. Posibil în Okinawa. Stan Reacher, născut în Laconia, New Hampshire, un căpitan de marină care își făcea serviciul militar în Japonia, cu o soție și doi băieți adolescenți.

Reacher și fratele lui îi ziceau „bătrânul”, iar tatăl lor părea bătrân, chiar dacă în acel moment era cam cu zece ani mai tânăr decât era Reacher în seara aceea.

— Cărați-vă de-aici! spuse Reacher. Duceți-vă de unde ați venit. Situația vă depășește.

— Noi vedem lucrurile altfel.

— Mi-am câștigat traiul din chestii de-astea, spuse Reacher. Dar voi știți asta, nu-i așa?

Niciun răspuns.

— Cunosc toate manevrele. Pe unele le-am inventat chiar eu.

Niciun răspuns.

Reacher încă mai avea cheia în mână. Regulă empirică: nu-l ataci pe un individ care tocmai a descuiat ușa și a intrat. Un mănunchi de chei e mai bun, dar chiar și numai o cheie constituie o armă foarte bună. Prinzi capul cheii în palmă, scoți tija între degetele arătător și mijlociu și ai un box cât se poate de decent.

Dar ăștia nu erau decât niște tâmpiți. Nu era cazul să se enerveze prea tare. Nu era nevoie de carne sfâșiată și oase rupte.

Reacher băgă cheia în buzunar.

Faptul că purtau pantofi de sport însemna că nu aveau de gând să îl lovească cu piciorul. Nimeni nu lovește cu piciorul încălțat în pantofi de atletism albi și moi. Ar fi illogic. Decât dacă ar urmări să dea lovituri cu piciorul doar așa, de amorul artei. Ca unul dintre acele fetișuri legate de artele marțiale având denumiri de mâncăruri chinezești, Taekwondo și așa mai departe. Toate foarte potrivite pentru Jocurile Olimpice, dar inutile în luptele de stradă. Să-ți ridici piciorul ca un câine în dreptul unui hidrant însemna să implori să fii caftit. Să implori să ți se pună piedică și să fii lovit cu piciorul până la pierderea cunoștinței.

Oare indivizii ăștia își dădeau seama de lucrul ăsta? Se uitaseră la

picioarele lui? Reacher purta niște bocanci grei.

Comozi și durabili. Îi cumpărase în Dakota de Sud. Plănuise să-i poarte toată iarna.

— Acum o să intru în cameră, spuse Reacher.

Niciun răspuns.

— Noapte bună, zise el.

Niciun răspuns.

Reacher se întoarse pe jumătate și aproape că făcu un pas înapoi, spre ușa camerei lui, un sfert de cerc fluid, cu tot cu mișcarea umerilor și, așa cum știa că vor face, cei doi inși se mișcă către el, mai rapid decât se mișca el, improvizând și aproape fără voia lor, gata să-l înșface.

Reacher lăsa lucrurile să continue până când inerția indivizilor ajunse suficient de mare, după care se roti un sfert de cerc în sens invers, moment în care se mișcă la fel de repede ca ei, o sută zece kilograme pe cale să se ciocnească frontal cu o sută optzeci de kilograme, și continuă să se răsucescă trimițând un croșeu lung de stânga tipului aflat în partea stângă. Lovitura îl atinse pe acesta, așa cum intenționează, tare în ureche, iar capul individului se aplecă brusc într-o parte, ricoșând de umărul partenerului, moment în care Reacher trimitea deja un upercut de dreapta în bărbia partenerului. Traectoria loviturii avu acuratețea unei diagrame de manual, iar capul individului se mișcă brusc în spate, în același fel în care se bălăbănise și capul camaradului său și aproape în aceeași secundă. De parcă ar fi fost niște marionete, iar maestrul păpușar tocmai strănutase.

Amândoi rămaseră însă în picioare. Tipul din stânga se clătina ca un marinar pe puntea unei corăbii, iar cel din dreapta se mișca împleticindu-se înapoi. Individul din stânga era complet instabil și se sprijinea pe călcâie, iar centrul lui de greutate era expus și neprotejat. Reacher îi expedie o directă de dreapta în plexul solar, suficient de tare ca să-i taie respirația, dar îndeajuns de blândă ca să nu-i provoace vătămări neurologice durabile. Tipul se îndoi de mijloc și se ghemui, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Reacher păși pe lângă el și se duse după tipul din dreapta, care, văzându-l că se apropie, încercă să trimită o lovitură slabă. Reacher o pară cu antebrațul stâng și repetă isprava cu directa de dreapta în plexul solar.

Individul se îndoi de la mijloc, la fel ca partenerul lui.

După asta i-a fost ușor să-i îmbrâncească pe rând, până când îi îndreptă în direcția potrivită, pentru ca apoi, cu latul bocancului, să le facă vânt, unul câte unul, în direcția mașinii cu care veniseră. Cei doi se lovira la cap, destul de tare, și rămaseră lați. În urma impactului, lăsaseră niște scobituri puțin adânci în panourile portierelor. Zăceau acolo gemând, conștienți încă.

A doua zi de dimineață, se vor trezi cu dureri de cap și vor fi nevoiți să dea explicații pentru mașina lovită. Doar atât. Având în vedere circumstanțele, fusese milostiv. Mărinimos. Plin de tact. Ba chiar se purtase cu mănuși.

Bătrâne.

Destul de bătrân ca să le fie tată.

În acel moment, Reacher se afla în Virginia de mai puțin de trei ore.

Capitolul 2

Reacher reușise, în sfârșit, să ajungă la destinație, plecând tocmai de la zăpezile din Dakota de Sud. Dar nu foarte repede. Rămăsese într-un oarecare impas în Nebraska, de două ori, iar de acolo înaintase la fel de încet. Missouri însemnase o lungă așteptare, după care apăruse un Ford argintiu, condus spre est de un bărbat ciolănos, care vorbise tot drumul din Kansas City până în Columbia, apoi tăcuse. În Illinois, avusese parte de un Porsche negru, furat, bănuise Reacher, iar apoi, la un popas, de doi indivizi înarmați cu cuțite. Voiseră bani, iar Reacher credea că se aflau încă în spital. Indiana însemnase două zile de mers la întâmplare, apoi un Cadillac albastru cam rablagit, condus cu prudență de un domn bătrân și respectabil, cu un papion de aceeași culoare ca mașina. În Ohio a zăbovit patru zile într-un orașel, fiind luat de o camionetă Silverado roșie, condusă de un cuplu de tineri însoțiți de câinele lor, porniți în căutare de lucru. Ceea ce, în opinia lui Reacher, era posibil pentru ei doi. Câinele n-avea să-și găsească ușor de lucru. Probabilitatea să rămână pentru totdeauna cu datoria neachitată era foarte mare. Era o ditamai potaia nefolositoare, de o culoare pală, să fi avut vreo patru ani, încrezător și prietenos. Și avea mult păr de împrăștiat, chiar dacă era în mijlocul iernii. Când s-a dat jos din mașină, Reacher era acoperit de un puf auriu.

A urmat o buclă illogică spre nord și spre est în Pennsylvania, dar a fost singura variantă pe care Reacher a reușit s-o găsească. A petrecut o zi în apropiere de Pittsburgh și alta aproape de York, apoi un negru de vreo douăzeci de ani l-a dus până în Baltimore, Maryland, cu un Buick alb vechi de aproximativ treizeci de ani. În general, o deplasare lentă.

Dar de la Baltimore a fost ușor. Baltimore se întindea pe ambele laturi ale autostrăzii I-95. Districtul Columbia era următoarea oprire spre sud, iar partea statului Virginia unde voia să ajungă Reacher era mai mult sau mai puțin în interiorul „balonului” Districtului Columbia, cam la aceeași distanță spre vest de Cimitirul Arlington cum era Casa Albă spre est. Reacher venise cu autobuzul de la Baltimore și coborâse la o autogară din spatele Union Station, apoi mersese pe jos prin oraș, pe K Street spre Washington Circle, după aceea pe 23rd Street spre Lincoln Memorial și, în fine, peste pod spre cimitir. În fața porților era o stație de autobuz. Un serviciu local, în special pentru grădinari.

Destinația lui Reacher era un loc numit Rock Creek, unul dintre numeroasele locuri din zonă care purtau același nume, pentru că stânci și pâraie erau pretutindeni, iar colonizatorii fuseseră izolați între ei și la fel de descriptivi în privința denumirilor geografice. Fără îndoială că în vremea drumurilor înnoirite, a pantalonilor trei sferturi și a perucilor fusese un sătuc colonial cochet, dar ulterior rămăsese doar o răscruce oarecare de drumuri într-un spațiu de sute de kilometri pătrați de case scumpe și parcuri de birouri ieftine. Uitându-se pe geamul autobuzului, Reacher observa priveliștea familiară, cataloga aparițiile noi și aștepta.

Destinația lui precisă era o clădire masivă, ridicată cam cu șaizeci de ani în urmă de către Departamentul Apărării din apropiere, pentru un scop inițial de mult uitat. Cam la patruzeci de ani după asta, Poliția Militară o cumpărase la o licitație, dintr-o eroare, după cum s-a dovedit. Un ofițer care se gândea la un alt Rock Creek. Dar oricum a obținut clădirea. A rămas neocupată o perioadă, după care a fost repartizată drept cartier general al nou-înființatei Unități Speciale 110 a Poliției Militare.

Se apropia cel mai mult de ideea de sediu central pe care o avusese vreodată Reacher.

Autobuzul îl lăsă la două intersecții distanță, la un colț de stradă, la poalele unui deal pe care-l urcase de multe ori. Drumul care cobora spre el era pe trei benzi, mărginit de trotuare crăpate, din beton, și arbori maturi în gropi special amenajate. Clădirea cartierului general era în față, pe partea stângă, pe un teren întins, străjuit de un zid din piatră. Doar acoperișul i se vedea, făcut din șindrila cenușie, pe care crescuse mușchi pe panta nordică.

Din drumul cu trei benzi se ramifica o alee de intrare, care trecea de zidul înalt printre doi stâlpi din cărămidă. Pe vremea lui Reacher, aceștia avuseseră doar un rol decorativ, fără ca de ei să fie atârinate niște porți. Dar de atunci fuseseră instalate porțile. Erau din oțel masiv, cu roți din oțel, care rula în niște șine circulare săpate în asfaltul vechi. O măsură de securitate, teoretic, dar practic, nu, pentru că porțile erau deschise. Dincolo de ele, foarte aproape de locul unde se termina cursa porților, era ghereta santinei, și ea nou-apărută. Era ocupată de un caporal care purta noua uniformă de luptă a armatei – lui Reacher i se părea că arăta ca o pijama, largă și cu model imprimat

peste tot. După-amiază târzie se transforma într-un început de seară, iar lumina scădea în intensitate.

Reacher se opri la gheretă, iar caporalul îi aruncă o privire întrebătoare, la care Reacher spuse:

- Am venit în vizită la comandantul tău.
- Adică la maiorul Turner? Întrebă santinela.
- Câți comandanți ai? Întrebă Reacher.
- Unul singur, domnule.
- Și n-o cheamă Susan?
- Ba da. Așa este. Maiorul Susan Turner, domnule.
- Pe ea o vreau.
- Cine să-i spun că o caută?
- Reacher.
- Care e natura problemei pentru care ați venit?
- Personală.
- Așteptați, vă rog.

Tipul luă telefonul și sună. „Un domn Reacher o caută pe doamna maior Turner” Convorbirea dură mult mai mult decât se așteptase Reacher. La un moment dat, caporalul puse palma pe microfon și întrebă:

— Sunteți același Reacher care a fost cândva aici comandant? Maiorul Jack Reacher?

- Da, spuse Reacher.
- Și ați vorbit cu doamna maior de undeva din Dakota de Sud?
- Da, răspunse Reacher.

Individul repetă cele două răspunsuri afirmative în telefon și ascultă ce i se spunea. Apoi, puse receptorul în furcă și îi zise:

- Domnule, vă rog să mergeți.
- Începu să-i dea indicații, dar se opri și zise:
- Cred că știți cum să ajungeți.
- Și eu cred, încuviință Reacher.

O luă din loc și, după zece pași, auzi un hârșăit strident, se opri și se uită înapoi.

Porțile se închideau în urma lui.

Clădirea din fața lui avea o arhitectură specifică a Departamentului Apărării din anii 1950. Lungă și joasă, cu două etaje, cărămidă, piatră, șindrilă, rame metalice verzi la ferestre, balustrade tubulare verzi la

treptele care duceau la uși. Perioada anilor 1950 fusese o adevărată epocă de aur pentru Departamentul Apărării, care beneficiase de bugete uriașe. Forțele terestre, marina militară, forțele aeriene și pușcașii marini primeau tot ce își doreau. Și ceva în plus. În parcare, erau tot felul de mașini. Unele erau sedanuri militare, simple, închise la culoare și destul de folosite. Altele erau vehicule personale, în culori mai vii, dar în general mai vechi. Era și un Humvee singuratic, verde-închis și negru, imens și amenințător lângă o mașinuță roșie cu două locuri. Reacher se întrebă dacă mașinuța era a lui Susan Turner. Probabil. După cum îi vorbise la telefon, părea genul de femeie care să conducă așa ceva.

Reacher urcă cele câteva trepte până la ușă. Aceleași trepte, aceeași ușă, dar revopsite între timp. Și, probabil, nu doar o dată. Armata avea vopsea din belșug și era întotdeauna fericită să o folosească. Dincolo de ușă, locul arăta mai mult sau mai puțin ca altădată. Era un hol, cu o scară de piatră pe dreapta, ce ducea la etaj, și un birou de recepție pe partea stângă. Apoi holul se îngusta într-un coridor ce străbătea clădirea pe lungime, cu birouri pe stânga și pe dreapta. Ușile birourilor aveau panouri de sticlă mată, cu ornamente în formă de trestie. Luminile erau aprinse în coridor. Era iarnă, iar clădirea fusese întotdeauna întunecoasă.

La recepție era o femeie îmbrăcată în aceeași pijama militară de luptă ca și tipul de la poartă, dar cu trese de sergent pe emblema din centrul pieptului. Ca o țintă de tir, își zise Reacher. Sus, sus, sus, foc! Categorie, prefera vechea uniformă de luptă cu model de camuflaj forestier. Femeia era de culoare și nu părea deloc încântată că-l vede. Era agitată din cine știe ce motiv.

— Jack Reacher pentru maior Turner, spuse el.

Femeia se opri și dădu să spună ceva de vreo două ori, ca și cum ar fi avut multe de spus, dar, în final, nu reuși să îngaima decât:

— Fă bine și mergi direct la biroul ei. Știi unde este.

Reacher încuviință din cap. Știa unde este. Cândva fusese biroul lui.

— Mulțumesc, sergent!

Urcă scările. Aceleași trepte uzate din piatră, aceeași balustradă. Urcase scările astea de mii de ori. La un moment dat, coteau la 180 de grade și ieșeau direct deasupra holului de la intrare, la capătul coridorului lung de la etaj. Luminile erau aprinse pe coridor. Pe podea,

aceiași linoleum. Ușile birourilor de pe stânga și de pe dreapta aveau aceiași panouri din sticlă mată, cu ornamente din trestie ca și cele de la parter.

Biroul lui era al treilea pe stânga.

Nu, de fapt, era biroul lui Susan Turner.

Verifică să aibă cămașa vârată în pantaloni și-și pieptănă părul cu degetele. Habar n-avea ce urma să spună. Îi plăcuse vocea ei la telefon. Asta era tot. Simțise că posesoarea ei era o persoană interesantă. Voia s-o cunoască. Simplu ca bună ziua. Făcu doi pași și se opri. Femeia o să creadă că e nebun.

Dar cine nu riscă nu câștigă. Ridică din umeri și înaintă. A treia pe stânga. Ușa era neschimbată, doar revopsită. Solidă în partea de jos, din sticlă în partea de sus, ornamentul în formă de trestie despicând imaginea anostă în felii verticale deformate. Pe perete, lângă clanță, era o plăcuță lucrată în stil corporatist pe care era gravat: Maior S.R. Turner, Ofițer comandant. Asta era o noutate. Pe vremea lui Reacher, numele lui fusese scris pe lemn, sub geam, cu și mai multă economie: Maior Reacher, O.C.

Ciocăni.

Auzi un sunet vag dinăuntru. Se poate să fi fost un *Intră*. Așa că trase aer în piept, deschise ușa și intră.

Se așteptase la schimbări. Dar nu erau multe. Linoleumul de pe podea era același, lustruit până căpătase un luciu subtil și o culoare noroioasă. Biroul era același, din oțel, asemenea unei nave de război, vopsit, dar uzat până când, ici și colo, apăruse metalul lucios, încă îndoit acolo unde un individ îl izbise cu capul, cam pe la finele termenului său de comandant. Scaunele erau aceleași, atât în spatele biroului, cât și în fața lui, obiecte utilitare de la mijlocul secolului, care puteau fi vândute pe bani frumoși în cine știe ce magazin de fițe din New York sau San Francisco. Fișetele erau aceleași. Lustra din tavan era aceeași, un bol din sticlă cu un contur cu alb, atârnat de trei lanțuri mici.

Diferențele erau cât se poate de previzibile și determinate de mersul înainte al timpului. Erau trei telefoane-consolă pe birou, acolo unde înainte fusese unul singur, cu disc, greu și negru. Erau două computere, un desktop și un laptop, acolo unde înainte fuseseră așezate o tăviță de intrări și una de ieșiri și multe, multe hârtii. Harta

de pe perete era nouă și actualizată, iar lustra răspândea o lumină verzuie și bolnăvicioasă, cu un bec modern, fluorescent și economic. Progresul pătrunsese chiar și în Departamentul Armatei.

Doar două lucruri din birou erau neașteptate și imprevizibile.

Mai întâi, persoana din spatele biroului nu era un maior, ci un locotenent-colonel.

Iar al doilea, că nu era o femeie, ci un bărbat.

Capitolul 3

Bărbatul de la birou purta aceeași pijama de luptă ca toți ceilalți, dar aceasta stătea mai prost pe el decât pe majoritatea. Ca la un bal mascat. Ca la un party de Halloween. Nu pentru că ar fi fost teribil de ieșit din formă, ci pentru că arăta grav, cu un aer managerial, de om lipit de birou. De parcă arma lui preferată ar fi fost un creion mecanic cu mină, nu un M16. Avea ochelari de vedere cu rame metalice, iar părul cărunt, de culoarea oțelului, era tuns și pieptănat ca al unui elev de școală primară. Tresele și celelalte însemne confirmau că era, într-adevăr, locotenent-colonel în Armata Statelor Unite ale Americii și că îl chema Morgan.

— Îmi cer scuze, domnule colonel. O căutam pe doamna maior Turner, spuse Reacher.

Tipul pe care-l chema Morgan îi răspunse:

— Ia loc, domnule Reacher.

Prezența autoritară era o calitate rară și prețioasă, apreciată foarte mult în mediul cazon. Iar tipul numit Morgan o poseda din plin. Asemenea părului și ochelarilor, vocea lui era din oțel. Fără vorbe aiurea, fără gălăgie, fără brutalități verbale. Doar o presupunere energetică potrivit căreia orice om întreg la minte va face exact ceea ce îi spusese, pentru că nu prea există alternativă practică și reală.

Reacher se așază pe scaunul pentru vizitatori din apropierea ferestrei. Sub greutatea lui, scaunul, având picioare din tubulatură elastică, cedă un pic, apoi reveni. Își amintea senzația. Se mai așezase pe scaunul respectiv, dintr-un motiv sau altul.

— Te rog să-mi spui exact de ce te afli aici, zise Morgan.

În acel moment, Reacher crezu că urma să primească vestea unei morți. Susan Turner murise. În Afganistan, probabil. Sau într-un accident de mașină.

— Unde e maiorul Turner? întrebă.

— Nu-i aici, răspunse Morgan.

— Dar unde e?

— Poate ajungem și la asta. Dar, mai întâi, trebuie să-ți înțeleg interesul.

— Pentru ce?

— Pentru maiorul Turner.

— Nu am niciun interes legat de maiorul Turner.

- La poartă, ai întrebat de ea, rostindu-i numele.
- E o problemă personală.
- Ca de exemplu?
- Am vorbit cu ea la telefon. Mi s-a părut interesantă. M-am gândit să trec pe-aici și s-o invit la cină, în oraș. Manualul de instrucție nu îi interzice să spună da.
- Sau nu, cum s-ar putea să fie cazul.
- Într-adevăr.
- Despre ce ați discutat la telefon? Întrebă Morgan.
- De una, de alta...
- Despre ce anume?
- A fost o convorbire particulară, domnule colonel. Și nu știu cine ești.
- Sunt comandantul Unității Speciale 110.
- Nu e maiorul Turner?
- Nu mai este.
- Eu credeam că asta e o funcție de maior. Nu de locotenent-colonel.
- Este o însărcinare temporară. Sunt „depanator”. Sunt trimis să rezolv încurcăturile.
- Și aici e vorba de o încurcătură? Asta vrei să-mi spui? Morgan ignoră întrebarea.
- Ai aranjat explicit să te întâlnești cu maiorul Turner?
- Nu explicit, răspunse Reacher.
- A solicitat ea prezența ta aici?
- Nu explicit, spuse din nou Reacher.
- Da sau nu?
- Niciuna, nici alta. Cred că a fost doar o intenție vagă și de o parte, și de cealaltă. Dacă se întâmpla să ajung în zonă. Genul ăla de lucruri.
- Și totuși, iată-te aici, în zonă. De ce?
- De ce nu? Trebuie să fiu undeva.
- Vrei să spui că ai venit tocmai din Dakota de Sud doar în baza unei intenții vagi?
- Mi-a plăcut vocea ei, zise Reacher. Ai o problemă cu asta?
- Ești șomer, corect?
- În prezent.
- De când?

— De când am plecat din armată.

— Ăsta-i un lucru rușinos.

— Unde e maiorul Turner? Întrebă Reacher.

— Această discuție nu este despre maiorul Turner.

— Atunci, despre cine e?

— Această discuție e despre tine.

— Despre mine?

— Fără nicio legătură cu maiorul Turner. Dar ea ți-a scos dosarul din arhivă. Poate că era curioasă în ceea ce te privește. Există un element de avertizare atașat de dosar, care trebuia să se declanșeze când l-a scos. Asta ne-ar fi făcut să economisim ceva timp. Din păcate, n-a funcționat și s-a declanșat abia când ea l-a returnat. Dar, mai bine mai târziu decât niciodată. Pentru că iată-te aici.

— Despre ce vorbești?

— Îl cunoști pe un anume Juan Rodriguez?

— Nu. Cine e?

— La un moment dat, a prezentat interes pentru Unitatea 110. Acum e mort. O cunoști pe o anume Candice Dayton?

— Nu. Și ea e moartă?

— Doamna Dayton e încă în viață și e fericită. Sau nefericită, după cum reiese. Ești sigur că nu-ți amintești de ea?

— Ce-i cu toată povestea asta?

— Ești într-un mare bucluc, Reacher.

— De ce?

— Secretarul Armatei a primit dovezi medicale din care reiese că domnul Rodriguez a murit ca urmare a unei băătăi suferite cu șaisprezece ani în urmă. Întrucât astfel de cazuri nu se prescriu, practic, a fost victima unei omucideri.

— Vrei să spui că unul din oamenii mei a făcut asta? Acum șaisprezece ani?

— Nu, nu asta vreau să spun.

— Atunci e bine. Deci, ce-o face pe doamna Dayton nefericită?

— Ăsta nu e subiectul meu. Altcineva o să discute cu tine despre asta.

— Va trebui să se grăbească. N-o să mai zăbovesc pe-aici mult timp. Mai ales că maiorul Turner nu este. Nu-mi amintesc niciun alt element real de atracție prin împrejurimi.

- Ba o să zăbovești, spuse Morgan. Pe noi doi ne așteaptă o lungă și interesantă conversație.
- Despre ce?
- Dovezile arată că tu l-ai bătut pe domnul Rodriguez acum șaisprezece ani.
- Prostii.
- Ți se va asigura un avocat. Dacă sunt prostii, sunt sigur că avocatul va spune asta.
- Prostii, adică noi doi nu vom purta niciun fel de conversație lungă. Și nici avocat nu-mi trebuie. Eu sunt civil, iar tu ești un căcănar îmbrăcat în pijama.
- Deci, nu vrei să cooperezi de bunăvoie?
- Exact, ai înțeles bine.
- Caz în care cunoști prevederile Titlului 10 din Codul Statelor Unite ale Americii?
- Părți din el, evident, spuse Reacher.
- Atunci s-ar putea să știi că o anumită parte din acel cod ne spune că atunci când un om de rangul tău părăsește armata nu devine civil. Nu imediat și nu într-un tot. Devine un rezervist. Nu are îndatoriri, dar poate fi rechemat oricând la ordin.
- Dar timp de câți ani? Întrebă Reacher.
- Ai avut o autorizație de securitate.
- Îmi amintesc bine de ea.
- Îți amintești ce hârtii a trebuit să semnezi ca s-o obții?
- Vag, recunosc Reacher.
- Își amintea de câțiva indivizi adunați într-o încăpăre, toți cu fețe grave și serioase. Avocați, notari, sigilii, ștampile și pixuri. Morgan spuse:
- Documentele conțineau o mulțime de lucruri tipărite cu litere mărunte. Firesc. Dacă urmează să afli secretele guvernului, guvernul vrea să păstreze un anumit control asupra ta. Înainte, în timpul și după.
- Cât timp după?
- Cea mai mare parte a lucrurilor acelea rămân la secret timp de șaizeci de ani.
- E ridicol.
- Nu-ți face griji, spuse Morgan. În pasajele tipărite mărunț nu

scria c-o să rămâi rezervist timp de șaizeci de ani.

— Asta e bine.

— Dar ce scria suna mai rău decât atât. Scrie că pe o perioadă nedefinită. Dar se întâmplă că, deja, Curtea Supremă ne-a tras-o în privința asta. Ne-a impus să respectăm cele trei restricții concluzive standard comune tuturor cazurilor care cad sub incidența Titlului 10.

— Adică?

— Să fii rechemat la ordin cu succes, să trebuiască să fii sănătos până la vârsta de cincizeci și cinci de ani și să fii susceptibil de a fi antrenat.

Reacher tăcu. Morgan continuă:

— Cum stai cu sănătatea?

— Binișor.

— Câți ani ai?

— Mai am destul până la cincizeci și cinci.

— Ești susceptibil de a fi pregătit?

— Mă îndoiesc.

— Și eu. Dar ăsta e un element pe care-l vom determina empiric, în timpul jobului.

— Vorbești serios?

— Absolut, spuse Morgan. Jack Reacher, din acest moment, ești oficial rechemat în serviciul militar.

Reacher nu spuse nimic.

— Ești din nou în armată, domnule maior, spuse Morgan. Iar pielea ta îmi aparține.

Capitolul 4

Nu s-a organizat nicio ceremonie de proporții. Niciun fel de procesare a documentelor sau o reprocesare. Doar cuvintele lui Morgan, și deodată camera s-a întunecat puțin când un individ a luat poziție pe coridor, în fața ușii, blocând lumina care pătrundea prin panoul de sticlă cu ornamente în formă de trestie. Reacher îl văzu, secționat pe verticală, o santinelă înaltă, cu umeri lați, stând în poziție de pe loc repaus, cu fața îndreptată într-o parte. Morgan spuse:

— Trebuie să te informez că există o procedură de apel. Vei primi acces nelimitat la ea. Ți se va da un avocat.

— Mi se va da? Întrebă Reacher.

— Este o chestiune de logică simplă. Vei încerca să scapi făcând apel. Ceea ce presupune că vei încerca să ieși fiind deja în organizație. Iar asta înseamnă că vei primi ceea ce armata alege să-ți ofere. Dar îmi închipui că vom fi rezonabili.

— Nu-mi amintesc de niciun Juan Rodriguez.

— Vei primi un avocat și pentru asta.

— Ce se presupune că i s-a întâmplat tipului ăstuia?

— Tu să-mi spui, zise Morgan.

— Nu pot. Nu-mi amintesc de el.

— L-ai lăsat cu o leziune cerebrală. Până la urmă, i-a venit de hac.

— Dar cine e?

— N-o să poți să negi la nesfârșit.

— Nu neg nimic. Îți spun că nu-mi amintesc de el.

— Asta e o discuție pe care poți s-o ai cu avocatul tău.

— Și cine e Candice Dayton?

— La fel. Dar cu un avocat diferit.

— De ce diferit?

— E un alt tip de caz.

— Sunt arestat?

— Nu, spuse Morgan. Nu încă. Procurorii vor lua această decizie când vor considera de cuviință. Dar până atunci, ești la ordinele noastre, începând de-acum două minute, îți vei recăpăta fostul grad militar, deocamdată. Din punct de vedere administrativ, ești repartizat la această unitate și ai ordinul de a trata această clădire ca punctul tău de serviciu, ceea ce înseamnă că te vei prezenta aici în fiecare dimineață înainte de ora 08:00. Nu ai voie să părăsești zona. Zona este

definită ca porțiunea cuprinsă pe o rază de opt kilometri față de acest birou. Vei fi cazat într-un loc ales de armată.

Reacher nu spuse nimic.

— Ai întrebări, domnule maior?

— Trebuie să port uniformă?

— Nu, în această etapă.

— Asta-i o ușurare.

— Nu-i de glumă, Reacher. Dezavantajele potențiale ale situației sunt considerabile. Pentru tine personal, vreau să spun. Cazul cel mai defavorabil ar fi traiul la Leavenworth², ca urmare a unei condamnări pentru crimă. Dar mai probabil este să primești zece ani pentru omor prin imprudență, dat fiind cei șaisprezece ani care au trecut. Și nici cazul cel mai favorabil nu e foarte atrăgător, dat fiind că va trebui să analizăm delictul inițial. Eu aș plănuî un proces la Curtea Marțială pentru comportament necorespunzător, la minimum, cu o nouă eliberare din serviciu, de data asta fără onoruri. Dar avocatul tău o să-ți explice toată situația.

— Când?

— Departamentul în cauză a fost deja înștiințat.

În vechea clădire nu existau celule. Nicio facilitate de siguranță. Niciodată nu existase așa ceva. Doar birouri. Reacher se pomeni părăsit în locul în care se afla, pe scaunul pentru vizitatori, fără să se uite cineva la el și fără să-i vorbească, complet ignorat. Santinela aștepta de cealaltă parte a ușii. Morgan începu să tasteze și să deruleze imaginea de pe ecranul laptopului. Reacher scormoni în memorie în căutarea lui Juan Rodriguez. În urmă cu șaisprezece ani, era de douăsprezece luni comandant al Unității Speciale 110. Era perioada de început. Numele Rodriguez avea rezonanțe hispanice. Reacher cunoscuse mulți hispanici, atât în cadrul serviciului, cât și în afara lui. Își aminti că uneori îi mai lovise pe câte unii, în cadrul serviciului și în afara lui, unii dintre ei erau hispanici, dar niciunul nu se numise Rodriguez. Iar dacă Rodriguez ar fi prezentat interes pentru 110, și-ar fi amintit cu siguranță numele lui. Mai ales din acea perioadă de început, când fiecare caz era important. Unitatea 110 fusese o întreprindere experimentală. Fiecare mișcare era supravegheată.

² *Leavenworth* – Penitenciar federal din statul Kansas. (N.t.)

Fiecare rezultat era evaluat. Fiecare pas greșit era autopsiat.

— Care a fost contextul presupus? îl întrebă pe Morgan.

Acesta nu-i răspunse. Continua să tasteze și să deruleze imaginea de pe ecran. Așa că Reacher continuă să scormonească în memorie în căutarea unei anume Candice Dayton. Din nou, cunoscuse multe femei, atât în cadrul serviciului, cât și în afara lui. Candice era un nume destul de răspândit. Ca și Dayton, de altfel. Dar cele două nume alăturate nu însemnau nimic deosebit pentru el. Nici diminutivul Candy. Candy Dayton: Candice Dayton? Nimic. Nu că și-ar fi amintit toate lucrurile. Nimeni nu are o memorie perfectă.

— A existat vreo legătură între Candice Dayton și Juan Rodriguez? întrebă Reacher.

Morgan își ridică privirea, parcă surprins să constate că are un vizitator în birou. Ca și cum uitase. Nu-i răspunse la întrebare. Doar că ridică unul din telefoanele lui complicate și ordonă să i se aducă o mașină. Îi spuse lui Reacher să se ducă să aștepte împreună cu sergentul de la parter.

La trei kilometri depărtare, bărbatul pe care doar trei oameni din lume îl cunoșteau sub numele de Romeo își scoase celularul, formă numărul individului pe care doar doi oameni din lume îl cunoșteau ca Julieta și spuse:

— A fost rechemat la ordin. Colonelul Morgan tocmai l-a introdus în computer.

— Și ce se întâmplă mai departe? întrebă Julieta.

— Prea devreme ca să știm.

— O să fugă?

— Un om întreg la minte așa ar face.

— Unde or să-l ducă?

— Mă aștept să procedeze după modelul lor obișnuit.

* * *

Sergentul de la parter nu spuse nimic. Era la fel de mută ca și înainte. Reacher se rezemă de perete și-și petrecu timpul în tăcere. După zece minute, un caporal intră din frigul de afară, îl salută și-i spuse să-l urmeze. Pe un ton formal și politic. Nevinovat până la dovedirea contrariului, presupuse Reacher, cel puțin în ochii anumitor

oameni. Afară, în parcare, era un sedan militar uzat, cu motorul pornit. Un locotenent tânăr juca tontoroiul în jurul lui, stângaci și jenat. Ținu deschisă portiera din spate și Reacher se urcă în mașină. Locotenentul ocupă scaunul din dreapta șoferului, iar caporalul se urcă la volan. După circa un kilometru și jumătate, ajunseră la un motel, o clădire veche și părăginită într-o zonă suburbană întunecoasă la ceas de seară liniștită, pe un drum cu trei benzi de circulație. Locotenentul semnează un document, iar recepționarul îi dădu lui Reacher o cheie, după care caporalul și locotenentul pleacă.

Apoi sosi a doua mașină, cu indivizii îmbrăcați în tricouri și pantaloni de atletism.

Capitolul 5

Nici pantalonii de atletism, nici tricourile nu aveau buzunare. Și niciunul dintre bărbați nu avea plăcuțe de identificare la gât. Niciun document de identitate. Și mașina era curată. Nu era nimic în ea, în afară de pachetul de documente militare obișnuit, pus frumos în torpedou. Nicio armă, niciun obiect personal, niciun portofel ascuns, nici bucăți de hârtie și nici chitanțe de benzină. Plăcuța de înmatriculare era de tip guvernamental standard. Absolut nimic anormal la mașină, exceptând cele două îndoituri din portiere.

Tipul din stânga bloca portiera de pe partea șoferului. Reacher îl târî cam doi metri pe asfalt. Nu opuse nicio rezistență. Viața nu e un show de televiziune. Lovește un tip îndeajuns de tare în partea laterală a craniului, și acesta nu-și mai revine pentru a continua lupta. Rămâne năuc timp de o oră sau mai bine, cu o senzație de rău, amețit și dezorientat. O lecție învățată cu mult timp în urmă: creierul uman era mult mai sensibil la deplasările laterale decât la cele din față spre spate. O ciudățenie de tip evoluționist, pesemne, ca majoritatea lucrurilor.

Reacher deschise portiera șoferului și se urcă în mașină. Motorul era oprit, dar cheia rămăsese în contact. Reacher depărtă scaunul de volan și porni motorul. Rămase așa o vreme, privind înainte, prin parbriz. *Nu te-au putut găsi până acum. Nu te vor găsi nici acum. Armata nu folosește recuperatori. Și oricum niciun recuperator nu te-ar putea găsi. Nu așa cum se pare că trăiești.*

Își reglă oglinda retrovizoare. Apăsă pedala frânei și băgă schimbătorul în viteză. *Comportament necorespunzător, la minimum, cu o nouă eliberare din serviciu, de data asta fără onoruri.*

Ridică piciorul de pe frână și mașina o luă din loc.

Se duse direct la vechea clădire a cartierului general și parcă la cincizeci de metri de ea, pe drumul cu trei benzi. Mașina era caldă și lăsa motorul pornit, ca să nu i se facă frig. Privi prin parbriz și nu văzu nicio activitate în față. Nu venea și nu pleca nimeni. Pe vremea când făcuse parte din 110, lucrase douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, și nu vedea niciun motiv pentru care lucrurile să se fi schimbat. Ofițerii din tura de noapte trebuiau să fie la datorie pe durata schimbului, un ofițer rămânea de serviciu pe timpul nopții, iar ceilalți ofițeri părăseau incinta la ora la care terminau ce

aveau de făcut, oricare ar fi fost acea oră. În mod normal. Dar nu și în această noapte. Nu în timpul unei încurcături sau al unei crize și în mod cert nu când aveau în sediu un „reparator”. Nimeni nu avea să plece de acolo înaintea lui Morgan. Politică militară de bază.

Morgan plecă după o oră. Reacher îl văzu cu claritate. Un sedan simplu ieși pe poartă și o luă pe drumul cu trei benzi, deplasându-se direct spre locul unde parcase Reacher. În întuneric, Reacher îl zări fulgerător pe Morgan la volan, în pijamaua de luptă, cu ambele mâini pe volan, ca o mătușă care merge la cumpărături. Reacher se uită în oglinda retrovizoare și văzu luminile de poziție dispărând peste deal.

Așteptă.

Și, așa cum își imaginase, în următorul sfert de oră avu loc un adevărat exod. Alte cinci mașini ieșiră din curte, două dintre ele luând-o la stânga, celelalte trei, la dreapta, patru dintre ele având doar șoferul la volan, a cincea având trei oameni la bord. Toate mașinile erau umede de la ceața nopții și din toate ieșea un gaz de eșapament alb și rece. Dispărură în depărtare, la stânga și la dreapta, fumul de eșapament se împrăștie în aer și liniștea se așternu din nou.

Reacher mai așteptă zece minute, pentru orice eventualitate. Dar nimic altceva nu se întâmplă. La cincizeci de metri distanță, vechea clădire părea liniștită și netulburată. Schimbul de noapte într-o lume proprie. Reacher porni mașina și rulă încet în josul dealului, întorcând la poartă. În gheretă, altă santinelă se afla la post. Un tip tânăr, apatic și stoic. Reacher opri mașina, coborî geamul și tânărul spuse:

— Domnule?

Reacher își spuse numele și zise:

— M-am prezentat la postul de serviciu, conform ordinelor.

— Domnule? insistă tipul.

— Sunt pe lista ta?

Tânărul verifică.

— Da, domnule. Maior Reacher. Dar pentru mâine-dimineață.

— Am primit ordinul să mă prezint înainte de ora 08:00.

— Da, domnule. Înțeleg asta. Dar acum este ora 23:00. Seara.

— Adică, înainte de ora 08:00 dimineața. Conform ordinului.

Băiatul nu spuse nimic, așa că Reacher adăugă:

— Este o problemă cronologică simplă. Sunt nerăbdător să ajung la lucru, prin urmare, am venit ceva mai devreme.

Niciun răspuns.

— Poți să verifici problema cu colonelul Morgan, dacă vrei. Sunt sigur că între timp a ajuns la locul unde e încartiruit.

Niciun răspuns.

— Sau poți să iei legătura cu sergentul de serviciu.

— Da, domnule, spuse tânărul. Am să fac asta.

Dădu telefon, ascultă o secundă, apoi puse receptorul jos și zise:

— Domnule, sergentul vă cere să vă opriți la birou.

— Așa am să fac, soldat, spuse Reacher.

Porni mașina și parcă lângă mașinuța cu două locuri, care era tot acolo, exact unde fusese și înainte. Se dădu jos, încuie și merse prin frig până la ușă. Holul de la intrare era liniștit. Efectiv, diferența dintre noapte și zi. Dar la biroul de recepție era același sergent. Își termina treburile, înainte să părăsească postul. Stătea pe un taburet înalt, bătând la o tastatură. Completând jurnalul zilei, probabil. Ținerea evidențelor era un lucru important, în toată armata. Femeia se opri și ridică privirea. Reacher o întrebă:

— Introduci această vizită în registrul oficial?

— Care vizită? întrebă ea. Și i-am spus și soldatului de la poartă să n-o consemneze.

Se vindecase de muțenie, acum când intrusul de Morgan ieșise din sediu. Părea tânără și infinit de capabilă, ca toți sergenții din lumea largă. Banda de deasupra sânelui ei drept spunea că o cheamă Leach.

— Știu cine sunteți, spuse femeia.

— Ne-am cunoscut? întrebă Reacher.

— Nu, domnule, dar aveți un nume celebru aici. Ați fost primul comandant al acestei unități.

— Știi cumva de ce m-am întors?

— Da, domnule. Ni s-a spus.

— Care a fost reacția generală?

— Amestecată.

— Iar reacția ta personală?

— Sunt sigură că există o explicație satisfăcătoare. Iar șaisprezece ani înseamnă o perioadă lungă de timp. Se prea poate să fie ceva politic. Ceea ce de regulă înseamnă o măgărie. Și chiar de n-ar fi, sunt sigură că individul a meritat-o. Sau mai rău.

Reacher nu spuse nimic. Leach continuă:

— Am vrut să vă avertizez, când ați venit prima oară aici. Cel mai bine ar fi fost s-o luați la sănătoasa. Așa că am vrut să vă pun să faceți cale înapoi. Dar și eu aveam ordinele mele. Îmi pare rău.

— Unde e maiorul Turner? o întrebă Reacher.

— E o poveste lungă, spuse Leach.

— Și ce spune povestea?

— A fost detașată în Afganistan.

— Când?

— De ieri, de la prânz.

— De ce?

— Avem oameni acolo. A apărut o problemă.

— Ce fel de problemă?

— Nu știu.

— Și?

— Și n-a mai ajuns la destinație.

— Știi sigur asta?

— Fără doar și poate.

— Și atunci, unde e?

— Nimeni nu știe.

— Când a ajuns aici colonelul Morgan?

— La câteva ore după ce-a plecat maiorul Turner.

— La câte ore?

— La vreo două.

— A dat vreun motiv pentru faptul că se află aici?

— S-a dat de înțeles că maiorul Turner a fost eliberată din funcția de comandant.

— Nimic specific?

— Absolut nimic.

— Făcuse prostii?

Leach nu răspunse. Reacher insistă:

— Poți să vorbești liber, sergent.

— Nu, domnule, nu făcea prostii. Chiar se descurca de minune aici.

— Deci, asta e tot ce știi? Niște aluzii și o dispariție?

— Deocamdată.

— Nicio bârfă? întrebă Reacher.

Sergenții făceau mereu parte dintr-o rețea. Așa fusese dintotdeauna, așa va fi întotdeauna. Ca niște fabrici de zvonuri. Ca niște versiuni în

uniformă ale tabloidelor.

- Am auzit o chestie mărunță, spuse Leach.
- Și anume?
- S-ar putea să nu fie nimic.
- Dar?
- Și s-ar putea să n-aibă nicio legătură.
- Dar?
- Cineva mi-a spus că arestul de la Fort Dyer are un prizonier nou.

Capitolul 6

Fort Dyer era o bază a armatei situată foarte aproape de Pentagon. Dar Leach i-a spus lui Reacher că, la opt ani după ce fusese eliberat din serviciu, din cauza unui exercițiu de reducere a cheltuielilor, fuzionase cu Helsington House din apropiere, care ținea de Marine Corps. Noul sediu mărit primise denumirea logică, deși stângace, de Baza Reunită Dyer-Helsington House. În vremea lui Reacher, atât Dyer, cât și Helsington House fuseseră, fiecare în parte, locuri cu statut înalt, în care lucrau în majoritate ofițeri superiori și oameni foarte importanți. Aceasta a avut drept consecință faptul că magazinul militar Dyer arăta mai mult ca Saks de pe Fifth Avenue decât ca un Wal-Mart. Și auzise că magazinul pușcașilor marini era și mai arătos. Prin urmare, probabil că noua versiune combinată nu se situa mai jos în ierarhia socială. În consecință, probabil că în celulele ei erau închiși doar prizonieri cu rang înalt. Nu aveai să găsești aici scandalagii beți sau hoți mărunți. Un maior de la Poliția Militară care călcase pe bec se număra printre chiriașii posibili. Așadar, zvonul auzit de la Leach putea fi adevărat. Arestul Dyer era situat la nord-vest de Pentagon. În diagonală față de cimitir. La mai puțin de opt kilometri de cartierul general al Unității 110. Mult mai puțin.

— Armata și pușcașii marini în același loc? Întrebă Reacher. Cum se descurcă oare?

— Politicienii sunt în stare de orice ca să economisească un bănuț, spuse Leach.

— Poți să dai un telefon înainte, pentru mine?

— Vă duceți acolo? Acum?

— N-am nimic mai bun de făcut deocamdată.

— Aveți un vehicul?

— Temporar, spuse Reacher.

Noaptea era liniștită și întunecoasă, de suburbie, iar drumul până la Dyer dură mai puțin de zece minute. Dură mult mai mult însă să pătrundă în Baza Reunită. Fuziunea se întâmplase la mai puțin de patru ani după evenimentul din 11 septembrie 2001, iar banii economisiți nu afectaseră măsurile de securitate. Poarta principală se afla în partea de sud a complexului și era impresionantă. Peste tot erau

plantați „dinți de dragon”³ din beton, care canalizau traficul pe o pistă ce se îngusta progresiv, blocată de trei gherete de pază consecutive. Reacher era îmbrăcat cu hainele lui civile ponosite și nu avea niciun act de identificare militar. De fapt, nu avea niciun act de identificare, în afară de un pașaport american uzat și terfelit, care expirase de mult. Dar se afla într-o mașină guvernamentală, care la început a creat o impresie pozitivă. Iar militarii aveau computere în care apărea ca fiind în serviciu activ cu începere de la mijlocul acelei serii. În plus, armata avea sergenți și Leach declanșase rețeaua favorurilor printr-un șir rapid de telefoane. Iar Dyer avea un birou de Investigații Criminale unde, spre ușoara surprindere a lui Reacher, mai lucrau indivizi care cunoșteau indivizi care îi cunoșteau pe alți indivizi care nu-i uitaseră numele. Consecința a fost că, la doar trei sferturi de oră după ce se opri la prima barieră, Reacher se afla față în față cu un căpitan din Poliția Militară în biroul de la intrarea arestului militar.

Căpitanul era un tip serios, cu tenul închis, de vreo treizeci de ani, iar pe ecusonul lui scria că îl cheamă Weiss. Părea un om sincer, decent și rezonabil de prietenos, așa că Reacher spuse:

— Este doar o chestiune personală, căpitane. Nici pe departe oficială. Și probabil că în acest moment sunt puțin cam toxic, așa că trebuie să procedezi cu maximă precauție. Această vizită trebuie să rămână neconsemnată în evidențe. Sau poți să refuzi să stai de vorbă cu mine.

— Cum adică, toxic? Întrebă Weiss.

— Se pare că un lucru pe care l-am făcut acum șaisprezece ani s-a întors ca să mă muște de cur.

— Și ce ai făcut?

— Nu mai țin minte. Dar cineva o să aibă grijă să-mi aducă aminte cât de curând, nu mă îndoiesc de asta.

— Computerul spune că tocmai ai fost rechemat în serviciu.

— Corect.

— N-am mai auzit de una ca asta până acum.

— Nici eu.

— Nu-mi sună bine. E ca și cum cineva chiar și-a dorit să te aducă

³ „Dinți de dragon” – Fortificații de formă piramidală, cu scopul de a încetini deplasarea autovehiculelor. (N.red.)

înapoi în jurisdicție.

Reacher încuviință cu o mișcare a capului.

— Așa m-am gândit și eu. Ca și cum aş fi fost extrădat din viața civilă. Ca să-mi iau papara binemeritată. Dar a fost o procedură mult mai simplă. N-a avut loc niciun fel de audiere.

— Crezi că au intenții serioase?

— Așa am senzația în acest moment.

— Ce pot să fac pentru tine?

— O caut pe dna maior Susan Turner de la Unitatea 110 de Poliție Militară.

— De ce?

— Cum am zis, e ceva personal.

— Are legătură cu problema ta?

— Nu. În niciun fel.

— Dar tu ai lucrat la 110, da?

— Cu mult înainte ca maiorul Turner să ajungă măcar în apropierea ei.

— Deci, nu vrei să denaturezi o mărturie sau să influențezi un martor?

— În niciun caz. Este o problemă cu totul diferită.

— Ești prieten cu ea?

— Speram ca asta să fie o evoluție ulterioară. Sau nu, în funcție de ce am să cred despre ea după ce am s-o cunosc.

— N-ai cunoscut-o încă?

— E aici?

— Într-o celulă. De ieri după-amiază, răspunse Weiss.

— Sub ce acuzație?

— A primit mită.

— De la cine?

— Nu știu.

— Pentru ce?

— Nu știu.

— Cât de mare a fost mita?

— Eu nu-s decât un gardian, spuse Weiss. Știi cum stau lucrurile. Nu mi se dau capitolul și versetul.

— Pot s-o văd?

— Orele de vizită s-au terminat.

— Câți vizitatori ai avut în seara asta?
— Doar pe ea.
— Deci, nu ești foarte ocupat. Și noi lucrăm neoficial, nu? Nimeni n-o să știe nimic.

Weiss deschise un biblioraft verde cu trei inele metalice. Note, proceduri, ordine în vigoare, unele printate, altele scrise de mână.

— Se pare că se aștepta să vii. A transmis o cerere prin avocatul ei. Ți-a pomenit numele, spuse Weiss.

— În ce constă cererea?

— De fapt, e mai mult un fel de ordin.

— Și ce zice?

— Că nu vrea să te vadă.

Reacher nu spuse nimic.

Weiss se uită la biblioraftul din fața lui și spuse.

— Citez, la cererea explicită a acuzatei, în nicio circumstanță, nu i se va acorda maiorului Jack Reacher, U.S. Army, în retragere, fost comandant al Unității 110 PM, dreptul de a o vizita.

Capitolul 7

Ieșirea din Baza Reunită a fost doar cu puțin mai rapidă decât intrarea. La fiecare dintre cele trei gherete de pază, santinelele i-au verificat identitatea și i-au percheziționat portbagajul, ca să se asigure că Reacher era cine pretindea că este și că nu furase nimic. Apoi, după ce trecu de ultima barieră, o luă pe același traseu pe care se deplasa autobuzul local. Dar opri după puțin timp și trase pe dreapta. În jur, o mulțime de pasarele de autostradă. Astfel, era I-395, îndreptându-se spre sud și spre vest. Apoi, era George Washington Memorial Parkway, îndreptându-se spre nord și spre vest. Era I-66, care se îndrepta spre vest. Era I-395, care mergea și spre est, dacă el ar fi vrut. Toate erau liniștite și cu un trafic rapid. Țara era mare. Avea la dispoziție I-95, care însoțea de sus până jos coasta de est, și mai era coasta de vest, la cinci zile depărtare, iar între acestea interiorul vast, gol și singuratic.

Nu te-au putut găsi până acum. Nu te vor găsi nici acum.

O nouă eliberare din serviciu, de data asta fără onoruri.

Nu vrea să te vadă.

Reacher porni mașina și se întoarse la motel.

Cei doi indivizi în tricouri dispăruseră. Evident că fuseseră ridicați și duși undeva. Reacher le lăsa mașina lângă bordură, la două sute de metri mai încolo. Lăsa cheia în contact și portierele descuiate. Ori o furau niște derbedei, ori se întorceau cei doi gușteri s-o ia. Chiar nu-i păsa.

Merse pe jos ultima parte a distanței și intră în camera jalnică. Avusese dreptate. Dușul abia lăsa apa să curgă, având furtunul găuit, prosoapele erau subțiri, iar șamponul, ieftin. Dar se spală cât de bine putu, apoi se duse la culcare. Salteaua parcă era un sac umplut cu ghemotoace de plastic, iar cearșafurile erau umede de când nu mai fuseseră folosite. Dar asta nu-l împiedică să adoarmă. Își fixă alarma în cap la șapte, inspiră, expiră și asta a fost tot.

Romeo îl sună din nou pe Julieta și-i spuse:

— Tocmai a încercat să ia legătura cu Turner la Dyer. Și n-a reușit, bineînțeles.

— Cred că băieții noștri nu l-au mai prins la motel, zise Julieta.

— N-avem de ce să ne facem griji.

— Sper că nu.

— Noapte bună.

— Da, și ție.

Reacher nu a putut să doarmă până la șapte. A fost trezit la șase de o bătaie energică în ușă. Părea o bătaie impersonală. Neamenințătoare. *Cioc, cioc, cioc-cioc-cioc*. Era șase dimineața și cineva era deja voios. Se dădu jos din pat, își trase pantalonii de sub saltea și se îmbracă. Aerul din cameră era tăios din cauza frigului. Respirația îi era vizibilă. Aeroterma fusese oprită toată noaptea.

Lipăi desculț pe covorul lipicios și deschise ușa. O mână înmănușată care se pregătea să bată din nou se retrase rapid. Mâna era atașată de un braț, care era atașat de un corp, care era îmbrăcat într-o uniformă militară Clasa A, cu însemnele Corpului JAG⁴. Un avocat.

O femeie avocat.

Conform ecusonului de pe partea dreaptă a tunicii, o chema Sullivan. Purta uniforma ca pe un costum „business”. În mâna cu care nu bătuse la ușă ținea o servietă.

Nu spuse nimic. Nu era foarte scundă, dar linia ochilor ei era la același nivel cu pieptul gol al lui Reacher, unde se vedea cicatricea unei răni de la un glonț de calibrul 38, care părea să o preocupe.

— Da? răspunse Reacher.

În spatele ei se vedea mașina cu care venise, un sedan civil verde-închis. Cerul era încă negru. Femeia spuse:

— Maior Reacher?

Reacher bănuî că avea cam treizeci și cinci de ani, la rândul ei maior, cu părul negru scurt și ochi care nu erau nici calzi, nici reci.

— Cu ce îți pot fi de folos? întrebă el.

— Se presupune că lucrurile stau exact invers.

— Ai fost repartizată să mă reprezinți?

— Probabil că trebuie să-mi ispășesc niște păcate.

— Pentru apelul legat de rechemarea la ordin, pentru chestia cu Juan Rodriguez sau pentru treaba cu Candice Dayton?

— Uită de apel. O să stai vreo cinci minute în fața unei comisii cam peste o lună, dar n-o să câștigi. Asta nu se întâmplă niciodată.

— Deci, Rodriguez sau Dayton?

⁴ JAG (*Judge Advocate General's Corps*) – Ramura juridică a armatei care se ocupă cu legislația militară. (*N.t.*)

— Rodriguez, spuse Sullivan. Trebuie să trecem imediat la treabă.

Dar nu făcu nicio mișcare. Privirea ei coborî spre talia lui, unde era o altă cicatrice, veche de peste un sfert de secol, o stea de mare urâtă și întinsă, conturată de niște copci grosolane, spintecată de o rană de cuțit, care era ceva mai recentă, dar tot veche.

— Știu, spuse el. Estetic vorbind, sunt un dezastru. Dar intră, oricum.

— Nu, prefer să aștept în mașină, spuse ea. Stăm de vorbă la micul dejun.

— Unde?

— E o cârciumă la două cvartale de-aici.

— Plătești tu?

— Pentru mine. Nu și pentru tine.

— La două cvartale? Puteai să aduci și tu niște cafea.

— Puteam, dar n-am adus.

— O să-mi fii de un mare ajutor, după cum văd. Dă-mi unsprezece minute.

— Unsprezece?

— Atât îmi trebuie ca să-mi fac programul de dimineață.

— Majoritatea ar fi spus zece.

— Atunci ori sunt mai rapizi decât mine, ori imprecisi.

Îi închise ușa în nas, se întoarse la pat și își dădu jos pantalonii din nou. Păreau în regulă. Să-i întindă sub saltea era metoda lui originală de a-i călca. Se spală pe dinți și se băgă sub dușul cu apa caldă, folosind ce mai rămăsese din săpun și șampon. Se șterse cu prosoapele umede, se îmbrăcă și ieși în parcare. Fix unsprezece minute. Era un om cu tabieturi.

Maiorul Sullivan întorsese mașina în direcție opusă. Era un Ford, același model ca Fordul argintiu care îl dusesse prin Missouri cu multe zile înainte. Deschise portiera din dreapta și se urcă în mașină. Sullivan se îndreptă de spate, băgă motorul în viteză și ieși din parcare, încet și cu grijă. Fusta de uniformă era lungă până la genunchi. Purta ciorapi de nailon de culoare închisă și pantofi negri simpli, cu șireturi. Reacher o întrebă:

— Cum te cheamă?

— Presupun că știi să citești, zise Sullivan.

— Mă refeream la numele mic.

— Are vreo importanță? O să-mi zici „maior Sullivan”.

O spusese pe un ton care nu era nici prietenos, nici neprietenos. Nici neașteptat. O relație personală nu intra în calcul. Avocații militari ai apărării erau sânguincioși, inteligenți și buni profesioniști, dar nu puteau să fie decât de partea armatei.

Cârciuma era într-adevăr la două cvartale distanță, dar distanțele dintre intersecții erau mari. La stânga, apoi la dreapta și apărură un mall părăginit, la marginea altui drum cu trei benzi. Mallul cuprindea un magazin de bricolaj, o farmacie anonimă, un atelier de înrămat fotografii, un magazin de arme și un cabinet dentar. Restaurantul se afla izolat la capătul șirului de magazine, având parcare proprie. Era o clădire albă cu fațada din stuc, având genul de interior care-l făcu pe Reacher să parieze că proprietarul era grec și că meniul cuprindea un milion de feluri. Ceea ce, în opinia lui, îl făcea să fie un restaurant, nu o cârciumă. Cârciumile sunt niște locuri urâte, utilitare, nemiloase ca niște puști de război.

Ocupară un separeu pe o aripă laterală și o chelneriță le aduse cafea înainte să fie rugată, ceea ce îl făcu pe Reacher să-și schimbe în bine părerea despre local. Meniul era o chestie cu multe pagini laminate, mare aproape cât tăblia mesei. Reacher găsi la pagina a doua clătite și ouă și nu mai căută altceva. Sullivan spuse:

— Recomand recunoașterea vinovăției și negocierea pedepsei. Ei vor cere cinci ani, noi o să oferim un an și ne înțelegem la doi. Poți să faci asta. Doi ani n-or să te omoare.

— Cine a fost Candice Dayton? Întrebă Reacher.

— Nu e cazul meu. Altcineva o să discute cu tine despre asta.

— Și cine a fost, de fapt, Juan Rodriguez?

— Unul pe care l-ai pocnit în cap și a murit în urma leziunilor.

— Nu-mi amintesc de el.

— Într-un caz ca ăsta, nu e bine să spui așa ceva. Se înțelege că ai lovit atâția indivizi în cap, încât nu-i mai poți distinge între ei. S-ar putea să dea naștere la alte întrebări. Cineva ar putea fi tentat să alcătuiască o listă. Și, din câte am auzit, s-ar putea să fie o listă foarte lungă. Pe vremea aia, Unitatea 110 funcționa după reguli proprii.

— Și acum cum funcționează?

— Ceva mai bine, poate. Dar departe de excelență.

— Asta-i opinia ta?

- O spun din experiență.
- Știi ceva despre situația lui Susan Turner?
- Îl cunosc pe avocatul ei.
- Și?
- A luat mită.
- Se știe sigur asta?

— Sunt destule date electronice cât să încarci o navă de război. Și-a deschis un cont bancar în Insulele Cayman la ora zece alaltăieri-dimineată, iar la ora unsprezece i-au intrat o sută de mii de dolari, după care a fost arestată la ora douăsprezece, cu mâinile mai mult sau mai puțin mânjite. Mie cazul mi se pare cât se poate de clar. Și destul de tipic pentru Unitatea 110.

— Se pare că, una peste alta, nu-ți e prea dragă fosta mea unitate. Ceea ce ar putea fi o problemă. Pentru că am dreptul la o apărare competentă. Amendamentul 6 și așa mai departe. Crezi că ești persoana potrivită pentru a mă apăra?

— Eu sunt ceea ce ți s-a oferit, așa că obișnuiește-te.

— Trebuie măcar să văd dovezile pe care le au împotriva mea. Nu crezi? Scrie ceva în Amendamentul 6 și despre chestia asta?

— Nu prea ai scris multe hârtii acum șaisprezece ani.

— Ba am scris ceva.

— Știu, spuse Sullivan. Am văzut despre ce este vorba. Printre altele, făceai rezumate zilnice. Am unul în care scrie că te-ai dus la un interogatoriu al domnului Rodriguez. Apoi am un document de la secția de urgențe a spitalului districtual din care reiese că a fost internat mai târziu, în aceeași zi, pentru o rană la cap, printre alte lucruri.

— Și asta e tot? Care e legătura? Putea să cadă pe scări după ce-am plecat de-acolo. Putea să-l fi lovit un camion.

— Așa au crezut și doctorii de la urgențe.

— E un caz slab, spuse Reacher. De fapt, nu stă în picioare deloc. Nu-mi amintesc nimic despre povestea asta.

— Și totuși îți amintești de niște scări pe care dl Rodriguez ar fi putut să cadă după interogatoriu.

— Speculație, spuse Reacher. Ipoteză. Figură de stil. La fel ca și camionul. Nu au nicio dovadă.

— Au un affidavit⁵, spuse Sullivan. Scris sub prestație de jurământ de dl Rodriguez însuși, ceva mai târziu. Scrie că tu ai fost atacatorul lui.

⁵ *Affidavit* – (Jur) Depoziție scrisă sau orală dată sub prestare de jurământ.

Capitolul 8

Sullivan își ridică servieta pe bancheta de vinilin. Scoase un dosar gros și-l puse pe masă.

— Lectură plăcută, spuse ea.

Ceea ce n-a fost, bineînțeles. Era o consemnare lungă și sordidă a unei anchete lungi și sordide privind o fărâdelege lungă și sordidă. Cauza inițială fusese Operațiunea Scutul Deșertului, de pe la sfârșitul anilor 1990, care a reprezentat faza de pregătire a Operațiunii Furtuna Deșertului, aceasta fiind prima desfășurare de forțe a Războiului din Golf, după ce Saddam Hussein din Irak a invadat țara vecină și independentă, Kuweit. O jumătate de milion de bărbați și de femei din lumea liberă s-au adunat timp de șase luni lungi, pregătindu-se să-l facă țândări pe Saddam, în final operațiunea rezumându-se la numai o sută de ore. După care, jumătatea de milion de bărbați și femei s-a întors acasă.

Problema o constituise recuperarea materialelor. Armatele au nevoie de o grămadă de chestii. Șase luni ca să le aduni, șase luni ca să le recuperezi. Iar faza de acumulare fusese tratată cu mult mai multă atenție și grijă decât cea de recuperare. Recuperarea s-a făcut pe bucăți și dezordonat. Zeci de naționalități fuseseră implicate. Pe scurt, o mulțime de lucruri au dispărut. Ceea ce era jenant. Dar registrele trebuiau echilibrate. Așa că unele din chestiile dispărute au fost catalogate ca distruse, altele, deteriorate, iar altele pur și simplu rătăcite, iar registrele au fost închise.

Până când anumite obiecte au început să apară pe străzile orașelor americane.

— Acum îți aduci aminte? întrebă Sullivan.

— Da, zise Reacher.

Își amintea foarte bine. Era genul de infracțiune pentru contracararea căreia fusese creată Unitatea 110. Armele militare portabile nu ajung pe străzi din întâmplare. Sunt șterpelite, ascunse, furate și vândute. De persoane necunoscute, dar care fac parte din anumite categorii. Majoritatea, din companiile de logistică. Oamenii care trebuie să mute dintr-o parte în alta zeci de mii de tone de echipamente pe săptămână cu documente însoțitoare neclare pot să găsească întotdeauna modalități de a face să dispară o tonă-două, ici și colo, pentru distracție și pentru profit. Sau o sută de tone. Unitatea 110

a fost însărcinată să afle cine, cum, unde și când. Unitatea era nouă, avea de clădit o reputație și se apucase de treabă cu toată seriozitatea. Reacher petrecuse sute de ore în contul acestei însărcinări, iar oamenii din echipa lui petrecuseră și mai multe sute de ore.

— Dar tot nu-mi amintesc de vreun Juan Rodriguez, spuse el.

— Du-te la sfârșitul dosarului, zise Sullivan.

Ceea ce Reacher și făcu, constatând că și-l amintește foarte bine pe Juan Rodriguez.

Doar că nu sub numele de Juan Rodriguez.

* * *

Unitatea 110 primise un pont solid despre un membru al unei bande din partea central-sudică a Los Angelesului, cunoscut cu numele de stradă Dog, care se presupunea că este o prescurtare de la Big Dog⁶, întrucât individul ar fi fost mare atât ca statut, cât și ca statură. DEA nu era interesat de el, pentru că nu era angrenat în războiul drogurilor. Dar pontul spunea că tipul, ca toți neutrii, făcea avere vânzând pe piața neagră arme ambelor părți combatante. Conform aceleiași informații, Big Dog era omul care rezolva problemele. De asemenea, că tocmai încerca să se debaraseze de unsprezece lăzi cu SAW⁷ militare. Aceste SAW nu erau chestiile alea metalice cu dinți mici, folosite la tăierea lemnului. SAW însemna Squad Automatic Weapons, niște mitraliere înfricoșătoare complet automate, cu capacități și capabilități înfricoșătoare.

Reacher s-a dus în cartierul central-sudic al metropolei, a umblat prin arșiță pe străzile prăfuite și a pus întrebările potrivite în locurile potrivite. În mediul acela, se vedea de la o poștă că e militar, așa că s-a dat drept soldat demobilizat, cu chestii interesante de vânzare. Grenade, lansatoare, muniție antitanc în cantități imense, pistoale Beretta. Oamenii au manifestat o prudență firească, dar până la urmă stratagema a mers. După două zile, s-a aflat față în față cu Dog, care s-a dovedit a fi într-adevăr imens, mai ales pe orizontală. Tipul cântărea aproape două sute de kile.

Ultima foaie din dosar era un affidavit, purtând ca antet *Declarație*

⁶ Dog – câine, Big Dog – câine mare (lb. engleză). (N.t.)

⁷ Saw – Ferăstrău (lb. engleză). (N.t.)

sub prestare de jurământ a lui Juan Rodriguez, zis și Big Dog, zis și Dog. Numele lui Reacher apărea peste tot, pe lângă o lungă listă de răni, inclusiv un craniu spart, coaste rupte, plăgi și contuzii. Documentul era semnat de Rodriguez în persoană, martor fiind un avocat cu domiciliul pe Bulevardul Ventura din Studio City, Los Angeles, fiind autentificat și de un notar.

— Ți-l amintești acum? Întrebă Sullivan.

— A mințit în declarație, spuse Reacher. Nu l-am atins nici cu un deget.

— Serios?

— De ce aș fi făcut-o? Nu el mă interesa. Voiam să aflu care e sursa lui, atât. Îl voiam pe tipul de la care cumpăra. Voiam un nume.

— Nu erai îngrijorat că armele alea ajungeau pe străzile LA-ului?

— Aia era treaba poliției, nu a mea.

— Ai obținut numele?

— Da.

— Cum?

— L-am întrebat, mi-a răspuns.

— Așa, pur și simplu?

— Mai mult sau mai puțin.

— Ce înseamnă asta?

— Eram un bun interogator. L-am făcut să creadă că știu mai mult decât știam de fapt. Nu era prea isteț. Sunt surprins că a avut un creier care să fie rănit.

— Atunci, cum explici certificatul medical de la spital?

— Trebuie? Un individ ca ăla cunoștea tot felul de personaje dubioase. Poate că șmenuise pe cineva cu o zi înainte. Mediul în care activa nu era foarte civilizat.

— Deci, asta-i apărarea ta? Că altcineva a făcut-o?

— Dacă aș fi făcut-o eu, n-ar mai fi ajuns la spital. Era un sac de grăsime complet nefolositor.

— Nu pot să mă duc la procuror și să-i spun că „altcineva a făcut-o”. Nu pot să dau drept dovadă ideea că nu te-ai fi mulțumit să-l rănești mortal, ci l-ai fi ucis de-a binelea.

— Vei fi nevoită.

— Nu, n-am să fiu nevoită. Trebuie să mă ascuți cu atenție, Reacher. Trebuie să iei chestia asta în serios. Pot să-ți obțin o mediere, dar va

trebui să faci și tu ceva pentru asta. Trebuie să-ți asumi fapta și să arăți că te căiești.

— Nu cred asta.

— Îți dau cel mai bun sfat pe care ți-l pot da.

— Pot să primesc un alt avocat?

— Nu, spuse Sullivan. Nu poți.

Restul micului dejun îl mâncară în tăcere. Reacher s-ar fi mutat la altă masă, dar n-a făcut-o, gândindu-se că ar fi fost un gest penibil. Au împărțit nota de plată, au plătit și au ieșit la mașină, unde Sullivan l-a anunțat:

— Trebuie să ajung în alt loc. Poți să mergi pe jos de aici. Sau să iei autobuzul.

Apoi, s-a urcat în mașină și a plecat. Reacher a rămas singur. Șoseaua din fața lui era pe traseul autobuzului local. La treizeci de metri în stânga lui era o stație cu scaune. Doi oameni așteptau. Doi bărbați. Mexicani, ambii cu mult mai slabi decât Big Dog. Civili onești, probabil, care se duceau să muncească la cimitir sau să facă alte treburi prin Alexandria, ori poate chiar în Washington.

La cincizeci de metri în dreapta lui se afla altă stație de autobuz. Cu locuri de așteptare. Pe partea dinspre el a străzii, nu pe cealaltă. Pentru autobuzele care se îndreptau spre nord, nu spre sud. Ieșind din oraș, nu intrând. Spre McLean și apoi spre Reston, poate. După care, spre Leesburg, probabil, și, posibil, tocmai spre Winchester. Unde așteptau alte autobuze, mai mari, care urmau să traverseze Munții Apalași, să ajungă în Virginia de Vest, în Ohio și Indiana. Tot înainte. Și mai departe.

Nu te-au putut găsi până acum. Nu te vor găsi nici acum.

O nouă eliberare din serviciu, de data asta fără onoruri.

Nu vrea să te vadă.

Reacher aștepta. Aerul era răcoros. Traficul era constant. Camioane și autoturisme. Toate mărcile, toate modelele, toate culorile. Apoi, departe, în stânga, văzu un autobuz. Îndreptându-se spre nord, nu spre sud. Ieșind din oraș, nu intrând. Stația era la cincizeci de metri de el, în dreapta. Așteptă. Autobuzul era o dubă mai mare, de fapt, transformată. Cursă locală, nu interorășenească. Un serviciu municipal, cu bilete subvenționate. Se apropia încet de el, sforăind și fornăind din greu.

Îl lăsa să treacă. Autobuzul îl depăși și își continuă drumul, nepăsător.

Se întoarse pe jos la Cartierul General al Unității 110. În total, 3,5 kilometri, treizeci de minute exact. Trecu de motelul său. Mașina cu ușile îndoite dispăruse de lângă trotuar. Recuperată sau furată.

A ajuns la vechea clădire din piatră la opt fără cinci minute dimineața și s-a întâlnit cu un alt avocat, care i-a spus cine era Candice Dayton și de ce era ea nemulțumită.

Capitolul 9

Santinela cu care Reacher se întâlnise în după-amiaza zilei precedente era în ghereta sa, la datorie. În garda de zi. Încuviințând din cap, îl lăsa pe Reacher să treacă prin poartă, iar acesta se duse înainte la șirul scurt de trepte și la ușa proaspăt vopsită. Humvee-ul era tot în parcare. La fel ca și micul automobil roșu, cu două locuri. Mașina cu portierele îndoite nu era acolo.

La biroul din hol era un alt sergent. Probabil, garda de noapte, care tocmai își termina tura. Era un bărbat alb, ceva mai rezervat decât fusese în final Leach. Nu explicit ostil, dar tăcut și ușor sever, ca o versiune mai domolită a indivizilor îmbrăcați în tricou din seara precedentă: *Ai discreditat unitatea*.

— Colonelul Morgan vă cere să vă prezentați la camera 207 imediat, spuse sergentul.

— Imediat și mai cum? zise Reacher.

— Imediat, domnule! spuse sergentul.

— Mulțumesc, sergent, spuse Reacher.

Camera 207 era la etaj, a patra pe stânga, chiar lângă camera lui. Sau lângă a lui Susan Turner sau, acum, a lui Morgan. Mai demult, 207 fusese biroul Karlei Dixon, contabilă lui. Specialista în finanțe. Dezlegase o mulțime de chestii dificile. În nouăzeci și nouă de cazuri dintr-o sută, fărădelegile se reduc la dragoste, ură sau bani și, spre deosebire de ce se spune în Biblie, cel mai important dintre motive sunt banii. Dixon valora cât greutatea ei modestă în aur, iar Reacher avea amintiri afectuoase legate de camera 207.

O luă pe scări și parcurse coridorul, trecând pe lângă vechiul său birou. Plăcuța cu numele era încă pe perete: *Comandant mr. S.R. Turner*. Auzi în gând vocea căpitanului Weiss și a maiorului Sullivan: *A luat mită*. Poate că exista o explicație inocentă. Poate că un unchi îndepărtat murise și-i lăsase niște acțiuni la o mină de uraniu. Australian, probabil. În Australia exista uraniu. Și aur, și cărbune, și minereu de fier. Sau undeva în Africa. Își dorea să o fi avut acolo pe Karla Dixon. Dintr-o singură privire aruncată peste documente, ar fi văzut imediat adevărul.

Nu bătu la ușa camerei 207. Nu avea de ce. În afară de Morgan, era probabil cel mai mare în grad din clădire. Iar gradul rămânea grad, chiar și în circumstanțe neobișnuite. Așa că intră de-a dreptul.

Camera era goală. Și nu mai era birou. Fusesse transformată într-un soi de sală de ședințe. În locul unui birou de lucru, erau o masă rotundă mare și șase scaune. În centrul mesei, se afla o chestie în formă de păianjen, probabil un aparat pentru teleconferințe. Un bufet stătea rezemat de un perete, posibil pentru cafea și sendvișuri servite în timpul ședințelor. Abajurul era același bol de sticlă. În el, un bec economic aprins deja, luminând slab și bolnăvicios.

Reacher se duse la fereastră și privi afară. Nu era mare lucru de văzut. Nicio mașină nu se zărea în parcare din partea asta a clădirii. Doar un tomberon mare de gunoi și o grămadă de mobilă, scaune de birou și fișete, aruncate alandala. Umezeala umflase tapiseria scaunelor, iar fișetele erau ruginite. Mai încolo se vedea zidul de piatră și, dincolo de el, o priveliște decentă spre est, tocmai până la cimitir și râu. Monumentul Washington era vizibil în depărtare, având aceeași culoare ca și ceața. Un soare apos se vedea în spatele lui, jos, deasupra orizontului.

Ușa se deschise în spatele lui și Reacher se întoarse, așteptându-se să-l vadă pe Morgan. Dar nu era Morgan. Din nou avu senzația de *deja-vu*. O uniformă impecabilă Clasa A, cu emblema Corpului JAG. O avocată. Pe plăcuța de pe piept scria Edmonds. Aducea puțin cu Sullivan. Brunetă, dichisită, cu o atitudine foarte profesionistă, îmbrăcată în fustă, ciorapi de nailon și pantofi negri simpli. Dar era mai tânără decât Sullivan. Și mai mică în grad. Era doar căpitan. Servieta ei era mai ieftină.

— Maior Reacher? spuse ea.

— Bună dimineața, doamnă căpitan.

— Mă numesc Tracy Edmonds. Lucrez la CRU.

Ceea ce însemna Comandamentul pentru Resurse Umane, care, în vremea englezei simple, se numise Comandamentul pentru Personal. Asta îl făcu pe Reacher să creadă, la început, că venise acolo ca să-l pună să completeze toată formularistica. Salariu, detalii bancare, tot tacâmul. Dar apoi își dădu seama că pentru asta nu ar fi fost nevoie de un avocat. Un furier de companie ar fi putut foarte bine să facă treaba asta. Așa încât tipa era acolo pentru cazul Candice Dayton, probabil. Dar era neexperimentată, îi spusese numele de botez fără să fie întrebată și avea o față deschisă, prietenoasă și preocupată, ceea ce putea să însemne că problema cu Candice Dayton nu era la fel de gravă

ca aceea cu Big Dog.

— Știi ceva despre situația lui Susan Turner? o întrebă el.

— A cui? întrebă avocata.

— Tocmai ai trecut pe lângă biroul ei.

— Doar din auzite, spuse ea.

— Și anume?

— A luat mită.

— Pentru ce?

— Cred că asta e ceva confidențial.

— Nu se poate. A fost băgată la închisoare înainte de proces. Prin urmare, la dosar trebuie să existe o cauză probabilă. Sau cât timp am fost eu plecat s-a renunțat la jurisprudența țărilor civilizate?

— Au spus că a lăsat să treacă o zi până să transmită o informație crucială. Nimeni nu a înțeles de ce. Acum, s-a înțeles.

— Ce informație?

— A arestat un căpitan de infanterie de la Fort Hood. Se pare, un caz de spionaj. Căpitanul a dat numele persoanei de contact civile, un străin. Maiorul Turner a ținut informația douăzeci și patru de ore, iar persoana de contact s-a folosit de acest timp ca să fugă din țară.

— Când s-a întâmplat asta, exact?

— Cam cu patru săptămâni în urmă.

— Dar a fost arestată abia alaltăieri.

— Atunci i-a trimis banii persoana de contact. Asta a fost dovada așteptată. Fără ea, întârzierea putea fi pusă pe seama incompetenței, nu ca o faptă penală.

— S-a făcut apel în legătură cu detenția înainte de proces?

— Nu cred.

— Cine e avocatul ei?

— Colonelul Moorcroft. Din Charlottesville.

— Adică, de la Școala JAG?

Edmonds încuviință din cap.

— Predă acolo apărarea penală.

— Și face naveta de acolo până aici?

— Nu, cred că e cazat la COV Dyer.

Ceea ce însemna Căminul pentru Ofițerii Vizitatori, din Fort Dyer. Sau, acum, Casa Bazei Reunite Dyer-Helsington. Nu tocmai la nivel de Ritz, dar nici prea departe de asta, și fără doar și poate mult mai bun

decât un motel păraginit la șosea, la un kilometru și jumătate de Rock Creek.

Edmonds trase un scaun pentru el, apoi unul pentru ea și se așeză la masa de conferințe. Spuse:

— Candice Dayton.

Reacher se așeză și el și spuse:

— Nu știu cine e Candice Dayton. Sau cine a fost.

— Mă tem că negarea nu e cea mai inteligentă tactică, domnule maior. Nu funcționează niciodată.

— Nu pot să mă prefac că-mi amintesc de cineva dacă nu-mi amintesc.

— Dă o impresie proastă. Întărește un stereotip negativ. În final, ambele lucruri se vor întoarce împotriva dumitale.

— Cine era?

Edmonds ridică servieta pe masă și o deschise. Scoase un dosar și spuse:

— Ai fost trimis în Coreea de câteva ori, corect?

— De multe ori.

— Inclusiv, la un moment dat, o perioadă scurtă în care ai lucrat cu Unitatea 55 a Poliției Militare.

— Dacă zici tu.

— Da, așa zic. E scris aici, negru pe alb. A fost aproape de finalul carierei tale. Aproape ultimul lucru pe care l-ai făcut. Te aflai la Camp Red Cloud. Care e între Seul și zona demilitarizată.

— Știu unde este.

— Candice Dayton era un cetățean american și, la momentul acela, locuia temporar în Seul.

— Un civil?

— Da. Acum ți-o amintești?

— Nu.

— Ați avut o relație scurtă.

— Cine?

— Tu și domnișoara Dayton, firește.

— Nu-mi amintesc de ea.

— Ești căsătorit?

— Nu.

— Ai fost vreodată?

- Nu.
 - Ai avut multe relații sexuale în viața ta?
 - Asta e o întrebare foarte personală.
 - Sunt avocatul tău. Ai avut?
 - În general, atâtea câte a fost posibil. Îmi plac femeile. Cred că e o chestie biologică.
 - Atât de multe, încât s-ar putea să existe unele de care să nu-ți mai amintești?
 - Au fost unele pe care încerc să le uit.
 - În această categorie intră și dra Dayton?
 - Nu. Dacă aș încerca s-o uit, ar însemna că-mi amintesc de ea.
- Corect? Și nu-mi amintesc.
- Sunt și altele de care nu-ți amintești?
 - Cum aș putea să știu?
 - Vezi, la asta mă refeream când vorbeam despre întărirea unui stereotip. N-o să-ți fie de folos la tribunal.
 - Ce tribunal?
 - Candice Dayton a plecat din Seul la puțin timp după ce ai plecat tu și s-a dus acasă în Los Angeles, de unde provenea. A fost fericită să se întoarcă. A primit o slujbă și s-a descurcat binișor câțiva ani. La scurt timp după ce s-a întors, a născut o fetiță, care a crescut frumos și a avut rezultate bune la școală. Candice a fost promovată la serviciu și și-a cumpărat o casă mai mare. Toate bune și frumoase, până când economia s-a prăbușit și și-a pierdut slujba, după care a rămas și fără casă. În momentul ăsta, ea și fiica sa dorm într-o mașină și solicită ajutor financiar, de oriunde e îndreptățită să-l primească.
 - Și?
 - Domnule maior, a rămas însărcinată în Coreea. Fiica ei e a ta.

Capitolul 10

Edmonds răsfoia dosarul pagină cu pagină cu degete delicate.

— Politica armatei este să nu ia măsuri proactive, spuse ea. Nu trimitem patrulă de căutare. Punem doar o notă la numele tatălui. De regulă, nu se întâmplă nimic. Dar, dacă tatăl vine la noi, cum ai făcut tu, suntem obligați să acționăm. Așa că va trebui să informăm tribunalul din Los Angeles cu privire la statutul și adresa ta actuale.

Găsi pagina pe care o căuta. O scoase dintre celelalte.

O împinse către el peste masa de conferințe și continuă:

— Evident, în calitate de avocat, aș recomanda cu tărie un test de paternitate. Va trebui să îl plătești, dar n-ar fi deloc înțelept să treci la medierea finală fără așa ceva.

Reacher luă foaia de hârtie. Era o fotocopie nouă și clară a unui affidavit. Identic cu al lui Big Dog. Semnături, avocați, ștampile și timbre, toate făcute într-un cabinet de avocatură din North Hollywood, se pare. Numele lui apărea peste tot. Erau consemnate datele detașării sale la Unitatea 55. La fel, erau trecute acolo datele, orele și activitățile lui sociale. Candice Dayton trebuie că ținuse un jurnal foarte amănunțit. Era notată și data de naștere a copilului. Era la exact nouă luni după mijlocul perioadei petrecute de el la Red Cloud. Fetița se numea Samantha. Probabil că i se spunea Sam. Acum avea paisprezece ani. Aproape cincisprezece.

Edmonds îi întinse o a doua foaie de hârtie. Era o fotocopie nouă și clară a unui certificat de naștere.

— Nu a trecut numele tău pe certificat. Cred că inițial s-a mulțumit să se descurce singură. Dar acum trece printr-o perioadă grea.

Reacher nu spuse nimic.

— Evident că nu cunosc situația ta financiară actuală, zise Edmonds. Dar te așteaptă ceva mai mult de trei ani de pensie alimentară pentru copil. Plus colegiul, posibil. Îmi imaginez că tribunalul te va contacta cam într-o lună și poți s-o rezolvi cu ei.

— Nu-mi amintesc de ea, răspunse Reacher.

— Cred că cel mai bine e să nu spui asta prea des. Lucrurile astea au o natură fundamental conflictuală și trebuie să eviți, dacă poți, resentimente suplimentare din partea domnișoarei Dayton. De fapt, ar putea fi o mișcare inteligentă să iei legătura cu ea. Cât mai curând posibil. Să arăți bunăvoință, vreau să spun.

Edmonds luă înapoi affidavitul și certificatul de naștere. Le introduse în dosar, fiecare la locul său. Puse dosarul în servietă și o închise.

— După cum știi, domnule maior, Codul Uniformei al Justiției Militare consideră încă adulterul ca o infracțiune penală. Mai ales în cazul celor cu autorizații de securitate. Pentru că riscul unei compromiteri este văzut în general ca fiind semnificativ. În special dacă este implicat și un civil. Dar cred că, dacă dai dovadă de un comportament rezonabil față de domnișoara Dayton, l-aș putea convinge pe procuror să treacă peste acest aspect. Mai ales dacă ai aborda-o pe domnișoara Dayton în mod proactiv, cu o ofertă. Prin intermediul procurorului, vreau să spun.

Reacher nu spuse nimic. Edmonds continuă:

— În definitiv, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Iar securitatea națională nu a avut de suferit. Decât dacă are vreo legătură cu cealaltă problemă a ta. Mă refer la chestia cu dl Rodriguez. E posibil să vrea să te lovească cu tot ce le stă la îndemână, caz în care nu prea o să am cum să te ajut.

Reacher nu spuse nimic.

Edmonds se ridică de la masă și zise:

— Ținem legătura, domnule maior. Dă-mi de veste dacă ai nevoie de ceva.

Ieși din cameră și închise ușa după ea. Reacher îi auzi tocurile pe linoleumul din coridor, după care nu mai auzi absolut nimic.

Paternitatea se număra printre cele mai des întâlnite probleme ale bărbaților din întreaga istorie umană. Dar pentru Reacher întotdeauna păruse improbabilă. Era ceva eminamente teoretic. Precum câștigarea Premiului Nobel sau participarea la un joc în World Series ori abilitatea de a cânta. Posibil, în principiu, dar mereu probabil să nu i se întâmple. O destinație pentru alți oameni, dar nu și pentru el. Cunoscuse tați, începând cu al său, pe bunicii săi, tați ai prietenilor din copilărie, apoi unii dintre prietenii lui, care se căsătoriseră și își întemeiaseră familii. A fi tată părea un lucru în același timp simplu și infinit de complex. La suprafață, destul de ușor. Dedesubt, ceva pur și simplu imens, despre care nu avea rost să-ți faci griji. Așadar, în general, reieșea că e o treabă de rutină.

Mergeai înainte, cu speranța că va fi bine. Tatăl lui părea să fie mereu stăpân pe situație. Dar, privind în urmă, era limpede că doar

improviza din mers.

Samantha Dayton.

Sam.

Paisprezece ani.

Reacher nu mai avu timp să se gândească la ea. Nu în clipa aceea. Pentru că ușa se deschise și Morgan își făcu apariția, îmbrăcat tot în uniformă de luptă, tot cu ochelari și tot ferchezuit, aferat și dichisit.

— Ești liber azi, domnule maior, spuse el. Să te întorci aici mâine, până în ora opt.

Plictisul ca pedeapsă. Nimic de făcut toată ziua. Nu era o tactică neobișnuită. Reacher nu răspunse. Stătea și privea în depărtare. Proastele maniere sau o insubordonare minoră nu puteau să-i înrăutățească situația. Nu în acel moment. Dar, la rândul lui, Morgan stătea și el acolo, tăcut ca o stâncă, ținând ușa deschisă, așa că în cele din urmă Reacher se văzu nevoit să se ridice de la masă și să părăsească încăperea. O luă agale pe coridor până când îl auzi pe Morgan închizându-se în birou.

Apoi se opri și se întoarse.

Se duse la celălalt capăt al coridorului și verifică biroul de pe stânga. Camera 209. Biroul lui Calvin Franz, atunci, la începuturi. Un bun prieten, acum mort. Reacher deschise ușa, vârî capul și văzu doi bărbați pe care nu-i cunoștea. Subofițeri, dar nu erau cei doi de la motel, din seara precedentă. Nu erau tipii în tricouri. Stăteau spate în spate, fiecare la biroul lui, și lucrau de zor la computer. Se uitară la Reacher.

— Continuați, spuse acesta.

Se retrase și încercă încăperea de vizavi. Camera 210, cândva locul de muncă al lui David O'Donnell. Din câte știa Reacher, O'Donnell încă trăia. Detectiv particular în Washington, din câte auzise. Nu departe de-acolo. Se uită în cameră și văzu o femeie la birou. Era îmbrăcată în uniformă de luptă. Locotenent. Femeia ridică privirea.

— Scuze, spuse el.

Camera 208 fusese biroul lui Tony Swan. Un alt bun prieten, și el mort. Reacher deschise ușa și verifică. Nu era nimeni acolo, dar era sălașul unei singure persoane, iar persoana aceea era femeie. Pe pervazul ferestrei era o bonetă feminină de ofițer și, pe birou, un ceas mic de mână cu brățara desfăcută și întors cu fața în jos.

Camera 207 o văzuse. Cândva, domeniul Karlei Dixon, acum, al nimănui. Sală de conferințe. Dixon era încă în viață, din câte știa. În New York, ultima oară când auzise despre ea. Era contabil juridic, ceea ce însemna că avea de lucru până peste cap.

Camera 206 fusese biroul lui Frances Neagley. Exact vizavi de el, întrucât îi făcea cea mai mare parte din treburi. Cel mai bun sergent pe care-l avusese vreodată. Încă în viață și prosperă, în Chicago, după cum credea el. Vârî capul înăuntru și-l văzu pe locotenentul care îl lăsase la motel, cu o seară înainte. În prima mașină, condusă de caporal. Tipul stătea la birou și vorbea la telefon. Se uită spre ușă. Reacher clătină din cap și se retrase.

Camera 204 fusese biroul lui Stan Lowrey. Un tip dur și un anchetator priceput. Plecase devreme, singurul din componența inițială a unității care avusese inteligența să se care fără să fie afectat în vreun fel. Plecase în Montana, să crească oi și să producă unt. Nimeni nu știa de ce. Era singurul negru pe o arie de 2.500 de kilometri pătrați și n-avea niciun fel de experiență în materie de zootehnie. Dar oamenii spuneau că era fericit. Apoi a fost lovit de un camion. Biroul lui era ocupat de un căpitan în uniformă Clasa A. Un tip scund, care se ducea să depună mărturie. Niciun alt motiv pentru hainele de protocol. Reacher își ceru scuze și plecă de-acolo.

Camera 203 fusese un vestiar pentru dovezile materiale și asta era și acum, iar 201 fusese arhivă, și asta era și acum, iar 202 fusese biroul furierului de companie, și asta era și acum. Tipul era acolo, un sergent, relativ vârstnic și cărunt, luptându-se probabil anual cu pensionarea forțată. Reacher îl salută dând din cap, ieși și coborî la etajul I.

Tipul acru din serviciul de noapte plecase și Leach îi luase locul la biroul de recepție. În spatele ei, coridorul ducea la birourile de la primul etaj, 101 până la 110. Reacher le controlează pe toate. Camerele 109 și 110 fuseseră ale lui Jorge Sanchez și Manuel Orozco, acum erau ocupate de indivizi similari dintr-o generație mai nouă. Camerele 101 până la 108 găzduiau persoane care nu prezentau vreun interes, în afară de 103, unde se afla postul ofițerului de serviciu. Acolo era un căpitan. Era un tip bine, care nu împlinise încă treizeci de ani. Avea un birou de dimensiuni duble față de cele normale, plin de telefoane, carnețele pentru însemnări, formulare pentru mesaje și un bloc cu foi de scris în neorânduială, cu nenumăratele pagini folosite îndoite lejer

înapoi ca o imensă coafură din anii 1950. Pagina aflată la vedere era plină de mâzgălituri făcute la mânie. Se distingeau dreptunghiuri cu umbre, mașinării și labirinturi spiralate imposibil de rezolvat. Era limpede că individul petrecea mult timp vorbind la telefon, o parte din acesta așteptând să i se răspundă, altă parte fiind lăsat să aștepte cu receptorul la ureche și cea mai mare parte a timpului plictisindu-se. Când deschise gura să vorbească, Reacher recunoscuse imediat accentul sudic. Vorbise cu tipul din Dakota de Sud de mai multe ori. El îi redirecționase apelurile către Susan Turner.

Reacher îl întrebă:

— Mai aveți și alți membri ai personalului detașați prin preajmă?

Omul clătină din cap.

— Asta e tot. Ceea ce vezi e ceea ce primești. Avem oameni în alte părți ale Statelor Unite și în străinătate, dar în acest district militar nu mai e nimeni.

— Câți aveți în Afganistan?

— Doi.

— Care fac ce?

— Nu pot să-ți dau detaliile.

— Misiune periculoasă?

— Mai există și alt tip de misiuni? În Afganistan?

Ceva în vocea lui. Reacher întrebă:

— Sunt bine cei doi tipi?

— Ieri au ratat verificarea radio programată.

— Este ceva neobișnuit?

— Nu s-a mai întâmplat până acum.

— Știi ce misiune aveau?

— Nu pot să-ți spun.

— Nu-ți cer să-mi spui. Te întreb dacă știi. Cu alte cuvinte, cât de secretă este?

Tipul făcu o scurtă pauză, apoi răspunse:

— Nu, nu știu ce misiune aveau. Tot ce știu este că sunt plecați departe, la dracu-n praznic, și nu primim de la ei decât tăcere.

— Mulțumesc, domnule căpitan, spuse Reacher.

Se îndreptă spre biroul de recepție, unde îi ceru lui Leach o mașină de serviciu.

Leach ezită, așa că Reacher spuse:

— Colonelul Morgan mi-a dat liber pe ziua de azi, dar nu mi-a zis că trebuie să stau cuminte într-un colț. O omisiune, probabil, dar sunt îndreptățit să interpretez ordinele primite în cea mai favorabilă lumină cu putință.

— Unde vrei să te duci?

— La Fort Dyer, spuse Reacher. Vreau să vorbesc cu colonelul Moorcroft.

— Avocatul maiorului Turner?

Reacher dădu aprobator din cap.

— Iar Dyer e clar la mai puțin de opt kilometri distanță. N-ai să ajuți sau n-ai să fii complice la o infracțiune gravă.

Leach se opri o secundă, apoi deschise un sertar și scoase o cheie murdară, zicând:

— E un sedan Chevy vechi, albastru. Trebuie să-l aduci înapoi până la sfârșitul zilei. Nu pot să ți-l las peste noapte.

— A cui e mașina sport roșie de afară?

— A maiorului Turner, spuse Leach.

— Îi știi pe tipii din Afganistan?

Leach încuviință cu o mișcare a capului.

— Sunt prieteni de-ai mei.

— Sunt buni?

— Cei mai buni.

Capitolul 11

În parcare erau trei sedanuri Chevrolet, două erau vechi, dar numai unul era vechi și albastru. Era murdar, lovit peste tot și vai de mama lui, cu vreun milion de kilometri la bord. Dar a pornit imediat și cu ralantiul n-a avut probleme. Ceea ce era util, pentru că se circula greu în timpul zilei. Multe semafoare, multe cozi, multe benzi de circulație blocate. Dar reuși să intre în Fort Dyer mai repede decât prima oară. Santinelele de la poarta principală se arătară relativ primitive. Reacher se gândi că probabil Leach sunase în prealabil, și de data asta. Ceea ce însemna că se transforma într-un aliat minor. Iar Reacher era mulțumit de chestia asta. Când ai un sergent de partea ta, planeta se învâртеște lin și ușor. În vreme ce un sergent care ți-e potrivnic poate să-ți aducă moartea.

Parcă mașina și intră în clădire, unde lucrurile încetiniră din nou. O femeie de la un birou dădu mai multe telefoane și nu reuși să-l localizeze pe Moorcroft. Nici în COV, nici în birourile juridice, nici în corpul de gardă, nici în celule. Ceea ce lăsa doar un loc în care să fie căutat. Reacher porni mai departe, în inima complexului, până când văzu un indicator cu o săgeată: „Clubul ofițerilor”.

Era târziu pentru micul dejun, dar mic dejunurile târzii erau un obicei firesc pentru ofițerii de rang superior din ariergardă. Mai ales ofițerii superiori din ariergardă care erau totodată și intelectuali universitari sosiți în vizite de scurtă durată.

Sala de mese a clubului ofițerilor se dovedi a fi un loc plăcut și anost, jos, larg și lung, recent remobilat, probabil de către același individ care mobila sălile de mese ale hotelurilor cu prețuri medii. Era o risipă de lemn deschis la culoare și material textil de culoare verde. O mulțime de panouri despărțitoare așezate în unghi, prin urmare, o mulțime de separeuri mici. Podeaua era acoperită cu o mochetă. Ferestrele aveau storuri venețiene, deschise cam pe jumătate. Reacher își aminti o glumă pe care vechiul său coleg Manuel Orozco o spunea cu drag: „Cum faci un venețian orb? Îi scoți ochii”. Și apoi: „Cum faci un

elvețian să se rostogolească? Îi dai brânci în jos, pe o pârtie din Alpi”.⁸ La care David O'Donnell începea să precizeze că, de fapt, rulada elvețiană nu era elvețiană, ci mai degrabă britanică. Din secolul al nouăsprezecelea. Ca o prăjitură pufoasă Victoria, dar altfel asamblată. O'Donnell era genul de pedant care făcea ca Reacher să pară un om normal.

Reacher căută mai departe. Majoritatea separeurilor erau goale, dar Moorcroft se afla în unul dintre ele. Era un bărbat scund, rotund, de vârstă mijlocie, cu o expresie amabilă, în uniformă Clasa A, cu numele scris mare și la vedere pe clapeta buzunarului din partea dreaptă a pieptului. Mânca pâine prăjită, la o masă mare, pentru patru persoane, izolată.

Iar în fața lui, la aceeași masă, era maiorul Sullivan. Avocata lui Reacher pentru cazul Big Dog. Sullivan nu mânca. Luase deja micul dejun cu Reacher, în localul grecesc. Ținea între palme o ceașcă de cafea, nimic mai mult, și vorbea, și asculta, într-o manieră ce părea foarte respectuoasă, așa cum conversează de cele mai multe ori maiorii cu coloneii sau studenții cu profesorii.

Reacher păși în micul spațiu intim, își trase un scaun și se așeză la masă, între cei doi.

— Vă deranjează dacă mă așez și eu la masă? spuse el.

— Cine ești dumneata? Întrebă Moorcroft.

— E maiorul Reacher. Clientul meu. Cel despre care vă vorbeam.

Nimic în glasul ei.

Moorcroft se uită la Reacher și spuse:

— Dacă aveți lucruri de discutat, sunt sigur că maiorul Sullivan va fi încântată să-ți programeze o întâlnire la o oră mai potrivită.

— Cu dumneata vreau să vorbesc, spuse Reacher.

— Cu mine? Despre ce?

— Susan Turner.

— Ai vreun interes?

— De ce nu s-a făcut apel la reținerea ei preventivă?

— Trebuie să formulezi un interes legitim înainte să intrăm în

⁸ Jocuri de cuvinte intraductibile, bazate pe sensurile diferite ale perechilor de cuvinte *venetian blind* (stocuri venețiene și ruladă venețiană) și *swiss roll*. (N.t.)

detalii.

— Orice cetățean este legitim interesat de aplicarea corectă a procedurilor față de orice alt cetățean.

— Consideri că abordarea mea de până acum a fost incorectă?

— Voi fi mai în măsură să determin acest lucru după ce îmi vei fi răspuns la întrebare.

— Maiorul Turner se confruntă cu o acuzație gravă.

— Dar reținerea preventivă nu trebuie să fie punitivă. Este de ajuns să se asigure prezența acuzatului la proces. Așa spune regulamentul.

— Ești avocat? Numele tău nu-mi sună cunoscut.

— Am lucrat în Poliția Militară. De fapt, *lucrez* în Poliția Militară, cred. Din nou. Prin urmare, știu o mulțime de lucruri despre legi.

— Serios? În același mod în care un instalator înțelege mecanica fluidelor și termodinamica?

— Nu te amăgi, domnule colonel. Nu e chirurgie cerebrală.

— Ei, atunci, luminează-mă.

— Situația maiorului Turner nu necesită reținerea ei. Este ofițer al Armatei Statelor Unite ale Americii. Nu o să dea bir cu fugiții.

— Garantezi tu asta?

— Aproape. Este comandantul Unității 110 MP. Ca și mine. Eu n-aș fi fugit. Nici ea n-o să fugă.

— Există elemente de trădare aici.

— Aici, poate, dar nu și în lumea reală. Nimeni nu se gândește la trădare. Altfel, n-ar fi adus-o aici, la Dyer. Acum ar fi fost în Caraibe.

— Totuși, nu vorbim de o amendă pentru parcare interzisă.

— N-o să fugă.

— Din nou, garantezi personal?

— Este o evaluare bine calculată.

— O cunoști măcar?

— Nu prea.

— Atunci, ia-ți valea, domnule maior.

— De ce ți-a spus să mă împiedici s-o vizitez?

— Nu a făcut-o, propriu-zis. Acel ordin a fost transmis de avocatul de serviciu. La un moment nespecificat de la sfârșitul după-amiezii. Prin urmare, restricția era deja în vigoare înainte să preiau eu cazul, adică în dimineața zilei următoare. Respectiv, ieri.

— Vreau să îi ceri să se răzgândească.

Moorcroft nu-i răspunse. Sullivan se aplecă în față, se uită la Reacher și zise:

— Căpitanul Edmonds mi-a spus că s-a întâlnit cu tine. În legătură cu cazul Candice Dayton. Mi-a spus că te-a sfătuit să iei măsuri proactive. Ai făcut-o?

— O să ajung și la asta, răspunse Reacher.

— Ar trebui să fie prima ta prioritate. Într-o chestie ca asta, nuanțele contează.

— O să ajung și la asta, repetă Reacher.

— Aici vorbim despre fiica ta. Trăiește într-o mașină. E mai important decât o preocupare teoretică privind drepturile umane ale maiorului Turner.

— Puștoaica trăiește de aproape cincisprezece ani în Los Angeles. Fără doar și poate că a mai dormit în mașini. Iar dacă e copilul meu, poate să mai suporte o zi, două în plus.

— Cred că maiorul Sullivan și căpitanul Edmonds încearcă să-ți arate că s-ar putea să nu mai ai la dispoziție o zi sau două, spuse Moorcroft. În funcție de ce decid procurorii să facă în legătură cu cazul Rodriguez, mai exact, îmi închipui că-și freacă palmele de bucurie. Pentru că este o combinație ideală de circumstanțe agravante. Dovezi clare, plus o imagine PR dezastruoasă.

— Dovezile clare sunt de fapt niște aberații clare.

Moorcroft afișă un zâmbet studiat și indulgent.

— Nu ești primul inculpat care susține chestia asta.

— Individul e mort. Dar eu ar trebui să am posibilitatea să mă confrunt direct cu martorii. Deci, cât de legală e chestia asta?

— Este o anomalie nefericită. Afidavitul vorbește de dincolo de mormânt. Lucrurile sunt așa cum sunt. Nu se poate face interogatoriu încrucișat.

Reacher se uită la Sullivan. În definitiv, era avocata lui.

— Domnul colonel are dreptate, zise femeia. Ți-am spus că pot să obțin o mediere. Ar trebui s-o accepți.

Apoi, plecă. Își bău cafeaua, se ridică, își luă rămas-bun și ieși din club. Reacher o urmări cu privirea, apoi se întoarse către Moorcroft și-l întrebă:

— Ai de gând să faci contestație la arestul preventiv al maiorului Turner?

— Da, răspunse Moorcroft. La drept vorbind, am s-o fac. Am să cer să fie reținută în districtul militar Washington D.C. Și mă aștept ca cererea să fie acceptată. O să iasă din arest în scurt timp.

— Când începi procedura?

— Am să înaintez documentele de îndată ce o să mă lași să-mi termin micul dejun.

— Când o să obții o decizie?

— Mă gândesc că pe la jumătatea zilei.

— E bine.

— Bine sau rău, nu e treaba ta, domnule maior.

Moorcroft ciuguli firimiturile de pâine prăjită din farfurie încă un minut. Apoi se ridică la rândul său și spuse:

— O zi bună, domnule maior.

Și ieși din încăpere. Avea un mers ușor legănat. Mai mult universitar decât militar. Dar nu era un om rău. Reacher avea sentimentul că era bine intenționat.

Samantha Dayton.

Sam.

Paisprezece ani.

O să ajung și la asta.

* * *

Reacher parcurse pe jos toată distanța până la marginea de nord a complexului și se opri la postul de pază, unde un alt căpitan era de serviciu. Nu Weiss, cel din noaptea trecută. Tipul de serviciu în garda de zi era un negru acvilin, înalt de vreo doi metri și zece centimetri, dar subțire ca o trestie, îndoit într-un scaun de birou prea mic pentru el. Reacher ceru să o viziteze pe Susan Turner, iar tipul își consultă caietul mecanic verde, cu trei inele, după care refuză solicitarea.

Cine nu riscă nu câștigă.

Așa că Reacher se întoarse tot pe jos la locul unde își parcase vechiul Chevy albastru și se deplasă înapoi la cartierul general al Unității 110, lăsându-l în locul de unde îl luase. Intră în clădire și îi înapoie cheia lui Leach. Aceasta era din nou agitată. Nervoasă, stresată și încordată. Nu foarte tare, dar vizibil. Reacher o întrebă:

— Ce e?

— Colonelul Morgan nu e aici, spuse Leach.

— O spui de parcă ăsta ar fi un lucru rău.
— Avem nevoie de el.
— Nu-mi pot imagina pentru ce.
— Este ofițerul comandant.
— Nu, maiorul Turner e comandantul vostru.
— Păi nici ea nu e aici.
— Ce s-a întâmplat?
— Băieții noștri din Afganistan au ratat a doua oară verificarea radio. Au trecut patruzeci și opt de ore de când n-am mai auzit de ei. Prin urmare, trebuie să facem ceva. Dar Morgan nu e aici.

Reacher încuviință din cap.

— Probabil că își potrivește un nou vătrai. Ca să și-l bage în dos. Cred că e o procedură care necesită timp.

Porni mai departe, pe coridorul de la parter, la al doilea birou pe stânga. Camera 103. Sediul ofițerului de serviciu. Tipul era acolo, la biroul uriaș, un bărbat chipeș, din Sud, și îngrijorat. Mâzgălele lui erau mai sumbre ca oricând. Reacher îl întreabă:

— Nu ți-a spus Morgan unde se duce?
— La Pentagon, zise tipul. La o ședință.
— Doar atât ți-a spus?
— Fără detalii.
— L-ai sunat?
— Firește că l-am sunat. Dar e un loc imens acolo. Nu l-au găsit pe nicăieri.

— Are telefon celular?
— E oprit.
— De cât timp e plecat?
— De aproape o oră.
— Ce ai vrea să facă el?
— Să autorizeze o cerere pentru o patrulă de căutare, firește. Acum, fiecare minut contează. Și avem o mulțime de oameni acolo. Divizia 1 de Infanterie. Și Forțele Speciale. Și elicoptere, și drone, și sateliți, pe lângă toate tipurile de supraveghere aeriană.

— Dar nici măcar nu știți pe unde ar trebui să fie băieții voștri și ce ar trebui să facă.

Ofițerul de serviciu încuviință din cap și îndreptă degetul mare spre tavan. Spre birourile de la etaj. Apoi spuse:

— Misiunea e în computerul maiorului Turner. Care acum e computerul colonelului Morgan. Și e protejat cu parolă.

— Verificările radio se duc la Bagram?

Tipul aprobă iar din cap.

— Majoritatea sunt date de rutină. Bagram ne trimite transcriptul. Dar, dacă e ceva urgent, atunci sunt dirijate spre noi, chiar aici în acest birou. Pe o linie telefonică securizată.

— Cum a fost ultima oară când au transmis? Rutină sau urgență?

— Rutină.

— OK, spuse Reacher. Sună la Bagram și obține o estimare a locației, de la ultima transmisie.

— Dar va ști Bagram poziția lor?

— Tipii ăia de la transmisiuni își pot da seama, de regulă. După sunet și după intensitatea semnalului. Uneori, după intuiție. E misiunea lor. Cere-le să-ți dea cea mai bună estimare, cu o eroare de maximum opt kilometri.

Tipul ridică un receptor, iar Reacher se întoarce la biroul lui Leach din hol și spuse:

— Ia telefonul în următoarele zece minute și sună pe oricine cunoști la Pentagon. Să depună toate eforturile ca să-l localizeze pe Morgan.

Leach luă telefonul.

Reacher așteaptă.

După zece minute, Leach nu obținuse nimic. Nu era într-un totu surprinzător. Pentagonul avea coridoare de o lungime totală de peste 27 de kilometri și spații pentru birouri de circa 37 de hectare, toate ocupate de peste treizeci de mii de oameni în fiecare zi de lucru. Să încerci să găsești un individ la întâmplare era ca și cum ai fi încercat să găsești un ac în cel mai bine ascuns car cu fân. Reacher se întoarce la 103 și ofițerul de serviciu îi spuse:

— Cei de la sala radio din Bagram cred că băieții noștri se aflau la vreo trei sute cincizeci de kilometri de bază. Poate la trei sute șaptezeci.

— ăsta e un punct de început, spuse Reacher.

— Nu tocmai. Nu știm în ce direcție.

— Când ai îndoieli, alege varianta cea mai nebunească. ăsta a fost mereu principiul meu de operare.

— Afganistanul e o țară mare.

— Știu că este, zise Reacher. Și, din câte-am auzit, neplăcută oriunde te-ai duce. Dar unde ar fi cel mai rău?

— În munți. La granița cu Pakistanul. Zone ale triburilor Pashtun. Nord-estul, în esență. Nu e un loc prea distractiv.

Reacher încuviință din cap.

— Iar acesta e genul de locuri în care cei din Unitatea 110 sunt trimiși. Deci, prinde-l la telefon pe comandantul bazei și cere-i să ordone o căutare aeriană, începând de la trei sute șaiszeci de kilometri nord-est de Bagram.

— Aia ar putea să fie o direcție complet greșită.

— Cum am spus, e varianta cea mai nebunească. Ai o propunere mai bună?

— Oricum, n-au s-o facă doar pentru că le spun eu. O chestie ca asta ar avea nevoie de cel puțin un maior.

— Atunci, ia numele lui Morgan în deșert.

— Nu pot.

Reacher ascultă. Liniște peste tot. Nu venea nimeni. Ofițerul de serviciu aștepta, cu mâna strânsă în pumn, la jumătatea distanței dintre poală și telefon.

Ești din nou în armată, domnule maior.

Îți vei recăpăta fostul grad militar.

Ești repartizat la această unitate.

— Folosește numele meu, spuse Reacher.

Capitolul 12

Ofițerul de serviciu dădu apelul telefonic, apoi de problemă se ocupă mașinăria militară, distantă, invizibilă și harnică, în cealaltă parte a lumii, la nouă fusuri orare și la aproape treisprezece mii de kilometri distanță, planificând, informând, pregătind, înarmând și alimentând cu combustibil. Liniștea se așternu peste vechea clădire din piatră din Rock Creek.

- Câți alți oameni ai pe teren? Întrebă Reacher.
- În general? Paisprezece.
- Cel mai aproape?
- Chiar acum, Fort Hood, în Texas. Fac curățenie după chestia cu maiorul Turner de acolo.
- Câți se află în situații periculoase?
- Asta-i o țintă mișcătoare, nu? Opt sau, poate, zece.
- A mai absentat Morgan nemotivat până acum?
- Azi e doar a treia zi a lui aici.
- Cum era maiorul Turner ca ofițer comandant?
- Era destul de nouă în post. Abia făcuse câteva săptămâni.
- Prima impresie?
- Excelentă.
- Operațiunea asta din Afganistan e a ei sau a moștenit-o?
- E a ei, spuse ofițerul de serviciu. E al doilea lucru pe care l-a făcut de când a ajuns aici, după Fort Hood.

Reacher nu fusese niciodată la Bagram sau în vreun alt loc din Afganistan, dar știa cum o să meargă treaba. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Nimănui nu-i plăcea să taie frunză la câini și nimănui nu-i plăcea să-și vadă propriii oameni în bucluc. Mai ales în zonele tribale, care erau brutale și primitive într-un mod prea greu chiar și de privit. Așa încât misiunea de căutare avea să fie acceptată cu mare ușurință. Dar va fi deosebit de periculoasă. Va fi nevoie de sprijin aerian activ, fiind necesară o putere de foc aer-sol copleșitoare. O mulțime de părți în mișcare. Prin urmare, planificarea misiunii avea să ia ceva timp. Cel puțin două ore, se gândi Reacher, ca să fie aliniate toate rășuștele. Apoi, două ore de zbor. Rezolvarea nu se va putea produce prea curând.

Reacher petrecu o parte din timp plimbându-se. Se întoarse la motelul lui, trecu de el, apoi la stânga și la dreapta pe distanțele lungi

dintre intersecții până la mallul păraginit dinaintea restaurantului grecesc, pe care-l ignoră, fiindcă nu-i era foame. Ignoră și atelierul de rame foto pentru că nu avea nicio fotografie de înrămat, așa cum ignoră și magazinul de arme, căci nu voia să-și cumpere vreun pistol, și cabinetul stomatologic fiindcă nu avea probleme cu dinții. Se opri la magazinul de bricolaj și-și cumpără o pereche de pantaloni de lucru din prelată kaki-închis și o cămașă de lucru din prelată albastră, precum și o geacă maro, căptușită cu nu-știi-ce strat izolant miraculos. Apoi se opri la o drogherie și-și cumpără ciorapi, boxeri și două tricouri albe ieftine, pe care se gândi c-o să le poarte unul peste altul, fiindcă erau făcute dintr-un material subțire, iar vremea nu dădea semne de încălzire. Adăugă un pachet cu trei aparate de ras din plastic, cele mai mici disponibile, și un spray cu spumă de bărbierit, cel mai mic disponibil, precum și două pachete de gumă de mestecat și un pieptăn de plastic.

Merse cu lucrurile cumpărate la motel, parcurgând cele două cvartale lungi, și intră în cameră. În absența lui, se făcuse curat. Patul fusese aranjat, iar materialele sărăcăcioase din baie, înlocuite. Prosoape noi, uscate, dar la fel de subțiri, și un nou săpun ambalat în hârtie, tot mic, și o nouă sticlă de șampon, cu o compoziție identică celei a lichidului de spălat vase. Se dezbracă în aerul rece și îndesă hainele vechi în coșurile de gunoi, jumătate în baie, jumătate în dormitor, întrucât coșurile de gunoi erau mici, apoi se bărbieri cu mare grijă, după care făcu al doilea duș în ziua respectivă.

Porni aeroterma de sub fereastra de la baie și se șterse cu un prosop de mâini în curentul fierbinte și gălăgios, ca să păstreze prosopul cel mare pentru o ocazie ulterioară. Se îmbracă în noile haine, se încălță cu bocancii vechi și își pieptănă părul. Verifică rezultatul în oglinda de la baie și se declară mulțumit de ceea ce văzu. Măcar era curat și îngrijit, iar mai bine de atât nici că se putea.

O să iasă din arest în scurt timp.

Reacher se întoarce la cartierul general al Unității 110. Cele patru straturi plus izolația miraculoasă care-i protejau partea superioară a corpului reușiră să-i țină de cald. Porțile cartierului general erau deschise. Tipul din garda de zi era în ghereta santinelei. Mașina lui Morgan revenise în parcare. Sedanul simplu. Reacher îl văzuse în noaptea precedentă, avându-l la volan pe Morgan însuși, dichisit și

scorțos. Reacher făcu un ocol până la mașină și puse palma pe capotă. Care era caldă. Aproape fierbinte. Morgan abia se întorsese.

Ceea ce explica starea de spirit a lui Leach. Era tăcută și încordată la biroul de recepție din hol. În spatele ei, ofițerul de serviciu era nemișcat pe coridorul de la parter, palid la față, stând acolo pur și simplu. Reacher nu așteaptă să fie pus la curent. Se întoarce și o luă pe treptele din piatră. Al treilea birou pe stânga. Ciocăni și intră. Morgan era la birou, cu buzele strânse și cumplit de supărat, practic, tremurând de furie.

— Ați făcut bine c-ați trecut pe-aici, domnule colonel, îi spuse Reacher.

— Ceea ce tocmai ai făcut va costa Pentagonul mai bine de treizeci de milioane de dolari, îi răspunse Morgan.

— Niște bani cheltuiți cu folos.

— E un caz de Curte Marțială.

— Posibil, spuse Reacher. Dar pentru tine, nu pentru mine. Nu știi unde ai mai lucrat înainte, domnule colonel, dar asta nu mai e treabă de amatori. Nu aici. Nu la această unitate. Ai avut doi oameni despre care știai că sunt în pericol și ai absentat două ore bătute pe muchie. N-ai spus unde te duci și ai avut telefonul închis. Este totalmente inacceptabil.

— Oamenii ăia nu sunt în pericol. Bâjbâie pe-acolo într-o anchetă neînsemnată.

— Au ratat două verificări radio consecutive.

— Probabil că ard gazul pe undeva, ca și toată unitatea asta blestemată.

— În Afganistan? Ca să facă ce? Să umble prin baruri și cluburi? Să dea iama prin bordeluri? Să-și petreacă ziua pe plajă? Trezește-te, idiotule! Tăcere radio din Afganistan înseamnă automat vești rele.

— A fost decizia mea.

— N-ai recunoaște o decizie nici dacă s-ar repezi să te muște de cur.

— Nu-mi vorbi așa!

— Altfel, ce?

Morgan nu spuse nimic. Reacher întrebă:

— Ai anulat căutarea?

Morgan nu-i răspunse. Reacher zise:

— Și nici nu mi-ai spus că îi căutăm unde nu trebuie. Prin urmare,

am avut dreptate. Băieții ăia sunt dispăruți la granița cu zonele tribale. Ar fi trebuit să faci asta acum douăzeci și patru de ore. Sunt într-un necaz mare de tot.

— N-aveai niciun drept să te amesteci.

— M-am întors în armată, sunt repartizat la unitatea asta și dețin gradul de maior. Prin urmare, nu m-am amestecat. Mi-am făcut datoria și am făcut-o în mod corespunzător. Așa cum mi-am făcut-o mereu. Ar trebui să fii atent și să reții niște indicii, colonele. Ai circa doisprezece oameni pe teren, expuși și vulnerabili, și n-ar trebui să te mai gândești la nimic altceva, zi și noapte. Trebuie să lași în permanență un număr de contact exact și să nu-ți mai închizi celularul, la care trebuie să fii gata să răspunzi, indiferent ce faci.

— Ai terminat? îl întrebă Morgan.

— Abia am început.

— Tu înțelege că ești sub comanda mea?

Reacher încuviință din cap.

— Viața e plină de anomalii.

— Atunci, stai și ascultă, domnule maior. Ordinele tale au fost schimbate. De acum înainte ești reținut la locul unde ești cazat. Te duci imediat la motel și rămâi acolo până când primești veste de la mine. Nu părăsești camera nicio clipă, oricare ar fi motivul. Nu încerca să comunici cu nimeni din această unitate.

Reacher nu spuse nimic.

— Ești liber să pleci, domnule maior, încheie Morgan.

Ofițerul de serviciu era tot pe coridorul de la parter, iar Leach era tot la biroul de recepție. Reacher coborî scările și ridică din umeri spre amândoi. În parte, în semn de scuze, în parte, a mâhnire, în parte, gestul militar universal: *același rahat dintotdeauna*. Apoi ieși pe ușă și coborî treptele în aerul răcoros al miezului zilei. Cerul se însenina. Sus acolo se vedea un albastru-intens.

Reacher parcurse pe jos restul dealului și o luă pe șoseaua cu trei benzi. Un autobuz trecu pe lângă el. Ieșind din oraș, nu intrând. Într-o direcție oarecare. Reacher continuă să meargă, coborând și apoi urcând o pantă ușoară. Văzu motelul în fața lui, pe dreapta, la vreo sută de pași distanță.

Se opri.

Mașina cu portierele îndoite era în parcare motelului.

Capitolul 13

Chiar și de la distanță, mașina era ușor de recunoscut. Marca, modelul, forma, culoarea, ușoara deformare a portierei de pe partea șoferului. Era singura mașină parcată, cam în dreptul camerei pe care Reacher o știa ca fiind a lui. Făcu trei pași înainte, în diagonală față de marginea trotuarului, ca să-și îmbunătățească unghiul de observație, și văzu patru bărbați ieșind pe ușa lui.

Doi dintre ei erau la fel de ușor de identificat ca și mașina. Erau tipii din seara precedentă. Cu certitudine de sută la sută. Formă, mărime și colorit. Ceilalți doi bărbați erau noi. Nimic deosebit la primul dintre ei. Înalt, tânăr, tâmp. La fel de rău ca și amicii lui.

Al patrulea bărbat era diferit.

Arăta ceva mai în vârstă decât ceilalți și era mai solid decât ei, ceea ce-l făcea să fie apropiat de statura lui Reacher. Un metru nouăzeci și trei și o sută nouă kilograme. Dar numai mușchi. Coapse imense, talie îngustă, piept imens, ca o clepsidră, ca un desen caricatural. Plus niște umeri mari, iar pectoralii și tricepșii voluminoși făceau ca brațele să-i stea depărtate de corp. Ca un campion mondial la gimnastică, doar că de dimensiuni duble.

Dar capul individului era cu adevărat extraordinar. Era ras și arăta de parcă ar fi fost construit din plăci plane de oțel, sudate. Ochi mici, sprâncene stufoase, pomeți ascuțiți și urechi micuțe, cartilaginoase, ca niște forme din paste făinoase. Era un individ plin de forță, cu spatele drept. Avea un aer slav, cumva. Ca un băiat de pe un vechi afiș care chema la recrutare pentru Armata Roșie. Ca o întruchipare a idealului de bărbăție sovietică. I-ar fi stat bine dacă ținea în mână un steag, ridicat și cu o atitudine mândră, cu ochii încețoșați fixați asupra unui viitor de aur.

Cei patru bărbați ieșiră și închiseră ușa în urma lor. Reacher porni spre ei, nouăzeci de pași, apoi, optzeci. Un sprinter olimpic ar fi acoperit distanța cam în opt secunde, dar Reacher nu avea aptitudini de sprinter. Nici olimpic, nici altfel. Cei patru indivizi se îndreptau spre mașina lor. Reacher își continuă parcursul. Cei patru indivizi deschiseră portierele și se urcară în mașină, doi în spate, doi în față. Reacher continuă să meargă. Șaptezeci de pași. Șaizeci. Mașina traversă parcare și se opri cu botul la marginea șoselei cu trei benzi, așteptând o pauză în trafic, ca să-și poată continua drumul. Reacher ar

fi vrut să întoarcă spre el. „Întoarce la stânga”, zise el în gând. „Te rog.”

Dar mașina întoarse la dreapta și se alătură șuvoiului de mașini, îndepărtându-se până dispăru din vedere.

Un minut mai târziu, Reacher ajungea la ușa lui, descuind-o din nou, deschizând-o și intrând în cameră. Nimic nu fusese deranjat. Nimic nu era rupt, răsturnat sau distrus. Prin urmare, nu avusese loc o percheziție detaliată. Veniseră doar ca să arunce o privire superficială, pentru o primă impresie.

Oare care fusese impresia?

Erau o cadă udă, un prosop umed și niște haine vechi aruncate în coșurile de gunoi, și mai erau niște obiecte de toaletă abandonate lângă chiuvetă. Ca și cum abia se trezise și plecase. Ceea ce-i și spusese, în definitiv. *Așa că trebuie să pleci dracului din oraș, imediat. În fiecare noapte în care te găsim tot aici, o să-ți tragem un șut în cur.*

Poate și-au închipuit că ținuse cont de avertismentele lor.

Sau poate nu.

Părăsi din nou camera și se duse la recepția motelului.

Recepționarul era un tip agitat, de vreo patruzeci de ani, osos și cu tenul stricat, cocoțat pe un taburet înalt în spatele teighelei.

— Ai lăsat patru inși să intre în camera mea, îi spuse Reacher.

Recepționarul își supse dinții și încuviință din cap.

— Militari? îl întrebă Reacher.

Tipul aprobă din nou din cap.

— Ai văzut vreo legitimație?

— N-a fost nevoie. Aveau aerul.

— Faci multe afaceri cu armata?

— Destule.

— Ca să nu pui întrebări?

— Te-ai prins, șefu'. Sunt numai lapte și miere, când am de-a face cu armata. Fiindcă omu' mai treb'e să și mănânce. Au făcut vreo nasoleală?

— Nimic, spuse Reacher. Ai auzit vreun nume?

— Doar pe-al dumitale.

Reacher nu zise nimic.

— Te mai pot ajuta cu ceva? îl întrebă tipul.

— Mi-ar prinde bine un prosop nou, spuse Reacher. Și ceva mai mult săpun, cred. Și ceva șampon. Și ai putea să-mi golești coșurile de

gunoi.

— Orice dorești, spuse individul. Sunt numai lapte și miere când am de-a face cu armata.

Reacher se întoarse în cameră. Nu exista niciun scaun. Ceea ce nu constituia o încălcare a Convenției de la Geneva, dar deținerea la domiciliu urma să fie enervantă pentru un bărbat corpulent și fără astâmpăr. Plus că era doar un motel, fără room-service. Și fără sală de mese, ba nici măcar un restaurant ieftin peste drum nu exista. Nici telefon, prin urmare nu putea să-și comande mâncare. Așa că Reacher încuie ușa și plecă la restaurantul grecesc situat la două cvartale distanță. Propriu-zis, o încălcare gravă a ordinelor, dar, oricum ar fi ieșit lucrurile, amănuntele n-aveau să conteze prea mult, într-un sens sau în altul.

Nu văzu nimic în timpul plimbării sale, în afară de încă un autobuz municipal, care ieșea din oraș, și o mașină a salubrității, care-și făcea turele. La restaurant, amfitrioana îl conduse la o masă din cealaltă parte a sălii față de locul unde-și luase micul dejun și avu parte de o altă chelneriță. Comandă cafea, un cheeseburger și o porție de plăcintă, savurându-le pe toate. La întoarcere, nu văzu nimic, în afară de încă un autobuz care ieșea din oraș și altă mașină a salubrității. Ajunse înapoi în cameră în mai puțin de o oră. Individul agitat adusese un prosop curat, săpun și șampon. Coșurile de gunoi erau goale. Camera era în cea mai bună stare posibilă. Se întinse pe pat, își așează picioarele gleznă peste gleznă, își așează palmele sub cap și se gândi să tragă un pui de somn.

Dar nu avu parte. La vreun minut după ce capul lui atinsese perna, trei subofițeri de la Unitatea 75 a Poliției Militare veniră să-l aresteze.

Capitolul 14

Indivizii veniseră cu o mașină, condusă cu mare viteză. Reacher o auzi pe drum și o auzi intrând în parcare, după care o auzi apropiindu-se și apoi oprind. Auzi trei portiere deschizându-se, o secvență neregulată de trei sunete separate, toate derulate într-o secundă, și auzi trei perechi de bocanci lovind solul, ceea ce însemna că erau trei inși, nu patru, ceea ce însemna că nu erau tipii din mașina cu portierele îndoite. Urmă o pauză, în care niște pași se auziră îndepărtându-se repede și bănuî că unul dintre cei trei se dusesse în spatele clădirii ca să acopere spatele, ceea ce era o pierdere de timp, fiindcă nu exista fereastră la baie, dar ei nu știau asta, iar paza bună trece primejdia rea. De unde deduse că avea de-a face cu o echipă competentă.

Își desfăcu picioarele și palmele de la ceafă și se ridică în capul oaselor. Se învârti și puse picioarele pe podea. Exact în clipa aceea se auziră bătăi în ușă. Nu semăna deloc cu bătaia politicoasă, *cioc, cioc, cioc-cioc-cioc*, a maiorului Sullivan de la șase dimineața. Era un *bum, bum, bum* furios produs de niște indivizi solizi și puternici, antrenați să facă o primă impresie paralizantă. Nu era metoda lui preferată. Întotdeauna se sfiise să facă prea multă gălăgie.

Tipii de-afară se opriră din bubuiturile aplicate ușii atât cât să strige de două ori. *Deschide, deschide*, bănuî Reacher. Apoi începură să bată din nou. Reacher se ridică și se duse la ușă. Începu să bată în ea dinăuntru, la fel de tare și de gălăgios. Agitația încetă dincolo de ușă. Reacher zâmbi. Nimeni nu se așteaptă ca o ușă să dea un răspuns.

Deschise și văzu doi tipi în uniforme militare de luptă. Unul ținea în mână un pistol, celălalt, o pușcă. Ceea ce era o chestie destul de serioasă, pentru o după-amiază într-o suburbie din Virginia. În spatele lor, mașina avea trei portiere deschise. Motorul mergea.

— Ce e? întrebă Reacher.

Tipul dinspre partea cu balamale a ușii era șeful. Locul cel mai sigur, pentru cel aflat la comandă.

— Domnule, trebuie să vii cu noi, spuse acesta.

— Cine zice asta?

— Eu zic asta.

— Unitatea?

— 75, Poliția Militară.

— La ordinul cui?

— Vei afla.

Pe bareta de pe uniforma tipului scria Espin. Era cam de statura unui boxer de categoria muscă, cu părul negru, dur și musculos, cu nasul aplatizat. Părea un tip OK. În general, lui Reacher îi plăceau subofițerii brevetati. Nu la fel de mult ca sergenții, dar mai mult decât ofițerii.

— E o arestare? întrebă Reacher.

— Vrei să fie? zise Espin. Dacă vrei, continuă să vorbești.

— Hotărăște-te, soldat! Ori una, ori alta.

— Eu prefer cooperare voluntară.

— N-ai decât să visezi.

— Atunci, da, ești arestat.

— Cum te numești?

— Espin.

— Numele de botez?

— De ce?

— Vreau să-l țin minte cât o să mai trăiesc.

— E o amenințare?

— Cum te numești?

— Pete, spuse tipul.

— Am reținut, spuse Reacher. Pete Espin. Unde mergem?

— Fort Dyer, spuse Pete Espin.

— De ce?

— Cineva vrea să discute cu tine.

Al treilea individ apărură din spatele clădirii. Inferior lui Espin, dar numai din punct de vedere tehnic. Toți trei arătau ca niște veterani. Văzuseră tot, le făcuseră pe toate. Espin spuse:

— O să te percheziționăm mai întâi, spuse Espin.

— Ești invitatul meu, zise Reacher.

Își depărtă brațele. Nu avea nimic de ascuns. Nu avea nimic în buzunare în afară de pașaport, cardul bancar, periuța de dinți, ceva numerar, gumă de mestecat și cheia de la motel. Toate confirmate în scurt timp. După care tipul cu pușcociul îi făcu semn să se miște spre mașină. Pe bancheta din spate, în dreapta. Acesta fiind locul cel mai sigur pentru transportat un individ periculos într-un vehicul cu patru locuri fără paravan de securitate. Șansele cele mai reduse să îi facă ceva șoferului. Tipul care verificase spatele clădirii se așeză la volan.

Espin se urcă lângă Reacher. Tipul cu pușca închise portiera dinspre Reacher și apoi se urcă pe scaunul din dreapta șoferului. Totul făcut corect, cu ușurință și profesionalism. O echipă bună.

Era prea târziu pentru prânz și prea devreme pentru ora de vârf în trafic, așa că drumurile erau libere, iar mașina se deplasa repede, pe un traseu diferit de cel folosit de Reacher mai devreme, printr-un labirint de străzi ce ducea la intrarea de nord a complexului Dyer, care părea mai puțin folosită decât poarta principală de la sud. Dar era la fel de bine păzită. Intrarea în complex presupune ceva timp. „Dinți de dragon”, bariere și control, control, control, de trei ori la rând. Apoi parcurseră o buclă ocolitoare și opriră la ușa din spate a postului de pază. Reacher coborî din mașină, fiind condus printr-o ușă, la un tip aflat în spatele acesteia. Nu semăna cu un paznic de închisoare. Mai degrabă arăta a funcționar sau administrator. Era neînarmat, ca majoritatea personalului închisorii, și avea niște chei prinse la centură. Se afla într-un mic hol pătrat, cu uși de carantină încuiate la stânga și la dreapta.

Îl conduse pe Reacher prin ușa din stânga și mai departe într-o cameră de interogatorii. Care n-avea nicio fereastră. Doar patru pereți goi și o masă fixată de podea, cu două scaune pe o latură și unul vizavi. Era limpede. Nu era nici lemn deschis la culoare, nici mochetă. Doar vopseaua scorjită pe cărămizile din BCA și pardoseala crăpată din beton. Și un bec fluorescent în tavan, protejat de un abajur din sârmă.

Un tip de la Dyer pe care Reacher nu-l mai văzuse până atunci intră cu o pungă din plastic transparent și preluă toate obiectele din buzunarele acestuia. Reacher se așeză în partea mesei unde era un singur scaun. Intuise că acolo era locul care-i fusese repartizat. Espin se așeză în fața lui. Toți ceilalți plecară. Espin nu spuse nimic. Fără întrebări, fără amabilități, fără discuții mărunte pentru omorârea timpului.

— Cine vrea să stea de vorbă cu mine? Întrebă Reacher.

— E pe drum, spuse Espin.

— E un bărbat?

— Cu un nume polonez.

— Cine e?

— O să vezi.

Ceea ce se și întâmplă, după vreo douăzeci de minute. Ușa se

deschise și intră un bărbat în costum. Individul era pe la începutul vârstei mijlocii, cu părul negru, scurt, întrezărindu-se ceva fire cărunte, și o față palidă și buhăită, ceea ce trăda o oarecare oboseală, și un corp compact și tonifiat, rod al orelor petrecute la sala de sport. Costumul era negru, nu din cele ieftine, dar purtat și lucios pe alocuri, și avea un suport pentru insignă agățat de buzunarul de la piept. Insigna era Metro PD. Care era departamentul de poliție local din Washington D.C.

Un civil.

Tipul se așază lângă Espin și spuse:

— Sunt detectivul Podolski.

— E bine de știut.

— Am nevoie de niște răspunsuri.

— La ce fel de întrebări?

— Cred că știi.

— Nu.

— Întrebări despre o agresiune fizică gravă.

— Cât de veche, de data asta? Douăzeci de ani? O sută? Ceva ce s-a întâmplat în timpul Războiului Civil?

— Spune-mi cum ți-ai petrecut dimineața.

— Ce dimineață?

— Dimineața asta. Azi.

— M-am trezit, apoi am vorbit cu un avocat, pe urmă am vorbit cu alt avocat și în sfârșit am vorbit cu încă un avocat. În esență, în dimineața asta am avut de-a face doar cu avocați.

— Numele lor?

— Sullivan, Edmonds și Moorcroft.

— Iar Moorcroft este colonelul Moorcroft, de la școala ta JAG din Charlottesville, care lucrează temporar la această bază?

— Nu a fost școala mea JAG, spuse Reacher. Dar, da, el este.

— Și unde ai vorbit cu el?

— Chiar aici, în această bază. În sala de mese a clubului ofițerilor.

— Și când ai vorbit cu el?

— Azi-dimineață. Cum am spus.

— La ce oră, exact?

— Domnule detectiv, o conversație privată între doi ofițeri de armată, desfășurată într-o bază militară, intră cumva în jurisdicția dumitale?

— Asta intră, spuse Podolski. Crede-mă. Când ai vorbit cu el?

— La ora când își lua micul dejun, spuse Reacher. Mai târziu decât mi l-am luat eu. Aș zice că discuția a început la nouă și douăzeci și trei de minute.

— Asta e foarte precis.

— Mi-ai cerut să fiu precis.

— Despre ce ai discutat cu colonelul Moorcroft? Întrebă Podolski.

— O chestiune juridică, spuse Reacher.

— Confidențială?

— Nu, era despre o terță persoană.

— Iar persoana terță ar fi maiorul Susan Turner, de la Unitatea 110 PM, anchetată în prezent de armată sub acuzația de corupție?

— Corect.

— Și, la această conversație a fost de față și maiorul Sullivan, corect?

— Da, a fost acolo.

— Ea zice că tu ai vrut ca Moorcroft să facă ceva, corect?

— Da, așa este.

— Ai vrut ca el să facă apel la reținerea preventivă a maiorului Turner?

— Da, asta am vrut.

— Dar el n-a vrut? E adevărat? Și, de fapt, ți-a spus să-ți iei valea?

— La un moment dat, da.

— De fapt, v-ați certat. Într-o manieră aprinsă.

— Nu ne-am certat. Am discutat o chestiune tehnică. N-a fost aprinsă.

— Dar ideea e că ai vrut ca Moorcroft să facă ceva pentru tine, iar el te-a refuzat. Este un rezumat corect al situației?

— Despre ce anume e vorba, de fapt? Întrebă Reacher.

Podolski răspunse:

— Despre faptul că domnul colonel Moorcroft a fost bătut măr spre sfârșitul acestei dimineți, în partea de sud-est a Washingtonului. Pe străzile din jurisdicția mea.

Capitolul 15

Podolski scoase un blocnotes și un pix, pe care le așeză frumos pe masă, și spuse:

— Ar trebui să ai un avocat aici.

— N-am fost în sud-estul Washingtonului azi, spuse Reacher. Sau în altă parte a orașului. Nici măcar n-am trecut râul.

— Vrei un avocat?

— Am deja un avocat. La drept vorbind, doi. Nu-mi sunt de mare folos. De fapt, unul dintre ei nu-mi face absolut niciun bine.

— Te referi la maiorul Sullivan?

— A plecat înainte de încheierea conversației. Moorcroft urma să facă cererea. A fost de acord imediat după ce a plecat Sullivan.

— Foarte convenabil pentru tine.

— Și adevărat, totodată. Ce, Moorcroft spune altceva?

— Moorcroft nu spune nimic. E în comă.

Reacher nu spuse nimic.

— Ai avut o mașină, nu-i așa? Întrebă Podolski. Un sedan Chevrolet albastru, împrumutat de la cartierul general al unității.

— Și ce-i cu asta?

— Ai fi putut să-l urci pe Moorcroft în mașină și să-l duci peste râu.

— Cred că aș fi putut, dar n-am făcut-o.

— A fost un atac brutal.

— Dacă zici tu.

— Da, așa zic. Trebuie că s-a împrăștiat sânge peste tot.

Reacher încuviință din cap.

— Atacurile brutale și sângele împrăștiat peste tot tind să meargă mână în mână.

— Vorbește-mi de hainele tale.

— Ce haine?

— Alea pe care le porți.

Reacher se uită în jos.

— Sunt noi. Tocmai le-am cumpărat.

— De unde?

— De la un mall aflat la două cvartale de motel.

— De ce ți le-ai cumpărat?

O să iasă din arest în scurt timp.

— Pentru că era timpul, spuse Reacher.

— Hainele vechi erau murdare?

— Presupun.

— Aveai ceva pe ele?

— De exemplu?

— Sânge, de exemplu.

— Nu, nu era sânge pe ele.

— Unde sunt acum?

Reacher nu spuse nimic. Podolski continuă:

— Am vorbit cu recepționarul de la motel. Zice că i-ai cerut stăruitor să-ți golească coșurile de gunoi.

— Nu i-am cerut chiar stăruitor.

— Dar totuși a golit coșurile. Așa cum i-ai cerut. Cu puțin înainte să sosească mașina de salubritate. Așa că, acum, hainele tale vechi au dispărut.

— Coincidență.

— Foarte convenabil pentru tine, spuse din nou Podolski. Nu-i așa?

Reacher nu îi dădu replica. Podolski spuse:

— Recepționarul a verificat hainele. E genul ăla de om. Erau prea mari pentru el, firește, dar s-a gândit că poate găsește ceva de valoare. Dar n-a găsit nimic. Prea murdare, a spus. Și cu prea multe pete. Inclusiv unele care i s-au părut a fi de sânge.

— Nu era al lui Moorcroft, spuse Reacher.

— Atunci, al cui?

— Le purtam de multă vreme. Am avut o viață cruntă.

— Te bați des?

— Cât mai puțin posibil. Dar, uneori, mă mai tai când mă bărbieresc.

— Ai făcut și duș, nu-i așa?

— Când?

— Când ți-ai aruncat hainele. Recepționarul zice că i-ai cerut un prosop curat.

— Da, am făcut duș.

— Îți faci duș în mod normal de două ori pe zi?

— Uneori.

— Ai avut astăzi vreun motiv anume?

O să iasă din arest în scurt timp.

— Niciun motiv anume, spuse Reacher.

— Poate să te clătești de sânge.

— N-am sângerat.

— Dacă am controla canalizarea, ce-am găsi?

— Apă murdară, spuse Reacher.

— Ești sigur de asta?

— Toată camera e murdară.

— În momentul ăsta, ești acuzat de crimă, corect? Pe care ai comis-o acum șaisprezece ani? Juan Rodriguez? Un tip pe care l-ai bătut?

— Acuzație falsă.

— Am mai auzit replica asta. Lucru pe care ți l-a spus și colonelul Moorcroft. Maiorul Sullivan mi-a zis că i-ai pomenit de problemă colonelului. Dar el nu ți-a dat dreptate. Asta te-a supărat?

— Mi-a creat o ușoară frustrare.

— Da, trebuie să fie obositor să fii atât de neînțeleș de toată lumea.

— Cât de rău e Moorcroft? Întrebă Reacher.

— Te pomenești că te simți vinovat acum?

— Mă simt îngrijorat, pentru el și pentru clientul lui.

— Am auzit că n-ai întâlnit-o niciodată pe femeia aia.

— Are vreo importanță asta?

— Doctorii spun că Moorcroft s-ar putea să se trezească la un moment dat. Nimeni nu poate prezice când sau în ce stare va fi atunci. Dacă se va trezi.

— M-am aflat la cartierul general al Unității 110 la un moment dat în dimineața asta, spuse Reacher.

Podolski încuviință din cap:

— În total, vreo douăzeci de minute. Am verificat. Ce ai făcut restul dimineții?

— M-am plimbat.

— Unde?

— Pe ici, pe colo.

— Te-a văzut cineva plimbându-te?

— Nu cred.

— Foarte convenabil pentru tine, spuse Podolski pentru a treia oară.

— Vorbești cu cine nu trebuie, domnule detectiv. Ultima oară când l-am văzut pe Moorcroft tocmai ieșea din sala de mese a clubului de aici, fericit nevoie mare. Ăla care l-a atacat umblă nestingherit în libertate, râzând de tine, în vreme ce tu îți pierzi timpul cu mine.

- Cu alte cuvinte, altcineva a făcut-o?
- Evident.
- Am mai auzit replica asta, spuse din nou Podolski.
- Te-ai înșelat vreodată?

— Nu contează. Ce contează e dacă mă înșel acum. Și nu cred că mă înșel. Am un individ cu un trecut marcat de violență, care a fost văzut certându-se cu victima cu puțin înainte de ora când s-a produs atacul și care și-a aruncat toate hainele la puțin timp după aceeași oră, a făcut duș a doua oară în aceeași zi, a avut acces la un vehicul și ale cărui mișcări nu pot fi explicate în întregime. Ai fost polițist, nu-i așa? Tu ce ai face în locul meu?

— L-aș găsi pe cel care a comis-o. Sunt sigur că am văzut asta scris pe undeva.

- Și dacă omul care a comis-o zice că nu e el acela?
- S-a întâmplat asta mereu. Trebuie să-ți folosești judecata.
- O folosesc.
- Păcat, spuse Reacher.
- Arată-mi mâinile.

Reacher puse mâinile pe masă, cu palmele lipite de tăblie. Erau mari și bronzate, obosite și aspre. Nodurile degetelor aveau o tentă ușoară de roz și erau foarte puțin umflate. Din seara precedentă. De la cei doi tipi în tricouri. Croșeul de stânga și upercutul de dreapta. Lovituri serioase. Nu cele mai serioase posibil, dar solide. Podolski le privi pentru un timp.

— Neconcludent, spuse el. Poate ai folosit o armă. Un obiect contondent oarecare. Doctorii îmi vor spune asta.

— Deci, ce se întâmplă în continuare? Întrebă Reacher.

— Asta va fi decizia procurorului. Până atunci, vei veni cu mine. Vreau să te țin închis în oraș.

În cameră se așternu liniștea, apoi Espin vorbi pentru prima oară.

— Nu, spuse el. E inacceptabil. Rămâne aici. Omuciderea noastră e mai tare decât agresiunea ta violentă.

— Dimineața asta e mai tare decât acum șaisprezece ani, spuse Podolski.

— Posesiunea e esențială în situații din astea, răspunse Espin. Noi îl avem. Tu, nu. Imaginează-ți câtă muncă de birou ar fi necesară.

Podolski nu spuse nimic, iar Espin continuă:

- Dar poți să vii aici și să vorbești cu el ori de câte ori vrei.
- O să fie închis? întrebă Podolski.
- Mai bine decât un pește în acvariu.
- În regulă, spuse Podolski.

Se ridică, își luă pixul și blocnotesul și ieși din încăpere.

După asta, urmă procedura de reținere preventivă, îl percheziționară din nou pe Reacher, luându-i de data asta șireturile de la bocanci, și îl conduseră, pe jumătate împingându-l, pe lângă două camere de interogatorii mai mari aflate vizavi și, după ce cotiră de două ori, ajunseră la blocul de detenție. Care era mult mai civilizat decât altele văzute de Reacher. Era mai degrabă ca o aripă îndepărtată a unui hotel ieftin, și nu ca o închisoare. Un labirint de subcoridoare și holuri mici, iar celula însăși era ca o cameră de motel. Consolidată, firește, cu încuietori și zăvoare, o ușă din oțel care se deschidea în afară, ziduri din beton și o fereastră înaltă de treizeci de centimetri, ca o fantă în apropierea tavanului, obiecte sanitare metalice în baie, și un pat îngust în stil cazon, dar era spațioasă și rezonabil de confortabilă în același timp. Una peste alta, un loc mai bun decât camera de motel de unde plecase. Asta fără doar și poate. Avea chiar și un scaun lângă pat. Sediul Bazei Reunite Dyer-Helsington, în toată gloria ei opulentă. Prizonierii de rang înalt dinăuntru erau mai bine tratați decât ofițerii de rang mic de afară.

Reacher se așeză pe scaun.

Espin aștepta în prag.

În speranța unei situații mai bune, pregătește-te pentru ce-i mai rău.

— Trebuie să-l văd pe căpitanul de serviciu, cât mai curând posibil, spuse Reacher.

— O să treacă pe-aici, oricum, zise Espin. Trebuie să-ți spună regulile.

— Cunosc regulile. Am fost și eu cândva căpitan de serviciu. Dar tot trebuie să-l văd cât mai curând posibil.

— Am să-i transmit mesajul.

După care Espin plecă.

Ușa se închise cu zgomot, apoi încuietoarea se răsuci, iar zăvoarele se închiseră.

După douăzeci de minute, aceleași sunete se auziră în ordine inversă. Zăvoarele se deschiseră, încuietoarea se răsuci în sens opus și

ușa se deschise. Căpitanul slăbănog se aplecă pe sub pragul de sus al ușii și intră, spunând:

— O să avem necazuri cu tine?

— Nu văd de ce, atât timp cât vă comportați cum se cuvine, răspunse Reacher.

Individul înalt zâmbi:

— Ce pot să fac pentru tine?

— Să suni pe cineva. Sergentul Leach de la 110. Spune-i unde sunt. S-ar putea să aibă un mesaj pentru mine. Dacă da, poți să vii să-mi spui despre ce mesaj e vorba.

— Vrei să dau de mâncare la câine și să-ți iau și rufele de la curățătorie?

— N-am rufe la curățătorie. Și nici câine. Dar poți să-l suni pe maiorul Sullivan, de la JAG, dacă vrei. E avocatul meu. Spune-i că vreau s-o văd, aici, până la închiderea programului, astăzi. Spune-i că am nevoie de o întrevvedere avocat-client. Spune-i că este extrem de important.

— Asta-i tot?

— Nu. Pe urmă, poți s-o suni pe căpitanul Edmonds, la CRU. E celălalt avocat al meu. Spune-i că vreau s-o văd imediat după maiorul Sullivan. Spune-i că am lucruri urgente de discutat cu ea.

— Altceva?

— Câți clienți ai azi?

— Doar pe tine și încă o persoană.

— Adică, pe maiorul Turner, corect?

— Corect.

— E pe aproape?

— E singurul bloc de detenție pe care-l avem.

— Trebuie să afle că avocatul ei n-o mai poate apăra. Are nevoie de un alt avocat. Trebuie să te duci la ea și să te asiguri că obține un altul.

— Sună ciudat din partea ta lucrul ăsta.

— Ce i s-a întâmplat lui Moorcroft nu are nicio legătură cu mine. O să te convingi de asta curând. Și cel mai bun mod de a te șterge de ou de pe față este să te ferești de el, în primul rând.

— E tot ciudat din partea ta să spui asta. Cine a murit și te-a făcut președinte al Uniunii Americane pentru Drepturile Civile?

— Am depus un jurământ să apăr Constituția. Ca și tine, de altfel.

Maiorul Turner este îndreptăţită să fie reprezentată în mod competent în orice moment. Asta e teoria. Iar pauza asta va arăta rău când se va face apelul. Aşa că spune-i că trebuie să ceară un avocat nou. Cât mai curând posibil. Ar fi bine în după-amiaza asta. Asigură-te că înţelege asta.

— Altceva?

— Am terminat acum, spuse Reacher. Mulţumesc, domnule căpitan.

— Cu plăcere, spuse tipul înalt.

Se întoarse, se aplecă din nou pe sub pragul de sus şi ieşi pe coridor. Uşa se trânti, încuietoarea se răsuci şi zăvoarele se închiseră.

Reacher rămase unde se afla, pe scaun.

După cincisprezece minute, se auziră din nou zgomotele uşii.

Zăvoarele, încuietoarea, balamalele. De data asta, căpitanul rămase pe coridor. Mai puţin efort pentru gâtul lui. Spuse:

— Mesaj de la sergentul Leach, de la cartierul tău general. Cei doi tipi din Afganistan au fost găsiţi morţi. Pe o potecă de munte din Hindukuş. Împuşcaţi în cap. Cu gloanţe de nouă milimetri, probabil. Cu trei zile în urmă, cel mai probabil.

Reacher făcu o mică pauză, apoi spuse:

— Mulţumesc, domnule căpitan.

În speranţa unei situaţii mai bune, pregăteşte-te pentru ce-i mai rău.

Iar ce era mai rău se întâmplase.

Capitolul 16

Reacher rămase pe scaun, gândind intens, aruncând în minte o monedă imaginară. Prima oară: cap sau pajură? Evident, șanse perfect egale, cincizeci la cincizeci. Pentru că moneda era imaginară. O monedă reală aruncată de un om real se apropia mai mult de 51 – 49 în favoarea părții îndreptate în sus la începutul experimentului. Nimeni nu putea să explice exact de ce, dar fenomenul era observat cu ușurință în experimente. Ceva legat de axele multiple de rotație, aerodinamică și diferența generală dintre teorie și practică.

Dar moneda lui Reacher era imaginară. Deci, a doua oară: cap sau pajură? Exact 50 – 50 din nou. Și a treia oară, și a patra oară. Fiecare aruncare era un eveniment separat, de sine stătător, cu șanse identice, independent statistic de rezultatele anterioare. Întotdeauna 50 – 50, de fiecare dată. Dar asta nu însemna că șansele de a obține de patru ori la rând cap erau de 50 – 50. Departe de așa ceva. Șansele de a obține cap de patru ori la rând erau cam de 94 – 6. Mult mai rău decât 50 – 50. Matematică simplă.

Iar Reacher avea nevoie să obțină de patru ori la rând cap. Altfel spus: Va obține Susan Turner un avocat nou în după-amiaza aceea? Răspuns: da sau nu. 50 – 50. Ca la aruncarea monedei, cap sau pajură. Apoi: Va fi noul avocat un bărbat alb? Răspuns: da sau nu. 50 – 50. Și iar: Maiorul Sullivan sau, ulterior, căpitanul Edmonds se va afla în clădire în același timp cu noul avocat al lui Susan Turner? Presupunând că va obține un nou avocat: Răspuns: da sau nu. 50 – 50. Și, în sfârșit: Vor intra toți cei trei avocați prin aceeași poartă? Răspuns: da sau nu. 50 – 50.

Patru răspunsuri da-sau-nu, fiecare dintre ele fiind un eveniment separat, de sine stătător. Fiecare dintre ele o probabilitate perfectă de 50 – 50, de sine stătătoare. Dar patru răspunsuri corecte la rând constituiau o improbabilitate de șase la sută.

În speranța unei situații mai bune. Ceea ce Reacher făcu. Într-o anumită măsură, justificabil, așa simțea. Statisticile erau reci și indiferente. Așa cum lumea reală nu era, în mod necesar. Armata era o instituție imperfectă. Chiar și în roluri necombatante, precum Corpul JAG, nu era perfect neutră în privința sexelor, de exemplu. Bărbații erau favorizați pentru gradele superioare. Iar un grad superior era văzut ca necesar, pentru apărarea unui maior de poliție militară acuzat

de corupție. Prin urmare, sexul noului avocat al lui Susan Turner nu era exact o ipoteză de 50 – 50. Probabil mai aproape de 70 – 30, în direcția dorită. În definitiv, Moorcroft fusese bărbat. Și alb. Persoanele de culoare erau bine reprezentate în armată, dar într-o proporție care nu era mai mare decât în cadrul populației generale, adică de unu la opt. Cam 87 – 13, aici.

Iar Reacher putea să țină pe loc, în clădire, cel puțin pe unul dintre avocații lui practic o perioadă nedefinită. Tot ce avea de făcut era să le facă să vorbească. Un moment de prefăcătorie după altul. O manifestare măreață de anxietate. Putea să le țină acolo până la sfântu-așteaptă, până când se plictiseau sau deveneau îndeajuns de nerăbdătoare ca să renunțe la buna-cuviință avocățească sau la bunele maniere. Prin urmare, șansele ca avocatul său și cel al lui Turner să fie prezenți în clădire în același timp erau mai mari și ele de 50 – 50. Posibil, din nou 70 – 30. Poate chiar mai mari.

Iar cei care veneau în mod regulat la Dyer se poate să fi știut că poarta de nord era mai apropiată de corpul de gardă, așa că te puteai baza că o vor folosi pe aceea. Poate. Ceea ce ducea și chestiunea porții într-o situație mai bună de 50 – 50. Dacă noul avocat al lui Turner avea să fie un vizitator regulat. Ceea ce putea să nu fie. Vedetele universitare nu ajungeau în mod necesar de multe ori prin zonă. Să zicem, 55 la 45. Un avantaj minor. Nu copleșitor.

Cu toate acestea, per total, șansele planului erau ceva mai bune de șase la sută.

Dar nu cu mult mai bune.

Asta dacă Turner obținea un alt avocat, în primul rând.

În speranța unei situații mai bune.

Reacher așteptă. Relaxat, răbdător, inert. Urmărea scurgerea timpului în minte. Trei după-amiază. Trei și jumătate. Patru. Scaunul era comod. Camera era caldă. Și destul de bine izolată fonic. Zgomotele de afară se auzeau foarte slab. Doar un fond sonor surd. Nu că locul ar fi avut vreo asemănare cât de mărunță cu o închisoare obișnuită. Era un loc civilizat, pentru oameni civilizați.

Iar Reacher spera ca toate acestea să-i fie de folos.

* * *

În sfârșit, la patru și jumătate după-amiaza, zăvoarele erau trase, încuietoarea se răsuci și ușa se deschise. Căpitanul slăbănog spuse:

— Maiorul Sullivan a venit să te vadă.

Începea spectacolul.

Capitolul 17

Tipul înalt făcu un pas înapoi și-l lăsă pe Reacher să meargă în fața lui. Coridorul coti în unghi drept la stânga, apoi la dreapta. Reacher reconstitui topografia din puținele lucruri văzute. Socoti că biroul principal era după alte trei colțuri. Tot la ceva distanță de-acolo. Înainte de el, urma micul hol pătrat, cu ușile de carantină încuiate, și cu conștopistul, și ușa din spate către afară. Înainte de asta, veneau camerele pentru interogatorii, de o parte și de alta ale unui coridor scurt, izolat. Spațiile scorjite pentru polițiști și suspecti aveau să fie pe dreapta, iar pe stânga erau spațiile ceva mai mari pe care le văzuse în drum spre celule. Erau două asemenea spații. Presupuse că erau destinația lui. De calitate mai bună, pentru conferințe între avocați și clienți. Aveau geamuri la uși, dreptunghiuri verticale înguste din sticlă cu inserție de sârmă, poziționate în jumătatea superioară, deasupra clanțelor.

Trecu de prima ușa, aruncând o privire pe geam, dar prefăcându-se că nu se uită, și o văzu pe Sullivan acolo, așezată în partea stângă a mesei, în uniformă ei Clasa A, bine aranjată, cu mâinile împreunate deasupra servietei închise, și continuă să meargă până la a doua ușa, unde se opri și privi pe geam, cu un gest de-a dreptul fățiș.

A doua cameră era goală.

Niciun client, niciun avocat, bărbat ori femeie.

Nici cap, nici pajură.

Deocamdată.

În spatele lui, tipul înalt spuse:

— Oprește-te, domnule maior. Camera ta e asta din spate.

Reacher se întoarse la prima cameră. Ușa nu era încuiată.

Tipul înalt doar întoarse clanța și o deschise. Reacher ascultă zgomotele scoase. Un clic metalic solid de la clanță, un scârțâit cursiv și precis de la balamale, un șuierat pneumatic de la etanșările de silicon. Nu puternice, dar distinctive. Reacher păși înăuntru. Sullivan ridică privirea. Individul înalt zise:

— Sunați când ați terminat, doamnă avocat.

Reacher se așează față în față cu Sullivan și tipul înalt închise ușa și plecă. Ușa nu era încuiată, pentru că nu exista clanță pe interior. Doar o suprafață netedă, cu ceva care lipsea în mod neașteptat, ca o față fără nas. Lângă ușorul ușii, era un buton de sonerie. *Sunați când ați*

terminat. Camera propriu-zisă era simplă și plăcută. Nu avea ferestre, dar era mai curată și mai răcoroasă decât camera polițiștilor. Becul era mai luminos.

Sullivan își ținea servieta închisă, cu mâinile împreunate deasupra ei.

— N-am să te reprezint în cazul agresiunii asupra lui Moorcroft, zise ea. De fapt, aș vrea să nu mai fi deloc clientul meu.

Reacher nu răspunse. Era atent la ceea ce putea să audă din coridor. Ceea ce nu era mult, dar poate că era de ajuns.

— Domnule maior? zise Sullivan.

— Sunt ceea ce ți se dă, așa că trebuie să te obișnuiești, spuse Reacher.

— Colonelul Moorcroft îmi este prieten.

— Ți-a fost profesor?

— Unul dintre ei.

— Atunci știi cum sunt tipii ăștia. În mintea lor, nu părăsesc niciodată sala de clasă. Socratici, sau cum naiba li se mai spune. M-a călcat pe coadă, așa, de amorul artei. Discuta în contradictoriu ca să se amuze, fiindcă așa fac ei. Ai plecat, după care a spus că o să completeze documentația de îndată ce-și termină micul dejun. Asta a fost intenția lui tot timpul. Dar nu-i stătea în fire să dea răspunsuri simple.

— Nu te cred. Niciun fel de documentație n-a fost depusă în dimineața asta.

— Ultima oară l-am văzut când ieșea din sala de mese. Cam la două minute după ce-ai plecat tu.

— Deci, și pe-asta o negi?

— Gândește-te, doamnă avocat. Scopul meu era să-l scot pe maiorul Turner din celulă. Cum m-ar fi ajutat dacă-l atacam pe Moorcroft? M-ar fi dat înapoi cel puțin o zi, dacă nu chiar două sau trei.

— De ce-ți pasă așa de mult de maiorul Turner?

— Mi-a plăcut vocea ei la telefon.

— Poate că erai supărat pe Moorcroft.

— Ți s-a părut că-s supărat?

— Un pic.

— Te înșeli, doamnă maior. Nu păream supărat deloc. Pentru că nu eram supărat. Stăteam acolo cât se poate de răbdător. Nu era primul universitar pe care-l întâlneam. Și eu am urmat o școală, la urma

urmelor.

— M-am simțit stingherită.

— Ce i-ai spus lui Podolski?

— Doar atât. Că a fost o dispută și că m-am simțit stingherită.

— I-ai spus că mă încinsesem?

— L-ai contrazis. V-ați certat.

— Și ce era să fac? Să iau poziția de drepti și să salut? Nu e tocmai Judecătorul Principal de la Curtea Supremă.

— Dovezile împotriva ta par să fie considerabile. Hainele, îndeosebi. E ceva clasic.

Reacher nu răspunse. Asculta din nou. Auzise pași pe coridor. Doi oameni. Amândoi bărbați. Glasuri scăzute. Frazе scurte, necontradictorii. Un schimb de informații succint și de zi cu zi. Pașii trecură mai departe. Nu se auzi niciun zgomot de ușă. Niciun clic, niciun scârțâit, niciun șuierat.

— Dle maior? spuse Sullivan.

— Ai un portmoneu în servietă? întrebă Reacher.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am spus.

— De ce aș avea?

— Pentru că nu ai poșetă, iar, dacă nu te superi că spun asta, uniforma ta e croită foarte strâns pe corp și nu văd nicio umflătură în vreun buzunar.

Sullivan își ținu mâinile pe servietă și spuse:

— Da, am un portofel aici.

— Câți bani ai în el?

— Nu știu. Vreo treizeci de dolari.

— Cât ai scos ultima oară de la bancomat?

— Două sute.

— Ai și un celular acolo?

— Da.

— Atunci, sunt tot atâtea dovezi împotriva ta ca și împotriva mea. Este clar că ai sunat un complice și i-ai oferit o sută șaptezeci de dolari ca să-l bată măr pe fostul tău profesor. Poate că notele tale n-au fost perfecte, cu ani în urmă. Poate că mai erai supărată pe el.

— E ridicol.

— Asta spun și eu.

Sullivan nu răspunse. Reacher întrebă:

— Ce note ai avut la facultate?

— Nu au fost perfecte, spuse Sullivan.

Reacher ascultă din nou. Liniște pe coridor.

— Detectivul Podolski va ordona o percheziție la groapa de gunoi, spuse Sullivan. O să-ți găsească hainele. N-o să fie prea greu. Ultimele intrate, primele ieșite. Vor rezista ele la analiza ADN?

— Fără probleme, spuse Reacher. N-am fost eu.

Apoi: alți pași pe coridor. Ușori, liniștiți, doi oameni. O procesiune, poate. O persoană înaintea celeilalte. O oprire, o explicație, o frază spusă pe un ton natural și jos. Poate: *Aici, domnule colonel. Cealaltă e ocupată.* Și: zgomote de ușă. Clicul metalic distinctiv al clanței, scârțâitul uleios al balamalelor și șuieratul etanșărilor din silicon.

Sosirea avocatului. Al lui Turner, desigur. Pentru că ea era singurul client reținut. În timp ce avocatul lui Reacher era încă în clădire. Și încă primul avocat. Până aici, toate bune.

Cap și cap.

Doi la zero.

— Zi-mi de affidavitul lui Rodriguez, spuse Reacher.

— Un affidavit este o declarație sub prestare de jurământ, îi răspunse Sullivan.

— Știu asta, spuse Reacher. Cum i-am spus și vechiului tău amic, Moorcroft, chestia asta nu e chirurgie cerebrală. *Affidavit* este un termen latin care înseamnă *a declarat sub jurământ*. Dar oare chiar vorbește el de dincolo de mormânt? Într-un sens practic? În lumea reală?

Pentru prima oară, Sullivan își luă mâinile de pe servietă. Le legănă dintr-o parte în alta. În mod echivoc. Tot felul de gesturi academice. *Poate că da, poate că nu.* Spuse:

— În jurisprudența americană, este foarte neobișnuit să te bazezi pe un affidavit nesusținut, mai ales dacă persoana care a depus jurământul nu e disponibilă pentru examinare încrucișată. Dar poate fi admis, dacă interesele justiției o cer. Sau în interesul relațiilor publice, dacă vrei să fii cinic. Iar acuzarea va argumenta oricum că affidavitul lui Rodriguez nu este într-un tot nesusținut. Au rezumatele zilnice din dosarele Unității 110, de unde reiese că l-ai vizitat, și au și raportul de la secția de urgențe a spitalului, din momentul imediat în care se arată

rezultatele internării. Vor susține că cele trei lucruri laolaltă prezintă o narațiune fără cusur și coerentă.

— Poți să contraargumentezi?

— Firește, spuse Sullivan. Dar, din perspectivă dinamică, argumentația noastră pare dintr-odată foarte slabă. Ceea ce vor spune ei are o logică perfectă, din perspectivă cotidiană. S-a întâmplat asta, apoi s-a întâmplat asta, apoi s-a întâmplat asta. Va trebui să scoatem al doilea *asta* și să-l înlocuim cu ceva care să sune foarte puțin probabil în aparență. De exemplu, după plecarea ta, altcineva a apărut imediat în același loc și în același moment și l-a făcut chiseliță pe individ.

Reacher nu răspunse. Asculta din nou. Sullivan spuse:

— Problema noastră este dacă o încercare de apărare care eșuează va irita curtea până la punctul la care ai obține o sentință mai rea decât ai obține dacă ai pleda vinovat. Ceea ce reprezintă un risc serios. Sfatul meu este să alegem varianta sigură și să acceptăm învoiala. Doi ani e mai bine decât cinci sau zece.

Reacher nu răspunse. Încă asculta. La început, nimic. Doar tăcere. Apoi: alți pași pe coridor. Doi oameni. Unul înaintea celuiilalt. Sullivan spuse:

— Domnule maior?

Apoi: zgomote de ușă. Aceeași ușă. Același clic metalic distinct al clanței, același scârțâit uleios al balamalelor, același șuierat al etanșărilor de silicon. Urmă o pauză și aceleași zgomote se auziră din nou, în ordine inversă, la închiderea ușii. Și apoi: pașii unei singure persoane, îndepărtându-se.

Așadar acum Turner se afla în camera învecinată cu avocatul ei, iar coridorul era liber.

Ora spectacolului.

— Am o problemă serioasă cu celula mea, doamnă avocat, spuse Reacher. Trebuie neapărat să vii s-o vezi.

Capitolul 18

— Ce fel de problemă ai cu celula? întrebă Sullivan.

Rostise cuvintele ușor plictisită, dar nu nervoasă. Nu excludea problema din capul locului. Avocații apărării au de-a face cu tot felul de aberații. Suspecții căutau întotdeauna o porțiță de scăpare. Pentru inevitabilul apel. Orice neglijență sau nedreptate imaginară trebuie investigată și evaluată. Reacher știa asta. Știa regulile jocului.

— Nu vreau să îți bag ceva în cap, spuse Reacher. Nu vreau să-ți influențez opinia sinceră. Trebuie să vezi asta chiar tu.

— Acum?

— De ce nu?

— OK, spuse ea ușor plictisită.

Se ridică. Se apropie de ușă. Apăsă butonul soneriei. Lăsă servieta pe masă.

Reacher se ridică și așteaptă în spatele ei.

Un minut.

Două.

Apoi fereastra îngustă din ușă se întunecă, ușa se deschise și căpitanul de serviciu spuse:

— Ați terminat, doamnă avocat?

— Nu, are o problemă cu celula, răspunse Sullivan.

Individul înalt se uită la Reacher, cu o expresie întrebătoare, parțial resemnată, parțial surprinsă, ca și cum ar fi spus: „Serios? Tu? Cu șmecheria asta veche?”

Dar se mulțumi să spună:

— OK, nu contează. Să mergem să ne uităm.

Așa cum și trebuia să facă. Știa și el regulile jocului.

Reacher o luă înaintea. Sullivan, după el. Individul înalt ținea ariergarda. Merseră în șir indian, pe coridorul întortocheat, la stânga și apoi la dreapta, până la ușa celulei, care nu era încuiată pentru că Reacher nu se afla în ea. Reacher o deschise și o ținu așa pentru ceilalți. Individul înalt zâmbi și preluă ușa de la el cu un gest care spunea: *după tine*. Era obtuz, dar nu avea leziuni pe creier.

Reacher intră primul. Apoi, Sullivan. În sfârșit, individul înalt. Reacher se opri și arătă cu degetul.

— Uite-acolo, spuse el. În crăpătură.

— Care crăpătură? întrebă Sullivan.

— În podea, aproape de zid. Sub fereastră.

Sullivan pași înainte. Tipul înalt se opri aproape de pat. Sullivan zise:

— Nu văd nicio crăpătură.

— E ceva în ea. Se mișcă.

Sullivan îngheță. Tipul înalt se aplecă și el. Firea omenească. Reacher se aplecă în cealaltă parte, doar o abatere subtilă, dar masa tipului înalt se mișca într-o direcție, iar a lui Reacher, în cealaltă. Reacher îl împinse pe tip, sub umăr, pe braț, cu putere, așa cum un înotător împinge în marginea bazinului, iar tipul căzu peste pat ca și cum ar fi căzut de pe niște catalige. Sullivan se întoarse, dar Reacher se duse spre ușă, ieși pe coridor, închise ușa și o încuie.

Apoi alergă înapoi, deranjat de lipsa șireturilor, pe lângă camera în care Sullivan își lăsase servieta, până la camera învecinată. Se păstră la o oarecare distanță și privi prin fereastra dreptunghiulară îngustă.

Și o văzu pe Susan Turner pentru prima oară.

Se gândi că meritase să aștepte.

Fără doar și poate.

Sedea pe latura din dreapta a mesei. Purta o uniformă militară de luptă, cu toate tresele și baretele desprinse, bocanci militari maro, fără șireturi. Era cu vreo 4 – 5 centimetri peste înălțimea medie. Era suplă, cu osatură fină, cu părul negru pieptănat pe spate, pielea bronzată și ochii căprui-închis. Pe chipul ei se citea în principal oboseala, dar se vedeau și spirit acolo, și inteligență, și un fel de neastâmpăr detașat și ironic.

Spectaculoasă, în opinia bine cumpănită a lui Reacher.

A meritat fără doar și poate așteptarea, își zise el din nou.

Avocatul ei era așezat în partea stângă a mesei, un colonel plin în uniformă Clasa A. Părul grizonant și fața ridată. Vârstă și statură mijlocii.

Bărbat.

Bărbat alb.

Încă o dată cap.

Scor 3 la 0.

Reacher merse mai departe, până la ușa de carantină dintre el și holul din spate. Nu avea clanță pe interior. Doar un buton de sonerie, ca în camerele pentru conferințe. Își scoase bocancii și apoi începu să

apese butonul, imperios, în mod repetat. După nici cinci secunde, ușa se deschise. Conțopistul din hol era acolo, cu mâna pe clanță. Avea cheile pe un inel metalic pătrat, ca o mică piesă de echipament de alpinism, prins într-o gaică de curea a pantalonilor.

Reacher spuse, cu sufletul la gură:

— Căpitanul tău a suferit o congestie, cred. Sau un atac de inimă. Se zvârcolește pe podea. Trebuie să mergi să-l vezi. Imediat, soldat!

Prezență autoritară. Foarte prețuită în rândul militarilor. Individul ezită mai puțin de o secundă și apoi păși în coridorul interior. Ușa începu să se închidă în spatele lui. Reacher vârî bocancul stâng în ușă și apoi se întoarse să-l urmeze pe individ. Alergă desculț și tăcut în spatele acestuia și apoi îl depăși și deschise ușa primei celule la care ajunsese. Descuiată, pentru că era neocupată.

Dar nu pentru mult timp.

— Aici, spuse el.

Tipul din hol își făcu loc cu umărul, grăbit și panicat, iar Reacher îi smulse cheile de la centură, împingându-l cu forță și trimițându-l la podea, după care închise ușa și o încuie.

Trase aer în piept și expiră.

Acum urma partea dificilă.

Capitolul 19

Reacher se întoarse desculț la camera unde servieta lui Sullivan rămăsese pe masă. Împinse ușa deschizând-o complet și intră repede, înșfăcă servieta și se întoarse rapid, prinzând ușa înainte să se închidă la loc. Îngenunche pe coridor și deschise servieta. Ignoră dosarele și celelalte acte juridice și scotoci până când găsi o cheie de mașină, pe care o puse în buzunarul pantalonilor. Apoi găsi portofelul. Scoase legitimația militară. Numele de botez al lui Sullivan era Helen. Puse legitimația în buzunarul cămășii. Luă banii și îi puse în celălalt buzunar al pantalonilor. Găsi un pix și, pe un triunghi de hârtie rupt dintr-un formular xeroxat, scris: „*Dragă Helen, îți datorez 30 de dolari*”, și se semnă „*Jack Reacher*”. Puse bucățița de hârtie în compartimentul pentru bani, închise portofelul și apoi servieta.

Se ridică în picioare, cu servieta în mână.

Trase aer în piept și expiră.

Ora spectacolului.

Continuă să meargă, trei metri și jumătate, până la camera învecinată, și privi prin fereastra îngustă. Susan Turner vorbea, cu răbdare, expunându-și argumentele, ajutându-se de mâini ca să separe o idee de alta. Avocatul ei o asculta, cu capul lăsat într-o parte, luând notițe pe un top de hârtie galbenă. Servieta era deschisă pe masă, dată la o parte. Era mai goală decât a lui Sullivan, dar buzunarele tipului erau mai pline. Uniforma lui nu era bine croită. Era largă și generoasă. Pe plăcuța de identificare de pe clapeta buzunarului scria Temple.

Reacher continuă să se deplaseze, până la ușa de carantină dintre el și hol. În locul bocancului, puse cheia de la mașina lui Sullivan, așa că ușa rămase neîncuiată, și se încălță din nou cu bocancii, largi și fără șireturi. Apoi se întoarse la camera de interogatorii a lui Turner, oprindu-se la ușa.

Trase aer în piept și expiră.

Apoi, deschise ușa, iute și cu ușurință, și pătrunse în cameră. Se întoarse, se aplecă și așează servieta lipită de tocul ușii, ca să împiedice închiderea acesteia. Se întoarse iar și îi văzu pe Turner și pe avocatul ei uitându-se la el. Pe fața avocatului nu se citea mai nimic, dar pe fața lui Turner se întrezărea un început de recunoaștere.

— Domnule colonel, trebuie să-ți văd legitimația, spuse Reacher.

— Cine ești dumneata? întrebă individul.

— Agenția de Informații a Apărării. E doar o verificare de rutină, domnule.

Prezență autoritară. Mult prețuită printre militari. Tipul ezită o secundă, după care caută într-un buzunar interior de unde-și scoase legitimația. Reacher se apropie, o luă și o cercetă cu mare atenție. *John James Temple*. Ridică sprâncenele, ca și cum ar fi fost surprins, și se uită din nou la ea, după care o vâri în buzunarul cămășii, lângă cea a lui Sullivan, și spuse:

— Îmi pare rău, domnule colonel, dar sunt nevoit să îți răpesc un minut din timpul duminică.

Se întoarce la ușă și o ținu deschisă. *După dumneata*. Tipul se arată nesigur un moment, după care se ridică, încet, de la masă. Reacher se uită peste umăr la Turner și spuse:

— Dumneata aștepți aici, domnișoară. Ne întoarcem imediat.

Avocatul se opri o clipă și apoi ieși din cameră înaintea lui, târșâind picioarele.

— Domnule, la dreapta, te rog, spuse Reacher.

Și o luă în urma lui, târșâindu-și picioarele, literalmente, din cauza bocancilor largi. Aceștia erau punctul lui slab. Avocații nu erau în mod necesar cei mai atenți observatori ai oamenilor, dar aveau creier și erau în general niște persoane logice. Iar această fază a planului era o etapă de viteză redusă. Nicio urgență. Nicio grabă. Nicio panică. Practic, cu încetinitorul. Individul ăsta avea timp să gândească.

Pe care, evident, îl folosi.

Când mai rămăseseră vreo șase metri până la prima celulă vacantă, tipul se opri brusc, se întoarce și se uită în jos. Direct la bocancii lui Reacher. Instantaneu, Reacher îl roti din nou cu fața înainte și îl prinse în genul de strânsoare tipică pentru arestarea unui superior, pe care orice polițist militar o învață la începutul carierei, despre care nu se făcea nicio mențiune în manualul de instrucție și care nu era predat în niciun fel, decât prin sugestii și exemplu personal. Reacher prinse cotul drept al individului de la spate, cu mâna stângă, și simultan îl strânse cu putere, îl trase în jos și-l împinse în față. Ca de fiecare dată, celălalt era lăsat să lupte atât de tare cu forța descendentă, încât uita să se mai opună mișcării în față.

Se mișcă împleticindu-se, ca un crab, răsucit și încovoiat, gemând ușor, nu tocmai de durere, ci din demnitate rănită. Lucru care-l

mulțumea pe Reacher. Nu voia să-l rănească pe tip. Toate astea nu se întâmplau din vina lui.

Reacher îl manevră pe individ către o celulă deschisă și goală, pe care o bănuia a fi a lui Turner, după cum arăta, și îl împinse înăuntru, închise ușa în urma lui și o încuie.

Apoi zăbovi pe coridor, doar o clipită, trase aer în piept și expiră.

Gata de plecare.

Se întoarse la a doua cameră de conferințe și păși înăuntru. Susan Turner se ridicase în picioare și-l aștepta între masă și ușă. El îi întinse mâna și spuse:

— Sunt Jack Reacher.

— Știu că tu ești, spuse ea. Ți-am văzut poza. Din dosar. Și ți-am recunoscut vocea. De la telefon.

Iar el o recunoscuse pe a ei. Tot de la telefon. Caldă, ușor aspră, puțin răgușită, puțin intimă. La fel de plăcută precum și-o amintea. Poate chiar mai plăcută, pe viu și în persoană.

— Sunt foarte încântat să te cunosc, spuse Reacher.

Ea îi strânse mâna. Atingerea ei era caldă, nici dură, nici delicată.

— Și eu sunt foarte încântată să te cunosc, spuse ea. Dar ce faci tu acum, exact?

— Știi ce fac. Și de ce. Cel puțin, așa sper. Pentru că, dacă n-ai ști, n-ai merita să fac asta.

— N-am vrut să fii amestecat în povestea asta.

— De unde și interdicția de a te vizita?

— M-am gândit c-o să apari. Ca la o posibilitate. În eventualitatea în care apăreai, voiam să faci cale întoarsă și să dispari imediat de aici. Pentru binele tău.

— Uite că n-a mers.

— Ce șanse avem să ieșim de aici?

— Până acum, am avut noroc.

Scoase din buzunarul cămășii legitimația lui Sullivan. Se uită la poză, apoi la fața lui Turner. Același sex. Aproximativ aceeași culoare a părului. Dar asta era cam tot. Îi dădu lui Turner legitimația. Aceasta întrebă:

— Cine e?

— Avocata mea. Una dintre avocate. Am cunoscut-o în dimineața asta.

— Și unde e acum?
— Într-o celulă. Probabil că bate cu pumnii în ușă. Trebuie s-o luăm din loc.

— Iar tu o să iei legitimația avocatului meu?

Reacher se bătu pe buzunar.

— O am deja, e aici.

— Dar nu semeni deloc cu el.

— Tocmai d-aia o să conduci tu.

— S-a lăsat întunericul?

— Aproape.

— Atunci, să mergem, spuse ea.

Ieșiră pe coridor și se duseră la ușa de carantină. Era încă ținută întredeschisă de cheia de la mașina lui Sullivan. Reacher trase de ușă, Turner ridică de jos cheia, după care intrară în micul hol pătrat, iar ușa se închise etanș în urma lor. Ușa de la ieșire era încuiată, cu un mic mecanism bine pus la punct, fără îndoială scump și bine securizat. Reacher scoase cheile de la furier și începu să le încerce pe rând. Erau opt în total. Prima nu se potrivea. Nici a doua. Nici a treia. Nici a patra.

Dar a cincea cheie se dovedi câștigătoare. Încuietorea se descuie cu un zgomet sec. Reacher întoarse clanța și trase ușa. Aerul rece de afară pătrunse în hol. Lumina după-amiezii murea. Turner spuse:

— Ce mașină căutăm?

— Un sedan verde-închis.

— E un indiciu util, spuse ea. Într-o bază militară.

Caldă, aspră, răgușită, intimă.

Ieșiră împreună. Reacher închise ușa și o încuie. Se gândi că asta le-ar putea asigura un minut în plus. În fața lor, la stânga, era o mică parcare, cam la treizeci de metri depărtare, pe o arie acoperită cu bitum. Șaptesprezece mașini erau acolo. Majoritatea, proprietate personală. Doar două sedanuri simple, niciunul dintre ele verde. Dincolo de parcare, o șosea se curba spre vest.

La dreapta, același drum făcea o cotitură și dispărea din vedere.

— Cea mai bună variantă? întrebă Turner.

— Când ai îndoieli, ia-o la stânga, spuse Reacher. Asta a fost mereu principiul meu de operare.

Întoarseră la stânga și găsiră altă parcare ascunsă dincolo de colțul clădirii. Era mică, doar o fâșie de asfalt, cu locașuri în diagonală. Erau

șase mașini acolo, toate parcate cu botul în interior. Toate erau sedanuri identice, de culoare verde-închis.

— Eh, acum e mai bine, spuse Turner.

Se așează la distanță egală de cele șase bare de protecție din spate și apăsă butonul telecomenzii.

Nu se întâmplă nimic.

Încercă din nou. Nimic.

— Poate că bateria e terminată, spuse ea.

— A mașinii? Întrebă Reacher.

— Nu, a cheii, spuse femeia.

— Atunci, cum a ajuns Sullivan până aici?

— A băgat cheia în broasca portierei. Așa cum se făcea pe vremuri.

Va trebui să le încercăm pe rând.

— Nu putem face asta. Am arăta ca niște hoți de mașini.

— Păi suntem hoți de mașini.

— Poate că niciuna dintre mașinile astea nu e aia pe care-o căutăm, spuse Reacher. Nu i-am văzut plăcuța de înmatriculare. Era întuneric azi-dimineață.

— Nu mai putem zăbovi prea mult în perimetrul bazei.

— Poate c-ar fi trebuit să o luăm la dreapta.

O luară înapoi, deplasându-se atât de energic și de discret cât le permiteau bocancii fără șireturi, trecând din nou pe lângă ușa din spate a postului de pază și mai departe pe după colț. Mersul pe jos le făcea bine. Libertate și aer curat. Reacher se gândise întotdeauna că partea cea mai bună a evadării erau primii cincizeci de metri. Și îi plăcea s-o aibă pe Turner lângă el. Era neliniștită ca o pisică, dar se stăpânea bine. Părea sigură de sine. Erau doar doi oameni care se plimbau, ca escrocii de *pretutinden*i: poartă-te ca și cum acolo trebuie să te afli.

În partea dinspre est, era altă parcare cu șase locuri diagonale, simetrice cu cele pe care deja le văzuseră la vest. Erau trei mașini acolo. Doar una dintre ele era un sedan. Și era de culoare verde-închis. Turner apăsă butonul telecomenzii.

Nu se întâmplă nimic.

Se apropie și încercă cheia în broasca portierei.

Nu se potrivește.

— Pe unde intră un avocat care vizitează corpul de gardă? Pe la

intrarea din față, da? Există vreo parcare în față? Întrebă Turner.

— Trebuie să fie, zise Reacher. Dar mi-aș dori să nu fie. Am fi foarte expuși acolo.

— Nu putem să ardem gazul pe-aici. Suntem ca niște ținte descoperite.

Merseră mai departe, spre colțul din față al clădirii, și se opriră într-o zonă umbrită. Reacher simțea în față un spațiu deschis, poate niște lumini, poate trafic rutier.

— La trei, spuse Turner. Unu, doi, trei.

Virară pe după colț. *Poartă-te ca și cum acolo trebuie să te afli.* Mergeau repede, ca niște oameni care se duceau undeva cu treabă. De-a lungul fațadei clădirii era o pistă de incendiu, apoi un scuar separator cu bordură, dincolo de care era un spațiu de parcare lung, plin de mașini, în afară de un singur locaș rămas liber. Iar la stânga locului liber se afla sedanul verde-închis.

— Ță e, spuse Reacher. Parcă-l recunosc.

Turner se duse într-acolo și apăsă butonul telecomenzii. Mașina se luminează în interior și semnalizatoarele de direcție se aprinseră o dată, după care încuietorile portierelor se deschiseră. În față, la stânga, cam la o sută de metri depărtare, o mașină se apropia de ei, cu o viteză prudentă, cu farurile aprinse în amurg. Reacher și Turner se despărțiră, Reacher mergând la dreapta, Turner, la stânga, pe flancurile mașinii verzi, Reacher la portiera pasagerului, Turner, la portiera șoferului. Deschiseră și se urcară în mașină împreună, fără să bâjbâie, fără să ezite. Mașina care se apropia își continua deplasarea. Închiseră portierele aproape simultan, ca niște angajați suprasolicitați, grăbiți să ajungă la o întâlnire vitală, iar Turner băgă cheia în contact și porni motorul.

Mașina cealaltă intră în parcare și rulă către ei, din stânga, luminându-i cu fasciculele farurilor.

— Hai! zise Reacher. Pornește acum.

Dar Turner nu reuși. Comută schimbătorul de viteze în marșarier și apăsă pedala accelerației, dar mașina rămase pe loc: frâna de mână era trasă. „Dar-ar dracii!” răbufni Turner și se grăbi să lase maneta în jos, dar era prea târziu. Mașina cealaltă ajunsese chiar în spatele lor. Se opri acolo, blocându-le ieșirea, după care șoferul trase tare de volan, urnindu-se din loc, cu intenția de a ocupa locul de parcare liber de

lângă ei.

La volan se afla căpitanul Tracy Edmonds. Avocatul lui Reacher. Care lucra la CRU. Candice Dayton. A doua lui întrevedere din după-amiaza aceea.

Reacher se lăsă jos în scaun și-și prinse fața în palme, ca un om lovit de o migrenă cruntă.

— Ce e? îl întrebă Turner.

— E celălalt avocat al meu. Căpitanul Edmonds. Am programat două întrevederi, una după alta.

— De ce?

— Am vrut să fiu sigur că sunt ieșit din celulă când apare avocatul tău.

— N-o lăsa să te vadă.

— Asta-i cea mai mică dintre problemele noastre. La un minut după ce-o să ajungă în clădire, o să se iște ditamai tărbăboiul, nu crezi?

— Trebuia să te gândești că un avocat va fi de ajuns.

— Tu așa ai fi făcut?

— Probabil că nu.

Lângă ei, Edmonds efectua câteva manevre înainte și înapoi până când alinie cum se cuvine mașina în spațiul alocat. Stinse farurile, iar Turner le aprinse pe ale sale și dădu mașina înapoi, trăgând cu putere de volan. Edmonds deschise portiera și coborî din mașină. Reacher își schimbă poziția mâinilor pe față. Turner schimbă viteza, îndreptă volanul și porni înainte, încet. Edmonds așteptă răbdătoare ca ea să termine manevra. Turner făcu un gest de mulțumire cu mâna și apăsă accelerația.

— Poarta de sud, spuse Reacher. Ce părere ai? Mă gândesc că toți indivizii ăștia vor fi venit pe poarta de nord.

— De acord, spuse Turner.

Conduse mașina spre sud, cu viteză, dar nu sinucigașă, traversând tot complexul, trecând pe lângă clădiri mari și mici, cotind ici și colo, încetinind ici și colo, așteptând la semafoare, asigurându-se în stânga și în dreapta, pornind din nou, până când în sfârșit ultima clădire a bazei rămase în urmă, după care ajunseră pe drumul de ieșire, apropiindu-se de prima barieră cu post de pază.

Prima din trei.

Capitolul 20

De prima barieră trecură ușor. *Poartă-te ca și cum acolo trebuie să te afli.* Turner luă legitimația împrumutată de Reacher, o puse lângă a ei, desfăcându-le în evantai, ca pe o pereche de cărți de joc, deschise portbagajul în timp ce încetinea și oprea mașina, întreaga succesiune de gesturi decurgând firesc, ca și cum făcea asta în fiecare zi a vieții ei.

Iar santinela din baracă reacționează perfect la reprezentația ei, așa cum Reacher bănuia că ea sperase că se va întâmpla. Individul privi mai puțin de o secundă la cele două legitimații, apoi se uită mai puțin de o secundă în portbagajul deschis și dură mai puțin de o secundă ca să-l închidă.

Turner apăsă accelerația și mașina porni înainte.

Și răsuflă ușurată.

— Între timp, Edmonds trebuie să fi ajuns în clădire, spuse Reacher.

— Ai vreo idee genială?

— La cea mai mică problemă, apeși accelerația. Treci prin barieră. Distrugerea unei bucăți de metal vopsite în dungi nu ne va aduce necazuri mai mari de-atât.

— Riscăm să dăm peste santinela din post.

— O să sară din drum. Santinelele sunt și ei oameni.

— O să lovim o mașină a armatei.

— Am lovit deja o mașină a armatei. Aseară. Cu capetele a doi indivizi.

— Ai o înclinație să distrugi posesiunile armatei cu capetele oamenilor, spuse ea.

Caldă, aspră, răgușită, intimă.

— Cum ai făcut cu masa de scris din biroul meu.

El aprobă cu o mișcare a capului. Îi spusese povestea la telefon. Din Dakota de Sud. O anchetă mai veche și ușoara frustrare cu care s-a soldat. O poveste scurtă, prelungită. Doar ca s-o facă să vorbească. Să-i mai audă vocea.

— Cine erau cei doi tipi de-aseară? Îl întrebă Turner.

— E complicat. O să-ți spun mai încolo.

— Sper că vei avea ocazia s-o faci, spuse ea.

Se apropiau de al doilea punct de control. Unde spargerea barierei se dovedi a nu fi o opțiune la îndemână. Trecuse puțin de cinci după-amiaza. Ora de vârf, în stil militar. O coadă modestă de vehicule aștepta

să iasă și altă coadă modestă care aștepta să intre. Deja două mașini erau la rând pe banda de ieșire și trei pe banda de intrare. În baracă erau doi tipi de serviciu. Unul se fâșia când în stânga, ca să lase să intre câte un vehicul, când în dreapta, ca să lase să iasă vehiculele, în rotație strictă.

Celălalt tip era în baracă.

La telefon. Asculta concentrat.

Turner opri mașina, a treia mașină din rând, pe o bandă care se îngusta, cu baraca santinelelor în față, în stânga ei, și un șir neîntrerupt de fortificații „dinți de dragon” la dreapta, trunchiuri de piramidă înalte cam de nouăzeci de centimetri, fiecare dintre ele având fără doar și poate o armătură solidă, fiind îngropate adânc.

Al doilea tip era încă la telefon.

Pe cealaltă bandă, bariera se ridică și o mașină intră. Primul tip se întoarse ca să verifice legitimația, apoi portbagajul, după care apăsă butonul și bariera se ridică, lăsând o mașină să iasă.

— Poate că ora de vârf este prietenă cu noi. Totul se face cam superficial, remarcă Reacher.

— Depinde despre ce e vorba în convorbirea aia telefonică, zise Turner.

Reacher și-o imaginează pe Edmonds ducându-se la poarta principală a corpului de gardă, intrând în birou și constatând absența căpitanului de serviciu. Vreun furier va încuviința din cap și se va pune în mișcare. Cât de răbdătoare va fi Edmonds? Cât de răbdător va fi furierul? Gradul militar va juca un rol. Edmonds era și ea căpitan. La fel ca ofițerul de serviciu. Un ofițer egal în grad. Asta o va face să fie îngăduitoare cu respectivul. Nu se va inflama imediat, cum ar face un maior sau un colonel. Și cu siguranță că intervenția furierului va fi înceată.

În baracă, al doilea tip continua să vorbească la telefon. Afară, primul tip continua să alerge dintr-o parte în alta. O nouă mașină intră și o nouă mașină ieși. Turner puse vehiculul în mișcare și se opri, fiind acum prima din rândul de ieșire, dar de asemenea complet „la cutie”, la stânga și la dreapta, cu două mașini în spatele ei și cu bariera vopsită în dungii în față. Trase aer în piept și deschise portbagajul, desfăcu legitimațiile în evantai și coborî geamul portierei.

Al doilea tip termină convorbirea telefonică. Puse instrumentul jos și se uită direct la banda de ieșire. Trecu în revistă mașinile, de la

prima la ultima și de la ultima la prima, începând cu Turner și terminând cu Turner. Ieși din baracă și se apropie de geamul ei spunând:

— Scuze pentru întârziere.

Aruncă o privire asupra legitimațiilor, se duse la spatele mașinii și se uită în portbagaj, pe care îl închise, după care apăsă butonul de pe partea laterală a barăcii, iar bariera se ridică, permițându-i lui Turner să treacă.

Aceasta răsuflă ușurată.

— Încă una. Iar lucrurile bune se întâmplă câte trei, spuse Reacher.

— Crezi chestia asta?

— Nu, nu tocmai. Șansele ca trei propoziții da-sau-nu să iasă bine sunt cam de douăsprezece la sută.

În fața lor, a treia baracă de pază arăta ca o copie exactă a celei de-a doua. Aceeași coadă formată din aceleași trei mașini, o coadă asemănătoare pe banda de intrare, doi militari de serviciu, unul dintre ei afară, fâțâindu-se într-o parte și în alta, celălalt înăuntru, la telefon.

Ascultând concentrat.

— Convorbirile astea telefonice trebuie să fie importante, nu-i așa? spuse Turner. Adică, băieții ăștia ar avea lucruri mai importante de făcut în momentul ăsta. Sunt o mulțime de ofițeri superiori care sunt lăsați să aștepte aici. Iar unii dintre ei trebuie să fie din Marine Corps. Nu le plac chestiile astea.

— Nici nouă nu ne plac.

— Nu în aceeași măsură ca pușcașilor marini. Noi nu suntem mereu în *standby* ca să salvăm omenirea.

— Tata a fost pușcaș marin.

— Și, a salvat omenirea?

— N-a avut un grad așa de mare, ca ofițer.

— Tare-aș vrea să știu cine e la telefon.

Reacher se gândi la perioada când era căpitan. Cât de mult ar fi așteptat ca un alt căpitan să-și termine treburile? Nu prea mult, probabil. Dar poate că Edmonds era o persoană mai amabilă. Mai răbdătoare. Sau poate că se simțea depășită de situație, în mediul unui corp de gardă. Chiar dacă era avocat. De bună seamă că văzuse o grămadă de corpuri de gardă. În afară de situația în care era o persoană de birou. Un avocat care se ocupă de hârțoage. Ceea ce era

posibil. În definitiv, era repartizată la CRU. Asta trebuia să aibă o semnificație. Ce proporție din activitatea CRU se desfășoară în celule?

— Asta e o bază mare, spuse el. Apelurile alea nu vin neapărat de la corpul de gardă.

— Ce altceva ar fi la fel de important?

— Poate că trebuie să elibereze calea pentru vreun general. Sau poate că vor să comande pizza. Sau să le spună iubitelor că vor ajunge acasă în curând.

— Să sperăm că e una din variantele de mai sus, spuse Turner. Sau toate.

Pe banda opusă, bariera se ridică, lăsând o mașină să intre. Tipul care era afară veni la banda de ieșire și verifică legitimațiile, portbagajul și ridică bariera, ca să lase mașina să iasă. Turner deplasă mașina cale de un loc. Militarul din gheretă era tot la telefon.

Continua să asculte foarte concentrat.

— Nici măcar n-ar avea nevoie de un apel telefonic, spuse Turner. Nu am nici tresele, nici plăcuțele de identificare. Mi-au fost luate. Arăt exact ca un prizonier evadat.

— Sau ca un veteran de la Forțele Speciale. Sub acoperire și anonim. Privește partea luminoasă a lucrurilor. Doar să nu-i lași să-ți vadă încălțările.

O altă mașină intră și o altă mașină ieși. Turner ajunse în capul cozii. Deschise portbagajul, pregăti legitimațiile și coborî geamul. Tipul din gheretă era tot la telefon. Tipul de afară era ocupat pe banda cealaltă. În față, dincolo de ultima barieră, șirul de „dinți de dragon” se termina și drumul de ieșire se lărgea, devenind o șosea obișnuită din Virginia.

O mașină a poliției, care ținea de Arlington County, era parcată pe șosea.

— Tot mai vrei să ies în forță? Întrebă Turner.

— Numai dacă suntem nevoiți, răspunse Reacher.

Tipul de afară termină controlul și ridică bariera de intrare. Militarul din interior termină de ascultat și puse receptorul jos. Ieși afară, se aplecă și se uită la legitimațiile întinse de Turner. Nu doar o privire în treacăt. Ochii lui se mutară de la fotografii la chipurile lor. Reacher se uita în altă parte și privea înainte, prin parbriz. Își păstră poziția joasă în scaun și încercă să pară de vârstă și de statură mijlocie. Santinela se mută de la geam la portbagaj. Mai mult decât o simplă

privire în treacăt. Apoi, puse palma pe capotă și închise portbagajul cu o mișcare blândă.

După care se duse lângă peretele gheretei.

Și apăsă butonul de ieșire.

Bariera se ridică, Turner apăsă accelerația, iar mașina trecu pe sub barieră, dincolo de ultimii „dinți de dragon”, luând-o pe șoseaua de suburbie, largă, prosperă și cu trei benzi de circulație, continuându-și drumul pe lângă mașina de poliție.

Reacher își zise: „Căpitanul Tracy Edmonds trebuie să fie o femeie al naibii de răbdătoare”.

Capitolul 21

Susan Turner părea să cunoască drumurile locale. O luă la stânga, apoi la dreapta și ocoli latura de nord a cimitirului, după care coti din nou și conduse mașina pe lângă o parte a laturii de est. Spuse:

— Presupun că ne îndreptăm spre Union Station, zise Turner. Abandonăm mașina ca să-i facem să creadă că am luat trenul.

— Mi se pare o idee bună, răspunse Reacher.

— Cum vrei să ajungem acolo?

— Care ar fi traseul cel mai stupid?

— La ora asta a zilei? spuse ea. Pe străzile de la suprafață, cred. Pe Constitution Avenue, cu siguranță. Am fi lenți și vizibili, pe tot drumul.

— Atunci, asta o să facem. Pentru că ei se vor aștepta la ceva diferit.

Așa că Turner ocupă o poziție adecvată și se alinie la traversarea fluviului. Traficul era aglomerat. Era ora de vârf și în lumea civilizată. Se mergea bară la bară, ca într-o parcare în mișcare. Turner bătea cu degetele în volan și se uita în oglinda retrovizoare, căutând câte un spațiu ca să treacă de pe o bandă pe alta, încercând să profite și de cel mai mic avantaj.

— Relaxează-te, spuse Reacher. Ora de vârf este cu siguranță prietena noastră acum. Nu au cum să ne urmărească.

— Decât dacă folosesc un elicopter.

— Ceea ce nu vor face. Nu aici. Ar fi riscul prea mare să se prăbușească și să omoare vreun congressman. Ceea ce nu le-ar fi prea bine pentru buget.

Continuă drumul pe pod, lent, și traversară apa, lăsând Arlington County în urmă.

— Că veni vorba de buget, n-am niciun ban, spuse Turner. Tot ce aveam, mi-a fost luat și pus într-o pungă de plastic.

— Și la mine e la fel. Am împrumutat treizeci de dolari de la avocatul meu.

— Cum ai convins-o să-ți împrumute bani?

— Nu știe că mi-a dat. Încă nu. Dar o să afle în curând. I-am lăsat o chitanță de mână.

— O să avem nevoie de mai mult de treizeci de dolari. Pentru început, îmi trebuie haine de oraș.

— Iar eu am nevoie de șireturi la bocanci, spuse Reacher. Va trebui să găsim un bancomat.

— Nu avem carduri.

— Sunt mai multe tipuri de bancomate.

Ieșiră de pe pod, lent, oprind și pornind, și intrară în Districtul Columbia. Teritoriul Departamentului de Poliție Metropolitană. Și imediat Reacher văzu în față două mașini ale Poliției Metropolitane. Erau parcate bot în bot lângă bordura din spatele Memorialului Lincoln. Aveau motoarele pornite și cam zece antene radio între ele. În fiecare mașină se afla câte un polițist, care ședea confortabil, la căldură. O măsură de securitate standard, spera Reacher. Turner schimbă benzile și trecu de ei pe partea cealaltă a unui șir de mașini înțepenite în trafic, bară la bară. Polițiștii nu reacționară deloc.

Își continuă drumul, prin întunericul care se întindea, lent și intermitent, anonimi într-o turmă glacială de cincizeci de mii de vehicule îngrămădite pe aceiași câțiva kilometri de străzi. Merseră spre nord pe Șoseaua 23, pe aceeași porțiune de drum parcursă pe jos de Reacher cu o zi în urmă, după care făcură la dreapta pe Constitution Avenue, care se întindea în fața lor, aparent până la infinit, dreaptă și lungă, un fluviu nesfârșit de lumini de semnalizare roșii.

— Povestește-mi despre cei doi tipi de aseară, spuse Turner.

— Am venit cu autobuzul și m-am dus direct la Rock Creek, spuse Reacher. Aveam de gând să te invit la cină. Dar nu erai acolo, evident. Iar tipul care-ți ținea locul mi-a turnat niște gogoși despre o acuzație de violență atașată la dosarul meu. Un mardeiaș pe care l-am cercetat cu șaisprezece ani în urmă. N-am fost impresionat, așa că a recurs la o chestie de regulament militar, Titlul 10, și m-a rechemat în serviciu.

— Ce? Te-ai întors în armată?

— De ieri-seară.

— Excelent.

— Eu nu am același sentiment. Cel puțin până acum.

— Și cine-mi ține locul?

— Un locotenent-colonel pe nume Morgan. După cum arată, un tip de la administrație. M-a încartiruit la un motel aflat la nord-vest de clădire și, la vreo cinci minute după ce m-am cazat, au apărut doi tipi cu o mașină. Subofițeri, cu siguranță, treizeci de ani neîmpliniți, care au început să trăncănească despre cum am stricat eu reputația unității și că ar trebui să-mi iau tălpășița din oraș, ca să-i scutesc de jena unei Curți Marțiale, și cum o să mă cotonogască ei dacă nu plec. Așa că i-

am izbit cu capetele de partea laterală a mașinii cu care veniseră.

— Cine naiba erau? Știi cum îi cheamă? Nu vreau asemenea oameni în unitatea mea.

— Nu erau de la 110. Asta e limpede ca bună ziua. Mașina lor era caldă în interior. Se deplasaseră cu mult mai mult decât distanța de un kilometru și jumătate până la Rock Creek. Plus că aptitudinile lor de luptă erau sub standard. Nu erau oamenii tăi. Știu asta sigur, pentru că am făcut un fel de numărătoare neoficială a personalului când am ajuns la sediu. M-am plimbat pe-acolo și am controlat toate camerele. Indivizii ăia nu erau acolo.

— Atunci, cine erau?

— Sunt două piese mici ale unui mare joc de puzzle.

— Și care e imaginea de pe cutia jocului?

— Nu știu, dar azi i-am văzut iar. Doar de la depărtare. Au venit la motel, cu întăriri. Alți doi tipi, în total, patru. Cred că veniseră să verifice dacă plecasem sau ca să-mi grăbească procesul de luare a deciziei.

— Dacă nu erau de la 110, de ce ar fi vrut să pleci?

— Întocmai, spuse Reacher. Nici măcar nu mă cunoșteau. De obicei, oamenii vor să mă vadă plecat abia mai târziu.

Continuară să se deplaseze, trecând pe lângă Zidul Vietnamului. Acolo era o altă mașină a poliției. Cu motorul pornit, plină de antene.

— Ar trebui să presupunem că, de-acum, tă răboiul s-a pornit, așa-i? zise Reacher.

— Doar dacă nu cumva avocata ta a adormit așteptând, spuse Turner.

Trecură lent pe lângă mașina de poliție parcată, suficient de aproape ca Reacher să-l vadă pe polițistul dinăuntru. Era un bărbat de culoare, înalt și slab, ca o lamă de cuțit. Ar fi putut să fie fratele căpitanului de serviciu de la Dyer. Ceea ce ar fi fost o variantă ghinionistă.

— Cum suna acuzația de violență de acum șaisprezece ani? întrebă Turner.

— Un membru al unei bande din LA, care vindea armament pe piața neagră, din cele rămase de la Operațiunea Furtună în Deșert. Un idiot mare și gras, care-și zicea Dog. Îmi amintesc că am vorbit cu el. Greu de uitat, la drept vorbind. Era mare cât casa. Se pare că tocmai a murit. Și

a lăsat în urmă un afidavit în care numele meu apare peste tot. Dar nu eu l-am lovit. Nici măcar cu mănua. De fapt, e și greu de imaginat cum aș fi făcut-o. Pentru că, până să intru în contact cu ceva solid, mâna mi s-ar fi înfundat până la cot în grăsime.

— Deci, care-i povestea?

— Eu cred că vreun client nemulțumit a venit la el însoțit de o gașcă de amici înarmați cu bâte de baseball. Mai târziu, la un moment dat, grăsanul a început să se gândească la cum ar putea obține o compensație. Știi, ceva contra nimic, în societatea noastră litigioasă. Așa că s-a dus la vreun avocat vânător de ambulante, pe care ideea de a-i urmări pe tipii cu bâtele nu l-a încântat. Dar poate că grăsanul a menționat vizita unor militari, iar avocatul și-a făcut socoteala că Unchiul Sam are o groază de bănet, așa că au măsluit o declarație. Din care trebuie să se fi adunat de-a lungul anilor sute de mii. Dosarele noastre trebuie că sunt pline-ochi de așa ceva. Și, pe bună dreptate, după ce s-a răs în hohote de ele, toate aceste prostii au fost puse la păstrare în vreun sertar și uitate pe vecie. În afară de asta, care a fost scoasă din nou la lumina zilei.

— Pentru că?

— Asta-i o altă piesă a jocului de puzzle. Morgan mi-a spus că dosarul meu avea un element de avertizare atașat. Că n-a funcționat când l-ai scos din arhivă, dar s-a declanșat când l-ai trimis înapoi. Nu cred asta. Birocrații noștri nu sunt atât de slab pregătiți. Nu cred că a avut niciun element de avertizare. Cred că în ultima clipă s-a stârnit o mare agitație. Cineva a intrat într-o panică serioasă.

— Din cauza ta?

Reacher clătină din cap.

— Nu, inițial, din cauza ta. Tu și Afganistanul.

Apoi încetă să mai vorbească, pentru că mașina se umplu de lumini albastre și roșii. Reflectate în oglinzi. O mașină de poliție, în spatele lor, care-și forța calea. Sirena era pornită, modulând toate variantele digitale de care dispunea, repezit și imperios. Piuitul, cotcodăcitul înnebunitor, claxonul tânguitor în două tonuri. Reacher se întoarse în scaun. Mașina poliției se afla cam cu douăzeci de vehicule în urmă. În fața ei, traficul se desfăcea în evantai spre borduri, încercând să mai smulgă o bandă din drumul extrem de aglomerat.

Turner aruncă și ea o privire în urmă, zicând:

— Relaxează-te. Aia e o mașină a Poliției Metropolitane. Armata ne-ar urmări cu mașini proprii. Nu folosim poliția pentru nimic. Poate că mai apelăm la FBI, dar nu la clovnii ăștia.

— Poliția mă vrea pentru Moorcroft, spuse Reacher. Avocatul tău. Un detectiv pe care-l cheamă Podolski crede că eu am făcut-o.

— De ce?

— Am fost ultimul care a vorbit cu el și după aia mi-am aruncat la gunoi hainele și, în plus, în perioada de timp relevantă am fost singur, fără să pot dovedi unde am fost.

— De ce ți-ai aruncat hainele?

— E mai ieftin decât să le speli, una peste alta.

— Despre ce ai vorbit cu Moorcroft?

— Voiam să te scoată din închisoare.

Acum polițistul ajunsese la zece mașini în urma lor și-și făcea loc cu rapiditate prin blocajul rutier.

— Dă-ți geaca jos, spuse Reacher.

— În mod normal, înainte să îmi dau jos hainele, vreau un cocteil și un film.

— Nu vreau să-ți vadă uniforma. Dacă mă cauță pe mine, atunci te cauță și pe tine.

— Sigur are numărul nostru de înmatriculare.

— S-ar putea să nu ne vadă plăcuța. Suntem bară la bară aici.

Mașinile din față se îndreptau spre rigolă. Turner o lua după ele, ținând volanul cu stânga, iar cu dreapta își desfăcu geaca, trăgând în jos de fermoar. Se aplecă în față și reuși să-și elibereze umărul stâng, apoi pe cel drept. Își scoase brațul stâng afară, apoi pe cel drept. Reacher trase geaca din spatele ei și o aruncă în spațiul pentru picioare din spate. Sub geacă, avea un tricou de culoare măslinie, cu mâneci scurte. Probabil foarte mic, se gândi Reacher, căci i se mula foarte bine pe corp, doar că era puțin cam scurt. Abia îi ajungea la betelia pantalonilor. Reacher văzu doi centimetri de piele, netedă, fermă și bronzată.

Se uită din nou în spate. Acum, polițistul era cu două mașini în urmă, continuând să se apropie, cu flash-urile roșii și albastre, piuind, cotcodăcind și tânguindu-se.

— Dacă te-aș fi găsit ieri în birou, ai fi ieșit la cină cu mine? întrebă el. Sau în seara asta, dacă Moorcroft te-ar fi scos din închisoare?

Ea răspunse, cu ochii în oglinda retrovizoare:

— Trebuie să știi asta acum?

Erau la câțiva metri de Strada 17. Înaintea lor, în dreapta, Monumentul Washington se vedea luminat în întuneric.

Mașina de poliție ajunsese în dreapta lor.

Și rămase acolo.

Capitolul 22

Rămase acolo pentru că mașina din fața ei nu izbutise să se dea la o parte din drum și pentru că pe banda învecinată era o camionetă care avea în spate ceva cu gabarit depășit. Polițistul nu avea loc să treacă. Era un bărbat alb, cu ceafa groasă. Reacher îl văzu aruncând o privire către Turner, în treacăt și complet lipsit de curiozitate, după care își mută privirea în altă parte, o coborî la bord, unde, evident, erau montate întrerupătoarele sirenei, pentru că exact atunci nota se schimbă într-un cotcodăcit continuu, înnebunitor și nesfârșit, și incredibil de puternic.

Dar era evident că între scaune se afla altceva și, la fel de evident, era mult mai interesant decât butoanele sirenei. Deoarece capul individului rămase aplecat. Privea intens la ceva. Un ecran de laptop, se gândi Reacher. Sau un alt tip de dispozitiv de comunicare modern. Văzuse astfel de lucruri înainte. Când și când, mai urcase în mașini ale poliției civile. Unele dintre ele aveau niște tablete cenușii subțiri, montate pe suporturi „gât de lebădă”, cu ecranul plin de informații, buletine și avertismente în timp real.

— Avem probleme, spuse Reacher.

— Ce fel de probleme? întrebă Turner.

— Cred că și nenișorul ăsta merge la Union Station. Sau la autogară. Ca să ne caute. Cred că primește note și poze. Pozele ar fi ușor de obținut, nu? De la armată? Cred că exact în clipa asta le are în fața ochilor. Vezi cum se străduiește în mod vădit să nu se uite la noi?

Turner aruncă o privire în stânga. Polițistul continua să privească în jos. Brațul lui drept se mișca. Poate că își căuta microfonul. În față, șirul de mașini se mișcă puțin. Mașina din față se dădu la o parte. Camioneta cu încărcătură masivă se mișcă și ea cincisprezece centimetri. Polițistul avea loc să treacă printre ele.

Dar individul nu-și ridică privirea. Iar mașina rămase pe loc.

Sirena continua să sune. Tipul începu să vorbească.

Nu aveai cum să-ți dai seama ce spune. Apoi tăcu și ascultă. I se punea o întrebare. Probabil vreun protocol radio care însemna: *Ești sigur?* Pentru că tocmai atunci tipul se întoarse cu fața și aplecă ușor capul ca să vadă mai bine prin geamul din dreapta lui. Se uită atent la Turner o secundă, apoi își mută privirea către Reacher.

Buzele i se mișcă.

O singură silabă, scurtă, neauzită, dar fără doar și poate o consoană alveolară surdă trecând într-o vocală deschisă. Prin urmare, aproape sigur un *Da*.

Apoi, își desfăcu centura de siguranță și își duse mâna dreaptă la sold.

— Părăsim corabia, spuse Reacher.

Deschise cu forță portiera și pe jumătate se rostogoli, pe jumătate se trânti pe bordură. Turner se târî după el, îndepărtându-se de polițist, peste consolă și peste scaunul din dreapta al mașinii. Mașina rula înainte și se propti ușor de mașina din față, ca într-un sărut. Turner reuși să iasă din mașină în patru labe, jenată de bocancii fără șireturi. Reacher o ridică trăgând-o de mână și cei doi traversară grăbiți trotuarul, deplasându-se spre mall. Copacii desfrunziți și întunericul serii îi protejau, în spatele lor nu era nimic de auzit în afară de sunetul strident al sirenei. Făcură un ocol către latura apropiată a Bazinului Reflectorizant. Turner nu avea pe ea decât tricoul, iar aerul era rece. Reacher își dădu jos geaca și i-o întinse, zicând:

— Pune-ți asta pe tine. Pe urmă, ne separăm. E mai sigur așa. Ne întâlnim în cincisprezece minute la Zidul Vietnamului. Dacă nu ajung, continui să fugi.

— La fel, dacă n-ajung eu, spuse Turner, după care o luă într-o direcție, iar el, în cealaltă.

Din cauza înălțimii, Reacher ieșea în evidență în orice context, așa că mai întâi de toate căută o bancă. Se forță să meargă încet și relaxat, cu mâinile în buzunare, ca unul fără nicio grijă pe lumea asta, pentru că un tip care aleargă atrage privirile de o sută de ori mai repede decât unul care umblă liniștit. O altă moștenire evoluționistă. Pradă și prădător, mișcare și nemișcare. Și nici nu se uită înapoi. Nu aruncă priviri furisate. Își ținut privirea drept și la același nivel, mergând spre ceea ce vedea. Întunericul se lăsa rapid, dar mallul era încă aglomerat. Nu ca vara, dar erau o mulțime de turiști de iarnă care-și terminau zilele de concediu și, drept înainte, Zidul Vietnamului avea în preajmă mulțimea obișnuită de oameni, unii dintre ei veniți să aducă un omagiu, alții alcătuind obișnuita adunătură de ciudați pe care locul acela părea să îi atragă mereu. N-o vedea pe Turner nicăieri. Sirena se opri, înlocuită acum de claxoane. Probabil că între timp polițistul se dăduse jos din mașină, așa că era de presupus că automobilul lui și cel

al lui Sullivan blocau și mai mult traficul.

Reacher văzu o bancă în întuneric, la douăzeci de pași mai încolo, neocupată, poziționată paralel cu apele nemișcate ale Bazinului, așa că merse spre ea încet și relaxat, după care se opri ca și cum tocmai se hotărâse, se așeză și se aplecă în față, cu coatele pe genunchi. Se uita în jos, ca un om bântuit de gânduri, care avea ceva în minte. O privire lungă și atentă l-ar fi trădat, dar, la prima vedere, nimic din postura lui nu ar fi spus *bărbat înalt*, așa cum nimic nu spunea *pe fugă*. Singurul lucru care l-ar fi putut trăda era absența gecii. Nu era tocmai o vreme de umblat în cămașă.

La treizeci de pași în spatele lui, claxoanele continuau să sune.

Așteptă, cu capul în jos, nemișcat și tăcut.

Deodată, cu coada ochiului, cam la patruzeci de metri distanță, îl zări pe polițistul cu ceafa groasă deplasându-se grăbit pe jos, cu o lanternă în mână, dar fără pistol. Individul muta fasciculul în dreapta și în stânga, agitat și căutând încordat, fiind probabil căzut în dizgrația șefului său, pentru felul în care se apropia și lua bătaie. Reacher auzi două sirene noi, amândouă îndepărtate, una la sud, poate tocmai de pe Strada C, și alta la nord, posibil pe Strada 15 sau 14, poate în dreptul Casei Albe sau al Acvariului.

Reacher așteptă.

Polițistul cu ceafa groasă se îndreptă spre Zid, ajunsese la jumătatea distanței, dar se opri și făcu un cerc complet.

Reacher simți cum privirea acestuia trece peste el. Un tip care stătea nemișcat și se uita lung la apă nu prezenta niciun interes, când erau o mulțime de alți „clienți” potențiali în jur, cum ar fi grupul de treizeci-patruzeci de inși care se îndrepta spre baza Monumentului, sau un grup de turiști, sau un grup de oameni care nu se cunoșteau și care, printr-o coincidență, se deplasau simultan în aceeași direcție, sau un amestec din cele două variante. Ținte în mișcare. Evoluționism. Polițistul se îndreptă în direcția lor. Reacher se gândi că nu alesese varianta cea mai rea. Oricine s-ar fi așteptat la mișcare. Să stai nemișcat este foarte greu.

Sirenele îndepărtate se apropiaseră, dar nu ajunseseră foarte aproape. Un fel de centru de gravitație părea să-i atragă spre est. Ceea ce din nou era o variantă cu un procentaj decent. Era de presupus că Poliția Metropolitană își cunoștea terenul de joc. Spre est erau muzeele

și galeriile și, prin urmare, aglomerațiile umane, iar apoi venea Capitoliul. Dincolo de acesta se aflau cele mai bune căi de ieșire spre nord și spre sud, cu trenul și cu mașina.

Reacher așteptă, fără să se miște absolut deloc, fără să se uite în jur, doar privind înainte la apă. Apoi, când cronometrul din capul lui măsură exact zece minute, se ridică ușor în picioare și făcu cât mai multe mișcări de om care nu e pe fugă, toate care-i trecură prin minte. Căscă, își propti palmele în șale, se întinse și căscă din nou. Apoi porni spre vest, la pas, ca și cum avea la dispoziție tot timpul din lume, cu Bazinul în stânga, într-un ocol lung și relaxat printre copacii golași, care-l aduse la zid după patru minute. Se postă la marginea mulțimii, ca un pelerin printre mulți alții, și o căută pe Susan Turner.

Dar n-o văzu niciunde.

Capitolul 23

Reacher merse deasupra zidului, urmând urcușul și coborâșul și înclinația lină, din 1959 până în 1975, apoi din nou la nivelul mai jos, din 1975 până în 1959, trecând de cele peste 58.000 de nume de două ori, fără să o vadă măcar o dată pe Susan Turner, nicăieri. Dacă nu ajung, continui să fugi, spusese el, iar ea îi răspunsese: *La fel, dacă n-ajung eu*. Și trecuseră binișor de cele cincisprezece minute convenite. Dar Reacher rămase pe loc. Mai făcu o trecere, de la primele morți izolate, pe panourile joase de douăzeci de centimetri, trecând de vârfurile de mortalitate pe panouri mai înalte de trei metri din 1968 și 1969, și mai departe la ultimele decese, din nou pe panouri de douăzeci de centimetri, uitându-se la fiecare persoană pe care o vedea fie direct, fie la imaginea reflectată în piatra neagră șlefuită, dar niciuna dintre ele nu era Turner. Ajunse la sfârșitul războiului și, în fața lui, era obișnuita grămadă de vânzători de suvenire și negustori de obiecte comemorative, unii dintre ei fiind veterani, alții, dându-se drept veterani, cu toții încercând să plaseze trese ale vechilor unități, însemne ale gradelor militare și brichete Zippo gravate, precum și o mie de alte lucruri fără nicio valoare, în afară de cea sentimentală. Ca întotdeauna, turiștii veneau, alegeau, plăteau și plecau, și ca întotdeauna un cadru static de indivizi pitorești și nesociabili zăboveau în preajmă, mai mult sau mai puțin permanent.

Reacher zâmbi.

Pentru că una dintre persoanele nesociabile era o fată slăbuță, cu o perdea de păr negru atârând în neorânduială, purtând o geacă mult prea mare înfășurată de două ori în jurul corpului, lungă până la genunchi, cu pantaloni de camuflaj și limbile bocancilor ieșite și atârând. Mânele gecii erau rulate până la încheieturile mâinilor vârâte în buzunare. Stătea cu umerii gârboviți, cu capul în jos, cuprinsă parcă de amețeală, legănându-se perceptibil de pe un picior pe altul, absentă, ca un drogat.

Susan Turner, jucându-și rolul, perfect adaptată, ascunzându-se la vedere.

Reacher se apropie de ea și spuse:

— Ești foarte tare.

— Trebuia să fiu. Un polițist tocmai a trecut pe-aici. La fel de aproape ca tine. Era tipul pe care l-am văzut mai devreme, în mașina

de poliție parcată acolo.

— Unde e acum?

— S-a dus spre est. Ca un cordon în desfășurare. A trecut de mine. Și de tine, cred.

— Nu l-am văzut.

— S-a dus în cealaltă parte a Bazinului. Tu nu ți-ai ridicat nicio clipă capul.

— M-ai urmărit?

— Da. Și tu ești foarte tare.

— De ce m-ai urmărit?

— În caz că ai fi avut nevoie de ajutor.

— Dacă cercetează zona de est, ar fi bine să mergem spre vest, spuse Reacher.

— Pe jos?

— Nu, cu taxiul. Taxiurile din orașul ăsta sunt cât se poate de invizibile.

Orice obiectiv turistic important din zona mallului avea câte două-trei taxiuri în așteptare. Zidul nu făcea excepție. În spatele ultimului chioșc cu suveniruri se aflau niște mașini uzate, cu vopseaua murdară și lămpi de taxi pe acoperiș. Reacher și Turner se urcară în prima mașină din șir.

— Cimitirul Arlington, spuse Reacher. La poarta principală.

Citi anunțul printat pe portieră. Tariful avea să fie trei dolari pornirea și apoi un dolar și optzeci de cenți pentru fiecare kilometru parcurs. Plus bacșișul. În total, avea să-i coste cam șapte dolari. Prin urmare, rămâneau cu circa douăzeci și trei de dolari. Ceea ce era mai bine decât nimic, dar foarte departe de ceea ce vor avea nevoie.

S-au așezat în scaunele lăsate și taxiul începu să se hurducăie de parcă ar fi avut roțile pătrate. Dar reuși să ajungă la destinație. Prin spatele Memorialului Lincoln, trecând apa pe Podul Memorial și revenind în Arlington County. La stația de autobuz de la poarta cimitirului. Chiar în punctul de unde, cu aproape douăzeci și patru de ore mai devreme, Reacher își începuse peripețiile.

Ceea ce era un mod straniu de a progresa.

În stația de autobuz de la poarta cimitirului aștepta un mic grup de hispanici tuciuiri și scunzi, toți muncitori, toți obosiți, răbdători și resemnați. Reacher și Turner intrară printre ei. Turner se potrivea

binișor cu ceilalți. Reacher, nu. Era mai înalt cu mai bine de un cap și de două ori mai lat decât oricare dintre ei. Și cu tenul mult mai deschis. Arăta ca un far pe un țărm stâncos întunecat. Prin urmare, așteptarea se dovedi a fi tensionată. Și lungă. Dar nu trecu prin preajmă nicio mașină de poliție și, până la urmă, autobuzul sosi. Reacher plăti biletele, iar Turner se așază la geam, Reacher ocupând locul dinspre culoar, aplecându-se cât mai jos cu putință. Autobuzul o luă din loc, lent și greoi, pe același traseu pe care Reacher mersese în ziua precedentă, trecând de stația unde se dăduse jos la poalele drumului în pantă cu trei benzi, și mai departe pe panta abruptă către cartierul general al Unității 110. Turner spuse:

— Vor apela la FBI, pentru că vor presupune că ne vom deplasa între state. Singura întrebare este cine va face primul apel. Eu aș paria pe Poliția Metropolitană. Mai mult ca sigur, armata va aștepta până mâine-dimineață.

— O să fim OK, spuse Reacher. FBI-ul nu va folosi bariere pe șosele. Nu aici, pe Coasta de Est. De fapt, probabil că n-o să-și miște fundurile. O să ne pună legitimațiile și cardurile bancare pe lista lor de supraveghere, ceea ce nu contează, oricum, fiindcă nu avem legitimații și nici carduri bancare.

— Ar putea să anunțe secțiile de poliție locale să supravegheze autogăurile.

— O să fim cu ochii în patru.

— Eu tot am nevoie de haine, spuse Turner. Măcar niște pantaloni și o geacă.

— Avem nouăsprezece dolari, așa că ori una, ori alta.

— Atunci, pantaloni. Și-am să-ți dau înapoi geaca, la schimb cu cămașa ta.

— Cămașa mea o să arate pe tine ca un cort de circ.

— Am mai văzut femei purtând cămăși bărbătești. Ca pe niște cearșafuri, largi și foarte șic.

— O să-ți fie frig.

— M-am născut în Montana. Nu mi-e frig niciodată.

Autobuzul urcă din greu pe deal, trecând de cartierul general al Unității 110. Vechea clădire din piatră. Porțile erau deschise. Santinela era în gheretă. Schimbul de zi. Mașina lui Morgan era tot în parcare. Ușa vopsită era închisă. Luminile erau aprinse la toate ferestrele.

Turner se roti aproape cu totul în scaun, ca să vadă locul până la capăt. Până în ultima clipă posibilă. Apoi, se întoarce spre partea din față a mașinii și spuse:

— Sper să mă întorc acolo.

— Te vei întoarce, o asigură Reacher.

— Am muncit atât de mult ca să ajung acolo. Este un post de comandă nemaipomenit. Dar tu știi asta deja.

— Toți ceilalți ne urăsc.

— Doar dacă ne facem treaba cum se cuvine.

Autobuzul coti pe culmea dealului, continuându-și drumul pe următoarea șosea cu trei benzi, care ducea la motelul lui Reacher. Începuse să plouă. Doar puțin, dar suficient ca șoferul să pornească ștergătoarele de parbriz. Turner spuse:

— Mai spune-mi o dată de ce e doar din vina mea. Eu și Afganistanul.

Drumul deveni neted și autobuzul prinse viteză. Trecu hurducăind pe lângă motelul lui Reacher. Parcarea era goală. Nu se vedea nicio mașină cu portierele îndoite.

— E singura explicație logică, spuse Reacher. Ai pus vulpea în cotețul de găini al altcuiva, iar cineva a vrut să fii anihilată. Ceea ce a fost destul de ușor de făcut. Pentru că, după cum s-a întâmplat, nimeni altcineva din unitate nu știa despre ce e vorba. Căpitanul tău de serviciu nu știa. Nici sergentul Leach. Sau altcineva. Deci, ai fost singura. Ți-au înscenat manevra cu contul bancar din Insulele Cayman și te-au arestat, ceea ce ți-a întrerupt liniile de comunicație. Care au rămas întrerupte, când l-au bătut măr pe avocatul tău, Moorcroft, la prima lui încercare de a te scoate din închisoare. Problemă rezolvată, pe loc. Ai fost izolată. Nu puteai să vorbești cu nimeni. Așa încât totul era minunat. Atât doar că înregistrările arătau că ai petrecut câteva ore la telefon cu un tip din Dakota de Sud. O bârfă care circula prin clădire spunea că individul fusese cândva comandant al unității. Căpitanul tău de serviciu știa asta, cu siguranță, pentru că-i spusese de prima dată când te-am sunat. Poate că știau o mulțime de oameni. Cu siguranță că mulți m-au recunoscut după nume când am apărut ieri. Și se putea presupune că eu și cu tine împărtășeam niște interese comune. Se poate să fi discutat despre o prioritate de vârf. Fie în timp ce pălăvrăgeam, pur și simplu, sau poate chiar mi-ai cerut să-ți indic vreo

perspectivă.

— Dar n-am vorbit deloc cu tine despre Afganistan.

— Da, dar ei nu știau asta. Evidențele telefonice arată durata, nu și conținutul. Nu au avut la dispoziție înregistrările convorbirilor. Așa că eu eram, teoretic, un punct slab. Poate că știam ceea ce știai și tu. Nu era o problemă prea mare, pentru că era puțin probabil ca eu să apar acolo. Se pare că m-au verificat. Susțin că știu cum trăiesc. Dar, pentru orice eventualitate, au făcut niște planuri. Au scos de la naftalină chestia cu Big Dog, de exemplu.

— Nu văd cum i-ar ajuta asta. Ai fost în sistem, ai avut destul timp la dispoziție ca să vorbești.

— Se presupunea că o să fug, spuse Reacher. Că o să dispar și că n-o să mă mai apropii de armată vreodată, toată viața. Asta era planul. Asta a fost întreaga teorie. Chiar m-au vizitat la motel ca să fie siguri că am înțeles. Iar chestia cu Big Dog a fost o alegere foarte bună în sensul ăsta. Tipul e mort și există un afidavit. Nu prea ai cum să lupți cu așa ceva. Fuga ar fi fost întru totul rațională. Sergentul Leach s-a gândit că, dacă găsește o modalitate să mă avertizeze, o să dau bir cu fugiții.

— Și de ce n-ai fugit?

— Am vrut să te invit la cină.

— Nu, serios?

— Nu e stilul meu. Am rezolvat dilema asta încă de când aveam cinci ani. Un om ori fuge, ori luptă. Este o alegere binară, iar eu sunt un luptător. În plus, mai aveau ceva în buzunarul de la spate.

— Și anume?

— Altceva menit să mă pună pe fugă, dar nici asta nu m-a convins.

— Și anume?

Samantha Dayton.

Sam.

Paisprezece ani.

O să ajung și la asta.

— O să-ți spun altă dată, zise Reacher. E o poveste complicată.

Autobuzul își continuă drumul, manevrând în trepte joase de viteză și zgomot asurzitor de motor diesel, trecând pe lângă mallul pe care Reacher îl știa, cu magazinul de bricolaj, farmacia și atelierul de înrămat poze, și magazinul de arme, și dentistul, și restaurantul grecesc. Apoi ieși într-un teritoriu pe care nu-l mai văzuse anterior,

înainte și tot mai departe. Spuse:

— Încearcă să vezi partea pozitivă a lucrurilor. Problema ta nu e ceva ce ține de chirurgie cerebrală. Iepurele pe care l-ai urmărit în Afganistan e în spatele întregii tărașenii. Așa că trebuie să acționăm în sens invers. Trebuie să aflăm cine-i sunt prietenii și trebuie să aflăm cine și ce a făcut, și când, și cum, și de ce, și apoi trebuie să lăsăm ciocanul să cadă.

— E o problemă cu asta, zise Turner.

Reacher încuviință din cap.

— Știu. N-o să fie ușor. Nu din afară. E ca și cum am avea o mână legată la spate. Dar o să ne străduim să dăm ce-avem mai bun.

— Din păcate, asta nu e problema despre care vorbeam.

— Atunci, care e?

— Cineva crede că știu ceva ce nu știu. Asta e problema.

— Și ce nu știi?

— Nu știu cine e iepurele, zise Turner. Sau ce mama dracului face, unde și de ce. Sau cum. De fapt, nu știu nimic despre ce se întâmplă în Afganistan.

— Dar ai trimis doi inși acolo.

— Mult mai devreme. Pentru un motiv complet diferit. În Kandahar. Pură rutină. Fără nicio legătură. Dar pe parcurs au cules o șoaptă de la un informator pashtun, cum că un ofițer american fusese văzut îndreptându-se spre nord ca să se întâlnească cu un șef de trib. Identitatea americanului nu era cunoscută, nici scopul lui, dar exista sentimentul că nu putea să fie ceva de bine. Noi ne retragem. Ar trebui să ne îndreptăm spre sud, spre Bagram și Kabul, înainte de a pleca de acolo. Nu avem ce să căutăm în interiorul țării, să ne întâlnim în secret cu ăia cu izmana-n cap. Așa că i-am trimis pe băieții mei să verifice zvonul. Asta a fost tot.

— Când?

— Cu o zi înainte să fiu arestată. Deci nici măcar n-o să am un nume înainte ca cei doi să-mi raporteze ce au aflat. Lucru pe care n-o să-l poată face până când nu mă întorc la bază.

Reacher nu spuse nimic. Turner întrebă:

— Ce e?

— E mai rău de-atât.

— Cum adică?

— N-o să mai poată raporta niciodată, spuse Reacher. Pentru că sunt morți.

Capitolul 24

Reacher îi vorbea lui Turner despre controalele radio ratate și despre agitația din vechea clădire din piatră, și de căutarea aeriană semiautorizată pornită din Bagram, și de cele două cadavre găsite pe poteca de munte. Turner rămase nemișcată și tăcută.

— Erau niște oameni buni, spuse ea. Natty Weeks și Duncan Edwards. Weeks era un veteran, iar Edwards avea perspective bune. N-ar fi trebuit să-i las să se ducă. Hindukuș e prea periculos pentru doi oameni singuri.

— Nu membrii triburilor i-au lichidat, spuse Reacher. Au fost împușcați în cap cu gloanțe de nouă milimetri. Cel mai probabil, pistoale militare ale US Army. Beretta M9, aproape sigur. Băștinașii le-ar fi tăiat capetele. Sau ar fi folosit arme AK 47. Care lasă cu totul altfel de găuri.

— Înseamnă că s-au apropiat de un american, de care nu trebuiau să se apropie.

— Fără măcar să știe, spuse Reacher. Nu-ți dai seama? Un pistol la tâmplă este o chestie personală și care se face de la mică distanță. Ceea ce, dacă ar fi avut cea mai mică suspiciune, n-ar fi permis să se întâmple.

— Foarte elegant, spuse Turner. M-au închis la ambele capete. Aici și acolo. Înainte să primesc ceva. Cu alte cuvinte, în clipa asta nu am nimic. Absolut nimic. Așa că sunt totalmente terminată. Mă duc pe copcă, Reacher. Nu văd nicio cale de ieșire din asta acum.

Reacher nu spuse nimic.

Coborâra din autobuz în Berryville, Virginia, care era penultimul oraș înainte de destinație. S-au gândit că era mai bine așa. Șoferul și-ar fi putut aminti de doi pasageri atipici care au rămas în mașină până la capătul liniei. Mai ales dacă surveneau apeluri radio sau TV, interogatorii de rutină ale poliției sau fotografii cu inamicii publici în oficiile poștale.

Ploaia se oprise, dar aerul era încă umed și rece. Zona centrală a orașului Berryville era îndeajuns de plăcută, dar o luara înapoi pe jos, de unde-i lăsase autobuzul, trecând peste o linie de cale ferată, de o pizzerie, până la un magazin de bricolaj pe care-l zăriseră la venire, pe geam. Magazinul era aproape de ora închiderii, ceea ce nu era o situație ideală, pentru că vânzătorii tind să-și amintească de primii și

ultimii clienți ai zilei. Dar își făcură socoteala că era și mai rău să rămână în pantalonii cazoni. Așa că au intrat, iar Turner își găsi niște pantaloni de lucru din prelată, asemănători cu ai lui Reacher. Pantalonii cei mai mici din magazin urmau să fie mari în talie și prea lungi. Nu tocmai perfecți. Dar Turner se gândi că discrepanța avea să fie un lucru bun. O caracteristică, nu un defect, după cum se exprimă ea. Deoarece cracii pantalonilor aveau să se lase peste bocancii militari, ascunzându-i într-o oarecare măsură, făcându-i mai puțin evidenți.

Cumpărară pantalonii și trei perechi de șireturi, una pentru bocancii lui Reacher, alta pentru cei ai lui Turner și a treia pentru ca aceasta să le înnoade și să-i folosească în loc de curea. Făcură tranzacția în maniera cea mai puțin memorabilă posibil. Fără să fie politicoși, dar nici nepoliticoși, fără să se grăbească, dar nici târăgănând lucrurile, fără să spună prea multe vorbe. Turner nu se duse la toaletă. Ar fi vrut să se schimbe, dar se gândiră că dacă ultimul client al zilei s-ar fi dus la baie purtând pantaloni militari și ar fi ieșit în cei abia cumpărați, gestul ar fi rămas lipit în memoria vânzătorului.

Dar magazinul avea o parcare mare pe o latură, întunecată și pustie, așa că Turner își schimbă pantalonii pe întuneric și își aruncă efectele militare într-un tomberon de gunoi din spatele clădirii. Apoi ieși de acolo și schimbară cămașa cu geaca, după care se așezară pe marginea trotuarului ca să-și lege șireturile.

Acum erau gata de plecare, cu patru dolari rămași în buzunarul lui Reacher.

Patru dolari era salariul pe o săptămână în unele țări ale lumii, dar nu însemna mai nimic în Berryville, Virginia. Nu le-ar fi ajuns pentru transportul în afara statului, nici pentru o noapte la un motel și nici pentru o masă decentă pentru două persoane, în niciun restaurant sau local cunoscut de om.

— Mi-ai spus că există mai multe tipuri de bancomate, zise Turner.

— Există, răspunse Reacher. La optzeci de kilometri înainte sau la optzeci de kilometri înapoi. Dar nu aici.

— Mi-e foame.

— Și mie.

— N-are niciun rost să ținem de ăia patru dolari.

— De acord, spuse Reacher. Hai să ne facem de cap.

Se întoarseră spre linia de cale ferată, mergând repede și siguri pe ei în bocancii proaspăt dotați cu șireturi, la pizzeria pe care o văzuseră. Nu era un local de mare rafinament gastronomic, dar asta nu conta. Cumpărare câte o singură felie pentru fiecare, la pachet – pepperoni pentru Reacher, brânză simplă pentru Turner, și o cutie de cola pentru amândoi. Primiră optzeci de cenți rest. Mâncară și băură stând unul lângă celălalt pe linia ferată, la trecerea la nivel.

— Ai pierdut oameni când erai comandant?

— Patru, răspuse Reacher. Unul dintre ei era femeie.

— Te-ai simțit rău?

— N-a fost un motiv de mare entuziasm. Dar face parte din joc. Cu toții știm la ce ne angajăm.

— Mai bine mă duceam eu în locul lor.

— Ai fost vreodată în Insulele Cayman? o întreabă Reacher.

— Nu.

— Ai avut vreodată cont bancar în străinătate?

— Glumești? De ce să am așa ceva? Sunt maior. Câștig mai puțin decât unii profesori de liceu.

— De ce ai amânat cu o zi să transmiți numele persoanei de contact a lui Hood?

— Ce e ăsta, un interogatoriu de gradul trei?

— Mă gândesc, spuse Reacher. Atâta tot.

— Știi de ce. Am vrut să-l arestez chiar eu. Ca să fiu sigură că totul e făcut cum trebuie. Mi-am acordat douăzeci și patru de ore. Dar nu l-am găsit. Așa că i-am anunțat pe cei de la FBI. Ar trebui să se considere norocoși. Puteam să-mi iau răgaz de o săptămână.

— Și eu aș fi făcut la fel, spuse Reacher. Sau o lună.

Terminară feliile de pizza și goliră cutia de cola. Reacher se șterse la gură cu dosul palmei, pe care o frecă de pantaloni.

— Ce facem acum? îl întreabă Turner.

— O luăm la pas prin oraș și facem autostopul spre vest.

— În seara asta?

— Mai bine decât să dormim sub vreun tufiș.

— Cât de departe spre vest?

— Până la capăt, spuse Reacher. Mergem la Los Angeles.

— De ce?

Samantha Dayton.

Sam.

Paisprezece ani.

— Îți spun mai târziu, zise Reacher. E complicat.

Merseră prin zona centrală a orașului, pe o stradă numită East Main, care, după o intersecție centrală, deveni West Main. Toate vitrinele magazinelor erau întunecate. Toate ușile erau acoperite cu obloane. Berryville era fără doar și poate un minunat orașel american, prozaic și fără fițe, dar nu era în niciun caz un centru de activitate. Asta era cât se poate de sigur. Totul era închis și amorțit, deși era abia pe la mijlocul serii.

Merseră mai departe. Turner arăta bine în cămașă, cu toate că în aceasta încăpeau și ea, și sora ei. Dar îi rulase mânecile și, cu mișcări tipic feminine, reușise s-o facă să capete o formă coerentă. Cumva, dimensiunile uriașe ale cămășii îi scoteau în evidență silueta zveltă. Părul ei era tot lăsat în jos. Se mișca sprinten, cu energie elastică, cu o privire precaută, iscoditoare, care nu-i părăsea niciodată ochii, dar nu vedeai nici pic de teamă în ei. Nici tensiune. Doar un fel de apetit. Pentru ce, Reacher nu era într-un totu sigur.

A meritat așteptarea, fără doar și poate, își zise.

Continuară să meargă.

Apoi, la marginea de vest a orașului, ajunseră la un motel.

Iar în parcare se afla mașina cu portierele îndoite.

Capitolul 25

Motelul era curat și bine aranjat, în totală armonie cu ce văzuseră în restul orașului. Avea ceva cărămidă roșie, ceva vopsea albă și un steag, iar deasupra ușii de la recepție, un vultur. Mai era un automat de Coca-Cola, o instalație de gheață și probabil douăzeci de camere în două șiruri, ambele pornind de la șosea, fiind așezate față în față, separate de o curte largă.

Mașina cu portierele îndoite era parcată pieziș în fața recepției, neglijent și temporar, ca și cum cineva intrase în clădire pentru o interogare scurtă.

— Ești sigur? întrebă Turner, pe un ton egal.

— Nicio îndoială, spuse Reacher. Asta e mașina lor.

— Dar cum e posibil așa ceva?

— Oricine-i dirijează pe băieții ăștia e vârat adânc în problemă și e și foarte deștept. De-aia e posibil. Nu există altă explicație. A auzit c-am evadat și a auzit că am luat treizeci de dolari cu noi, și a mai auzit că polițistul ăla ne-a găsit pe Constitution Avenue. După care a început să gândească. Unde poți să ajungi cu treizeci de dolari? Sunt doar patru posibilități. Ori te ascunzi în oraș și dormi în parc, ori te duci la Union Station, ori la autogara mare din spatele acesteia și te duci la Baltimore, Philadelphia sau Richmond, sau, în ultima variantă, te îndrepti în sens opus, spre vest, cu micul autobuz municipal. Iar cel care gândește acolo a socotit că autobuzul municipal a fost varianta preferată. Pentru că e mai ieftin și pentru că gara și autogara sunt prea ușor de supravegheat de către polițiști, așa cum sunt gările și autogările de la celălalt capăt, din Baltimore, Philadelphia și Richmond, și pentru că dormitul în parc nu face decât să amâne cu o zi arestarea. Și, pe lângă toate astea, ei susțin că știu cum trăiesc eu, iar eu nu-mi petrec prea mult timp pe Coasta de Est. Întotdeauna am avut tendința să mă deplasez spre vest.

— Dar ai acceptat să mergem la Union Station.

— Încercam să mă comport democratic. Să nu devin prizonierul propriilor obișnuințe.

— Dar de unde au știut c-o să coborâm din autobuz în Berryville?

— N-au știut. Pariez că au verificat deja peste tot, de la Leesburg mai departe. Fiecare motel vizibil. Hamilton, Purcellville, Berryville, Winchester. Dacă nu ne găesc aici, într-acolo vor merge să caute.

— Și or să ne găsească aici?

— Sper sincer să nu, zise Reacher.

Recepția motelului avea ferestre mici, pentru efect decorativ, ca o veche casă colonială, iar la interior erau decorate cu draperii simple de un fel anume. N-aveai cum să-ți dai seama cine e în cameră. Turner se duse la fereastră, își apropie fața de sticlă și privi înainte, la stânga, la dreapta, sus și jos.

— Nu-i nimeni acolo, spuse în șoaptă. Doar recepționarul, cred. Sau poate că-i proprietarul. Stă pe scaun, în spate.

Reacher verifică portierele mașinii. Erau încuiate. La fel și portbagajul. Puse palma pe capotă, deasupra radiatorului. Metalul era fierbinte. Mașina nu fusese parcată acolo de mult timp. Se mișcă la stânga, la intrarea în curte. Nimeni acolo. Nimeni care să intre din cameră în cameră, nimeni care să controleze ușile sau să se uite pe ferestre.

Se întoarse și spuse:

— Atunci, hai să vorbim cu individul.

Turner deschise ușa recepției și Reacher intră înaintea ei.

Camera era mult mai plăcută decât genul de locuri cu care era obișnuit Reacher. Mult mai plăcută decât un motel situat la un kilometru și jumătate de Rock Creek, de exemplu. Pe podea, linoleumul era de calitate, la fel ca și tapetul, pe care erau tot felul de diplome înrămate de la autoritățile din domeniul turismului. Biroul de recepție era chiar un birou, cam la fel cu cel pe care Thomas Jefferson l-ar fi folosit ca să scrie o scrisoare. În spatele lui, era un fotoliu din piele roșie în care ședea un tip. Bărbatul arăta de vreo șaizeci de ani, înalt, cărunt și impresionant. Părea că se află la conducerea unei mari corporații, nu a unui motel mărunț. Turner spuse:

— Îi căutăm pe prietenii noștri. Mașina de-afară e a lor, spuse Turner.

— Cei patru domni? Întrebă tipul, cu o ezitare minusculă și sceptică înaintea cuvântului *domni*.

— Da, spuse Turner.

— Mă tem că i-ați ratat. Vă căutau acum vreo zece minute. Cel puțin, bănuiesc că pe voi vă căutau. Un bărbat și o femeie, ziceau. Se întrebau dacă v-ați cazat deja.

— Și ce le-ai spus? Îl întrebă Reacher.

— Păi, firește că le-am spus că n-ați sosit încă.

— OK.

— Sunteți gata să vă cazați acum? Întrebă tipul, pe un ton care sugera că un răspuns negativ nu i-ar frânge inima.

— Trebuie să-i găsim mai întâi pe prietenii noștri, spuse Reacher. Trebuie să discutăm ceva. Unde s-au dus?

— S-au întrebat dacă nu cumva v-ați dus să mâncați ceva. Le-am sugerat să se ducă la Berryville Grill. E singurul restaurant deschis la ora asta.

— Pizzeria nu se pune la socoteală?

— Păi, nu e chiar un restaurant, nu?

— Și unde-i Berryville Grill?

— La două cvartale în spatele nostru. Se ajunge ușor pe jos.

— Mulțumesc, spuse Turner.

Cele două cvartale din spatele motelului puteau fi parcurse în două moduri. Pe strada transversală din stânga sau pe strada transversală din dreapta. Acoperirea simultană a ambelor străzi ar fi presupus separarea, ceea ce atrăgea riscul unei confruntări de unu la patru pentru unul dintre ei. Pe Reacher nu-l deranja o asemenea eventualitate, dar nu era sigur în privința lui Turner. Era literalmente de două ori mai mică decât el și neînarmată. Fără pistol, fără cuțit. Așa că spuse:

— Mai bine-i așteptăm aici. Să-i lăsăm să vină la noi.

Dar indivizii nu veniră. Reacher și Turner așteptară în umbră timp de cinci minute lungi și nu se întâmplă nimic. Turner se mișcă puțin, ca să lase lumina să joace pe partea laterală a mașinii, și spuse în șoaptă:

— Sunt niște îndoitori zdravene.

— Cât durează să verifici un amărât de restaurant? spuse Reacher.

— Poate că au fost trimiși altundeva. Poate-au dat peste un bar cu hamburgeri. Sau două. Care nu contează ca restaurante, în viziunea tipului de la motel.

— Nu aud niciun bar.

— Cum auzi un bar?

— Larmă, pahare, sticle, ventilatoare. E un sunet distinctiv.

— Poate că-i prea departe ca să-l auzi.

— Caz în care s-ar fi întors să ia mașina.

— Trebuie să fie pe undeva.

— Poate că mănâncă la Grill, spuse Reacher. Poate că s-au așezat la o masă. O decizie de ultim moment. Nouă ne-a fost foame, poate că li s-a făcut și lor.

— Mie mi-e foame și-acum.

— S-ar putea să ne fie mai ușor să-i abordăm într-un restaurant. Loc aglomerat, o ușoară inhibiție din partea lor. Plus cuțite pe masă. S-ar putea să-i găsim în timp ce-și iau cina. Până acum, trebuie să fi comandat. Friptură, în mod ideal.

— Chelnerul ar chema poliția.

Reacher verifică strada transversală din dreapta. Nimic. O verifică și pe cea din stânga. Pustie. Se întoarse în locul unde îl aștepta Turner.

— Mănâncă, spuse aceasta. Asta trebuie să fie. Ce altceva ar putea să facă? Până acum puteau să caute în tot orașul. Și încă de două ori. Așa că sunt în restaurant. Ar putea să mai dureze o oră. Și nu putem sta aici așa de mult. Tândălim pe o proprietate privată. Și sunt sigură că Berryville are legi. Și un departament de poliție. În două minute, tipul de la motel ar putea să dea telefon.

— OK, spuse Reacher. Hai să vedem.

— Stânga sau dreapta?

— Stânga, spuse Reacher.

Se opriă precauți la colț. Dar strada transversală din stânga era tot pustie. Era mai degrabă o alee decât o stradă. Pe o latură avea gardul din lemn al motelului, iar pe cealaltă, peretele din cărămidă al unui magazin universal. După o sută de metri, era traversată de o stradă mai lată, paralelă cu West Main. Al doilea cvartal era mai scurt și mai variat, cu câteva clădiri de sine stătătoare și unele locuri vacante înguste, după care, în față, erau zidurile din spate ale clădirilor care se aflau pe următoarea stradă paralelă, incluzând-o pe cea de pe partea dreaptă, care avea un coș metalic de bucătărie, din care ieșeau aburi în abundență. Berryville Grill, cu siguranță, făcând afaceri serioase la mijlocul serii.

— Ușa din față sau din spate? întrebă Turner.

— Fereastra din față, răspunse Reacher. Faza de recunoaștere înseamnă totul.

Cotiră la dreapta de pe strada transversală și deveniră iar precauți. Mai întâi, apăru o vitrină de magazin întunecată, care putea să fie o florărie. Apoi, al doilea la rând, era restaurantul. Era un local mare,

întins mai mult pe adâncime decât pe lăţime. Avea patru ferestre frontale, separate în două perechi de o uşă centrală. Ferestrele coborau până la podea. Probabil că vara se deschideau complet. Poate că puneau mese pe trotuar.

Reacher se ţinu aproape de zid şi se mişcă spre marginea apropiată a primei ferestre. Din acel unghi, putea să vadă cam o treime din spaţiul interior. Care era considerabil. Şi bine umplut. Mesele erau mici şi apropiate. Era un restaurant familial. Nimic sofisticat. Chelneriţele păreau să fie toate fete, cam de vârsta liceului. Mesele erau din lemn simplu. Cam jumătate dintre ele erau ocupate. De cupluri, de grupuri de câte trei, de familii. Bătrâni şi copiii lor adulţi, unii dintre ei se distrau, alţii erau uşor încordaţi şi tăcuţi.

Dar niciuna dintre mese nu era ocupată de patru bărbaţi. Nu în partea de restaurant pe care Reacher o putea vedea. Se dădu înapoi. Ea ţopăi pe lângă el şi merse cu pas vioi de-a lungul faţadei, uitându-se în altă direcţie, şi se opri dincolo de ultima fereastră. El supraveghea uşa. Nicio reacţie. Nimeni nu ieşi. Ea se lipi de zid, se apropie uşor şi se uită înăuntru dinspre marginea îndepărtată a ultimei ferestre. Reacher se gândi că de-acolo putea să vadă o treime simetrică, la fel ca el, dar în cealaltă parte a încăperii. Ceea ce lăsa porţiunea centrală neexaminată.

Turner clătină din cap. El se urni din loc, ca şi ea, şi se întâlneau la uşă. Reacher o deschise şi ea intră prima. Porţiunea centrală avea o mulţime de mese. Dar niciuna dintre ele nu era ocupată de patru bărbaţi. Nu exista un şef de sală. Nici serviciu de amfitrioane. Doar podeaua goală de după uşă. O tânără femeie se apropie grăbită de ei. De fapt, o adolescentă. Să fi avut vreo şaptesprezece ani. Purta pantaloni negri şi un tricou polo negru cu mâneci scurte, cu o emblemă brodată Berryville Grill pe piept. Avea pe antebraţ un semn din naştere, de culoare roşu-pal. Spuse:

— O masă pentru o cină în doi? Întrebă ea.

— Căutăm pe cineva. Se poate să fi întregat de noi, răspunse Turner.

Fata rămase tăcută. Se uită de la Turner la Reacher, înţelegând subit: *un bărbat şi o femeie*.

— Au fost aici? Întrebă Reacher. Patru bărbaţi, trei dintre ei solizi, al patrulea şi mai solid?

Fata încuviinţă din cap şi-şi frecă antebraţul, inconştient. Sau de nervozitate. Reacher privi în jos.

Nu era un semn din naștere.

Își schimba forma. Și culoarea.

Era o vânătaie.

— Ei ți-au făcut asta? întrebă el.

Fata dădu din cap în semn că da.

— Cel mai solid, spuse ea.

— Cu capul ras și urechi mici?

— Da, spuse fata. M-a strâns de braț.

— De ce?

— Voia să știe unde ați mai putea fi. Iar eu n-am știut să le spun.

Era un semn mare. De la o mână mare. Mai lată de cincisprezece centimetri.

— Chiar m-a speriat, continuă fata. Avea niște ochi cruzi.

— Când au fost aici? întrebă Reacher.

— Acum vreo zece minute.

— Unde s-au dus?

— Nu știu. N-am știut să le spun unde să caute.

— Nu sunt baruri sau fast-fooduri?

— Exact asta a întrebat și el. Dar nu există așa ceva pe-aici.

Fata era gata-gata să izbucnească în lacrimi.

— N-or să se mai întoarcă, îi spuse Reacher.

Era singurul lucru care-i trecu prin minte.

O lăsară pe fată acolo, frecându-și brațul, și o luară pe cealaltă stradă transversală. Era o arteră similară, îngustă, neluminată, cam părăginită la început, apoi mai bine aranjată pe al doilea cvartal, având pe dreapta gardul motelului. Dădură colțul cu prudență și cercetară cu atenție în fața lor înainte să se miște.

Parcarea motelului era pustie.

Mașina cu portierele îndoite dispăruse.

Capitolul 26

După trei sute de metri, Reacher și Turner ajunseră la marginea orașului Berryville, iar West Main deveni vechea magistrală State Route 7.

— Dacă indivizii ăia pot să se gândească încotro am luat-o, trebuie să presupunem că și armata poate s-o facă, spuse Turner. Ba chiar și FBI-ul.

Ceea ce transforma ideea autostopului într-un coșmar. Era întuneric beznă. Noapte de iarnă, undeva, la dracu-n praznic. O șosea lungă și dreaptă. Farurile care se apropiiau erau vizibile de la aproape doi kilometri, dar n-aveai de unde să știi ce se afla în spatele acelor faruri. Cine era la volan. Civil sau nu? Prieten sau dușman?

Prea mare riscul ca să joace la noroc.

Așa că au făcut un compromis, într-o manieră pe care Reacher o considera avantajoasă și dezavantajoasă în egală măsură. Făcură cale îtoarsă, iar Turner așteptă pe un acostament aflat la vreo cincizeci de metri înaintea ultimului cvartal luminat al orașului, în timp ce Reacher continuă să meargă spre locul unde putea să se rezeme de colțul unei clădiri, la colțul unei alei transversale, unde era ceva lumină împrăștiată pe asfalt. O idee proastă, în sensul că orice mașină care cotea la vest dincolo de ei era o oportunitate pierdută din perspectiva unei călătorii potențiale, dar o idee bună în sensul că Reacher putea să facă o evaluare rapidă a șoferilor care treceau prin oraș, când și dacă apăreau. Conveniră că trebuie să aleagă calea prudenței, dar, dacă simțea că e OK, ieșea și-i făcea semn lui Turner, care urma să se apropie de trotuar și să facă semnul pentru autostop.

Ceea ce, una peste alta, se gândi el la început, putea să fie mai degrabă avantajos decât nefavorabil. Pentru că, întâmplător, sistemul lor improvizat imita un truc foarte vechi al autostopiștilor. O fată frumoasă face semn, șoferul oprește, plin de entuziasm, după care prietenul mătăhălos și urât al fetei urcă și el în mașină.

Dar, după treizeci de minute, Reacher începu să vadă mai mult partea nefavorabilă a stratagemei. Traficul era rarefiat, iar el nu avea la dispoziție timpul necesar pentru o evaluare. Vedea farurile apropiindu-se, aștepta, apoi mașina trecea pe lângă el într-o fracțiune de secundă, iar creierul lui procesa: *sedan, civil, anul fabricației, specificația*, și cu mult înainte ca el să ajungă la o concluzie, mașina

trecuse deja de Turner și gonea înainte.

Așa că trecu la o abordare cu preselectie. Decise să respingă toate sedanurile și toate SUV-urile mai noi de cinci ani și să aprobe toate camionetele și toate SUV-urile mai vechi. După știința lui, armata nu efectua urmăriri în camionete și bănuia că toate vehiculele de șosea ale armatei erau schimbate înainte să depășească vechimea de cinci ani. Cu siguranță, la fel stăteau lucrurile și la FBI. Riscul rămas era reprezentat de polițiștii locali, care să participe la distracție în vehiculele lor personale. Dar un risc trebuia asumat, altfel puteau să aștepte acolo toată noaptea, ceea ce ar fi însemnat același lucru cu dormitul într-un parc din Washington. Ar fi fost arestați la prima oră a dimineții, în loc de lăsarea întunericului.

Așteptă. Timp de un minut, nu văzu nimic, apoi zări niște faruri care se apropiau dinspre est, nu foarte repede, ci doar cu o viteză legală pentru oraș. Ieși din colțul său. Așteptă. Văzu o formă trecând prin dreptul lui.

Un sedan.

Respins.

Se rezemă iar de clădire.

Așteptă din nou. Cinci minute. Apoi șapte. Apoi opt. Apoi alte faruri. Se lăsă în afară. Văzu o camionetă.

Păși pe trotuar în urma ei și ridică rapid pumnul stâng în aer. La cincizeci de metri distanță, Turner sări lângă bordură și ridică degetul mare. Precizie desăvârșită. Ca o manevră specifică jocului de baseball, rapidă, clară și decisivă în aerul rece al nopții. Farurile camionetei luminară silueta lui Turner, care stătea nemișcată, de parcă s-ar fi aflat acolo dintotdeauna.

Camioneta nu opri.

„La dracu’!”, își zise Reacher.

Următorul candidat viabil, un Ford Bronco vechi, nu opri nici el. Niciun F150 de vârstă mijlocie sau un Dodge Ram nou. Apoi drumul se liniști din nou. Ceasul din capul lui Reacher arăta în jur de zece și jumătate seara. Aerul continua să se răcească. Avea pe el două tricouri și geaca, cu stratul ei miraculos. Începea să-și facă griji pentru Turner, care avea un singur tricou și o cămașă obișnuită. Iar tricoul ei părea subțiat de atâtea spălări. *M-am născut în Montana*, spusese ea. *Nu mi-e frig niciodată*. Spera că spusese adevărul.

Timp de alte cinci minute, nimic nu veni dinspre est. Apoi, alte faruri, joase și bine distanțate, urmărind denivelările drumului cu o mișcare elastică, bine amortizată. Un sedan, probabil. Se aplecă în afară doar puțin, deja pesimist.

Apoi se retrase la loc, repede. Era un sedan, agil și aerodinamic, un Ford Crown Victoria, lucios și închis la culoare, cu ferestre întunecate și antene montate pe capacul portbagajului. Poliția militară, probabil, sau FBI, sau șerifii federali, sau polițiștii statului Virginia. Sau nu. Poate o cu totul altă agenție, într-o misiune fără nicio legătură. Se aplecă în afară și o urmări îndepărtându-se. Trecu de Turner ascunsă în umbră și accelerează în depărtare.

Așteptă. Încă un minut. Apoi două. Nimic în afară de întuneric.

Apoi alte faruri, foarte în spate, poate încă pe East Main, înainte de intersecția din centrul orașului, apropiindu-se cu viteză constantă, acum pe West Main, cu siguranță, tot mai aproape. Luminile erau gălbui și slabe. De fabricație veche și de intensitate redusă. Nimic modern. Nu becuri cu halogen. Reacher ieși din colțul lui. Farurile continuau să se apropie, lent și constant. Trecură pe lângă el.

O camionetă.

Aceeași manevră. Pumnul lui stâng ridicat, degetul ei mare, sus.

Camioneta încetini imediat.

Se opri.

Turner coborî de pe trotuar și se aplecă la geamul din dreapta al mașinii și începu să vorbească, iar Reacher începu să alerge către ea.

* * *

De data asta, Julieta îl sună pe Romeo, ceea ce era neobișnuit. Cel mai adesea, Romeo avea veștile noi. Dar aveau sarcinile împărțite, așa că uneori Julieta avea informațiile proaspete.

— Nici urmă de ei, până în Winchester, spuse Julieta.

— Sunt siguri băieții? zise Romeo.

— Au verificat cu mare atenție.

— OK, dar păstrează-i în zonă. Linia de autobuz e opțiunea noastră cea mai bună.

— Așa vom face.

Ajuns la mașină cam cu sufletul la gură, Reacher observă că era un

Chevrolet vechi, simplu și cu dotări elementare, construit și cumpărat în scopuri utilitare, nu pentru show, iar șoferul părea a fi un bătrânel hâtru de vreo șaptezeci de ani, numai piele și os, cu părul alb, rar. Turner îl prezintă zicând:

— Domnul se duce spre Mineral County în Virginia de Vest. Aproape de un loc numit Keyser, nu prea departe de linia Maryland.

Ceea ce nu însemna nimic pentru Reacher, atât doar că Virginia de Vest suna ceva mai bine decât Virginia obișnuită. Se aplecă la geam lângă Turner și spuse:

— V-am fi recunoscători dacă ne-ați lua și pe noi.

— Atunci urcați-vă și să mergem, zise bătrânul.

Mașina avea o banchetă, dar cabina era strâmtă.

Turner se urcă prima, iar dacă Reacher se lipea bine de tot de portieră, abia rămânea loc pentru Turner între el și bătrân. Dar bancheta era moale și în cabină era cald. Iar motorul camionetei torcea frumos. Era fericit dacă prindea o sută la oră. Îți dădea senzația că putea să se deplaseze pe șosea o veșnicie.

— Și unde vreți să ajungeți în final, oameni buni? îi întrebă bătrânul.

— Căutăm de muncă, spuse Reacher, gândindu-se la cuplul de tineri din Ohio, în camioneta roșie Silverado cu patru locuri, cu câinele care năpârlea. Așa că ne-ar conveni cam oriunde.

— Și cam ce fel de muncă vreți să găsiți?

Și astfel începu o conversație tipică pentru o călătorie cu autostopul, în care fiecare parte toarnă gogoși bazate pe jumătăți de adevăruri și experiențe umflate. Reacher plecase din serviciul militar de multă vreme, iar când fusese nevoit, făcuse orice muncă reușise să obțină. Lucrase ca bodyguard în cluburile de noapte, săpase piscine și stivuisse lemn de cherestea, demolase clădiri, culesese mere, încărcase lăzi în camioane și, ascultându-l vorbind despre toate acestea, ai fi zis că era vorba de ocupații pentru toată viața. Turner vorbi despre cum servise ea la mese în restaurante, despre cum lucrase în birouri și vânduse ustensile de bucătărie din ușa în ușa, Reacher bănuind că toate acestea se bazau pe experiențele ei din serile și weekendurile din perioada liceului și a colegiului. Bătrânul povesti despre cultivarea tutunului în cele două state Carolina, de Nord și de Sud, despre caii din Kentucky și despre transporturile de cărbune din Virginia de Vest, cu camioane cu optsprezece roți.

Trecură prin Winchester, traversând I-81 de două ori, apoi mai departe spre granița statului, în ținutul Apalașilor, pe ultimele poale de deal nordice ale muntelui Shenandoah, drumul înălțându-se și șerpuind spre vârful Georges. Motorul găfâia din greu, farurile gălbui și slabe luminând când o parte, când cealaltă a drumului la curbele strânse. Apoi, la miezul nopții, ajunseră în Virginia de Vest, într-un ținut muntos și sălbatic, rulând prin trecătorile împădurite spre Alleghenies, care se vedeau în depărtare.

Deodată, Reacher văzu un foc, departe, spre vest, pe o coastă de deal împădurită, ceva mai la sud de drum. O lumină galbenă și portocalie, pe fondul negru al cerului, ca un foc de tabără sau un semnal de avertizare. Traversară un orașel adormit numit Capon Bridge și se apropiară de foc. Cam la doi kilometri depărtare, dar dintr-odată mai aproape, căci drumul coti spre el.

— Domnule, ai putea să ne lași aici, dacă n-ai nimic împotriva, spuse Reacher.

— Aici? Întrebă bătrânul.

— E un loc bun.

— Pentru ce?

— Cred că ne va satisface nevoile.

— Ești sigur?

— V-am fi foarte recunoscători.

Bătrânul bombăni ceva, neîncrezător, fără să înțeleagă câtuși de puțin, dar ridică piciorul de pe accelerație și camioneta încetini. Nici Turner nu înțelegea. Se uita la Reacher ca la un nebun. Camioneta se opri, pe o porțiune de asfalt montan, pădure la stânga, pădure la dreapta, nimic înainte, nimic în spate. Reacher deschise ușa și se dădu jos, urmat de Turner, apoi îi mulțumiră călduros bătrânului și îi făcură cu mâna la despărțire. Rămaseră împreună în întunericul dens, învăluți de o liniște mormântală și de aerul rece al nopții, iar Turner întrebă:

— Vrei să-mi spui și mie de ce ne-am dat jos dintr-un camion cald aici, în pustietatea asta?

Reacher arătă, înainte și la stânga, la foc.

— Vezi focul de colo? zise el. Ăla e un bancomat.

Capitolul 27

Porniră la drum, urmând curbura drumului, la vest și ușor spre sud, apropiindu-se de foc, până când ajunseră în dreptul lui, cam la două sute de metri în pădurea de pe dealuri. După zece metri, pe versantul stâng, găsiră intrarea pe un drum pietruit. Un fel de alee. Urca pe coasta dealului, printre copaci. Turner își strânse cât putu de bine în jurul corpului cămașa lui Reacher și spuse:

— Ți-a nu-i decât un incendiu de pădure, iscat întâmplător.

— Nu e anotimpul pentru așa ceva, spuse Reacher. Și nici locul. În zona asta, nu izbucnesc incendii prin păduri.

— Atunci, ce e?

— Unde ne aflăm?

— În Virginia de Vest.

— Corect. La kilometri întregi de orice așezare, într-un ținut împădurit. Focul ăla e chestia pe care o așteptam. Dar să faci cât mai puțin zgomot. S-ar putea să fie cineva acolo, sus.

— Poate niște pompieri.

— Așa ceva n-o să găsim, spuse Reacher. Îți garantez.

Porniră pe drumeagul pietruit. Pietrele nu erau bine fixate și mersul era zgomotos. Și dificil. Mai bine de parcurs cu mașina decât pe jos. Pe ambele laturi, copacii se înclinau spre drum, unii dintre ei pini, alții, arbori de foioase desfrunziți. Drumul coti la dreapta, apoi din nou la stânga, mereu ascendent, cu o curbă finală largă în față, după care îi aștepta focul. Deja îi simțeau căldura în aer și auzeau un uruit vag, în care se amestecau pocnete și trosnete.

— Acum, cât mai puțin zgomot, spuse Reacher.

Parcurseră curba finală și găsiră un luminiș în pădure. Drept înainte se vedea o construcție dărăpănată, ca un șopron vechi, iar la stânga lor se afla o cabană veche păraginită, ambele clădiri fiind făcute din scânduri alternativ uscate și putrezite de un secol de vremuri. Mai departe, în dreapta, era focul, care ardea cu furie înăuntrul și în jurul unei structuri largi, joase și rectangulare pe roți. Flăcări galbene, albastre și portocalii se năpusteau în sus, iar copacii ardeau și se carbonizau în preajma lor. Un fum cenușiu gros clocotea, se învoldura și se învârtejea, după care curenții ascendenți îl făceau să dispară în întunecimea de deasupra.

— Ce este? întrebă din nou Turner în șoaptă.

— E ca în gluma aia veche, îi răspunse Reacher tot în șoaptă. Ce asemănare e între un incendiu într-un laborator de metamfetamine și un divorț între țărănoi din Sud?

— Nu știu.

— Cineva o să piardă o rulotă.

— Țsta-i un laborator de metamfetamină?

— A fost, zise Reacher.

— De-aia nu sunt pompieri, spuse Turner. O operațiune ilegală. Nu puteau să-i cheme aici.

— Oricum, pompierii n-ar veni, spuse Reacher. Dacă s-ar ocupa de toate laboratoarele de acest tip incendiate, n-ar mai avea timp pentru nimic altceva. Genul ăsta de laboratoare sunt niște accidente care așteaptă să se întâmple.

— Unde sunt oamenii?

— Probabil, o singură persoană. Pe aici, pe undeva.

Intrară în lumină, spre cabană, îndepărtându-se de foc, rămânând aproape de copaci. Fumul plutea și în jurul lor se forma un joc de lumini și umbre, păgân și elementar. Focul continua să ardă, la nici cincizeci de metri de ei, netulburat.

Cabana era o construcție simplă, cu un singur nivel, având în spate o dependență. Ambele neocupate. Nu era nimeni acolo. Șopronul era suficient de larg pentru două vehicule și, într-adevăr, erau două mașini acolo, o camionetă Dodge nouă-nouță, mare și roșie, cu niște pneuri uriașe și hectare de suprafețe cromate, și o mașină sport decapotabilă de culoare roșie, un Chevrolet Corvette, cernită și lucitoare, cu niște țevi de eșapament groase cât pumnii lui Reacher. Și ea nouă-nouță sau pe-aproape.

— Băiatul ăsta de la țară se descurcă bine, spuse Reacher.

— Nu, zise Turner. Nu chiar așa de bine.

Arată spre foc.

Scheletul unei rulote era încă vizibil, contorsionându-se și dansând în flăcări, fiind înconjurat de resturi care ardeau împrăștiate pe jos, dar în fața lui, pe sol, modificându-i forma rectangulară de bază, se vedea un ieșind plat, ca o limbă scoasă dintr-o gură, ceva jos, rotunjit și cuprins de niște flăcări de o culoare și intensitate diferite. Genul de flăcări pe care le vezi dacă lași o pulpă de miel prea mult pe gril, dar de o sută de ori mai mare.

— Cred c-a încercat s-o salveze, zise Reacher. O prostie, de altfel. Întotdeauna e mai bine s-o lași să ardă.

— Ce facem acum? întrebă Turner.

— O să retragem niște bani, spuse Reacher. De la bancomat. Era un laborator măricel și omul avea două mașini frumoșele, așa că estimez c-o să avem o limită de credit destul de mare.

— Adică, luăm banii unui mort?

— Nu mai are nevoie de ei acum. Iar noi mai avem optzeci de cenți.

— E o fărădelege.

— Era deja o fărădelege. Tipul era dealer de droguri. Iar dacă nu-i luăm noi, o să-i ia polițiștii. Când or ajunge aici mâine. Sau poimâine.

— Unde sunt?

— Asta-i partea distractivă, spuse Reacher. Găsirea lor.

— Ai mai făcut asta și-nainte, nu-i așa?

— De regulă când victimele erau încă în viață. Plănuiam să fac o plimbare în spatele gării Union Station. Gândește-te c-am fi de la IRS. La urma urmelor, suntem angajați ai guvernului.

— Ești îngrozitor.

— Vrei să dormi într-un pat la noapte? Vrei să ai ce mânca mâine?

— Dumnezeu! exclamă Turner.

Dar căută cu tot atâta pasiune ca și Reacher. Începură cu cabana. Aerul era stătut. Nu era nimic ascuns în bucătărie. Dulapurile nu aveau pereții din spate falși, nu existau cutii cu fasole false, nimic nu era ascuns în canistarele cu făină, nici nu erau goluri lăsate în spatele plăcilor de fibră. Nici în living-room nu găsiră nimic. Nu erau trape în podea, nici cărți scobite, nimic în pernele canapelei, nimic în șemineu. Nici în dormitor, nimic. Nu găsiră fante în salteaua canapelei, nici sertare încuiate în noptieră, nimic deasupra șifonierului și nici sub pat nu era nicio cutie.

— Unde mai căutăm? întrebă Turner.

— Trebuia să mă fi gândit la asta înainte, zise Reacher.

— Unde?

— Unde se simțea individul ăsta cu adevărat în intimitate?

— Toată casa asta îți dă senzația de intimitate. E la un milion de kilometri de orice.

— Dar unde, mai mult și mai mult?

Turner înțelese și încuviință din cap, zicând:

— În latrină.

Banii erau în tavanul latrinei. Chiar deasupra toaletei era un panou fals, pe care Reacher îl desfăcu și i-l dădu lui Turner. Apoi își vârî brațul și, pipăind în jur, găsi o cuvă din plastic. O dădu jos. Era genul de recipient pe care-l văzuse în magazinele de ustensile casnice, în el erau cam patru mii de dolari în hârtii de douăzeci, cheile de rezervă pentru Dodge și Corvette, actul de proprietate al casei, un certificat de naștere pentru un copil de sex masculin pe nume William Robert Claughton, născut în statul Virginia de Vest cu patruzeci și șapte de ani în urmă.

— Billy Bob, spuse Turner. Odihnească-se în pace.

Reacher se jucă cu cheile în mână și spuse:

— Camioneta sau mașina sport?

— Îi furăm și mașina?

— Sunt deja furate, spuse Reacher. Nu e niciun act în cutie. Probabil vreun hoț de mașini care și-a plătit o datorie. Iar alternativa ar fi să mergem pe jos.

Turner rămase tăcută pentru o secundă, ca și cum ar fi spus că depășiseră măsura, dar apoi clătină din cap, ridică din umeri și zise:

— Mașina sport, firește.

Așa că luară banii și cheia de la Corvette și restul obiectelor le puseră înapoi în tavanul latrinei. Se duseră la șopron și aruncară banii în portbagajul mașinii sport. La marginea luminișului, focul ardea cu vâlvătăi. Reacher îi dădu cheia mașinii lui Turner și se urcă pe locul pasagerului. Turner porni motorul, găsi întrerupătorul pentru faruri și își prinse centura de siguranță.

Un minut mai târziu, se aflau din nou pe șosea, îndreptându-se spre vest în toiul nopții, cu viteză, la căldură, confortabil și bogați.

Capitolul 28

Turner avu nevoie de vreo doi kilometri ca să se obișnuiască, apoi mări viteza și găsi ritmul perfect de făcut viraje. Mașina era mare, joasă, dură și brutală. Farurile aruncau fascicule lungi, extrem de albe, departe, în față, iar bolborositul zgomotos al motorului V8 rămânea departe, în urmă.

— Trebuie să ieșim de-aici curând, spuse ea. Nu putem rămâne mult timp pe drumul ăsta. Cred că una dintre mașinile care au trecut prin Berryville era a FBI-ului. Ai văzut-o?

— Crown Vic? spuse Reacher.

— Da. Deci trebuie să ne îndepărtăm de orice prelungire logică a traseului acelui autobuz. Mai ales că bătrânul din camionetă le poate spune exact unde ne-a lăsat. N-o să uite oprirea grăbită.

— N-o să discute cu polițiștii. A transportat cărbune în Virginia de Vest.

— S-ar putea să vorbească cu indivizii din mașina îndoită. Ar putea să-l sperie. Sau să-i dea niște bani.

— OK, ia-o spre sud, zise Reacher. Iarna e bine să mergi spre sud, întotdeauna.

Turner mări puțin viteza, iar țevile de eșapament deveniră și mai zgomotoase. Era o mașină minunată, își zise Reacher. Poate că era cea mai bună din lume pentru drumurile americane. Ceea ce era logic, căci era o mașină americană. Dintr-odată zâmbi și spuse:

— Hai să dăm căldura la maximum și să coborâm acoperișul.

— Ție chiar îți face plăcere, așa-i? zise Turner.

— De ce nu? E ca într-o piesă de rock-and-roll la radio. O mașină rapidă, ceva bani în buzunar și, măcar o dată-n viață, un partener de drum.

Așa că Turner răsuci butonul pentru căldură până la capăt, în zona roșie, apoi încetini și opri într-un refugiu. După ce descoperiră ce întrerupătoare și elemente de blocare să acționeze, plafonul se îndoi și se ascunse într-un spațiu din spatele lor. Aerul nopții năvăli în interior, rece și proaspăt. Se lăsară mai jos în scaune și porniră din nou la drum. Toate senzațiile se dublară în intensitate. Viteza, luminile, zgomotul. Reacher zâmbi și spuse:

— Asta-i viață adevărată!

— M-aș putea obișnui cu așa ceva, spuse Turner. Dar mi-aș dori să

am o alternativă.

— S-ar putea să capeți una.

— Cum? Nu avem nimic cu care să lucrăm.

— Nu e chiar nimic, spuse Reacher. Avem o anomalie aparentă și mai avem o informație procedurală categorică. Ceea ce, laolaltă, ar putea sugera o concluzie preliminară.

— Și anume?

— Weeks și Edwards au fost uciși în Afganistan, dar tu n-ai fost ucisă aici, așa cum n-am fost uciși nici eu și nici Moorcroft. Iar el putea fi omorât ușor. Niște focuri de armă trase dintr-o mașină aflată în viteză, în sud-estul Washingtonului, ar fi fost la fel de plauzibile ca o bătaie. Și eu puteam fi omorât, căci cine ar fi observat așa ceva? Și ție puteau să-ți facă de petrecanie. Un accident la antrenament sau manipularea neglijentă a armei. Dar au ales să nu meargă pe drumul ăsta. Prin urmare, există un soi de timiditate în tabăra de la Washington. Ceea ce este sugestiv, dacă ne gândim și la cealaltă chestie.

— Care e aia?

— Tu ai ști cum să deschizi un cont în Insulele Cayman?

— Aș putea afla.

— Întocmai. Ai căuta pe computer, ai da niște telefoane și ai obține tot ce ți-ar trebui, ca să-ți faci treaba. Dar cât timp ți-ar lua asta?

— Poate o săptămână.

— Dar indivizii ăștia au făcut-o în mai puțin de o zi. Probabil, într-o oră. Contul tău a fost deschis pe la zece dimineața. Ceea ce presupune o relație existentă. Le-au spus celor de la bancă ce vor și treaba s-a făcut imediat, fără întrebări. Ceea ce înseamnă că sunt clienți importanți, cu o groază de bănet. Dar știm asta oricum, pentru că erau pregătiți să irosească o sută de mii doar ca să te prindă cu mâța-n sac. O sumă mare de bani, dar lor nu le pasă. N-au stat pe gânduri și i-au virat în contul tău, fără să aibă vreo garanție că și-i vor recupera vreodată. S-ar putea să fie sechestrați ca probe. Și, chiar dacă nu sunt reținuți, nu văd cum ar putea să se ducă după aceea și să zică, oh, apropo, suta aia de mii de dolari a fost a noastră tot timpul și vrem să ne-o returnați.

— Deci, cine sunt ei? Întrebă Turner.

— Sunt niște oameni foarte corecți, care derulează o escrocherie foarte profitabilă, gata să ordone tot felul de măceluri la treisprezece

mii de kilometri depărtare în Afganistan, dar dorind ca lucrurile să rămână curate și bine aranjate în pragul ușii lor. Amici la toartă cu bancherii *offshore*, capabili să facă aranjamente financiare într-o oră, nu într-o săptămână, capabili să caute și să manipuleze dosare străvechi din arhivele oricărui serviciu doresc, având spatele asigurat de o musculatură eficientă. Aproape sigur sunt funcționari înalți de la Washington D.C.

Turner viră la stânga după un orașel numit Romney, pe un mic drum care-i ducea spre sud, fără să-i scoată din zona deluroasă. Era mai sigur așa, în opinia lor. Nu voiau să se apropie de coridorul I-79. Prea intens patrulat, chiar și noaptea.

Prea mulți polițiști locali dornici să sporească veniturile municipalității cu amenzi de circulație. Singurul dezavantaj al drumurilor secundare era lipsa completă a unei infrastructuri civilizate. Nu găseai benzină, nici cafea. Nici cârciumi. Nici moteluri. Iar ei erau înfomețați, însetați și obosiți. Iar mașina avea un motor uriaș, cu un consum la suta de kilometri deloc favorabil. Un indicator singuratic la curbă le promisese un fel de oraș, la vreo patruzeci de kilometri distanță. Cam jumătate de oră, la vitezele permise pe drumurile secundare.

— Aș omorî pentru un duș și o masă, spuse Turner.

— Probabil că vei fi nevoită, zise Reacher. N-o să fie metropola care nu doarme niciodată. Mai degrabă orașelul de la răscruce care nu se trezește niciodată.

N-au aflat niciodată. N-au ajuns acolo. Pentru că, după un minut, au dat peste un alt tip de problemă, specifică drumurilor mici.

Capitolul 29

Turner făcu o curbă și apoi se văzu nevoită să frâneze brusc, pentru că exact în fața lor se afla o petardă de semnalizare roșie, înfiptă în asfalt. Dincolo de ea, la o distanță oarecare, era altă petardă, după care se vedeau niște fascicule de faruri îndreptate în direcții ciudate, unele în sus, spre cerul nopții, celelalte la orizontală, dar perpendicular pe direcția de circulație.

Turner făcu un mic slalom printre cele două petarde de semnalizare și apoi opri pe dreapta, țeștile de eșapament pocnind și bolborosind în spatele lor. Farurile verticale erau ale unui camion care părăsise carosabilul și căzuse cu fundul într-un șanț. Stătea într-o poziție mai mult sau mai puțin verticală, sprijinită pe oblonul din spate. Toată partea de jos a vehiculului era vizibilă, complicată și murdară.

Luminile orizontale erau ale unei camionete, un vehicul solid care se întorsese și dăduse înapoi până când se postase perpendicular pe drum. Un lanț scurt și gros era agățat de cârligul de tractare. Lanțul era întins la un unghi ascendent abrupt, având celălalt capăt înfășurat în jurul amortizorului camionului vertical. Reacher bănuia că ideea fusese să tragă camionul vertical înapoi pe roți, ca pe un copac doborât, după care să-l tracteze din șanț. Dar geometria urma să fie dificilă. Lanțul trebuia să fie scurt, fiindcă drumul era îngust. Dar scurtimea lanțului însemna că partea frontală a camionului în cădere putea să lovească spatele camionetei, în afară de cazul în care acesta continua să se deplaseze în direcția potrivită și să iasă din raza de cădere. Toate astea fără să ajungă la rândul ei în șanțul opus. Avea să fie un balet auto întortocheat.

Trei bărbați erau la locul faptei. Unul ședea amețit pe terasament, sprijinit cu coatele în genunchi și capul lăsat în jos. Era șoferul camionului vertical, bănuia Reacher, năucit de accident și poate încă amețit de băutură sau de droguri, ori poate de amândouă. Ceilalți doi erau salvatorii lui. Unul era în cabina camionetei, uitându-se în spate, cu cotul pe portieră, iar celălalt se fâșia dintr-o parte în alta, pregătindu-se să dirijeze manevrele.

O poveste de fiecare zi, se gândi Reacher. Sau de fiecare seară. Prea multe beri, prea multe pipe sau prea multe din ambele, urmate de un drum șerpuitor și întunecos, o curbă luată prea repede, o frânare panicată, roțile din spate blocate sub platforma de încărcare goală,

poate ceva polei pe asfalt, o rotire și șanțul. Apoi, ieșirea greoaie din scaunul răsturnat și lunga alunecare în josul flancului vertical, apelul telefonic pe celular și așteptarea unor prieteni binevoitori care să vină cu un camion puternic.

Nu cine știe ce scofală, din perspectiva oricui. O chestiune practică de rutină. Localnicii păreau să știe ce trebuie făcut, în pofida dificultăților geometrice. Poate că mai făcuseră asta înainte, chiar de multe ori. Reacher și Turner aveau să fie întârziați cinci minute. Poate zece. Doar atât.

După care, n-a fost doar atât.

Individul năuc de pe terasament deveni treptat conștient de noile faruri puternice și ridică privirea, apoi miji ochii de-a lungul drumului, după care se uită în altă parte.

Apoi se uită iar în direcția mașinii nou apărute.

Se ridică în picioare cu greutate, făcu un pas și spuse:

— Aia-i mașina lui Billy Bob.

Mai făcu un pas, încă unul și se uită încruntat la ei, mai întâi la Turner, apoi la Reacher, bătu cu piciorul în asfalt și-și pendulă brațul drept de parcă ar fi vrut să gonească niște nori imenși de insecte zburătoare, urlând:

— Ce căutați voi în mașina asta?

Totul se auzi cam așa: „Ce cătați văi în maș’na ‘sta”, poate din cauza unor dinți lipsă, a băuturii sau a stării de năuceală, ori din toate la un loc. Reacher nu era sigur. Apoi, tipul care se pregătea să dirijeze manevrele deveni și el interesat, iar tipul de la volanul camionetei se dădu jos, și toți trei alcătuiră un mic semicerc cam la trei metri în fața barei de protecție din față a mașinii Corvette. Toți trei erau niște indivizi vânoși și cu pielea tăbăcită de intemperii. Toți purtau cămăși ecosez de lucru, fără mâneci, peste bluze groase de o culoare incertă, blugi și bocanci. Toți aveau fesuri din lână pe cap. Individul năuc să fi avut un metru șaptezeci, cel care dirija manevrele avea cam un metru șaptezeci și cinci, iar șoferul camionetei avea cam un metru optzeci. Precum mărimile mic, mediu și mare dintr-un catalog cu îmbrăcăminte dedicat zonelor rurale. Din categoria de prețuri scăzute.

— Dă peste ei, spuse Reacher.

Dar Turner nu făcu asta.

Tipul din camionetă zise:

— Aia-i mașina lui Billy Bob.

Individul amețit urlă:

— Am zis deja asta!

„M zis deja ‘sta!’

Foarte tare.

Poate că accidentul îi vătămase auzul.

Tipul din camionetă zise:

— De ce conduceți voi mașina lui Billy Bob?

— Asta-i mașina mea, replică Reacher.

— Nu, nu e. I-am recunoscut numărul de înmatriculare.

Reacher își desfăcu centura de siguranță.

Turner și-o desfăcu pe-a ei.

— De ce vă pasă cine conduce mașina lui Billy Bob? Întrebă Reacher.

— Pentru că Billy Bob e vărul nostru, spuse tipul.

— Serios?

— Sigur, zise tipul. Există Claughtoni în Hampshire County de trei sute de ani.

— Ai un costum negru?

— De ce?

— Pentru c-o să te duci la o înmormântare. Billy Bob nu mai are nevoie de mașină. Laboratorul lui a luat foc în seara asta. N-a ieșit la timp. Eram în trecere. N-am putut să facem nimic pentru el.

Toți cei trei tipi rămaseră tăcuți o secundă. Se foiră și se înfiorară, apoi se mai foiră, scuipând pe drum. Tipul din camionetă spuse:

— N-ai putut să faci nimic pentru el decât să-i furi mașina?

— Să zicem c-a fost o reconversie.

— Înainte să se răcească măcar?

— Nu puteam să aștept atât. A fost un incendiu al dracului de puternic. O să mai treacă o zi-două până se răcește.

— Cum te cheamă, băi, găozare?

— Reacher, spuse Reacher. Există Reacheri în Hampshire County cam de cinci minute.

— Faci mișto de noi?

— Nu fac. Voi vă lăsați miștocăriți de bunăvoie.

— Poate că voi ați pus focul.

— N-am făcut-o noi. Bătrânul Billy Bob lucra într-o afacere periculoasă. Când îți câștigi existența cu sabia, riști să mori de sabie. La

fel și cu mașina. Bunurile deținute ilegal devin iar deținute ilegal.

— Nu poți s-o iei. Noi trebuie s-o luăm.

Reacher deschise portiera. Își desfăcu picioarele și se ridică rapid, într-o secundă, de la poziția în care posteriorul lui era la doar zece centimetri deasupra asfaltului, până la înălțimea lui completă de un metru nouăzeci și cinci. Ocoli portiera deschisă, făcu câțiva pași și se opri, chiar în centrul semicercului aproximativ, apoi zise:

— Hai să nu începem o mare discuție despre drepturile la moștenire.

Tipul din camionetă spuse:

— Cum rămâne cu banii lui?

— Posesiunea e esențială în situații din astea, spuse Reacher, imitându-l pe Espin, în camera de interogatorii de la Dyer.

— I-ați luat și banii?

— Câți am găsit.

Auzind asta, tipul amețit se aruncă înainte și-și azvârli pumnul drept într-un arc violent. Reacher se îndoi înapoi și lăsă pumnul să treacă la câțiva centimetri prin fața lui, fără efect, după care își flutură brațul drept, în spate și în față, de parcă ar fi alungat alte insecte invizibile, iar tipul amețit se holbă la pantomimă, ceea ce-i permise lui Reacher să-l pocnească în laterala capului cu palma stângă deschisă, exact sub marginea fesului, ca un polițist de pe vremuri cu un băiat recalitrant din cartier, o simplă palmă, nimic mai mult, dar cu toate astea tipul se prăbuși la pământ ca și cum ar fi primit drept în cap un glonț tras cu o pușcă de mare calibru. Rămase la sol, fără să mai miște vreun pic.

Tipul de pe camionetă spuse:

— Așa faci tu? Te dai la ăl mai mic, la început?

— Nu eu m-am dat la el, zise Reacher. El s-a dat la mine. Aveți de gând să faceți aceeași greșeală?

— Poate că nu-i o greșeală.

— Te asigur c-ar fi, răspunse Reacher.

Apoi, privi dincolo de individ, la camionul vertical și spuse:

— Draci, chestia aia o să cadă.

Individul nu se întoarse. Nu se uită. Ochii lui rămaseră fixați pe ai lui Reacher.

— Frumoasă încercare. Dar nu m-am născut ieri.

— Nu fac mișto, tâmpitule, răspunse Reacher.

Și nu făcea. Camionul avea, probabil, o transmisie slăbită. Poate că se deplasase în față cu cincisprezece centimetri când individul a oprit motorul înainte să se dea jos. Dar, oricare ar fi fost cauza, în lanț apăruse o tensiune nouă. Era rigid. Practic, zumzăia. Iar camionul vertical oscila în jurul punctului de echilibru, la câțiva centimetri de o prăbușire asemănătoare unui copac tăiat. Chiar și o adiere de vânt ar fi fost de ajuns.

Deodată, adierea de vânt se produse și inevitabilul se întâmplă.

Crengile toate din jur gemură și se mișcă blând, doar o dată, iar oblonul din spate al camionului vertical împrăstie în jur pietricelele prinse sub ea, lanțul se slăbi și camionul începu să se răstoarne în față, aproape imperceptibil, cu câte un grad pe secundă, apoi atinse punctul limită, de la care nu mai exista întoarcere, și începu să cadă mai repede, și mai repede, transformându-se într-un baros gigantic prăbușit peste platforma camionului, întreaga greutate a blocului motor lovind distrugător podeaua din tablă ondulată, frângând osia ca pe o scobitoare, dintr-odată roțile înclinându-se spre exterior în partea de jos și spre interior în partea de sus, ca niște genunchi în X sau ca niște picioare de cățeluș, roțile camionului mai mici înclinându-se invers, pe bara de direcție ruptă. Lanțul zăngăni pe pământ, suspensiile concurente se stabilizează, iar camionul mai mic se propti în unghi, parțial pe camioneta mai mare, amândouă mașinile rămânând epuizate și inerte.

— Parc-ar face sex, nu vi se pare? zise Reacher.

Nimeni nu răspunse. Individul mai mărunț, întins pe asfalt, și ceilalți doi se uitau lung la o problemă cu totul nouă. Niciunul dintre vehicule nu avea să plece de-acolo curând, fără o macara mare și un camion de tractare. Reacher se așează pe scaunul mașinii decapotabile. Dezastrul bloca drumul, de la un șanț la celălalt, așa că Turner n-avea de ales. Dădu înapoi, ocoli cele două petarde care încă ardeau, și făcu cale întoarsă.

Capitolul 30

— Indivizii ăia or să dea pe goarnă, imediat ce-or să audă de noi, spuse Turner. În secunda următoare vor pune mâna pe telefon. Ca să-i sune pe ofițerii lor de probațiune. O să încheie tot felul de învoieli. O să ne folosească pe post de bilet de ieșire din pușcărie, pentru următoarele lor zece contravenții.

Reacher încuviință din cap. Drumul nu putea rămâne blocat pentru totdeauna. Mai devreme sau mai târziu, vreun alt șofer ajuns în zonă o să dea alarma. Sau verii Claughton vor suna ei înșiși, după ce vor fi epuizat toate alternativele. Apoi, polițiștii vor veni la fața locului, iar întrebările lor inevitabile vor duce la răspunsuri de dezvinovățire, la învoieli, la târguri, la promisiuni și la schimburi.

— Încearcă următorul drum spre sud, zise Reacher. Nu prea avem de ales.

— Încă te simți bine?

— Niciodată nu m-am simțit mai bine.

O luară pe drumul liniștit cu două benzi pe care-l părăsiseră cu douăzeci de minute mai devreme. Era pustiu. Copaci la stânga, copaci la dreapta, nimic înainte, nimic în spate. Trecură pe un pod peste un râu. Râul era Potomac, în acel punct îngust și neremarcabil, curgând spre nord, coborând de la izvorul său îndepărtat, înainte de a o lua spre est, lățindu-se într-o apă leneșă, așa cum era cunoscut la vărsare. Pe drum nu circula nicio mașină. Nici în sensul lor de mers, nici în sensul opus. Niciun fel de lumini sau sunete, în afară de ale lor.

— Dacă ăsta ar fi fost un film, în clipa asta un cowboy s-ar fi scărpinat pe obraz și-ar fi zis că e prea liniște, spuse Reacher.

— Nu-i deloc amuzant, zise Turner. Drumul ăsta se poate să fie blocat. După următoarea cotitură, am putea da peste Poliția Statului.

Dar nu dădură peste nimic. Nici la următoarea curbă, nici la cea de după ea. Dar curbele nu se mai terminau. Una după alta, ca niște întrebări tensionate separate.

— De unde știi ei cum îți duci tu traiul? îl întrebă Turner.

— Cine?

— Funcționarii ăia înalți.

— Asta-i o întrebare foarte bună.

— Chiar știi cum îți duci viața?

Nu te-au putut găsi până acum. Nu te vor găsi nici acum. Armata nu

folosește recuperatori. Și oricum niciun recuperator nu te-ar putea găsi.

— Par să știe că nu mi-am cumpărat un ranch pe undeva prin suburbii. Par să știe că nu antrenez puștii pentru Little League și nu-mi cultiv singur legume. Par să știe că nu mi-am dezvoltat o a doua carieră.

— Dar de unde știi?

— Habar n-am.

— Ți-am citit dosarul. Sunt acolo o mulțime de chestii bune.

— Dar și chestii rele.

— Dar poate că alea rele sunt bune. În sensul că sunt interesante pentru cineva. În privința personalității. Ți-au refăcut istoricul până la vârsta de șase ani. Ai dat dovadă de caracteristici unice.

— Nu unice.

— Atunci, rare. Din perspectiva reacției ofensive la pericole.

Reacher încuviință din cap. La șase ani, s-a dus la film, la o bază a Marine Corps de undeva din Pacific. Un matineu pentru copii. Un filmuleț SF ieftin. Deodată, un monstru s-a ivit dintr-o lagună măloasă. Micuții spectatori erau filmați în secret, cu o cameră video specială pentru lumină slabă. Un experiment *psyops*⁹. La apariția monstrului, cei mai mulți copii s-au retras îngroziți. Dar Reacher, nu. În schimb, s-a repezit la ecran, gata de luptă, cu briceagul deja pregătit. Au spus că timpul lui de reacție a fost de trei sferturi de secundă.

Șase ani.

I-au luat briceagul.

L-au făcut să se simtă ca un psihopat.

— Și te-ai descurcat bine la West Point, spuse Turner. Iar anii petrecuți în serviciul militar au fost impresionanți.

— Dacă închizi ochii și nu intrăm în detalii. Personal, îmi aduc aminte de multe divergențe și urlete. Am fost pedepsit de multe ori.

— Dar poate că cele rele sunt bune. Dintr-o anumită perspectivă. Să zicem că ar fi un birou pe undeva, poate la Pentagon. Să zicem că singura misiune a cuiva este să urmărească un anumit tip de persoană,

⁹ *Psyops (Psychological operations)* – Operațiuni planificate să transmită informații și semnale cu scopul de a influența emoțiile, motivațiile, argumentele și chiar comportamentul unor guverne, organizații, grupuri și indivizi. (N.red.)

care ar putea fi utilă în viitor, într-un anumit tip de circumstanțe. Ca într-o planificare pe termen lung pentru situații neprevăzute, pentru o nouă unitate ultrasecretă. Și a cărei existență să poată fi negată. Ca o listă de personal adecvat. Când situația devine albastră, pe cine suni?

— Acum, cine te-ar asculta ar zice că tu ești cea care a văzut prea multe filme.

— În filme nu se întâmplă nimic din ce nu se întâmplă în viața reală. Țasta-i un lucru pe care l-am învățat. Nu poți să născociști din nimic chestiile astea.

— Speculații, spuse Reacher.

— Chiar crezi că e imposibil ca pe undeva să existe o bază de date, cu o sută, două sau o mie de oameni, oameni pe care militarii să vrea să-i țină sub observație, pentru orice eventualitate?

— Probabil că nu e imposibil.

— Ar fi o bază de date foarte secretă. Din mai multe motive evidente. Ceea ce înseamnă că, dacă indivizii ăștia au văzut-o, aflând cum îți duci viața, nu sunt doar niște funcționari înalți. Sunt niște funcționari foarte înalți. Ai spus-o tu însuși. Au acces la dosare din orice ramură a serviciilor militare doresc.

— Speculații, spuse din nou Reacher.

— Dar logice.

— Poate.

— Funcționari foarte înalți, spuse din nou Turner.

Reacher aprobă cu o mișcare a capului. Ca la aruncarea unei monede. Șanse absolut egale. Adevărat sau fals.

* * *

La prima curbă, ajunseră la intrarea pe Route 220, care era cu o idee mai lată decât drumul pe care merseseră până atunci, mai netedă, cu o suprafață mai bună și mai dreaptă și mai importantă în toate privințele. Nu chiar o autostradă, dar, datorită sensibilității lor crescute, li se părea o cu totul altă mâncare de pește.

— Nu, spuse Turner.

— De acord, încuviință Reacher.

Probabil că ar fi găsit benzină și cafea, cârciumi și moteluri, dar puteau să dea și peste polițiști statali sau locali. Sau federali. Pentru că era genul de drum care dădea bine pe o hartă. Reacher își imaginează o

ședință grăbită undeva, cu degete nerăbdătoare înfipite în hârtie, cu voci tensionate care spuneau *bariere aici, aici și aici*.

— O luăm pe următorul, spuse el.

Ceea ce le mai oferi alte șapte minute de tensiune. Drumul rămase pustiu. Copaci la dreapta, copaci la stânga, nimic înaintea, nimic în spate. Nicio lumină, niciun sunet. Dar nu se întâmplă nimic. Iar următoarea curbă se dovedi mai avantajoasă. Pe o hartă ar fi fost doar o potecă cenușie fără importanță, sau mai degrabă n-ar fi apărut deloc. Era un drum de deal, la mare înălțime, foarte asemănător cu cel pe care îl încercaseră deja, îngust, denivelat, cu multe sinuozități, cu terasament neregulat și șanțuri puțin adânci săpate de ploaie pe ambele laturi. O luară pe acel drum recunoscători, iar întinericul îi înghiți cu totul. Turner trecu la ritmul specific drumurilor mici, menținând o viteză adecvată, rezumându-se la mișcări eficiente. Reacher se relaxă și o urmări din priviri. Stătea rezemată de spătar, cu brațele întinse, degetele pe volan, atentă la mesajele minuscule și șovăielnice venite dinspre drum. Avea părul prins pe după urechi și îi vedea mușchii supli ai coapsei, când apăsa mai întâi o pedală, apoi, cealaltă.

— Câți bani câștiga Big Dog ăsta? Întrebă Turner.

— O mulțime, spuse Reacher. Dar nu într-atât încât să se poată lipsi de o sută de mii pentru o manevră defensivă, dacă la asta te gândești.

— Dar se afla chiar la capătul lanțului trofic. Nu era omul de la vârf. Nu era un angrosist. Nu vedea decât o mică parte a profitului. Și s-a întâmplat cu șaisprezece ani în urmă. Lucrurile s-au schimbat.

— Crezi că e vorba despre armament furat?

— S-ar putea. Retragera după Furtuna Deșertului atunci, retragera din Afganistan acum. Circumstanțe similare. Oportunități similare. Dar marfă diferită. Ce vindea Big Dog?

— Unsprezece lăzi de SAW, când am auzit despre el.

— Pe străzile din LA? Asta e nașpa.

— Era problema celor de la LAPD, nu a mea. Eu nu voiam decât un nume.

— Poți să vinzi SAW talibanilor.

— Dar la ce preț?

— Atunci, drone? Sau rachete sol-aer. Obiecte de valoare extrem de

mare. Sau bombe MOAB¹⁰. Existau pe vremea ta?

— O spui de parcă pe vremea mea luptam cu arcuri și săgeți.

— Deci, n-aveați așa ceva.

— Nu, dar știu ce sunt. Mama tuturor bombelor.

— Dispozitive termobarice, mai puternice decât orice altceva, exceptând armele nucleare. În Orientul Mijlociu se găsesc o mulțime de cumpărători pentru astfel de lucruri. Nicio îndoială în privința asta. Iar cumpărătorii ăia au o mulțime de bănet. Nici în privința asta nu e nicio îndoială.

— Au nouă metri în lungime. Destul de greu de ascuns în buzunarul hainei.

— S-au întâmplat și lucruri mai stranii.

După care Turner tăcu, timp de un kilometru și jumătate. Apoi Reacher întrebă:

— Ce e?

— Să zicem că e vorba de o politică a guvernului. Înarmăm o facțiune împotriva alteia. Facem asta mereu.

Reacher nu spuse nimic. Turner zise:

— Nu ești de aceeași părere? îl întrebă Turner.

— Nu pot să merg prea departe cu ideea asta. Guvernul poate să facă ce vrea. Atunci, de ce să-ți însceneze chestia asta cu o sută de mii? De ce nu te-au făcut dispărută, pur și simplu? Sau pe mine? Sau pe Moorcroft? De ce nu suntem în Guantanamo, în clipa asta? Sau morți? Și de ce indivizii care au venit în prima seară la motel erau atât de varză? Aia nu era o echipă de lichidatori ai guvernului. Nici n-a fost nevoie să transpir. Și, în primul rând, de ce să se ajungă în acel punct? Ar fi putut să te retragă din dispozitiv în alt mod. Puteau să-ți ordone să-i aduci înapoi pe Weeks și Edwards. Puteau să-ți dea un ordin de interdicție a continuării operațiunii.

— Nu fără să-mi nască automat bănuielile. Ar fi aruncat o lumină puternică asupra întregii povești. Țsta e un risc pe care n-au vrut să și-l asume.

— Atunci ar fi găsit o modalitate mai bună. Ar fi ordonat o retragere

¹⁰ MOAB (Acronim de la *Massive Ordnance Air Blast*) – Cele mai puternice bombe non-nucleare. Cunoscută, popular, sub denumirea de *Mother of All Bombs* (Mama tuturor bombelor). (N.t.)

strategică la nivelul întregii țări, tocmai până în Zona Verde. Pentru vreun motiv politic fabricat. Ca să respectăm suveranitatea Afganistanului sau ceva de genul ăsta. Ar fi fost un tsunami de minciuni. Băieții tăi ar fi fost angrenați în acest val laolaltă cu toți ceilalți, iar tu nici nu te-ai mai fi gândit la asta. Ar fi fost doar unul din acele lucruri. Același rahat vechi de când lumea.

— Deci, nu ești convins.

— Toată abordarea mi se pare de amatori, zise Reacher. Oameni corecți, crispați, ușor timizi, întrucâtva depășiți de situație acum și, prin urmare, bazându-se pe niște mușchi incerți care să-i scoată basma curată pe toți. Ceea ce creează o mică problemă și o mare oportunitate. Problema este că cei patru indivizi știu că trebuie să ajungă la noi primii, înaintea Poliției Militare sau a FBI-ului, pentru că noi acum suntem în rahat până la gât, practic, ținând cont c-am evadat și toate celelalte, așa că vor presupune că noi vom spune orice ne-ar putea ajuta în această situație. Și chiar dacă nu ne crede nimeni, va circula un lucru probabil sau ca zvon, iar tipii ăștia nu-și pot permite niciun fel de investigații suplimentare, chiar dacă ar fi superficiale și conform regulamentelor. Asta e mica noastră problemă. Cei patru indivizi se vor ține cât mai strâns de cozile noastre. De asta putem fi cât se poate de siguri.

— Și care e marea oportunitate?

— Aceiași patru indivizi, spuse Reacher. Șefii lor vor fi pierduți fără ei. Cu picioarele retezate de la genunchi. Vor fi neajutorați și izolați. O să-i putem lua ca din oală.

— Deci, ăsta e planul? îl întrebă Turner. Să îi lăsăm pe cei patru să ne găsească, să-i arestăm și să ne vedem de drum?

— Atât că nu-i vom aresta, spuse Reacher. O să le facem ceea ce aveau de gând să ne facă ei nouă.

— Și anume?

— O să-i băgăm în pământ. Și pe urmă o să-i ascultăm pe șefii lor cum urlă în van. Ca să le explicăm după aia că e o idee foarte proastă să-i calci pe bătăture pe cei de la 110.

Capitolul 31

Traversară granița spre Grant County și drumul singuratic de deal continuă neschimbat, kilometru după kilometru. Vitezometrul pendula între optzeci și nouăzeci și cinci de kilometri la oră, sus-jos, dar indicatorul de benzină se mișca într-un singur sens și repede. Deodată, un indicator de pe marginea drumului anunța că, la treizeci și cinci de kilometri în față, se aflau Aeroportul Grant County și un oraș numit Petersburg.

— Dacă există aeroport, trebuie să fie și o stație de benzină, nu? zise Turner. Și un motel. Iar un loc în care există aeroport, stație de benzină și motel trebuie să aibă și o cârciumă, ceva.

— Și o secție de poliție, adăugă Reacher.

— Să sperăm în varianta cea mai bună.

— Eu asta fac mereu, spuse Reacher.

Ajunseră mai întâi în oraș. În cea mai mare parte, era adormit. Dar nu în totalitate. Ieșiră dintre dealuri și o luară la stânga pe un drum statal care deveni, după o sută de metri, North Main Street, cu blocuri de o parte și de alta. În centrul orașului, drumul se intersecta cu Route 220, adică drumul pe care-l evitaseră mai devreme. După intersecție, North Main Street deveni South Main Street. Aeroportul se afla la vest, nu prea departe. Traficul era ca și inexistent, dar la unele ferestre se vedeau lumini.

Turner merse spre sud, trecând iar peste râul Potomac îngust, și o luă la dreapta, spre aeroport, care era de mici dimensiuni, doar pentru avioane ușoare, fiind închis și învăluit în întuneric la ora aceea. Așa că întoarse mașina cu 180 de grade și o luă înapoi, traversând din nou râul, spre intersecția din centru.

— Mergi la dreapta, pe 220, îi spuse Reacher. Pariez că acolo sunt cheștiile mișto.

La est de intersecția cu 220 strada se numea Virginia Avenue și pe primele două sute de metri nu găsiră nimic din ce căutau. Erau o prăvălie cu sendvișuri, închisă și o pizzerie, tot închisă. Mai erau și o benzinărie Chevron, care-și încetase activitatea, și două francize de fast-food, ambele închise în timpul nopții. Mai era un fel de han cu parcare străvechi, cu ușile și ferestrele bătute în scânduri, care stătea să se prăbușească, având parcare năpădită de buruieni.

— Încă n-au apărut cheștiile mișto, remarcă Turner.

— Piața liberă, spuse Reacher. Cineva i-a scos din cărți pe cei de la Chevron. Și motelul ăla. Tot ce-avem de făcut este să aflăm cine.

Merseră mai departe, încă o intersecție, și încă una, trecând de marginea orașului, și deodată reușiră un hat-trick perfect, pe partea stângă a drumului, în spatele unei parări mari, acoperite cu pietriș, în care se aflau trei camioane. Urmă un motel, după o sută de metri, pe partea dreaptă a drumului, un bloc modern cu două niveluri la marginea unui câmp. Iar dincolo de motel, în depărtare, se vedea semnul roșu al unei benzinării Exxon.

Toate bune și frumoase. Atâta doar că la jumătatea distanței dintre restaurant și motel se afla o secție a Poliției Statale.

Era o clădire deschisă la culoare, lungă și joasă, construită din cărămizi glazurate de culoare maro, cu antene de satelit pe acoperiș. Avea două mașini de patrulare parcate în față și lumini la două dintre ferestre. Un dispecer și un sergent de serviciu, se gândi Reacher, făcându-și tura de noapte la căldură și în condiții confortabile.

— Or fi aflat de mașina asta între timp? se întrebă Turner.

Reacher se uită la motel.

— Sau vor fi aflat înainte să ne trezim dimineața?

— Măcar la benzinărie trebuie să ajungem.

— OK, hai să facem așa. O să-ncercăm să luăm pulsul locului.

Așa că Turner continuă să conducă de-a lungul drumului, cât de discret în decapotabila roșie, cu șase sute de cai-putere, și opri la Exxon, o benzinărie cu două insule și patru pompe de alimentare, cu casieria într-o gheretă din scânduri albe, negeluite. Arăta ca o căsuță. Doar că și ea avea antene pe acoperiș.

Turner parcă lângă o pompă, iar Reacher studie instrucțiunile, care spuneau că, dacă nu aveai un card de credit, trebuia să plătești anticipat în numerar.

— Câți litri? întrebă.

— Nu știu cât încape în rezervor, îi spuse Turner.

— E destul de mare, probabil.

— Atunci, să zicem cincizeci și cinci de litri.

Ceea ce urma să coste cincizeci și nouă de dolari și optzeci și cinci de cenți, la prețul afișat. Reacher extrase trei bancnote de douăzeci dintr-unul din teancurile lui Billy Bob și se duse la gheretă. Înăuntru era o femeie de vreo patruzeci de ani, protejată de un geam din sticlă

securizată. O semilună tăiată în geam permitea transferul banilor. Prin ea se auzeau melodiile siropoase, interpretate nazal, de la un radio AM acordat pe un post de muzică country, și sporovăiala și zgomotele unei stații-radio a poliției acordate pe banda de urgență.

Reacher strecură banii prin fantă, iar femeia făcu ceva ce, bănuia el, permitea pompei să servească echivalentul în benzină a șaizeci de dolari, nicio picătură mai mult. O piesă country se termină, începu alta, separate doar de o rafală înfundată de paraziți. Reacher aruncă o privire către stația-radio și, luând o expresie de călător obosit de-atâta drum, întrebă:

— S-a-ntâmplat ceva în seara asta?

— Până acum, liniște totală, spuse femeia.

Reacher privi în cealaltă parte, la radio:

— Nu te mai sature de muzica country?

— Fratele meu are un camion de tractare. Iar în afacerea asta, totul e să ajungi primul la locul faptei. Îmi dă zece dolari pentru fiecare accident pe care i-l semnalez.

— Deci, în seara asta n-a fost niciun accident?

— Niciunul.

— Niciun pic de distracție?

— Frumoasă mașină aveți, remarcă femeia.

— De ce spui asta?

— Pentru că întotdeauna mi-am dorit o Corvette.

— Ai auzit de noi la stația-radio?

— Ați mers repede?

— E greu să n-o faci.

— Înseamnă c-ați avut noroc. Ați scăpat.

— Să o ținem tot așa, spuse Reacher și afișă ceea ce spera să fie un mic zâmbet conspirativ, după care se întoarse la mașină.

Turner începuse deja să alimenteze. Vârâse duza pompei în pâlnia rezervorului și era întoarsă în semi-profil, cu spatele unei coapse rezemat de flancul mașinii și celălalt picior sprijinit de bordura insulei. Își ținea mâinile la spate și avea spinarea arcuită, ca și cum ar fi încercat să-și aline o durere. Fața ei era ridicată spre cerul nopții. Reacher își imaginează silueta ei, ca un S mare, pe sub cămașa largă.

A meritat așteptarea, fără doar și poate.

— Tipa de la casă asculta stația-radio, spuse Reacher. Până acum

suntem „curați”.

— Ai întrebat-o? o să-și aducă aminte de noi acum.

— Oricum o să-și aducă aminte. Întotdeauna și-a dorit un Corvette.

— Ar trebui să ne înțelegem cu ea. Să aflăm tot ce știe.

— Atunci, o să-și amintească de noi veșnic.

— Poate că țărănoii ăia n-or să sune. Poate că și camioanele lor erau furate. Poate că și-au luat tălpășița în pădure.

— Posibil, spuse Reacher. Nu văd de ce-ar fi așteptat atât de mult.

Pompa se opri, cu puțin înainte de 45 de litri. Ori rezervorul era mai mic decât bănuiseră, ori pompa calculase mai puțin.

Turner spuse:

— Acum știe că nu-i mașina noastră, spuse Turner. Nu știm câtă benzină intră în rezervor.

— Oare o să ne dea restul?

— Poate c-ar fi bine să i-l lăsăm.

— Sunt doișpe dolari. Suntem în Virginia de Vest. Am face o notă discordantă greu de uitat.

— Spune-i că mergem spre sud pe 220. Că avem mult de mers până-n zori. Pe urmă, când o s-audă de noi la stația-radio, o să-i îndrepte într-o direcție greșită.

Reacher luă restul de doisprezece dolari și cincizeci și doi de cenți și spuse ceva despre faptul că încercau să ajungă la I-64 înainte de răsăritul zorilor. Radioul AM își murmură melodiile, iar stația-radio a poliției rămase tăcută. Femeia se uită pe geam și zâmbi cam trist, ca și cum avea să mai treacă mult timp până va mai vedea din nou un Corvette.

Turner îl preluă pe Reacher de la ușa gheretei și porniră înapoi spre oraș, oprind din nou după trei sute de metri, la motel.

— Ne cazăm mai întâi și pe urmă mergem la masă? întrebă ea.

— Sigur, spuse Reacher.

Ea făcu o pauză lungă și apoi se uită drept la el.

— Câte camere luăm?

El se opri la rândul-i un moment lung și spuse:

— Hai să mâncăm mai întâi. Pe urmă ne cazăm.

— De ce?

— Vreau să-ți spun ceva.

— Ce?

Samantha Dayton.

Sam.

Paisprezece ani.

— După ce comandăm, spuse el. E o poveste lungă.

Capitolul 32

Localul era o cârciumă de țară perfectă, în viziunea lui Reacher. Era acolo un negru în maiou alb lângă o plită soioasă de untură lungă de doi metri și lată de un metru. Mesele uzate din lemn de pin aveau scaune desperecheate. Mirosea a grăsime veche și cafea proaspătă. Erau și doi bătrâni albi cu șepci de baseball, unul așezat departe, în stânga ușii, celălalt, la dreapta. Poate că nu se sufereau. Poate că erau victimele unui conflict vechi de trei sute de ani.

Turner alege o masă în centrul sălii și, după ce își aranjează zgomotos scaunele pe podeaua din lemn, se așezară. Nu existau meniuri. Nici vreo tablă neagră pe care să scrie cu cretă ofertele speciale ale zilei. Nu era genul ăla de local. Comenzile se făceau în mod clar telepatic între bucătar și clienții obișnuiți. Clienții noi n-aveau decât să ceară cu glas tare, pur și simplu. Ceea ce bucătarul confirmă, ridicându-și bărbia și rotindu-și ușor capul, astfel încât să-și întoarcă urechea dreaptă spre sală.

— O omletă, spuse Turner. Ciuperci, ceapă verde și brânză cheddar. Nicio reacție din partea bucătarului.

Absolut niciuna.

Turner rosti din nou comanda, ceva mai tare.

Din nou, nicio reacție. Nicio mișcare. Doar o imobilitate totală, o bărbie ridicată și privirea îndreptată în altă parte, însoțite de o tăcere demnă și implacabilă, ca un vechi vânzător ambulant, insultat de o contraofertă. Turner se uită la Reacher și șopti:

— Care-i treaba cu locul ăsta?

— Ești detectiv, spuse Reacher. Vezi vreun semn de tigaie de omletă pe-acolo?

— Nu, cred că nu. Tot ce văd e plita.

— Atunci, probabil că cel mai bun mod de a stârni ceva entuziasm în omul ăsta ar fi să-i comanzi ceva care se prepară pe plită.

Turner se gândi un moment, apoi spuse:

— Două ouă pe o felie prăjită, cu bacon.

Bucătarul spuse:

— Da, doamnă.

— La fel și la mine, zise Reacher. Și cafea.

— Da, domnule.

Și imediat individul se întoarse și începu să lucreze cu o bucată

nouă de untură și o lamă, netezind suprafața metalică, un metru în spate și un metru înapoi, și doi metri lateral. Ceea ce-l făcea un adevărat om al plitei. Din experiența lui Reacher, astfel de indivizi erau fie „oameni ai plitei”, fie proprietari, dar niciodată și una, și alta. Primul instinct al unui om al plitei este să aibă grijă de suprafața metalică, netezind-o până când devenea lucioasă la nivel molecular, atât de alunecoasă, încât ar face teflonul să pară șmirghel. În vreme ce primul instinct al proprietarului ar fi fost să aducă, înainte de toate, cafeaua. Pentru că prima ceașcă de cafea definitivează târgul. Un client nu e câștigat până când n-a consumat ceva. Poate oricând să se ridice și să plece, dacă e nemulțumit de așteptare sau dacă-și amintește că are de ajuns la o întâlnire urgentă. Dar nu și dacă a început să bea prima ceașcă de cafea. Pentru că atunci va trebui să lase niște bani pe masă, și cine știe cu adevărat cât costă o cafea la restaurant? Cincizeci de cenți? Un dolar? Doi dolari?

— OK, am comandat, zise Turner. Deci, ce-aveai să-mi povestești?

— Hai să așteptăm cafeaua, spuse Reacher. Nu vreau să fiu întrerupt.

— Atunci, două lucruri, spuse ea. Vreau să știu mai multe despre individul ăsta, Morgan, de exemplu. Vreau să știu cine l-a pus în fruntea unității mele.

— E și unitatea mea, spuse Reacher. Mereu am zis că eu am fost cel mai prost comandant pe care l-a avut unitatea vreodată, dar cred că nu-i așa. Băieții tăi din Afganistan au ratat două verificări radio consecutive și el n-a făcut nimic în privința asta.

— Știm de unde vine?

— Habar n-am.

— O fi unul dintre ei?

— Greu de spus. Evident că unitatea avea nevoie de un comandant temporar. Dar asta, în sine, nu-i o dovadă a vinovăției.

— Și cum se potrivește cu planurile lor rechemarea ta în serviciu? Cu siguranță că ar fi preferat să se descotorosească de tine, nu să te țină la îndemână.

— Cred că totul a fost conceput ca să mă pună pe fugă. Ceea ce aș fi putut să fac. Puteam să absentez pe o perioadă nedefinită. Au avut mare grijă să-mi spună că nimeni nu va veni să mă caute. Că nu vor trimite recuperatori. A fost ca un un-doi la box, împreună cu affidavitul

lui Big Dog. O acuzație pe care nu pot s-o contracarez și un mandat de a rămâne prin preajmă ca să fiu confruntat cu ea. Cred că, în momentul ăla, cei mai mulți aflați în situația mea ar fi dat bir cu fugiții. Cred că, strategic vorbind, la asta s-au așteptat și ei. Dar uite că nu le-a ieșit.

— Pentru că, atunci când un monstru iese din mlaștină, tu trebuie să te lupți cu el.

— Sau se poate să fi fost un ordin JAG, pur și simplu. Se poate ca la dosar să fi existat o notă în care să se spună că, dacă nu cooperez, va trebui să fiu ținut pe loc. Din cauza unei anumite sensibilități politice, în biroul Secretarului. În mod cert n-a fost decizia lui Morgan. Un locotenent-colonel nu decide chestii din astea. Trebuie să fi venit de la un nivel mai înalt.

— De la funcționarii de guvern foarte înalți.

— De acord, dar care anume?

Turner nu răspunse la asta. Omul de la plită le aduse în sfârșit cafeaua. Două căni mari din ceramică și un coșuleț roz din plastic plin de cutiuțe cu frișcă și plicuri cu zahăr, plus două lingurițe metalice atât de subțiri, încât păreau să n-aibă greutate. Reacher luă cana, adulmecă aburii și încercă o înghițitură. Buza câinii era rece și groasă, dar cafeaua era potrivită. Fierbinte și nu prea slabă.

Puse cana la loc pe masă și-și împreună mâinile în jurul ei, ca și cum ar fi protejat-o, apoi se uită la Turner, drept în ochi, și spuse:

— Deci.

— Încă ceva. Și o să fie greu de spus. Așa că, scuze.

— Ce este?

— N-ar fi trebuit să te întreb chestia cu o cameră sau două.

— Nu m-a deranjat.

— Pe mine, da. Nu sunt sigură că sunt pregătită încă pentru o cameră. Am sentimentul că-ți sunt datoare. Pentru ceea ce ai făcut azi, pentru mine. Nu cred că ar fi o stare de spirit potrivită în acele circumstanțe. Mă refer la genul de circumstanțe care presupun cazarea într-o singură cameră.

— Nu-mi datorezi nimic. Am avut niște motivații pur egoiste. Voiam să te invit la cină. Lucru pe care acum mi se pare că-l fac. Într-un fel. Poate că nu așa cum aveam de gând. Dar, oricum ar fi, am obținut ce-am vrut. Toate celelalte sunt daune colaterale. Așa că nu-mi datorezi absolut nimic.

— Mă simt neliniștită, spuse Turner.
— Tocmai ai fost arestată și ai evadat din pușcărie. Iar acum fugi ca să-ți salvezi viața furând mașini și bani.
— Nu, din cauza ta.
— De ce?
— Mă faci să nu mă simt în largul meu.
— Îmi pare rău.
— Nu e vina ta, spuse ea. E doar felul tău de a fi.
— Și ce fel este ăsta?
— Nu vreau să-ți rănesc sentimentele.
— Nu ai cum, spuse Reacher. Sunt polițist militar. Și bărbat. Nu am sentimente.

— Despre asta vorbeam.
— Am glumit.
— Nu, n-ai glumit. Nu în totalitate.
Tăcu pentru câteva momente, apoi spuse:
— Ești ca o sălbăticiune.

Reacher nu-i răspunse nimic. Se gândea. Sălbăticiune, în sensul de animal sălbatic. Probabil că Turner folosisese cuvântul mai mult cu sensul de „ieșit din starea de animal domestic și revenit la starea naturală”.

— E ca și cum ai fi fost modelat și redus la nimic altceva decât la da și nu, tu și ei, negru și alb, trăiește sau mori, zise Turner. Mă face să mă întreb ce poate să determine o persoană să fie așa?

— Viața, zise Reacher. A mea, în orice caz.

— Ești ca un animal de pradă. Rece și dur. Ca toată povestea asta. Ai planificat totul. Cei patru indivizi din mașină și șefii lor. Chiar acum înoți către ei și o să curgă sânge în apă. Al tău sau al lor, dar o să curgă sânge.

— În clipa asta, sper să mă îndepărtez de ei. Și nici măcar nu știu cine sunt și unde sunt.

— Dar vei ști. Te gândești la asta tot timpul. Te văd cum faci asta. Ești preocupat de asta, încercând să prinzi urma.

— Ce altceva ar trebui să fac? Să cumpăr bilete care să ne ducă direct la Leavenworth?

— Este singura alternativă?
— Tu ce părere ai?

Turner luă prima gură de cafea, gânditoare, cu mișcări lente și spuse:

— De acord cu tine. Și tocmai asta e problema. Asta mă face să mă simt stingheră. Sunt exact ca tine. Doar că nu încă. Asta-i ideea. Când mă uit la tine e ca și cum m-aș uita în viitor. Tu ești ceea ce am să fiu și eu într-o zi. Când și eu o să fiu modelată, ca tine.

— Deci, sunt prea asemănător? Majoritatea femeilor spun nu pentru că sunt prea diferit.

— Mă sperii. Sau, mai exact, mă sperie perspectiva de a deveni ca tine. Nu sunt sigură că-s pregătită pentru asta. Nu sunt sigură că voi fi vreodată pregătită.

— Nu e necesar să se întâmple. E doar o denivelare în drum. Ai în față o carieră.

— Dacă vom câștiga.

— Vom câștiga.

— Deci, în cazul cel mai bun, mă dau la o parte din drum ca să rămân pe drum. Cazul cel mai rău, părăsesc drumul pentru totdeauna.

— Nu, cazul cel mai rău e să fii moartă sau la închisoare. Cel mai rău caz e dacă va câștiga cine nu trebuie.

— La tine întotdeauna e important cine câștigă și cine pierde, nu-i așa?

— Există și o a treia opțiune?

— Te simți distrus dacă pierzi?

— Firește.

— E un fel de aroganță paralizantă. Oamenii normali nu se simt distruși dacă pierd.

— Poate c-ar trebui, spuse Reacher. Dar nu ești cu adevărat ca mine. Când te uiți la mine nu te uiți la tine. De-aia am bătut atâta cale până aici. Pentru că ești o versiune mai bună. Asta am simțit la telefon. Faci lucrurile așa cum trebuie făcute.

— Ce lucruri?

— Totul. Jobul tău. Viața ta. Tu însăși.

— Eu nu simt așa. Nu în clipa asta. Și nu te gândi la mine ca la o versiune mai bună. Dacă eu nu mă pot uita la tine ca să văd cum o să fie, nici tu nu te poți uita la mine ca să vezi ce-ar fi trebuit să fie.

Omul de la plită se întoarse, de data asta cu farfuriile pline cu ouă, bacon și pâine prăjită. Toate arătau bine și perfect preparate. Ouăle

aveau margini curate și crocante. Era clar că omul își îngrijea cu drag plita metalică. După plecarea lui, Turner zise:

— Am spus toate astea presupunând că ai o preferință clară privind numărul de camere.

— Vrei un răspuns sincer? o întrebă Reacher.

— Firește.

— Am o preferință clară.

— Pentru?

— Mai întâi, trebuie să-ți spun povestea mea.

— Și anume?

— Cealaltă chestie menită a mă pune pe fugă.

— Și anume?

— Un proces de paternitate, spuse Reacher. S-ar părea că am o fiică în Los Angeles. Cu o femeie de care nu-mi aduc aminte.

Capitolul 33

Reacher vorbi, în timp ce Turner mânca. Îi spuse lucrurile care i se spusese. Red Cloud, între Seul și zona demilitarizată. Candice Dayton și jurnalul ei, locuința ei din LA, cum rămăsese apoi fără casă în LA, fiica ei, mașina ei și vizita ei la avocat.

— Cum o cheamă pe fată? Întrebă Turner.

— Samantha, zise Reacher. Sam, pe scurt, presupun.

— Câți ani are?

— Paisprezece. Aproape cincisprezece.

— Cum te simți?

— Prost. Dacă e a mea, trebuia să fiu aproape de ea.

— Chiar nu ți-o amintești pe mama ei?

— Nu, chiar nu mi-o amintesc.

— E ceva normal la tine?

— Vrei să spui, cât de sălbăticiune pot să fiu?

— Cam așa ceva.

— Nu cred că uit oamenii. Sper că nu. Mai ales femeile cu care m-am culcat. Dar dacă aş face-o, prin definiție, nu mi-aş da seama. Nu poți să fii conștient de faptul că uiți.

— De-asta mergem la Los Angeles?

— Trebuie să știi, spuse Reacher.

— Dar e sinucidere. Te vor aștepta toți acolo. E singurul loc în care pot fi siguri c-ai să te duci.

— Trebuie să știi, zise Reacher din nou.

Turner nu spuse nimic. Reacher continuă:

— În orice caz, asta-i povestea. Asta trebuia să-ți spun. În interesul dezvăluirii complete. În cazul în care ar avea vreo importanță. În cheștiunea camerelor, de exemplu.

Turner nu răspunse.

Terminară de mâncat, primiră nota de plată, cu un total dintr-o cifră mângălită și încercuită sub trei rânduri scrise neinteligibil. Cât costa o cană de cafea la cină? Nimeni nu știa, pentru că nimeni n-a aflat vreodată. Poate că era gratuită. Poate așa trebuia să fie, dat fiind că totalul era modest. Reacher avea în buzunar treisprezece dolari și treizeci și doi de cenți, adică cei optzeci de cenți supraviețuitori de la Sullivan plus restul pe care-l primise la stația de benzină, și lăsa totul pe masă, ceea ce însemna un bacșiș frumușel. Pentru că un om care

lucra toată noaptea la plita încinsă merita măcar atât.

Mașina era unde o lăsaseră, neagresată, neînconjurată de faruri și echipe SWAT. Departe, în stânga lor, cazarma Poliției Statale părea liniștită. Mașinile de patrulare din față nu se mișcaseră. La ferestre continuau să se vadă luminile calde.

— Rămânem sau plecăm? întrebă Turner.

— Rămânem, spuse Reacher. Locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul. Oricât de ciudat pare, cu polițiștii atât de aproape. N-are să fie mai bine de-atât. Nu, până când nu se termină.

— Nu, până când nu învingem, vrei să spui.

— Totuna.

Se așezară pe scaunele joase ale mașinii și se întoarseră la motel. Turner opri în fața recepției.

— Eu rămân aici, zise ea. Du-te tu și rezervă.

— OK.

Luă un teanc de bancnote dintr-una dintre cărămizile lui Billy Bob.

— Două camere, preciză ea.

Recepționarul de noapte era adormit în scaun, dar nu a fost nevoie de prea mult ca să se trezească. Zgomotul ușii făcu jumătate din treabă, iar bătaia politicoasă efectuată de Reacher cu încheieturile degetelor pe tejghea făcu restul. Individul era tânăr. Poate că era o afacere de familie. Poate că el era un fiu sau un nepot.

— Ai două camere? îl întrebă Reacher.

Tipul făcu o verificare demonstrativă pe ecranul computerului, așa cum fac mulți recepționeri, lucru pe care Reacher îl considera prostesc. Nu erau lideri mondiali ai unor operațiuni globale pentru corporații hoteliere uriașe. Erau în niște moteluri cu camere pe care le puteau număra pe degetele de la mâini și de la picioare. Dacă pierdeau șirul, cu siguranță că tot ce aveau de făcut era să se întoarcă și să verifice cheile agățate de cârlige în spatele lor.

Tipul își luă privirea de la ecran și spuse.

— Da, domnule, pot să fac asta.

— Cât?

— Treizeci de dolari camera pe noapte. Aveți inclus în preț un voucher pentru micul dejun la restaurantul de peste drum.

— S-a făcut, spuse Reacher și dădu trei din bancnotele de douăzeci ale lui Billy Bob pentru două dintre cheile tânărului.

Camerele unsprezece și doisprezece. Vecine. Un gest amabil, din partea tânărului. Mai ușor pentru femeia de serviciu a doua zi dimineață. O distanță mai mică pe care să-și împingă căruciorul greu.

— Mulțumesc, spuse Reacher.

Ieși la mașină, iar Turner ocoli spre spatele complexului, unde găsi un petec de iarbă îndărătul ultimei clădiri. Parcă mașina acolo, apoi ridicară plafonul și încuiară, lăsând-o într-un loc în care nu putea fi văzută din stradă.

Făcură cale întoarsă împreună și își găsiră camerele, aflate la etajul al doilea, pe un palier exterior de scări din beton. Reacher îi dădu lui Turner cheia de la unsprezece, păstrându-și camera doisprezece pentru el.

— La ce oră mâine? îl întrebă ea.

— La prânz, spuse el. Și-o să conduc și eu, dacă vrei.

— Vedem. Somn ușor.

— Și ție.

Așteptă până o văzu intrată în cameră înainte să deschidă ușa lui. Camera din spatele ușii era o cutie din beton cu un tavan din stuc și tapet din vinilin. Mai bună decât cea de la motelul aflat la o milă de Rock Creek, dar numai cu foarte puțin. Aeroterma era mai puțin zgomotoasă, dar departe de a fi silențioasă. Covorul era mai curat, dar nu cu mult. La fel, și așternuturile. Dușul părea rezonabil, iar prosoapele erau subțiate, dar nu transparente. Săpunul și șamponul erau înnobilate de o denumire care suna ca o firmă veche de avocați din Boston. Mobila era din lemn deschis la culoare, iar televizorul era un ecran plat mic, *no-name*, cam de mărimea unei genți dintre cele pe care le poți lua la bordul avionului. Nu exista telefon. Nici frigider cu minibar, nici sticlă gratuită de apă, nici ciocolată pe pernă.

Porni televizorul, comută pe CNN și urmări buletinul din partea de jos a ecranului, până se termină tot ciclul. Nu se pomenea nimic de doi evadați care fugiseră de la o bază militară din Virginia. Așa că se duse la baie, dădu drumul la duș și rămase acolo, apatic, mult timp după ce se clătise de spumă. Frânturi din conversația avută la masa de restaurant zgâriată îi reveneau neîncetat în minte. *Ești ca o sălbăticiune*, spusese ea. *Ești ca un animal de pradă. Rece și dur.*

Dar, în final, fraza care îi rămase în minte era dintr-un moment anterior al schimbului de replici. Turner îl întrebase despre Morgan,

iar el îi spusese: *Băieții tăi din Afganistan au ratat două verificări radio consecutive și el n-a făcut nimic în privința asta.* Reveni iar și iar asupra ei, reluând sonor în gând cuvintele, mișcându-și buzele, rostindu-le cu glas tare, segmentând-o, bolborosind fiecare propoziție în jetul dușului, examinând fiecare clauză în detaliu.

Băieții tăi din Afganistan.

Au ratat două verificări radio consecutive.

Și el n-a făcut nimic în privința asta.

Închise robinetul, ieși din cadă și luă un prosop. Apoi, încă umed, își puse pe el pantalonii și unul dintre tricouri, după care ieși pe pasarelă. Păși desculț prin aerul rece al nopții, până la ușa camerei unsprezece.

Ciocăni.

Capitolul 34

Reacher așteaptă în frig, căci Turner nu-i deschise imediat. Dar știa că era trează. Vedea lumina aprinsă prin vizorul ușii. Apoi, se întunecă pentru moment, când ea își lipi ochiul de vizor, ca să vadă cine era. Pe urmă, Reacher trebui să mai aștepte puțin. Bănuia că își punea niște haine pe ea. Aproape sigur își făcuse și ea duș. Deodată, ușa se deschise și Turner apăru, cu o mână pe clanță și cu cealaltă pe stâlpul ușii, blocându-i calea, fie conștient, fie inconștient. Avea părul ud și și-l aranjase cu degetele ca să nu-i vină în ochi. Purta tricoul militar și pantalonii cei noi. Nu avea nimic în picioare.

— Aș fi sunat, dar n-am telefon în cameră, îi spuse Reacher.

— Nici la mine nu e telefon, zise ea. Ce s-a-ntâmpat?

— Ceva ce ți-am spus despre Morgan. Tocmai mi-am dat seama ce înseamnă.

— Ce mi-ai spus?

— Am spus că băieții tăi din Afganistan au ratat două verificări radio consecutive și că el n-a făcut nimic în privința asta.

— Și eu m-am gândit la asta. Cred că e dovada că e unul dintre ei. N-a făcut nimic pentru că știa că nu era nimic de făcut. Știa că erau morți. N-avea niciun rost să organizeze o operațiune de căutare.

— Pot să intru? întrebă Reacher. E cam frig afară.

Niciun răspuns.

— Sau putem să mergem în camera mea, zise el. Dacă preferi.

— Nu, intră, spuse ea.

Își luă mâna de pe clanță și se dădu la o parte. El intră, iar ea închise ușa în spatele lui. Camera ei era la fel ca a lui. Își văzu cămașa pe spătarul unui scaun. Bocancii ei erau așezați frumos sub scaun, unul lângă celălalt.

— Cred că acum pot să-mi permit niște încălțări noi, spuse ea.

— Orice nou, dacă vrei, spuse el.

— Ești de aceeași părere? întrebă ea. Că asta dovedește că e unul dintre ei?

— Poate fi dovada că e leneș și incompetent.

— Niciun comandant nu poate fi atât de tâmpit.

— De cât timp ești în armată?

Ea zâmbi scurt.

— OK, o mulțime de comandanți pot fi atât de tâmpiți.

— Nu cred că partea importantă e că el n-a făcut nimic în privința asta.

Ea se așază pe pat. Îl lăasă să stea lângă fereastră. Pantalonii ei erau largi, iar tricoul, strâmt. Nu avea nimic pe dedesubt. Asta era limpede. Îi vedea coapsele, ca niște curbe zvelte. Când vorbea cu ea la telefon din Dakota de Sud, și-o imagina blondă, cu ochi albaștri, poate din nordul Californiei, dar toate acestea s-au dovedit complet greșite. Avea părul și ochii negri și era din Montana.

Dar avusese dreptate în legătură cu alte lucruri. *Un metru șaizeci și șapte sau și șaptezeci*, ghicise el cu glas tare, *dar slăbuță. Vocea ta e toată în gât*. Ea răsese cu poftă și îl întrebaser: *Vrei să spui că am pieptul plat?* El răsese la rândul-i și zisese: *Cel mult un 75A*. La care ea exclamase: *La naiba!*

Dar realitatea era mai bună decât supozițiile. Când o vedeai în carne și oase, impresia era cu totul alta.

Meritase întru totul așteptarea.

— Care a fost partea importantă din ce a spus Morgan? Întrebă ea.

— Cele două verificări radio ratate.

— Pentru că?

— Oamenii tăi au fost prezenți în ziua în care ai fost arestată, dar au lipsit a doua zi și a treia zi.

— Ca și mine, pentru că eram în pușcărie. Știi asta. A fost un plan concertat. Ne-au anihilat la ambele capete, aici și acolo, simultan.

— Dar n-a fost simultan, spuse Reacher. Tocmai asta vreau să spun. Afganistanul e cu nouă ore înainte față de Rock Creek. Iarna, asta înseamnă atât cât ține lumina zilei. Și nimeni nu umblă pe o cărare de munte în Hindukuș după ce se lasă întunericul. Ar fi o idee proastă dintr-un număr uriaș de motive, inclusiv riscul de a cădea și de a-ți fractura piciorul. Așa că băieții tăi au fost împușcați în cap în timpul zilei. Asta e cât se poate de sigur. Nicio îndoială în privința asta. Iar ziua se termină cam pe la șase, ora locală.

— OK.

— Șase seara în Afganistan înseamnă nouă dimineața aici.

— OK.

— Dar avocatul meu mi-a spus că ai deschis contul de bancă din Insulele Cayman la zece dimineața, suta de mii de dolari a sosit la unsprezece, iar tu ai fost arestată la prânz.

— Îmi amintesc această ultimă parte.

— Ceea ce înseamnă că băieții tăi erau morți cu cel puțin o oră înainte să înceapă ăștia să se ocupe de tine. Mai multe ore, cel mai probabil. Minimum una, maximum opt sau nouă.

— OK, nu chiar simultan. Nu două lucruri deodată, ci unul după celălalt. Are vreo importanță asta?

— Cred că are, spuse Reacher. Dar mai întâi trebuie să ne întoarcem cu o zi în urmă. I-ai trimis pe Weeks și Edwards în munți, iar reacția a fost instantanee. Întreaga tărășenie era gata a doua zi la prânz. Cum de au reacționat atât de repede?

— Noroc?

— Să zicem c-a fost altceva.

— Crezi că au o cârtiță în 110?

— Mă îndoiesc. Nu cu genul nostru de oameni. Ar fi fost imposibil pe vremea mea și pot să-mi imaginez doar că lucrurile s-au îmbunătățit.

— Atunci, cum?

— Cred că ți-au penetrat comunicațiile.

— Interceptări pe telefoanele de la Rock Creek? Nu cred că e posibil. Avem sisteme instalate.

— Nu la Rock Creek, spuse Reacher. N-are nicio logică să interceptezi terminațiile locale ale rețelei. Sunt prea multe. E mai bine să te concentrezi pe centrul acesteia, unde trăiește păianjenul. Eu cred că ei citează tot ce intră și iese din Bagram. Funcționari foarte înalți, cu acces la tot ce își doresc. Care în acel moment însemna totul. Și tocmai asta au obținut. Au cernut toate conversațiile și au obținut zvonul inițial, ordinele tale, reacțiile băieților și tot schimbul de mesaje.

— Posibil, spuse Turner.

— Ceea ce este important.

— Dar numai ca detaliu de fond.

— Nu, e mai mult de-atât, spuse Reacher. Deja îi opriseră pe Weeks și Edwards, cu una până la nouă ore mai devreme, de ce să meargă mai departe și să vină după tine?

— Știi de ce. Credeau că știu ceva ce de fapt nu știam.

— Dar ei nu trebuiau să se gândească la nimic. Să ghicească sau să facă planuri pentru cazul cel mai defavorabil. Nu aveau de ce, dacă citeau ce intra și ieșea din Bagram. Nu era necesar să facă speculații. Știau ce îți spusese Weeks și Edwards. Știau cu certitudine. Aveau

totul negru pe alb. Știau ce știai tu, Susan.

— Dar nu știam nimic. Pentru că Weeks și Edwards nu mi-au spus nimic.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce au mers mai departe și-au venit după tine? De ce să facă una ca asta? De ce să continue cu o stratagemă foarte complexă și foarte costisitoare fără absolut niciun motiv? De ce să riște suta aia de mii?

— Deci, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, de fapt, Weeks și Edwards *ți-au spus* ceva. Vreau să spun că, de fapt, tu *știi* ceva. Poate că, în acel moment, n-a părut cine știe ce și poate că acum nu-ți mai amintești, dar Weeks și Edwards *ți-au dat* o mică informație prețioasă și, ca urmare, cineva s-a supărat foarte tare.

Capitolul 35

Turner își ridică picioarele goale pe pat și se rezemă de pernă, zicând:

— Nu sunt senilă, Reacher. Îmi amintesc ce mi-au spus. Plătim un informator pashtun, cei doi s-au întâlnit cu el, iar ăla le-a spus că un ofițer american a fost văzut îndreptându-se spre nord ca să se întâlnească cu un bătrân șef de trib. Dar în acel moment identitatea ofițerului american era complet necunoscută, așa cum nu era cunoscut nici scopul întâlnirii.

— A existat o descriere? zise Reacher.

— Nu, în afară de faptul că era american.

— Bărbat sau femeie?

— Trebuia să fie bărbat. Bătrânii pashtun nu se întâlnesc cu femeile.

— Negru sau alb?

— N-a spus.

— Armată? Marină? Forțele Aeriene?

— Pentru ei, toți suntem la fel.

— Gradul? Vârsta?

— Absolut niciun detaliu. Un ofițer american. Asta e tot ce știm.

— Trebuie să mai fie ceva.

— Știu ce știu, Reacher. Și știu ce nu știu.

— Ești sigură?

— Ce vrei să spui cu asta? E ca în situația ta cu femeia din Coreea. Nimeni nu este conștient că uită. Atât doar că eu nu uit. Îmi amintesc ce-au spus.

— Câte schimburi de mesaje au fost între voi?

— A fost doar ce ți-am spus adineauri, despre zvon, și pe urmă au fost ordinele mele, și anume să se ducă să-l urmărească. Și asta a fost tot. Un semnal către ei și un semnal de răspuns.

— Dar cum a fost ultima verificare radio? Ai văzut-o?

— A fost ultimul lucru pe care l-am văzut, înainte să vină să mă ia. Era rutină pură. Niciun progres. Nimic de văzut aici, oameni buni, așa că mergem mai departe. Genul ăsta de lucruri.

— Deci, s-a vorbit în mesajul inițial. Despre zvon. Va trebui să încerci să-ți amintești totul, cuvânt cu cuvânt.

— Un ofițer american necunoscut a fost văzut îndreptându-se spre nord ca să se întâlnească cu un bătrân dintr-un trib. Pentru un motiv

nespecificat. Asta a fost, cuvânt cu cuvânt. Mi-am amintit deja.

— Ce anume din acest mesaj merită o sută de mii de dolari? Și viitorul tău, al meu și al lui Moorcroft? Și o vânătăie pe brațul unei eleve de școală din Berryville, Virginia?

— Nu știu, zise Turner.

După asta, tăcură. Fără alte discuții. Turner stătea întinsă în pat, cu ochii la tavan. Reacher stătea pe pervazul ferestrei, derulând în minte rezumatul ei, nouăsprezece cuvinte, o frază perfectă, cu un subiect și un obiect și un verb și un ritm satisfăcător, ca și o cadență plăcută: *Un ofițer american necunoscut a fost văzut îndreptându-se spre nord ca să se întâlnească cu un bătrân dintr-un trib. O repetă în gând de mai multe ori, după care o descompuse în treimi și o cercetă, propoziție cu propoziție.*

Un ofițer american necunoscut a fost văzut îndreptându-se spre nord ca să se întâlnească cu un bătrân dintr-un trib.

Treizeci și șapte de silabe. Mai multe decât într-un haiku. Ba chiar de peste două ori mai multe.

Semnificația?

Nesigură, dar sesiză o inconsecvență minusculă între începutul frazei și finalul ei, ca un fir de nisip într-un mecanism altfel perfect.

Un american necunoscut.

Un bătrân dintr-un trib.

Semnificația?

Nu știa.

— O să plec acum, spuse. O să revenim la asta mâine. Poate îți vine vreo inspirație peste noapte. Asta se poate întâmpla. Ceva în legătură cu modul în care creierul reacționează la somn. Procesarea memoriei sau un portal spre subconștient, ori ceva de genul ăsta. Am citit cândva un articol pe tema asta, într-o revistă pe care-am găsit-o în autobuz.

— Nu, spuse ea. N-o face.

— Ce să nu fac?

— Nu pleca, spuse ea. Rămâi.

Reacher făcu o scurtă pauză, apoi spuse:

— Serios?

— Tu vrei?

— Mănânci calule ovăz?

— Atunci, dă-ți cămașa jos.

— Serios?

— Dă-o jos, Reacher.

Ceea ce și făcu. Își ridică peste umeri bumbacul subțire și apoi peste cap, după care lăsă bluza pe podea.

— Mulțumesc, spuse ea.

Apoi el așteptă, așa cum făcea întotdeauna, ca ea să-i numere cicatricile.

— M-am înșelat. Nu ești doar sălbatic. Chiar ești un animal.

— Cu toții suntem animale. Asta face lucrurile interesante.

— Faci multe exerciții fizice?

— Nu fac, spuse el. E genetic.

Ceea ce era adevărat. Pubertatea îi adusese multe lucruri pe neașteptate, printre care înălțimea, greutatea și un fizic extrem de mezomorf, cu abdomen modelat ca o stradă acoperită cu macadam, un piept ca o armură pentru fotbalistii americani și bicepsi ca niște mingi de baschet, în vreme ce grăsimea subcutanată era subțire ca o hârtie. Niciodată nu se jucase cu vreuna dintre aceste caracteristici. Fără diete. Fără greutate. Fără sală. Atitudinea lui era: dacă nu e stricat, nu-l repara.

— Pantalonii, acum, spuse ea.

— Nu port nimic pe dedesubt.

Ea zâmbi.

— Nici eu.

Reacher își desfăcu nasturele. Coborî fermoarul. Își trase pantalonii peste șolduri. Făcu un pas și se descotorosi de ei. Un pas mai aproape de pat.

— E rândul tău acum, spuse el.

Ea se ridică în capul oaselor.

Zâmbi.

Își dădu tricoul jos.

Era tot ce crezuse că va fi și tot ce își dorise vreodată.

Se treziră foarte târziu în dimineața următoare, calzi, moleșiți, profund satisfăcuți, deranjați doar de zgomotul motoarelor de automobil din parcare de sub geamul lor. Căscară, se întinseră, lung, lent, cu gingășie.

— Am irosit banii lui Billy Bob, spuse Turner. Pe două camere. A fost numai greșeala mea. Scuze.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? o întrebă Reacher.
— Dorința, presupun. Închisoarea te face să te gândești.
— Nu, serios.
— Tricoul tău. N-am văzut niciodată ceva așa de subțire. Era ori prea scump, ori prea ieftin.

— Serios.
— A fost pe lista mea cu ultime dorințe încă de când am vorbit la telefon. Mi-a plăcut glasul tău. Și ți-am văzut fotografia.
— Nu te cred.

— Ai pomenit de fata din Berryville. Asta m-a făcut să mă răzgândesc. Cu brațul. Te-a revoltat. Și n-ai făcut nimic decât să te gândești la problema mea. Ți-o ignori pe a ta, cea cu Big Dog. Care e la fel de serioasă. Prin urmare, îți pasă și de alții. Ceea ce înseamnă că nu poți fi cu adevărat o fiară. Consider că grija pentru ceilalți e cel mai important lucru. Și totuși știi să discerzi binele de rău. Ceea ce înseamnă că ești OK. Și toate astea înseamnă că viitorul meu e și el OK. N-o să fie așa de rău.

— O să ajungi general-locotenent, dacă vrei.
— Doar locotenent?
— Mai sus de-atât înseamnă să candidezi pentru funcție. Nu mai e amuzant deloc.

Ea nu-i răspunse. Încă se mai auzea zgomot de motoare în parcare. Ai fi zis că-s mai multe vehicule care se deplasează într-un mare cerc, iar și iar. Să fi fost trei sau patru, care mergeau unul după celălalt. Înspre o margine a clădirii, apoi înspre cealaltă. O buclă fără sfârșit.

— Cât e ceasul? întrebă Turner.
— Douăsprezece fără nouă minute.
— De unde știi?
— Știu întotdeauna cât e ceasul.
— La cât trebuie să eliberăm camera?

Apoi auziră pași pe coridor, un plic strecurat pe sub ușă, iar pașii se îndepărtară, până nu se mai auziră.

— La prânz, cred, spuse Reacher. Bănuiesc că plicul este copia după factura noastră, plătită integral.

— Asta e foarte oficial.
— Au un computer.

Zgomotul de motor încă se auzea. Reacher presupunea că partea

creierului care simte pericolul îl analizase deja. Erau vehicule ale armatei? Ale poliției? FBI-ul? După toate aparențele, acea parte a creierului nu făcu niciun comentariu. În mod corect, în situația asta, pentru că vehiculele de afară erau clar civile. Toate motoare pe benzină, inclusiv un V-8 dezacordat cu o tobă de eșapament găurită, și cel puțin unul de patru cilindri, fără vlagă, din categoria celor ieftine, la reduceri, plus suspensii paradite și tăblărie care zăngănea. Nu erau deloc zgomote militare sau paramilitare.

Se auzeau mai tare și mergeau mai repede.

— Ce-o fi asta? întrebă Turner.

— Uită-te, spuse Reacher.

Ea se duse, zveltă și goală, la fereastră. Despărți puțin draperiile. Se uită afară și așteptă, ca să prindă întregul spectacol.

— Patru camioane, spuse ea. De diferite vechimi, dimensiuni și stări de funcționare, fiecare cu câte doi oameni la bord. Dau roată clădirii, iar și iar.

— De ce?

— Habar n-am.

— În ce oraș suntem?

— Petersburg, Virginia de Vest.

— Atunci, poate că e o veche tradiție vest-virginiană. Vreun ritual al primăverii sau ceva de genul ăsta. Ca alergările cu tauri din Pamplona. Numai că aici, în Petersburg, o fac în camioane.

— Dar pare ceva ostil. E ca în filmele alea de care pomeneai, în care eroii spun că e prea multă liniște. Secvențele în care indienii aleargă în cerc în jurul căruței cu roata sfărâmată. Mai repede și mai repede.

Reacher își mută privirea de la ea la ușă.

— Stai, spuse el.

Se dădu jos din pat și luă plicul. Clapa plicului nu era lipită. Înăuntru, o foaie de hârtie. Nimic sinistru. Cum era de așteptat.

Era o factură împăturită, care arăta total de plată zero. Ceea ce era corect. Camera unsprezece, treizeci de dolari, minus avansul de treizeci de dolari.

Dar.

În josul facturii era o frază printată cu caractere vesele, „mulțumim că v-ați cazat la noi”, iar sub asta numele proprietarului motelului era printat ca o semnătură și, mai jos, se putea citi o informație complet

gratuită.

— Dar-ar dracii! spuse Reacher.

— Ce e?

Se duse mai aproape de ea și-i arătă hârtia. *Apreciem mult că v-ați cazat la noi!*

John Claughton, proprietar.

Există Claughtoni în Grant County de trei sute de ani.

Capitolul 36

— Cred că au luat foarte în serios chestia cu acel Corvette, spuse Reacher. Noaptea trecută trebuie să fi ținut un soi de teleconferință. Un consiliu de război. O chemare la arme. Claughtonii din Hampshire County, Claughtonii din Grant County și Claughtonii din alte districte, sunt siguri. Probabil că din zeci de districte. Probabil că din porțiuni vaste ale Statului Muntos. Iar dacă Frumoasa Adormită de la recepție de astă-noapte era un fiu sau un nepot, atunci e și văr. Iar acum e un om făcut. Pentru că ne-a dat în gât.

— Mașina aia ne-a adus numai necazuri. A fost o alegere proastă.

— Dar a fost distractiv atât cât a durat.

— Ai vreo idee genială?

— Va trebui să cădem la pace cu ei.

— Vorbești serios?

— Răspândește iubirea și înțelegerea, spuse Reacher. Folosește forța, dacă este cazul.

— Cine-a spus asta?

— Lev Troțki, parcă.

— A murit înjunghiat în inimă, în Mexic.

— Asta nu-i invalidează poziția generală, în sine.

— Care a fost poziția lui generală?

— Solidă. Tot el a spus că, dacă nu poți să familiarizezi un opozant cu rațiunea, trebuie să-i familiarizezi capul cu trotuarul. Era un om cu instincte sănătoase. În viața privată, vreau să spun. Mai exact, exceptând faptul că a fost înjunghiat în inimă, în Mexic.

— Ce facem?

— Păi, probabil c-ar trebui să începem prin a ne îmbrăca. Doar că majoritatea hainelor mele sunt în camera cealaltă.

— E vina mea, spuse Turner. Îmi pare rău.

— Hai să nu facem o mare chestie din asta. Vom supraviețui. Mai întâi te îmbraci tu, apoi ne ducem împreună la ușa cealaltă și mă-mbrac și eu. Îndeajuns de lipsit de riscuri. Vom fi afară doar vreo două secunde. Dar mai întâi fă un duș. Nu e nicio grabă. O să aștepte. Nu vor veni aici. Doar n-o să-i spargă ușa vărului Labătristă. Sunt sigur că asta face parte din codul familiei Claughton.

Timpul petrecut în duș de Turner se potrivește exact cu cel obișnuit al lui Reacher, fix unsprezece minute, de la prima mână pe robinet până

la ieșitul pe ușă. Ceea ce de data asta a însemnat o lungă pauză, în care a încercat să „calculeze” timpul corect în care putea să ajungă în camera învecinată nevăzuți de un camion care se deplasează în cerc. A ajuns la concluzia că, având patru camioane care alergau cu aproape cincizeci de kilometri la oră, era imposibil să nu fie văzuți. Așa că riscură totuși, fiind în avantaj pe primii trei din cei șase metri care-i despărțeau de cealaltă ușă, până când un camion apăru de după colț și Reacher auzi o agitație sub capota acestuia, când șoferul reacționă instinctiv la apariția neașteptată a prăzii, apăsând pedala de accelerație. Își vâna prada, presupuse Reacher. O prindea din urmă. Un mecanism evoluționist, ca atâtea alte lucruri. Descuie ușa camerei și dădură buzna înăuntru.

— Acum știi sigur că suntem aici, spuse el. Nu că n-ar fi știut deja. Sunt sigur că Ciber Boy le-a dat toate detaliile, cu capitol și verset cu tot.

Camera lui era nederanjată. Bocancii erau sub fereastră, cu ciorapii în apropiere, și chiloții, și al doilea tricou pe scaun, și geaca agățată în cârlig.

— Ar trebui să fac și eu un duș, spuse Reacher. Dacă-o să continue să se rotească așa în jurul clădirii, până ieșim, o să amețească.

Reacher termină în unsprezece minute. Se așează pe pat și-și legă șireturile, apoi își îmbracă geaca și își trase fermoarul.

— Aș prefera să fac asta singur, dacă n-ai nimic împotrivă, zise el.

— Și poliștii de peste drum? îl întreabă Turner. Nu ne putem permite să vină până aici.

— Pariez că poliștii îi lasă pe Claughtoni să facă tot ce au chef. Pentru că pariez că și poliștii sunt, în majoritate, Claughtoni. Dar sunt sigur că vom face totul la adăpost de priviri indiscrete. Așa se întâmplă de obicei.

— Vin cu tine.

— Ai mai făcut d-astea până acum?

— Da, spuse ea. Dar nu de prea multe ori.

— N-or să se bată toți. Apare problema aglomerației, pe lângă altele. Și le-am putea curma entuziasmul doborându-i pe primii la pământ. Important e să nu pierzi prea mult timp pentru fiecare individ. Ideal e să te rezumi la minimum. Adică, îi aplici o lovitură, după care treci la următorul. Coatele sunt mai bune decât mâinile, iar loviturile cu

picioarul sunt mai bune decât ambele.

— OK.

— Dar mai întâi am să vorbesc cu ei. Pentru că au și ei un pic de dreptate.

Deschiseră ușa și ieșiră pe pasarelă în lumina puternică a amiezii și, după cum se aștepta Reacher, văzură cele patru camioane adunate foarte aproape unul de celălalt, la baza scării din beton, ca să-i împiedice să treacă. Opt inși stăteau rezemați de portiere, de barele de protecție și de platformele de încărcare, răbdători, de parcă aveau la dispoziție tot timpul din lume, lucru adevărat, pentru că nu puteai să coborî de la etajul al doilea decât pe treptele de beton. Reacher îi recunoscuse pe cei trei tipi din noaptea precedentă, de pe drumul de coastă, cel mic, cel mediu și cel mare, ultimii doi arătând cam tot așa cum arătaseră înainte, în vreme ce tipul mai mărunț arăta mult mai bine, dând impresia că nu mai avea mult până să-și revină de pe urma chiolhanului care îi provocase accidentul. Ceilalți cinci erau niște tipi asemănători, oameni obișnuiți cu munca grea pe bani puțini, cel mai mic dintre ei fiind un tip vânos, numai mușchi și piele tăbăcită, cel mai mare fiind oarecum umflat, probabil că de la bere și fast-food. Niciunul dintre ei nu era înarmat în vreun fel. Reacher putea să vadă toate cele șaisprezece mâini și toate șaisprezece erau goale. Nici pistoale, nici cuțite, nici chei fixe, nici lanțuri.

Amatori.

Reacher își prinse mâinile de balustrada pasarelei și privi spre scena de mai jos, cu seninătate, ca un dictator dintr-un film vechi, gata să se adreseze mulțimii.

— Trebuie să găsim o cale ca să vă trimitem acasă, înainte să pățiți ceva, spuse Reacher. Vreți să colaborați cu mine la treaba asta?

Cândva, îl auzise pe un tip îmbrăcat în costum care vorbea la telefon și întreba întruna, *Vrei să colaborezi cu mine la treaba asta?* Bănuia că era o tehnică predată la seminarii scump plătite în sălile de dans ale unor hoteluri de modă veche. Probabil pentru că impunea un răspuns pozitiv. Fiindcă oamenii civilizați simt obligația să colaboreze cu cineva, dacă li se oferă această opțiune. Nimeni n-a spus vreodată: *Nu, nu vreau.*

Dar tipul de pe camionetă răspunse chiar așa:

— Nimeni n-a venit aici ca să colaboreze cu tine, amice. Am venit să-

ți facem curu' arșice și să ne luăm banii și mașina înapoi.

— OK, spuse Reacher. Dacă așa vreți, putem să alegem și drumul ăsta. Dar nu există niciun motiv ca voi toți să ajungeți la spital. Ați auzit vreodată de Gallup?

— Cine?

— Este o organizație care face sondaje. Ca în perioada alegerilor. Țtia-ți spun că un anume individ o să obțină cincizeci și unu la sută din voturi, iar celălalt, patruzeci și nouă.

— Am auzit de ei.

— Știi cum fac ei treaba asta? Nu sună pe toată lumea din America. Ar dura prea mult. Așa că lucrează cu eșantioane. Sună o mână de indivizi și apoi extrapolează rezultatele.

— Și?

— La fel ar trebui să facem și noi. Să lucrăm cu un eșantion. Unul dintre noi împotriva unuia dintre voi. Și să lăsăm rezultatul să decidă ce s-ar întâmpla dacă ne-am înfrunța cu toții. Așa cum face organizația Gallup.

Niciun răspuns.

Reacher continuă:

— Dacă învingeți voi, în schimbul mașinii Corvette ne dați cel mai rablagit dintre camioanele voastre. Și primiți jumătate din banii lui Billy Bob.

Niciun răspuns.

Reacher continuă:

— Dar dacă învinge tabăra mea, vă dăm mașina în schimbul celui mai bun camion. Și păstrăm toți banii lui Billy Bob.

Niciun răspuns.

Reacher spuse:

— Asta-i cea mai bună ofertă, băieți. Suntem în America. Avem nevoie de roți și de bani. Sunt sigur că înțelegeți chestia asta.

Niciun răspuns.

Reacher adăugă:

— Prietena mea este gata și dornică. Aveți vreo preferință? Ați prefera să vă bateți cu o femeie?

Tipul din camionetă zise:

— Nu, n-ar fi corect.

— Atunci, trebuie să mă acceptați pe mine. Dar o să îndulcesc târgul.

Puteți să creșteți mărimea eșantionului. Eu singur împotriva a doi dintre voi. Vreți să colaborați cu mine la treaba asta?

Niciun răspuns.

— Și mă bat cu ambele mâini la spate.

— Ce?

— Așa cum ați auzit.

— Ambele mâini la spate?

— Pentru condițiile pe care tocmai le-am convenit. Și țineți cont că sunt niște condiții excelente, băieți. Adică, în oricare dintre situații, rămâneți cu Corvette-ul. Sunt foarte rezonabil.

— Doi de-ai noștri și tu cu mâinile la spate?

— Mi-aș pune și un sac pe cap dacă aș avea unul.

— OK, mergem pe varianta asta.

— Grozav, spuse Reacher. Are vreunul dintre voi asigurare de sănătate? Pentru că ar fi o modalitate bună să alegem părțile combatante.

Deodată, de lângă el, Turner îi șopti:

— Tocmai mi-am amintit ce uitasem. Din noaptea trecută. Chestia din raportul inițial.

— Era vorba de băstinaș? răspunse Reacher tot în șoaptă.

Un american necunoscut. Un bătrân dintr-un trib. Firul de nisip. Americanul era definit ca necunoscut, dar bătrânul, nu.

— Ți-au spus cum îl cheamă?

— Nu mi-au spus exact numele. Au niște nume prea complicate ca să fie reținute. În schimb, folosim numere de referință. Atribuite când devin cunoscuți pentru prima oară autorităților americane. Iar numărul tipului figura în raport. Ceea ce înseamnă că face parte deja din sistem. Este cunoscut de cineva.

— Care era acel număr?

— Nu-mi amintesc. B.A. și ceva.

— Ce înseamnă B.A.?

— Bărbat afgan.

— E un început, bănuiesc.

Apoi, de jos, tipul de pe camionetă strigă:

— OK, suntem pregătiți aici.

Reacher se uită într-acolo. Mica mulțime se separase, șase și doi. Cei doi erau tipul de pe camionetă și cel umflat, cu burta plină de

McDonald's și Miller High Life.

— Chiar poți să faci asta? îl întrebă Turner.

— E doar un singur mod de a afla, răspunse Reacher.

Și începu să coboare treptele.

Capitolul 37

Cei șase spectatori se dădură la o parte, iar Reacher și cei doi aleși se mișcă împreună, într-un spațiu deschis, un mic triunghi din trei bărbați care se deplasau la pas, doi cu spatele și unul cu fața, toți trei încordați, vigilenți și suspicioși. Dincolo de camionetele parcate era o întindere de pământ bătătorit, largă cam cât o stradă de oraș mare. Spre dreapta, era spatele complexului, unde se afla Corvette-ul, în spatele ultimei clădiri, iar spre stânga, parcare se deschidea spre Route 220, dar intrarea era îngustă și nu puteai să vezi nimic, în afară de asfaltul negru și micul pâlț de copaci de dincolo de acesta. Sediul Poliției Statale era mai departe, spre vest. Nimeni de pe peticul de pământ bătătorit nu-l putea vedea și, prin urmare, nici polițiștii nu puteau să vadă pe nimeni.

Destul de sigur.

Se putea merge mai departe; în mod normal, împotriva a doi adversari tâmpiți, Reacher ar fi recurs la o înșelăciune din primul moment. Măinile la spate? Ar fi plantat două coate imediat după ce-ar fi coborât de pe ultima treaptă. Dar nu și cu șase înlocuitori care așteptau. Ar fi fost inefficient. S-ar fi repezit grămadă, revoltați, până la un anumit nivel de atitudine morală superioară, și, prin urmare, energizați până dincolo de capacitățile lor firești. Așa că Reacher lăsa triunghiul să se ajusteze și să se rotească până când toți erau gata, după care își vârî mâinile în buzunarele de la spate, cu palmele lipite de fund.

— Start, zise el.

După care îi văzu pe cei doi indivizi luând ceea ce presupunea că e poziția lor de luptă și îi văzu schimbându-se radical. Spune-i cuiva că te vei lupta cu mâinile la spate, iar el o să audă doar asta și numai asta. În mintea lui, e gândul: *omul ăsta o să se lupte cu mâinile la spate!* Apoi își imaginează primele câteva secunde, iar imaginea e atât de ciudată, încât îi acaparează cu totul atenția. *Fără mâini! Un tors neprotejat. Exact ca un sac de nisip la sala de sport!*

Așa încât cei aflați într-o astfel de situație nu mai văd nimic altceva decât partea de sus a corpului, partea de sus a corpului, partea de sus a corpului și capul, și fața, ca pe niște ținte irezistibile, vătămarea care abia așteaptă să fie produsă, lovituri fără ripostă care imploră să fie aplicate, iar pozițiile lor sunt larg deschise, cu pumnii ridicați și

bărbiile ieșite în față, cu ochii îngustați și plini de o încântare dezlănțuită în timp ce privesc la stomac, la coaste, la nas sau la locul unde plănuiesc să-și trimită cu bucurie prima lovitură. Nu văd nimic altceva.

De exemplu, picioarele.

Reacher făcu un pas înainte și-l lovi pe grăsan în boase, o lovitură zdravănă, cu piciorul drept, cam cum ai trimite o minge pe toată lungimea terenului, iar individul căzu atât de repede și atât de dur, încât ai fi zis că cineva pariase cu el pe un milion de dolari că nu poate să facă o groapă cu fața în pământul bătătorit. Zgomotul a fost ca de sac izbit de podea, iar individul se ghemui strâns, smiorcăitul stingându-i-se. După care rămase nemișcat de-a binelea.

Reacher păși îndărăt.

— Proastă alegere, spuse el. E clar că era mai bine să fi rămas pe banca de rezerve. Acum am rămas doar noi doi.

Tipul de pe camionetă făcu și el un pas înapoi. Reacher îi cercetă fața. Și văzu cum toate pozițiile anterioare ale individului treceau printr-un proces grăbit de revizuire. În mod inevitabil. *Mda, picioarele*, se gândea el. *De alea am uitat*. Ceea ce îi coborî prea mult centrul de greutate. Acum se gândea doar la picioare, picioare, picioare. Nimic în afară de picioare. Mâinile individului coborâră, aproape de pelvis, și-și puse o coapsă înaintea celeilalte, în timp ce-și strânse umerii atât de tare, încât, în ansamblu, arăta ca un copilăș cu crampe la stomac.

— Poți să pleci acum și considerăm conflictul rezolvat, îi spuse Reacher. Ne dai camionul, iei Corvette-ul și poți să-ți iei valea.

— Nu, zise tipul din camionetă.

— Îți mai zic o dată. Dar n-am s-o fac și a treia oară.

— Nu, insistă individul.

— Atunci, așa să fie, prietene. Arată-mi ce ai mai bun. Că trebuie să ai ceva bun, nu? Sau să te-nvârți cu mașina în cerc e tot ce poți să faci?

Reacher știa ce urmează. Tipul era evident dreptaci. Așa că urma o lovitură de dreapta cu balans, începută de jos, dar fără să ajungă suficient de sus, ca o aruncare laterală la baseball, ca o mănășă de box fixată de o ușă, și ușa trântită, cu tine în prag. Cam așa urma să fie. Când venea. Individul se foia în jur, tot încercând să-și găsească o rampă de lansare.

Iar când găsi una, veni și lovitura. Ca o mănășă pe ușă. Ce faci într-o

situație ca asta? Majoritatea oamenilor încearcă să eschiveze lovitura. Dar un băiețel de șase ani la un film SF nu face asta. El se va întoarce pieziș și se va proiecta cu forță în față, de pe genunchii îndoiți, urmând să întâmpine ușa cu umărul, aproape de balamale, cam pe la jumătatea lățimii, poate un pic mai încolo, un brânci solid și agresiv, în punctul în care impulsul e mai scăzut, în interiorul arcului mânușii.

Și tocmai așa procedă Reacher cu tipul de pe camionetă. Se răsuci, se împinse și-l izbi pe individ cu umărul, drept în mijlocul pieptului, iar pumnul acestuia ajunse pe o traiectorie necontrolată pe după spatele lui Reacher, venind către el de departe, flasc, ca atunci când cineva intră pe bâjbâite în sala de cinema întunecoasă. După care individul făcu un lung pas înapoi bălăbănindu-se și-și regăsi echilibrul îndepărtându-și mâinile de corp, ceea ce-l lăsă larg deschis, ca o stea de mare, lucru de care păru să-și dea seama imediat, căci privi în jos cu groază la picioarele în mișcare ale lui Reacher.

Breaking news, prietene.

Nu-s picioarele.

E capul.

Picioarele se mișcau în târșăitul specific boxerilor, creând precizie și impuls, după care partea de sus a corpului se năpustea înainte, gâtul se îndoia și fruntea zdrobea rădăcina nasului individului, apoi, cu treaba încheiată, gâtul revenea la poziția normală, Reacher îndreptându-se de spate, iar tipul de pe camionetă se bălăbănea pe genunchii ca de gumilastic, o jumătate de pas, apoi încă o jumătate și în sfârșit o prăbușire verticală, vlăguită și neajutorată, ca o lady din epoca victoriană care leșină în crinolină.

Reacher ridică privirea spre Turner, rămasă pe pasarelă, și spuse:

— Care camionetă crezi că e cea mai bună?

Capitolul 38

Codul de onoare al Claughtonilor era un lucru minunat. Asta era limpede. Niciunul dintre spectatori nu se amestecă și nu interveni în vreun fel. Ori asta, ori se temeau de ce-ar putea să le facă și lor Reacher, acum că-și scosese mâinile din buzunare.

În final, lui Turner îi plăcu cel mai mult camioneta grăsanului. Era un V-8, dar nu cel cu toba ciuruită. Avea al doilea cel mai plin rezervor de benzină. Anvelopele erau bune. Părea confortabil. Îl conduse până aproape de Corvette-ul ascuns și transferă banii lui Billy Bob din portbagajul mașinii sport în torpedoul camionului, cele două compartimente fiind cam de aceeași mărime, după care reveniră la grupul de tipi posomorâți, Reacher aruncându-le pe geam cheile Corvette-ului. Apoi Turner apăsă pedala accelerației și coti la stânga pe 220, pe lângă sediul poliției, pe lângă restaurantul cu plită și mai departe, spre intersecția din centrul orașului.

Treizeci de minute mai târziu, Petersburg rămăsese în urmă cu treizeci de kilometri. Se îndreptau spre vest, pe un mic drum de la marginea pădurii naționale. Camionul era o Toyota, nu nouă, dar mergea bine. Era silențioasă ca o bibliotecă și avea sistem de navigație prin satelit. Era atât de grea, încât netezea denivelările drumului. Avea scaune din piele moi ca niște perne și o grămadă de spațiu în interior. Turner părea micuță în cabină. Dar fericită. Avea ceva cu care să-și ocupe mintea. Avea de expus un întreg scenariu.

— Acum înțeleg de ce indivizii ăia sunt îngrijorați. Un număr B.A. schimbă totul. Omul ne este cunoscut dintr-un motiv anume. Ori datorită activităților, ori a opiniilor sale. Și oricare dintre lucruri ne va duce undeva.

— Cum accesăm baza de date? întrebă Reacher.

— Schimbare de plan. Ne ducem la Pittsburgh.

— Cumva baza de date e în Pittsburgh?

— Nu, dar acolo există un aeroport mare.

— Tocmai am fost la Pittsburgh.

— Pe aeroport?

— Pe șosea.

— Varietatea condimentează viața.

Ca să ajungă la Pittsburgh trebuiau să traverseze statul mergând spre nord-vest și să intre pe I-79 undeva între Clarksburg și Morgan

town. După care urma o porțiune dreaptă, spre nord. Reacher se gândea că erau destul de în siguranță. Toyota era mare cât o casă și cântărea trei tone, dar era eficient camuflată. Unde poți să ascunzi cel mai bine un grăunte de nisip? Pe o plajă. Iar dacă Toyota era un grăunte de nisip, atunci drumurile din Virginia de Vest erau o plajă. Practic, toate vehiculele pe care le vedeai erau camionete în toată regula. Iar Pennsylvania de Vest n-avea să fie diferită. Un vizitator din spațiul cosmic ar fi presupus că eficiența Statelor Unite ale Americii depindea întru totul de capacitatea cetățenilor de a transporta foi de placaj de doi metri și jumătate pe un metru și douăzeci și cinci, în siguranță și în cantități imense.

Începutul târziu al zilei se dovedi a fi un lucru bun. Sau o caracteristică, nu un defect, cum ar fi putut să spună Turner. Însemna că urmau să se deplaseze pe autostradă noaptea. Era mai bine decât la lumina zilei. Pe de o parte, autostrăzile erau cel mai intens patrule de poliție, dar pe de altă parte polițiștii nu pot să vadă ceea ce nu pot să vadă și nu exista ceva mai puțin vizibil decât două faruri care se deplasează cu viteză legală noaptea, pe autostrada Interstate.

— Cum o să obținem indicativul exact al acestui B.A.? întrebă Reacher.

— Tragem aer adânc în piept și-o să facem ceva cu totul ieșit din comun. O să rugăm pe cineva să se implice până peste cap într-o conspirație criminală, să ne ajute și să ne fie complice.

— Pe cine?

— Sergentul Leach, sper. E o tipă puternică și bine intenționată.

— De acord, spuse Reacher. Mi-a plăcut de ea.

— Avem înregistrări și transcrieri în arhivă. Tot ce are de făcut e să se uite la ele.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, o să fie mai greu. Vom avea numărul de referință, dar nu un nume sau o biografie. Iar un sergent nu poate accesa baza de date. Eu sunt singura de la Rock Creek care poate. Acum, Morgan, presupun, dar nu prea putem să-l rugăm pe el.

— Lasă partea asta în seama mea, zise Reacher.

— Nu ai acces.

— Dar știi pe cineva care are.

— Cine?

— Avocatul militar.

— Îl cunoști?

— Nu personal. Dar știu care e locul lui într-un proces. Mă forțează să mă apăr împotriva unei acuzații închipuite. Sunt îndreptățit să îmi întind o plasă cât se poate de largă în apărarea mea. Pot să cer cam tot ce-mi trece prin cap. Maiorul Sullivan se va ocupa de asta pentru mine.

— Nu, în cazul ăsta, avocatul meu ar trebui să o facă. E mult mai relevant pentru acuzația mea închipuită decât pentru a ta.

— E prea periculos pentru bietul om. Moorcroft era să fie omorât în bătaie doar pentru că a încercat să te scoată din închisoare. N-o să-l lase niciodată pe avocatul tău să se apropie de acea informație.

— Atunci e periculos și pentru Sullivan.

— Nu cred că o vor supraveghea și pe ea. Vor afla după aia, asta e sigur, dar o să fie prea târziu. Nu mai are niciun rost să închizi ușa grajdului după ce calul a fugit de-acolo.

— Crezi c-o să te ajute?

— Va fi nevoită. E obligația ei legală.

Merseră mai departe, liniștit și confortabil, rămânând în Virginia de Vest, ocolind protuberanța neregulată, întinsă spre sud, a statului Maryland, pornind apoi în direcția unui oraș numit Grafton. De acolo, sistemul electronic al Toyotei arăta un drum care o lua spre nord-vest și care se unea cu I-79 chiar la sud de Fairmont.

— Ai fost îngrijorat? îl întreabă Turner.

— De ce? zise Reacher.

— De tipii ăia opt.

— Nu foarte tare.

— Atunci, studiul ăla făcut când aveai șase ani și-a meritat banii.

— Concluzia e corectă, spuse Reacher. Raționamentul e greșit.

— Cum așa?

— Au crezut că am creierul cablat anapoda. S-au entuziasmat cu privire la ADN-ul meu. Poate că plănuiau să conceapă o nouă rasă de războinici. Știi cum era Pentagonul în vremurile alea. Dar eram prea mic ca să fiu interesat. Iar ei se înșelau, în orice caz. Când e vorba de frică, ADN-ul meu e la fel ca al oricărui alt om. M-am antrenat, atâta tot. Ca să transform automat teama în agresivitate.

— La șase ani?

— Nu, la patru și la cinci. Ți-am spus la telefon. M-am gândit că este

vorba de o alegere. Ori mă fac mic de frică, ori sar la beregata lor.

— N-am văzut pe nimeni luptându-se fără mâini.

— Nici ei n-au văzut. Și tocmai ăsta a fost secretul.

S-au oprit ca să alimenteze și să mănânce într-un loc numit Macomber, după care și-au continuat drumul spre vest, trecând prin Grafton, ca s-o ia apoi pe ramura din dreapta a bifurcației, prin satul McGee, și în cele din urmă să ajungă la rampa de intrare pe I-79, despre care Toyota le-a spus că se afla cam la o oră spre sud de Aeroportul Internațional Pittsburgh, ceea ce însemna că vor sosi acolo pe la opt seara. Cerul era deja întunecat. Noaptea se lăsase învăluitoare și protectoare, ascunzându-i.

— De ce-ți place să trăiești așa? îl întrebă Turner.

— Pentru că am creierul cablat anapoda, răspunse Reacher. Asta le-a scăpat, cu ani în urmă. Nu s-au uitat la partea care trebuia din mine. Nu-mi place ceea ce le place oamenilor normali. O căsuță cu horn, gazon și gard de lemn? Oamenii se dau în vânt după așa ceva. Muncesc toată viața ca să plătească o ipotecă pe treizeci de ani. Și bravo lor. Dacă ei sunt fericiți, și eu sunt fericit. Dar mai bine mă spânzur.

— De ce?

— Am eu o teorie proprie. Se referă la ADN. Prea plictisitoare ca să vorbim despre ea.

— Nu, spune-mi.

— Altă dată.

— Reacher, m-am culcat cu tine. Nici măcar nu mi-am primit cocteilul sau filmul. Măcar atâta poți să faci și tu, să-mi vorbești despre teoriile tale.

— O să-mi spui și tu una de-a ta?

— S-ar putea. Dar tu începi.

— OK, gândește-te la America, cu mult timp în urmă. Sfârșitul secolului nouăsprezece. Migrația spre vest. Riscurile pe care și le-au asumat oamenii ăia. De parcă ar fi fost obligați s-o facă.

— Erau, spuse Turner. De situația economică. Aveau nevoie de pământ, de ferme și de slujbe.

— Dar a fost mai mult de-atât, spuse Reacher. Pentru unii dintre ei, cel puțin. Unii nu s-au oprit niciodată. Și, cu o sută de ani înainte de asta, gândește-te la britanici. S-au împrăștiat în toată lumea. Plecau în călătorii pe mări care durau cinci ani.

— Din nou, situația economică. Aveau nevoie de piețe de desfacere și de materii prime.

— Dar unii dintre ei nu s-au putut opri. Și cu mult înaintea lor au fost vikingii. Și polinezienii, la fel. Cred că e ceva în ADN, pur și simplu. Cred că, în urmă cu milioane de ani, trăiam cu toții în bande mici. Grupuri mici de oameni. Așa că exista pericolul consangvinității. Asta a făcut să evolueze o genă care făcea ca în fiecare generație și în fiecare grup mic să existe măcar o persoană care să pornească în pribegie. În felul ăsta, fondurile genetice se amestecau puțin. Mai sănătos pentru toată lumea.

— Și tu ești persoana aceea?

— Eu cred că nouăzeci și nouă la sută dintre noi ajung să le placă focul de tabără, iar unu la sută să-l urască. Nouăzeci și nouă la sută se tem de urletul lupului, iar unu la sută ajung să-l invidieze. Eu fac parte din acel procent.

— Obligat să răspândească ADN-ul în toată lumea. Pur și simplu pentru binele speciei.

— Asta-i partea distractivă.

— Probabil că ăsta nu va fi un argument pe care să-l expui la audierea privind paternitatea.

Părăsind Virginia de Vest, intrară în statul Pennsylvania și, la opt kilometri de graniță, văzură reclama unui mall. Reclama era luminată puternic, așa că se gândiră că mallul era încă deschis. Ieșiră de pe autostradă și găsiră un loc șters, ancorat de un magazin universal local. Turner se îndreptă spre raionul pentru femei, având la ea un teanc de bani. Reacher o urmă, dar ea îi spuse să se ducă la raionul pentru bărbați.

— N-am nevoie de nimic, îi zise el.

— Ba eu cred că ai.

— Ce?

— O cămașă, spuse Turner. Și un pulover în V, poate. Măcar atât.

— Dacă îți iei ceva, poți să-mi dai vechea cămașă înapoi.

— Am s-o arunc. Ai nevoie de ceva mai bun.

— De ce?

— Vreau să arăți draguț.

Așa că se duse să caute singur și-și găsi o cămașă. Din flanel albastru, cu nasturi albi. Cincisprezece dolari. Și un pulover în V,

bumbac, albastru mai închis. Tot cincisprezece dolari. Se schimbă în cabina de probă, aruncă cele două tricouri și se uită în oglindă. Pantalonii arătau OK. La fel, și haina. Noua cămașă și puloverul cel nou arătau bine dedesubtul acesteia. Drăguț? Nu era sigur. Poate mai drăguț decât înainte, dar nu era pregătit pentru mai mult.

Apoi, după douăzeci de minute, Turner reveni, complet diferită din cap până în picioare. Cizmulite negre cu fermoar, blugi noi, un pulover la baza gâtului mulat și o bluză de trening din bumbac. Nu avea nimic în mâini. Nu avea pungi de cumpărături. Aruncase hainele vechi și nu-și luase nimic în plus. Văzu că Reacher observase asta și spuse:

— Surprins?

— Puțin, zise.

— M-am gândit că trebuie să ne păstrăm vioi acum.

— Și întotdeauna.

Merseră către magazinele mai mici din exteriorul mallului și găsiră o farmacie. Cumpărară periute de dinți pliante și un tub mic cu pastă de dinți. Apoi se întoarseră la camionetă.

Aeroportul Internațional din Pittsburgh se afla departe de oraș, iar autostrada îi duse direct la el. Era un loc mare, spațios, cu hoteluri la discreție. Turner alese unul și duse mașina în parcare. Împărțiră banii lui Billy Bob rămași în nouă feluri diferite și umplură toate buzunarele pe care le aveau. Apoi încuiară mașina și se duseră spre holul de la intrare. Să n-ai bagaje nu era nicio problemă. Nu la un hotel de aeroport. Hotelurile de aeroport erau pline de oameni fără bagaje. Făcea parte din plăcerea călătoriei din vremurile moderne. Micul dejun în New York, cina în Paris, bagajul în Istanbul. Și tot așa.

— Numele dumneavoastră, doamnă? Întrebă recepționarul.

— Helen Sullivan, spuse Turner.

— Și domnul?

— John Temple, răspunse Reacher.

— Pot să văd un document de identitate cu poză?

Turner îi dădu cele două legitimații de armată împrumutate. Recepționarul se uită scurt la ele, atât cât să se convingă că, da, erau documente de identitate cu poze și, da, aveau trecute pe ele numele Sullivan și Temple. Nu făcu nicio tentativă de a aprecia asemănarea dintre poze și clienți. Din experiența lui Reacher, puțini recepționeri făceau asta. Posibil pentru că le depășea responsabilitățile sau

abilitățile.

— Îmi dați cardul de credit? spuse individul.

— Plătim cash, spuse Reacher.

Ceea ce, la fel, nu constituia o problemă la un hotel de aeroport. Cardurile de credit și cecurile de călătorie se întâmpla să lipsească și ele pentru că, oricât de proastă era manipularea bagajelor, hoții de buzunare își făceau bine treaba. Reacher scoase din teanc cât costa camera și încă o sută de dolari garanție pentru accidente, așa cum i se ceruse, iar recepționarul se arătă bucuros să ia banii. În schimbul acestora, le dădu două carduri de acces și le spuse cum se ajunge la lifturi.

Camera era acceptabilă, dar în principiu nu radical diferită de celula din postul de gardă de la Dyer. Dar, pe lângă elementele esențiale, avea un frigider cu minibar, sticle de apă gratuite, halate, papuci și ciocolate pe perne.

Și un telefon, pe care Turner îl luă și formă un număr.

Capitolul 39

Reacher auzi sunetul unui apel telefonic. Turner ținea receptorul prins între umăr și gât și articulă: „Numărul de mobil al lui Leach”. Apoi, privirea îi deveni mai concentrată când i se răspunse la apel.

— Sergent, sunt Susan Turner. În calitate de comandant al tău, sfatul meu oficial este să închizi imediat această convorbire și să o raportezi colonelului Morgan. Vei face asta?

Reacher nu auzi răspunsul lui Leach, dar fusese evident un nu, căci conversația continuă.

— Mulțumesc, sergent, zise Turner. Vreau să faci două lucruri pentru mine. Mai întâi, am nevoie de numărul B.A. din semnalul inițial primit de la Weeks și Edwards. Transcrierea trebuie să fie în arhivă. Colonelul Morgan e încă în sediu?

Reacher nu auzi răspunsul, dar fusese evident un da, pentru că Turner spuse:

— OK, nu risca acum. Te sun din oră în oră.

Apoi, rămase pe fir, gata să-i ceară lui Leach al doilea lucru, dar Reacher nu mai auzi despre ce era vorba, căci se auzi o bătaie în ușă. Traversă camera și deschise.

În fața lui apăru un individ îmbrăcat în costum. Avea un walkie-talkie în mână și o insignă corporatistă pe rever. Un fel de manager de hotel, se gândi Reacher. Individul spuse:

— Îmi cer scuze, domnule, dar s-a comis o eroare.

— Ce fel de greșală? întrebă Reacher.

— Garanția pentru cheltuieli neprevăzute trebuia să fie doar de cincizeci de dolari, nu de o sută. Când se plătește cash. Pentru telefon și minibar. Dacă comandați room-service, vă rugăm să-i plătiți direct chelnerului.

— OK, spuse Reacher.

Așa că tipul băgă mâna în buzunar și scoase cincizeci de dolari, două de douăzeci și una de zece, răspândite în evantai, de parcă Reacher ar fi câștigat un premiu la vreun show televizat, și spuse:

— Din nou, scuze pentru suprataxă.

Reacher luă banii și-i verifică. Monedă americană. Cincizeci de dolari.

— Nicio problemă.

Individul plecă, iar Reacher închise ușa. Turner puse receptorul jos

și spuse:

— Ce-a fost asta?

— Cred că tipul de la recepție n-a primit o notă de înștiințare. Trebuia să lăsăm cincizeci de dolari garanție, nu o sută, pentru că tot ce înseamnă room-service se plătește cash.

— Mă rog...

— Cum s-a comportat sergentul Leach?

— E o femeie curajoasă.

— Știi numărul ei pe dinafară? Un sergent pe care abia l-ai cunoscut într-un post nou de comandant?

— Știu pe dinafară toate numerele lor de telefon.

— Ești un bun comandant.

— Mulțumesc.

— Care a fost al doilea lucru pe care i l-ai cerut?

— Ai să vezi, spuse Turner. Sper.

Romeo formă numărul, dar Julieta nu se grăbea să răspundă. Romeo își frecă palma pe brațul îmbrăcat în piele al scaunului pe care ședea. Avea palma uscată, iar pielea era netedă și lucioasă, ajunsă în starea aceea după cincizeci de ani de frecat cu stofe de costum.

Apoi, Julieta se auzi în telefon:

— Da?

Romeo spuse:

— Numele Sullivan și Temple tocmai au apărut la un hotel de aeroport din Pittsburgh, Pennsylvania. Din fericire pentru noi, registrul lor este conectat la Homeland Security. Pentru că e un aeroport.

— Sunt ei, crezi?

— Vom avea descrierile în scurt timp. Hotelul trimite un om să arunce o privire. Dar cred că ei trebuie să fie. Pentru că ce șanse ar fi? Cele două nume, în combinație. Din câte știm, sunt singurele legitimații pe care le au.

— Dar de ce un aeroport din Pittsburgh?

— Nu contează de ce. Unde sunt băieții noștri?

— Pe drum, spre Los Angeles.

— Vezi cât de repede poți să-i întorci din drum.

În cameră era cald, așa că Reacher se dezbracă de haina miraculoasă, iar Turner își dădu jos noua geacă.

— Vrei să ceri room-service? Întrebă ea.

— Desigur.

— Înainte sau după?

— Înainte sau după ce?

— Înainte sau după ce facem sex din nou.

Reacher zâmbi. Știa, din experiență, că a doua oară era întotdeauna mai bine. Încă ceva nou, dar parcă mai puțin. Încă nefamiliar, dar parcă mai puțin. Întotdeauna e mai bine decât prima oară, iar în cazul lui Turner prima oară fusese spectaculos.

— După, zise el.

— Atunci, dă-ți hainele jos, spuse ea.

— Nu, de data asta, tu prima.

— De ce?

— Pentru că varietatea condimentează viața.

Ea zâmbi. Își dădu jos noul pulover. Nu purta nimic pe dedesubt. Fără sutien. Nici nu prea avea nevoie de așa ceva și nu avea de gând să se prefacă. O plăcu pentru asta. De fapt, o plăcea pentru tot, în esență. Nu că ar fi avut vreo mare problemă cu orice fel de femeie topless în camera lui. Dar ea era deosebită. Mental și fizic. Fizic era fără cusur. Era suplă și puternică, dar părea moale și micuță. O curbă se prelungea în alta, fără sfârșit, unitar, ca un singur contur, ca o bandă Mobius, de la șanțul spatelui spre umăr, apoi spre talie, spre șolduri și spre spate, de unde totul o lua iar de la început. Tenul ei era de culoarea mierii. Avea un zâmbet șagalnic, iar râsul ei era molipsitor.

Romeo formă numărul, iar de data asta Julieta răspunse imediat.

— Ei sunt, spuse Romeo. Un bărbat înalt, solid, cu părul blond, și o femeie mai tânără, cu părul negru și mult mai mărunță. Așa i-a văzut managerul hotelului.

— Vreun indiciu despre cât de mult intenționează să rămână?

— Au plătit cash pentru o noapte.

— Au cerut să fie treziți de dimineață?

— Nu. Nu pot zbura. Nu pot plăti cash și nu cu actele alea de identitate. Reacher nu seamănă deloc cu Temple. Până și cei de la securitatea aeroportului ar observa. Cred că doar s-au cazat acolo. Nu e

o alegere rea. Hotelurile de aeroport sunt întotdeauna anonime, iar Pittsburgh nu e centrul universului. Mi-ar plăcea, totuși, să știu de unde au făcut rost de-atâția bani.

- Băieții noștri vor ajunge acolo în cel mai scurt timp posibil.
- Managerul mi-a spus că Turner vorbea la telefon.
- Cu cine?
- Am dispus acum să afle.

După aceea, rămaseră sleiți și transpirați în cearșafurile încălcite, gâfâind din greu, apoi domolindu-și respirația. Turner se ridică într-un cot și se uită lung la chipul lui Reacher, apoi își trecu vârfurile degetelor peste fruntea lui, lent și căutând parcă ceva.

- Nici măcar nu e julită.
- E numai os, spuse el. Peste tot.

Degetele ei se mișcă spre nas.

- Aici n-a fost, totuși, zise ea. Nu peste tot. Și de curând, așa-i?

— Nebraska, răspunse Reacher. Un tip, supărat tare din nu știu ce cauză.

Vârful degetului ei urmări tăieturile, toate vindecate, dar nu cu mult timp în urmă, și umflăturile îngroșate ale osului, care acum îi dădeau nasului său o ușoară curbură. O surpriză pentru el, dar un lucru firesc pentru ea. Își mișcă apoi degetele pe după ureche, peste gât și peste piept. Își introduse vârful degetului mic în gaura glonțului. Se potrivea perfect.

- Un glonț de calibrul 38, spuse el. O încărcătură slabă.
- Norocos, spuse ea.
- Întotdeauna sunt norocos. Uită-te la mine acum.

Atingerea ei se mișcă mai departe, spre talie. Vechea rană de șrapnel.

— Beirut, spuse ea. Ți-am citit dosarul. O Stea de Argint și o Inimă Purpurie. Nu-i rău, dar tot cred că în general ai primit mai mult metal în burtă decât pe piept.

— A fost os, spuse Reacher. Fragmente din craniul cuiva, care se afla în apropiere.

- În dosar scria șrapnel.
- De câte ori ai citit dosarul ăla?
- De mai multe ori.

— Știi de unde vine cuvântul șrapnel?
— De unde?
— De la un britanic din secolul al optsprezecelea, Henry Shrapnel.
— Serios?
— A fost căpitan de artilerie timp de opt ani. Apoi a inventat proiectilul care explodează și a fost promovat la gradul de maior. Ducele de Wellington a folosit proiectilele în Războaiele Peninsulare și în Bătălia de la Waterloo.
— Grozav.
— Dar mulțumesc că mi-ai citit dosarul. Înseamnă mult pentru mine.
— De ce?
— Pentru că acum nu mai trebuie să pierd o grămadă de timp povestindu-ți o mulțime de istorii vechi. Le știi deja.
— Mie mi-ar plăcea să ne povestim unul altuia istoriile vechi.
— Nu mi-ai spus niciuna.
— Dar o să-ți povestesc, spuse ea. O să-ți spun atâtea câte vei vrea să auzi.

Romeo formă numărul Julietei și spuse:

— A sunat un telefon celular cu cartelă preplătită aproape sigur cumpărată de la un Wal-Mart. Dacă a fost plătită cu cash, n-o putem urmări. Și pariez c-așa a fost.
— Merită încercat, zise Julieta.
— Dar, știi, o mare piață pentru cartelele preplătite este armata. Pentru că unii dintre ei nu câștigă suficient pentru plata lunară a unui abonament. Ceea ce e rușinos, sincer. Și pentru că unii dintre ei duc în mod inevitabil o viață dezorganizată, iar cartelele preplătite le convin mai mult.
— ăsta e un salt.
— Telefonul apare pe trei turnuri celulare la nord și la vest de Pentagon.
— Înțeleg.
— Rock Creek se află la nord și la vest de Pentagon.
— Da, așa e.
— Cred că a sunat la nava-mamă. Și cineva de la bordul navei i-a preluat apelul.

- Băieții noștri sunt în drum spre Pittsburgh.
- Nu contează. Nimeni de la Rock Creek n-o poate ajuta acum.

Capitolul 40

Turner făcu un duș, dar Reacher nu se deranjă. Se înfășură în halat și se lungi într-un fotoliu, profund satisfăcut și mai relaxat decât își amintea să fi fost vreodată. Apoi Turner ieși îmbrăcată în celălalt halat și întrebă:

— Cât e ceasul?

— Patru minute, spuse Reacher. Până când trebuie s-o suni din nou pe Leach. Știe că sunt cu tine?

Turner aprobă din cap.

— Sunt sigură că acum știe toată lumea. Și, oricum, i-am spus.

— A avut vreo observație de făcut în privința asta?

— E sergent în armata SUA. Nu cred că e o pudibondă.

— Nu asta e important. Dacă tu îți rezolvi problemele, nimeni nu-i poate face nimic pentru că te-a ajutat. O să iasă basma curată din toată povestea. Dar, dacă eu nu mi le rezolv pe-ale mele, atunci ea rămâne în bucluc pentru că m-a ajutat. Sau viceversa. Și așa mai departe. Își dublează riscul și-și înjumătățește șansele.

— N-a obiectat.

— Trebuie s-o ții lângă tine.

— Așa am să fac, zise Turner. Dac-o să mă întorc vreodată.

Apoi luă receptorul și formă numărul.

La vreo douăzeci și trei de kilometri depărtare, un telefon sună în Biroul Local FBI de pe East Carson Street din Pittsburgh, aflat ceva mai la sud-est de zona centrală. Agentul de serviciu răspunse și se pomeni vorbind cu Hoover Building din Washington D.C. Primi informația că pe computerele Homeland Security apăruseră numele Sullivan și Temple înregistrate la un hotel de aeroport din apropiere. Agentul de serviciu căută în notele informative și în registrul cu persoane date în urmărire și găsi că cei de la Poliția Metropolitană din Washington și polițiștii militari căutau doi evadați presupuși a se deplasa sub acele nume.

Agentul de serviciu îl sună pe Agentul Special-Şef și îl întrebă:

— Vreți să anunț Washingtonul și armata?

Şeful lui rămase tăcut un moment și apoi spuse:

— Nu e nevoie să complicăm lucrurile.

„Nu e nevoie să împărțim meritele”, își zise agentul de serviciu.

— Trimite un om de-al nostru să verifice, spuse șeful lui.
— Acum?
— Oricând poți. Nu-i așa grabă. Mai avem până dimineață. Sunt sigur că nu pleacă nicăieri.

Turner ținea telefonul între umăr și bărbie, ca mai devreme, iar Reacher auzi sunetul de apel. Apoi o auzi pe Leach răspunzând. Nu putu desluși cuvintele, dar își dădu seama de starea ei de spirit. Care nu era bună. Se lansă într-un lung monolog rostit cu repeziciune, redus la un chițait strident și rapid de către receptorul telefonic, dar transmițând sentimente de frustrare și mânie.

— Mulțumesc, oricum, spuse Turner.

Și închise, arătând foarte obosită și teribil de dezamăgită.

— Ce e? întrebă Reacher.

— Ia ghicește.

— Nu a existat niciun număr, până la urmă.

— Transcrierea lipsește. Cineva a scos-o din arhivă.

— Morgan?

— El trebuie să fie. Nimeni n-ar fi avut de ce și nici n-ar fi putut.

— Deci ori e unul dintre ei, ori le respectă ordinele orbește.

Turner încuviință din cap.

— Fac curățenie în casă. Și nu lasă nimic la voia întâmplării. Pentru că sunt mai buni decât am crezut că sunt. Și, prin urmare, am belit-o. Acum, nu mai am nicio scăpare. Nu fără acel număr B.A.

— Nu e încă într-un computer pe undeva?

— Nu prea avem încredere în computere. Sentimentul e că dacă le folosim e ca și cum am trimite informațiile direct la *New York Times*. Sau China.

— Deci, transcrierea fizică este singura înregistrare?

Ea aprobă din nou din cap.

— Este singura de care știu. Poate că există o copie și la Bagram. De ce? Te gândești să ceri celor de la JAG să emită un mandat? Îți urez noroc în încercarea asta.

— Poate fi introdusă din greșeală într-un alt dosar?

— Nu, iar Leach a verificat oricum peste tot. E destul de isteț.

— Trebuie să existe și-o altă cale de ieșire din asta.

— Trezește-mă dacă găsești vreuna, spuse ea. Pentru că în clipa asta

eu am renunțat să mai gândesc. Trebuie să dorm.

Își lăsa halatul să cadă la podea și se învârti dezbrăcată prin cameră, îndreptând draperiile, stingând luminile, după care se cuibări sub pături, se întoarse pe o parte și scoase un oftat lung, trist și epuizat, rămânând apoi nemișcată. Reacher o privi un moment, după care se întoarse la scaunul lui și stătu o vreme în întuneric. Își imaginează arhiva de la Rock Creek, la etaj, prima pe stânga, camera 201. Și-l închipui pe căpitanul de serviciu de la parter, camera 103, primind telefonul de la mare distanță de la Weeks și Edwards, transcriindu-l, ducând în mână foaia de hârtie prețioasă pe treptele vechi de piatră, ca să i-o arate lui Turner, care-i dictă răspunsul, pe care îl transmise, îl copie și apoi se duse iar la etaj ca să îndosarieze apelul și răspunsul în sertarul convenit, corect, secvențial, așezând foile spate la spate.

Apoi și-l închipui pe Morgan ieșind din biroul lui, la doar două camere distanță, privind în sus și în jos pe coridor. Treabă de un moment. Două pagini, rupte, arse sau trecute prin aparatul de distrus documente. Sau împăturite și puse într-un buzunar, înmânate la o dată ulterioară unor persoane necunoscute în schimbul unor mișcări din cap crispate, ca semn de apreciere, și al unor promisiuni implicite privind o viitoare compensație.

Trebuie să existe o altă cale de ieșire din asta. Reacher și-ar fi amintit numărul. Îi plăceau numerele. Asta poate că ar fi avut vreun element intrinsec de atracție. Un număr prim sau aproape, sau cu niște factori interesați. Dar nu văzuse numărul. Însă nimic nu era imposibil. Niciun sistem n-a fost vreodată perfect, nicio măsură de protecție n-a fost vreodată sută la sută de netrecut și întotdeauna au existat hibe neprevăzute.

Trebuie să existe o altă cale de ieșire din asta.

Dar lui Reacher nu-i trecea prin minte niciuna. Cel puțin nu în acel moment. Se ridică, căscă, se întinse și își lăsa halatul să cadă peste cel al lui Turner, după care se strecură în pat lângă ea. Deja dormea tun. Respira lent. Caldă și moale. Întrerupătoarele ei se declanșaseră. Închisese sistemul, copleșită. Ca în celebra scenă: „Mă voi gândi la asta mâine”¹¹. Privi lung la tavanul întunecat și cenușiu de deasupra lui.

¹¹ Replică celebră a personajului Scarlett O'Hara din romanul *Pe aripile vântului*. (N.red.)

Apoi, închise ochii, inspiră, expiră și adormi.

Dormi bine, timp de cinci ore bătute pe muchie.

Și se trezi brusc la patru dimineața.

Pentru că cineva bătea la ușă.

Capitolul 41

Turner se trezi și ea imediat, dar Reacher îi puse mâna pe umăr și îi șopti:

— Mă duc eu.

Clipi o dată, se dădu jos din pat și își luă halatul de pe podea. Îl puse pe el din mers. Bătăile în ușă nu încetară. Nu era un sunet politicos sau cu vreo nuanță de „scuze pentru deranj”. Nu un sunet firesc într-un hotel noaptea. Era un sunet urgent și imperios. *Bum, bum*. Arogant și intruziv. Un sunet care nu admitea refuz. Era sunetul organelor legii. Sau sunetul cuiva care pretindea că reprezintă organele legii.

Reacher nu folosi vizorul. Nu-i plăcea. Niciodată nu-l folosise. Era prea simplu pentru un agresor să aștepte până se întuneca lentila și apoi să tragă cu pistolul prin gaură. Nu era nevoie să ia ținta. Așa că era mai bine să ignori vizorul cu totul, să deschizi ușa brusc și să-i lovești la beregată. Sau nu. În funcție de cine era și de câți erau.

În spatele lui, Turner se dăduse jos din pat și-și pusese și ea halatul. El îi făcu semn spre baie. N-aveau nimic de câștigat dacă împreună reprezentau o singură țintă. Și nici n-avea unde să se ducă. Exista o singură ieșire din cameră, și aia era ușa. Se aflau la un etaj superior și geamurile oricum nu se deschideau. Interdicții legale, probabil, din cauza copiilor prea curioși și pentru că era un hotel de aeroport, cu zgomote și gaze de dimineața devreme până noaptea târziu.

Turner intră în baie, iar Reacher puse mâna pe clanță. Trase aer în piept. Polițiștii militari sau agenții federali ar avea armele scoase din toc. Asta era sigur. Dar nu ar trage. Nu din prima secundă. Aveau prea mult antrenament. Și prea multe protocoale. Și prea multă hârțogăraie posibil de completat. Dar cei patru tipi din mașina cu tabla îndoită ar trage imediat. Aveau antrenament, dar n-aveau protocoale și nici hârtii de completat.

Așa încât, varianta cea mai bună: deschide ușa, dar rămâi în spatele ei. Irezistibil. O ușă care se deschide aparent singură aproape că imploră un gât îndoit și o privire aruncată rapid înăuntru. Și, la rândul lor, gâtul îndoit și privirea rapidă înăuntru aproape că imploră o directă la tâmplă. După care închizi ușa instantaneu și ai un ostatic pe podea de o parte a pragului, cu tovarășii lui de cealaltă parte. Ai o bază de negociere.

Reacher apăsă clanța. În jos, zece grade. Douăzeci. Treizeci. Nicio

reacție. Patruzeci, cincizeci, șaizeci. Nicio reacție. Așa încât continuă să apese până la nouăzeci de grade, repede, după care trase brusc de clanță, deschizând ușa cam două treimi din cursa completă, apoi strânse pumnul, își pregăti brațul și așteptă.

Îndelung.

Era clar că ușa era blocată în poziția deschis de un bocanc aplicat din cealaltă parte, în vreme ce se treceau în revistă posibilitățile. Proces care luă un timp considerabil.

Trecu aproape un minut.

Deodată un obiect pătrunse în cameră în zbor.

Reacher nu se uită la el. Nu-l urmări cu vederea conștientă. Doar nu se născuse ieri. Dar străfulgerarea scurtă pe care o surprinse cu coada ochiului spunea *plic*. Un plic maro de mărimea A4, sigilat cu un dispozitiv metalic, se gândi el, ceva provenit dintr-un birou. Cu încărcătură ușoară, plicul nu avea grosime. Iar sunetul pe care-l scoase când ateriză pe covor îi întări prima impresie. Ceva de hârtie, dar rigid, cu un pârâit slab rezonant, în locul în care se lovi pe muchie, și niște sunete abia perceptibile de alunecare, de parcă înăuntru s-ar fi aflat un mic număr de obiecte separate, fiecare dintre ele subțire și ușor. Reacher așteptă.

Apoi, un cap apăru pe după ușă.

Și o față.

Era fața sergentului Leach.

Leach era îmbrăcată în uniforma de luptă. Părea foarte obosită. Intră în cameră, iar Turner ieși din baie. Reacher închise ușa. Turner văzu plicul de pe covor și întrebă:

— E totul acolo?

— Da, spuse Leach.

— Credeam c-o să-l trimiți prin curierat.

— Eu cred c-o să ai nevoie de el mai curând decât putea să ți-l aducă Fedex-ul.

— Și ai venit cu mașina până aici?

— Păi, nici pe jos, nici cu avionul n-am venit.

— Cât ți-a luat?

— Cam patru ore.

— Mulțumesc, sergent.

— Cu plăcere.

— La ce oră trebuie să te prezinți la post dimineață?
— Atât de repede, încât ar trebui să plec chiar acum.
— Dar?
— Mă aflu într-o poziție în care nu vreau să fiu.
— Ce poziție?
— Va trebui să raportez un coleg, membru al echipei și ofițer superior.

— E vorba de o persoană sau de două?
— De una, doamnă.
— De mine?
— Nu, doamnă.
— Morgan?
— Nu, doamnă. Altcineva. Dar tu ești comandantul, iar eu nu sunt un turnător.

— Atunci spune-i lui Reacher. El nu e comandantul nimănui.

Leach făcu o pauză scurtă și cântări în minte artificiul. Și obținu un rezultat pozitiv, pesemne, pentru că se întoarse spre Reacher și spuse:

— Domnule, de multă vreme sunt îngrijorată din pricina căpitanului de serviciu.

— De câtă vreme? întrebă Reacher.
— Dintotdeauna.
— De ce n-ai făcut nimic în privința asta?
— Nu știu de ce. El e căpitan, iar eu sunt sergent.
— Care e problema?
— E un mângălici. Desenează și mângălește tot timpul când vorbește la telefon.

Reacher încuviință din cap.

— Am văzut rezultatele, spuse el. Pe biroul lui. Un blocnotes vechi.
— Știți de ce face asta?
— Pentru că se plictisește.
— Dar uneori nu e plictisit. Când vin vești importante. Se schimbă. Dintr-odată e fericit.

— Nu există vreo lege care să interzică asta.
— Dar continuă să țină pixul în mână. El se schimbă și desenele se schimbă și ele. Uneori nici măcar nu mai sunt desene. Uneori scrie lucruri. Cuvinte importante.

Reacher nu spuse nimic. Leach continuă:

— Nu vedeți? Se ocupă cu informații clasificate, care ar trebui să existe în formă fizică numai într-un singur loc, și anume arhiva de la Creek Rock. Regulamentele interzic cu strictețe ca informațiile sau părți ale informațiilor să existe în formă fizică altundeva.

— O, te rog, spune-mi, zise Turner.

— A scris numărul pe hârtie? Întrebă Reacher.

— Da, doamnă, spuse Leach. Da, domnule. A scris numărul pe hârtie.

Leach scoase din buzunar o foaie de hârtie mototolită. Era o pagină din blocnotesul galben pe care-l văzuse și Reacher. Era îndoită în partea de sus, pe o porțiune destul de mare, de la cele câteva zile în care stătuse întoarsă pe partea cealaltă în blocnotes. Era practic acoperită cu cerneala neagră a unui pix. Erau acolo forme, bucle, pătrate, mașini și spirale, printre care dădeai peste ore, nume și cuvinte perfect lizibile, unele dintre ele subliniate de mai multe ori, altele încadrate în dreptunghiuri și împodobite cu umbre care le făceau aproape de necitit.

Leach își puse degetul pe primul cuvânt lizibil, aflat la mai puțin de o treime în josul paginii. Cuvântul era Kandahar. Un substantiv propriu. Numele unei localități.

Avea o săgeată vioaie schițată alături. Săgeata era orientată în direcția opusă cuvântului, accentuată. Leach spuse:

— Țsta. E ultimul semnal înainte de cel care a lipsit. E vorba de Weeks și Edwards plecând din Kandahar și întorcându-se la Bagram în standby, conform ordinelor. Totul este în arhivă, exact acolo unde-ar trebui să fie.

Apoi își mută degetul în treimea de jos a paginii, unde două cuvinte ieșeau în evidență, separate de o liniuță de despărțire: „Hood – zile”. Hul de la Hood suferise înfrumusețări ulterioare, cu niște ornamente baroce. Un om la telefon, plictisit. Leach spuse:

— Țsta e următorul semnal, de după cel care lipsește. Și el e în arhivă, imediat după chestia cu Kandahar. Sunt băieții noștri care raportează din Fort Hood, Texas, spunând că se așteaptă să încheie totul în câteva zile.

După care își mută mâna din nou în sus și cuprinse cu degetele treimea mijlocie a foii, apoi spuse:

— Deci asta e partea care corespunde foilor lipsă din arhivă.

Jumătatea mijlocie a paginii era un conglomerat de mângălituri

sumbre, cu forme și curbe care se repetau la nesfârșit, cu pătrate, labirinturi și spirale. Dar ascuns chiar în centrul acestui amalgam erau literele B și A, urmate de un număr din patru cifre. Întreaga chestie fusese mai întâi scrisă, după care se revenise atent asupra ei, cu linii mai precise, cu contururi pătrătoase, apoi ascuțite, subliniată și în final abandonată.

B.A. 3435.

Turner zâmbi și spuse:

— Propriu-zis, omul a greșit, sergent, dar de data asta o să trecem cu vederea.

B.A. 3435.

Un număr pe care Reacher l-ar fi memorat foarte bine, deoarece era ușor incitant, prin faptul că numerele 3, 4, 3 și 5, ridicate la puterile 3, 4, 3 și 5 și apoi adunate, ar fi dat exact numărul 3435. Ceea ce era ușor interesant. Astfel de numere au fost mult discutate de un tip pe nume Joseph Madachy, care cândva, demult, fusese proprietarul, editorul și redactorul unei reviste intitulate *Recreațional Mathematics*. Reacher citise un teanc de numere vechi, în copilărie, în biblioteca unei baze a marinei din Pacific.

— Sergent, care ar fi modalitatea cea mai bună de a o contacta pe maiorul Sullivan de la JAG? Întrebă Reacher.

— Direct, domnule?

— De la persoană la persoană.

— Când, domnule?

— Chiar acum.

— În toiul nopții?

— Chiar în clipa asta.

Leach scoase o altă bucată de hârtie din buzunar.

Mai mică. O foaie dintr-un carnetel de notițe, ruptă pe jumătate, și spuse:

— Asta este numărul de mobil personal al maiorului Sullivan. Sunt sigură că în acest moment are telefonul pe noptieră.

— De unde știai c-o să am nevoie de el?

— M-am gândit că așa o să faceți. Mișcările de apărare capătă o anvergură destul de mare. Dar, permiteți să vorbesc liber?

— Desigur.

Leach scoase încă o bucată de hârtie din buzunar. Altă foaie de

carnețel, la fel, ruptă pe jumătate. Spuse:

— Țsta e telefonul mobil personal al căpitanului Edmonds. Celălalt avocat al dumneavoastră. Cred că ar fi o alegere mai bună. E mai probabil să se ocupe cu mai multă vigoare de problemă. Îi place să facă lucrurile așa cum trebuie.

— Chiar și după ce am evadat din pușcărie?

— Cred că da.

— Deci, e o idealistă?

— Profitați cât se mai poate. N-o să dureze. N-a durat nici la maiorul Sullivan.

— FBI-ul s-a implicat până acum? Întrebă Reacher.

— Au fost notificați, zise Leach.

— Cine organizează eforturile de căutare ale armatei?

— Unitatea 75 PM. O echipă condusă de subofițerul Espin. Pe care l-ați cunoscut. Este cel care v-a adus la Dyer. Oamenii spun că ia problema personal. Susține că ați abuzat de bunătatea lui. Zice că v-a făcut un favor și, prin urmare, fără voia lui a pus în mișcare toată tăărășenia.

— Ce a făcut el pentru mine?

— V-a ținut la Dyer. Detectivul Podolski voia să vă ducă în oraș. Espin a spus nu. Și, pe deasupra, i-ați cerut să vi-l aducă imediat pe căpitanul de serviciu, lucru pe care l-a făcut, iar asta se pune ca alt favor de care ați profitat.

— Căpitanul de serviciu ar fi venit oricum.

— Dar nu atât de repede. Și planul dumneavoastră depindea în întregime de rezolvarea problemei înainte de sfârșitul după-amiezii. Așa că trebuia să începeți devreme. Ceea ce Espin consideră că a înlesnit, fără voia lui.

— Ajunge undeva?

— Până acum, nu. Dar nu fiindcă nu s-ar strădui.

— Poți să-i transmiți un mesaj?

— Probabil.

— Spune-i să-și bage mințile-n cap. Întreabă-l ce-ar fi făcut în situația noastră.

— Am să-i spun, domnule. Dac-am să pot.

— Care e numele tău, sergent?

— Domnule, e Leach.

— Nu, numele de botez.

— Domnule, e Chris.

— De la Christine sau Christina, sau ceva asemănător?

— Doar Chris, domnule. Așa scrie pe certificatul meu de naștere.

— Bine, Chris, dacă aș mai fi comandantul Unității 110, aș muta cerul și pământul ca să te țin acolo. Unitatea asta a avut o mulțime de subofițeri nemaipomeniți, iar tu te numeri printre cei mai buni.

— Mulțumesc, domnule.

— Nu, sergent, *eu* îți mulțumesc.

Leach pleacă apoi, în grabă, pentru că o aștepta un drum de patru ore, urmat de o zi plină la post. Reacher se uită la Turner și zise:

— Trebuie să fii un comandant al naibii de bun ca să inspire o asemenea loialitate.

— Nu mai bună decât ai fost tu, zise ea. Ai avut-o pe Frances Neagley.

— Și ei i-ai citit dosarul?

— Am citit toate dosarele. Și toate istoricele operaționale. Am vrut să știu totul despre Unitatea 110.

— Cum am spus, ești un comandant grozav.

Reacher îndreptă pagina galbenă de blocnotes pe tăblia biroului de hotel și netezi, alături, una din jumătățile de foi rupte din carnet. Apoi luă telefonul și formă numărul de mobil al căpitanului Tracy Edmonds.

Capitolul 42

Telefonul sună îndelung, dar Reacher se aștepta la asta. Rețelele celulare au nevoie uneori de opt secunde ca să redirecționeze o convorbire. Și foarte puțini oameni adormiți sar imediat, ca-n filme. Majoritatea oamenilor se trezesc încet, apoi clipesc și încep să bâjbâie. Însă, până la urmă, Edmonds răspunse:

— Alo?

Tonul ei era ușor neliniștit, iar sunetul vocii ei era ușor răgușit, de parcă avea limba încărcată sau gura plină.

— Căpitanul Edmonds? zise Reacher.

— Cine e?

— Clientul tău, Jack Reacher. Maior din Armata Statelor Unite. Reactivat de curând. În prezent, încadrat la Unitatea 110 PM. Ești singură?

— Ce fel de întrebare e asta?

— Urmează să avem o convorbire confidențială, doamnă avocat. Avem de discutat probleme juridice.

— Păi sigur că avem de discutat.

— Calmează-te, căpitane!

— Ai evadat din închisoare.

— Asta nu mai e permis?

— Trebuie să discutăm.

— Discutăm.

— Să discutăm serios.

— Ești singură?

— Da, sunt singură. Și ce dacă?

— Ai un pix?

Ea făcu o pauză.

— Acum am.

— Hârtie?

— Da.

— OK, fii atentă. Ca să organizăm o apărare adecvată, am nevoie de copii pe hârtie cu toate informațiile existente despre un cetățean afgan cunoscut nouă doar cu indicativul B.A. 3435.

— Chestia asta probabil că e secretă.

— Sunt îndreptățit să cer asta în cadrul procesului. Tribunalele iau foarte în serios rahaturile astea.

— Oricum, e o cerere foarte mare.

— Dar așa e drept. Ei au prostia aia de afidavit.

— Reacher, eu te reprezint într-un proces de paternitate. Nu în treaba cu Juan Rodriguez. Aia e treaba maiorului Sullivan. Iar să obțin copii după informații militare secrete din Afganistan e un lucru foarte greu, chiar și într-un proces penal. N-ai să obții așa ceva într-un proces de paternitate. Adică, de ce ai obține?

— După cum mi-ai spus chiar tu, Codul Uniformei din Justiția Militară încă mai consideră adulterul ca fiind infracțiune. Care ar fi pedeapsa?

— Destul de substanțială.

— Deci, nu e doar un proces de paternitate. Este și un caz penal.

— E cam subțire.

— Păi, nu se poate și una, și alta. Au menționat adulterul ca infracțiune penală. Asta ori înseamnă ceva, ori nu înseamnă.

— Reacher, trebuie să vorbim.

— Și atunci o să-mi spui că varianta cea mai bună pentru mine ar fi să devin un om acceptat de societate?

— Da, așa ar fi.

— Probabil. Dar eu am ales deja Planul B. Așa că am nevoie de informația asta.

— Dar ce legătură poate avea? Afganistanul nici n-a început când te afli în Coreea. Sau când l-ai văzut pe Big Dog.

Reacher nu spuse nimic.

Edmonds exclamă:

— Î.

— Corect, spuse Reacher. Pentru un avocat, gândești foarte repede. Aici e vorba de maiorul Turner, nu de mine. Sau poate că e vorba de maiorul Turner și de mine, pentru că ceea ce avem aici este încercarea cuiva de a-i aduce într-o situație dificilă pe doi comandanți ai Unității Speciale 110. Ceea ce înseamnă că vor fi învingători și perdanți, iar cel mai înțelept este să fii de partea învingătorilor, pentru că, atunci când te afli de partea corectă a istoriei, poți avea parte de bogății mai presus de orice imaginație, în această lume.

— Și tu o să fii „învingătorul”?

— Poți să mizezi pe asta. O să-i batem de-o să le sune apa-n cap. Și trebuie s-o facem, căpitane. Au ucis doi băieți de-ai noștri în

Afganistan. Iar pe un coleg de-al tău n-a lipsit mult să-l omoare în bătaie.

— O să văd ce pot face, spuse Edmonds.

* * *

Turner era încă în halat și nu dădea niciun semn că s-ar întoarce în pat. Reacher o întreabă:

— Ce era în plicul ăla?

— Celălalt lucru pe care i l-am cerut lui Leach.

— Evident. Dar ce era?

— Mergem la Los Angeles.

— Mergem?

Ea încuviință din cap.

— Trebuie să te ocupi de situația Samanthei.

— O să ajung și la asta.

— În cazul cel mai rău, o să dăm greș aici, iar ăștia or să ne închidă și-or să arunce cheia. Asta nu trebuie să ți se întâmple. Nu înainte să-ți fi văzut fiica. Toată viața nu te-ai mai gândi la altceva. Așa că poți să pui la spate problema mea, o vreme, și s-o faci prioritară pe a ta.

— Când ai făcut planul ăsta?

— Cu ceva vreme în urmă. Așa cum eram îndreptățită s-o fac. Faci parte din unitatea mea, după toate aparențele. Prin urmare, sunt comandantul tău. Așa că, ne vom duce la Los Angeles.

— Ce era în plicul ăla?

Ea răspunse răsturnând conținutul pe pat.

Două carduri de credit.

Și două permise de conducere.

Le împereche și păstră un set pentru ea, dându-i-l pe celălalt lui Reacher. Un permis de conducere emis de statul New York și un card de credit Visa. Permisul era pe numele unui tip, Michael Dennis Kehoe, patruzeci și cinci de ani, cu domiciliul la o adresă din Queens. Bărbat, ochi albaștri, înălțime un metru nouăzeci și opt. Era donator de organe. Poza înfățișa o față pătrătoasă și un gât lat. Cardul Visa era pe același nume, Michael D. Kehoe.

— Sunt reale? o întreabă Reacher.

— Ale mele sunt.

— Și ale mele, nu?

— Sunt întrucâtva reale. Sunt din fișetul pentru operațiuni sub acoperire.

Reacher dădu din cap aprobator. Unitatea 110 trimitea mereu oameni în misiuni sub acoperire. Aveau nevoie de documente. Guvernul le furniza, autentice în toate privințele, exceptând faptul că nu fuseseră niciodată emise pentru o persoană reală.

— Ale tale ale cui sunt? o întreabă Reacher.

— Una dintre prietenele lui Leach. Mi-a zis că știe pe cineva care seamănă cu mine.

— Deci cum te numești acum?

Turner răspunse aruncându-i permisul în poală, ca pe o carte de joc. Illinois, Margaret Vega, un metru șaiszeci și nouă, ochi căprui, treizeci și unu de ani. Nu era donator de organe. Fotografia arăta o femeie hispanică, cu tenul deschis la culoare. La prima vedere, semăna puțin cu Turner, dar nu foarte mult.

Reacher îi aruncă permisul înapoi.

— Și domnișoara Vega asta a acceptat bucuroasă să renunțe la permis? spuse el. Așa, pur și simplu? Și la cardul de credit?

— Va trebui să le înapoiem. Și trebuie să rambursăm orice cheltuială vom face. Evident că a trebuit să promit asta. Dar banii lui Billy Bob vor avea grijă de asta.

— Nu asta e problema. Domnișoara Vega riscă foarte mult acum.

— Cred că Leach poate fi foarte convingătoare.

— Numai pentru că ea crede că meriți asta.

— Nu are niciun prieten care să semene cu tine. Nici pe departe. De-aia a trebuit să folosim fișetul respectiv. Probabil că domnul Kehoe a fost ținta dintr-un scenariu de antrenament. Arată ca tipul cu ferăstrăul mecanic dintr-un horror sângeros.

— Atunci, documentele astea vor fi excelente. Când plecăm?

— Cât mai curând posibil, spuse Turner. Luăm o cursă de dimineață.

Făcură duș și se îmbrăcară, iar pregătirea bagajelor nu însemna mai mult decât să-și bage noile periute de dinți în buzunare și să-și pună hainele pe ei. Lăsară draperiile trase și luminile stinse, iar Reacher atârna semnul de *Nu deranjați* pe clanța de afară, după care porniră grăbiți pe coridor până la lift. Abia trecuse de ora cinci dimineața, iar Turner constată că zborurile spre Coasta de Vest începeau de pe la șase. Numărul de variante posibile de pe Pittsburgh International nu

era infinit, dar erau câteva. În cel mai rău caz, puteau alege un zbor cu legătură în San Francisco, Phoenix sau Las Vegas.

Liftul îi duse la parter și ieșiră într-un decor pustiu. Nu era nimeni la recepție. Nu era nimeni pe nicăieri. Așa că Reacher lăsă cheile în coșul de gunoi și se îndreptară spre ușă, unde intrară într-o situație de tipul „după dumneavoastră – nu, după dumneavoastră” cu un tip singuratic, care alesese exact acel moment ca să intre de pe trotuarul întunecat de afară. Era un individ îndesat, îmbrăcat în costum bleumarin, cămașă albă și cravată bleumarin. Era proaspăt tuns scurt și în stil conservator, avea o față rozalie, recent bărbierită. În cele din urmă, găsiră o ordine de acces. Tipul țină ușa pentru Turner, care ieși, apoi Reacher se dădu înapoi, lăsându-l pe individ să intre, apoi, în sfârșit, ieși și el.

Nu erau taxiuri lângă trotuar. Dar era un autobuz al hotelului, cu motorul pornit și ușa deschisă. Șoferul nu era la volan. Probabil intrase să se ușureze.

La zece metri mai încolo, un Crown Vic era parcat pe culoarul de incendiu. Albastru-închis, curat și lucios, cu antene pe portbagaj. Reacher se întoarse și se uită în urmă, prin ușa hotelului. Departe, în hol, tipul care tocmai intrase aștepta să apară cineva la recepție. Costum bleumarin. Cămașă albă. Cravată bleumarin. Părul scurt, fața roz, proaspăt bărbierit.

— FBI, spuse Reacher.

— Au dat numele acelea în urmărire, zise Turner. Sullivan și Temple.

— A trecut pe lângă noi. Cât durează până să-i pice fisa?

— E de la FBI, așa că n-o să-i pice instantaneu.

— Am putea să ne întoarcem la camionetă și să mergem singuri la aeroport.

— Nu, camioneta trebuie să rămână aici. Trebuie să rupem lanțul. Hai în autobuz. Șoferul o să se-ntoarcă imediat. Trebuie. A lăsat motorul pornit.

— Ne ia ca din oală, zise Reacher.

— Vom fi invizibili, spuse Turner. Doar niște oameni într-un autobuz.

Reacher se uită în jur. Tipul era tot la ghișeu. Nu era nimeni în spatele lui. Autobuzul avea ornamente cromate, în stil corporatist.

Avea geamuri negre. Ca limuzina unei vedete de cinema. O tentă de opulență pentru călătorul de zi cu zi.

Geamuri negre. Doar niște oameni într-un autobuz. Pradă și prădător, mișcare și imobilitate. O veche moștenire evoluționistă.

— OK, ne urcăm în autobuz, spuse Reacher.

Se urcară în vehicul, greutatea lor făcând suspensiile să se lase un pic. Merseră de-a lungul culoarului îngust și ocupară locuri pe partea opusă hotelului, pe la mijloc.

După care șezură nemișcați și așteptară.

Nu era o senzație nemaipomenită.

Vizibilitatea spre afară nu era nici ea nemaipomenită, din pricina distanței, a geamurilor fumurii și a straturilor multiple de sticlă, dar Reacher tot îl vedea pe tip. Acesta devenise nerăbdător. Se întorsese cu fața spre holul pustiu și se îndepărtase de birou cu un pas. Punând stăpânire pe spațiul mai larg, exprimându-și resentimentul, dar rămânând îndeajuns de aproape ca să fie categoric primul la rând. Nu că ar fi avut concurență. Și nici nu risca să aibă, preț de o oră și ceva. Sosirile de la cursele de noapte aveau să înceapă și ele pe la șase.

Deodată, tipul se mișcă înainte, cu un pas mai lung, nerăbdător, de parcă se pregătea să întâmpine pe cineva. Sau să acosteze pe cineva. Din dreapta cadrului, o a doua siluetă apăru în câmpul vizual. Un bărbat, în uniformă neagră, cu o geacă scurtă. Probabil, un băiat de serviciu. Tipul de la FBI îi puse o întrebare, însoțită de un gest cuprinzător cu brațul, de parcă ar fi vrut să spună *unde dracu' sunt toți?* iar tânărul cu geaca scurtă se opri, stingherit, ca și cum se vedea nevoit să se aventureze în afara teritoriului familiar, după care se strecură pe după ghișeu și bătu la o ușă, fără rezultat, așa că întredeschise ușa și strigă ceva, interogativ, iar după cincisprezece secunde o tânără ieși de acolo, trecându-și degetele prin păr. Tipul de la FBI se întoarse la ghișeu și tânăra se plasă în fața lui. Individul cu geacă scurtă ieși din hol.

Nu era un băiat de serviciu.

Era șoferul.

Se urcă în vehicul, observă că are clienți și privi din nou către holul hotelului, să vadă dacă mai venea cineva. Trebuie să fi ajuns la concluzia că nu, căci întrebă:

— Intern sau internațional?

— Intern, spuse Turner.

Așa că tipul se așeză pe scaun și desfăcu o centură lungă de siguranță, pe care o prinse strâns. Apoi ușa se închise cu un oftat zumzăit, iar șoferul băgă mașina în viteză.

După care așteptă, neavând încotro, fiindcă o mașină abia sosită făcea manevre în jurul Crown Vic-ului parcat, blocând astfel ieșirea autobuzului.

Era mașina cu portierele îndoite.

Capitolul 43

Mașina cu portierele îndoite se strecură pe lângă Crown Vic și încetini până la viteza de mers pe jos, pregătindu-se să parcheze aproape de intrarea în hotel. Autobuzul se mișcă spre locul liber, huruind lent și greoi, și trecu foarte aproape de mașină. Reacher se ridică de pe scaun și se uită pe geam. Toți cei patru indivizi erau în mașină. Cei doi pe care-i întâlnise în prima seară, și al treilea tip și individul masiv cu urechi mici. Toată echipa era acolo.

— Lasă-i, spuse Turner.

— Trebuie să ne descotorosim de ei.

— Dar nu aici și nu acum. Mai târziu. Nu sunt pe lista noastră de priorități, ai uitat?

— Niciun moment nu-i mai potrivit decât cel prezent.

— Într-un hol de hotel? În fața unui agent FBI?

Reacher își îndoi gâtul și îi văzu pe cei patru indivizi coborând din mașină. Se uitară în stânga și-n dreapta, iute și cu mișcări fluente, apoi se duseră direct înăuntru, în șir indian, o coloană ordonată și liniară, unu, doi, trei, patru, ca niște oameni care aveau un scop urgent.

— Liniștește-te, domnule maior, spuse Turner. Altă dată, în alt loc. Mergem la L.A.

Autobuzul prinse viteză și lăsă hotelul în urmă. Reacher privi până nu mai văzu nimic, apoi se întoarse și spuse:

— Spune-mi ce știi despre cum ne-a pus FBI-ul numele sub urmărire.

— Lumea modernă, zise Turner. Homeland Security. Este o operațiune dependentă de informații. Tot soiul de lucruri sunt legate între ele. Liniile aeriene, cu siguranță, și fără doar și poate că și hotelurile de aeroport. Astfel e foarte simplu să stabilești o alertă în cazul în care două nume apar în același loc și în același timp.

— Cei de la FBI ar distribui această informație?

— Glumești?

— Atunci trebuie să revizuim ceea ce am spus despre băieții noștri de top. Nu sunt funcționari foarte înalți. Sunt funcționari de guvern foarte, *foarte* înalți. Nu-ți dai seama? Să fii în bazele de date ale Homeland Security în mod independent și în timp real?

— Poate că nu într-un timp așa de real. În definitiv, FBI-ul i-a întrecut aici.

— De la biroul local din Pittsburgh. Indivizii noștri au venit de mai departe. Probabil că au pornit mult mai devreme. Trebuie să fi aflat înaintea celor de la FBI. Înseamnă că au o alertă proprie.

Autobuzul hotelului îi lăasă la terminal și intrară ca să se uite la tabelele cu plecări. Urmau două zboruri, la un minut unul după celălalt, U.S. Airways la Long Beach și American Airlines la Orange County.

— Ai vreo preferință? întrebă Turner.

— Long Beach, spuse Reacher. Închiriem o mașină. O luăm direct pe 710. Apoi, pe 101. Afidavitul mamei a fost emis la un birou notarial din North Hollywood. Bănuiesc că pe-acolo se află.

— Cum ai de gând s-o găsești?

— O să încep cu parcare la avocatului ei. Ăla e un loc de unde n-o să fie mutată.

— Biroul avocatului ei va fi pus sub supraveghere, cu siguranță. De către elemente ale Unității 75 și, desigur, de către FBI. Iar cei patru prieteni neoficiali ai noștri vor fi acolo cam la șase ore după ce-și vor da seama că nu suntem în hotel.

— Deci va trebui să fim foarte prudenți.

Ghișeul de bilete al companiei U.S. Airways tocmai deschidea. O femeie binedispusă, de vreo cincizeci de ani, petrecu un minut pornind calculatoarele și sortându-și etichetele, hârtiile și pixurile, după care se întoarse spre ei zâmbind. Turner ceru două locuri până la Long Beach, la cursa de dimineață. Femeia bătu ceva la tastatură, cu degetele întinse, din cauza unghiilor, și le spuse că nu avea multe locuri. Dar două nu erau o problemă. Așa încât mai întâi Turner, apoi Reacher își întinseră permisele de conducere și cardurile de credit, cu gesturi absente și relaxate, de parcă tocmai le scosese la întâmplare dintr-un teanc de documente. Femeia le alinie în fața ei, în analogie fizică cu modul în care erau așezate scaunele, la geam și la culoar, apoi tastă numele, mișcându-și capul într-o direcție și-n alta, în timp ce privea când la permise, când la ecran, apoi introduse cardurile în POS, mai căută ceva, dădu câteva clicuri și în sfârșit un aparat se trezi la viață și printă biletele de îmbarcare. Femeia le luă și le împreună pe rând cu permisele și cardurile corespunzătoare, zicând:

— Doamnă Vega, domnule Kehoe, biletele dumneavoastră, și le întinse biletele, ca într-o mică ceremonie.

Ei mulțumiră și plecară de la ghișeu, iar Reacher spuse:

— De-aia m-ai pus să-mi iau un pulover, nu-i așa?
— Urmează să te întâlnești cu fiica ta, zise Turner. Și prima impresie contează.

Julieta îl sună pe Romeo, pentru că exista o diviziune a muncii, iar unele dintre responsabilități erau ale lui, și spuse, foarte agitat:

— Băieții noștri sunt pe hol, în clipa asta, chiar la ușa camerei lor.

Romeo întrebă:

— Pe hol?

— Holul hotelului. Camera hotelului. Camera, după cum zic băieții, e întunecată, liniștită, pe ușă e atârnat semnul *Nu deranjați* și încă nu au predat cheia.

— Deci, sunt în cameră?

— Trebuie să fie.

— Atunci, de ce stau băieții noștri pe hol?

— E o problemă.

— Ce fel de problemă? întrebă Romeo.

— FBI-ul e acolo.

— Unde?

— Cu băieții noștri. Efectiv. Pe hol. Ca și cum ar sta și el pe-acolo. Un tip. Nu poate face nimic deoarece crede că are patru martori civili. Noi nu putem face nimic pentru că știm că avem un martor de la FBI. Stăm cu toții și așteptăm.

— Pe hol?

— Chiar în dreptul camerei lor.

— Știm că sunt acolo? Cu certitudine?

— Unde ar putea fi?

— Sunt amândoi înăuntru?

— De ce întrebi?

— Am făcut niște corelări.

— De ce?

— De date. După telefonul ăla la nava-mamă. M-a cam întors pe dos. M-am gândit că n-ar strica niște măsuri de precauție. Printre lucrurile pe care le-am pus pe lista de alertă a fost și fișetul pentru operațiuni sub acoperire de la 110. Fără vreun motiv anume. Doar ca să pot avea sentimentul că fac tot ceea ce se poate face. Dar tocmai am primit ceva. Una dintre identități tocmai și-a cumpărat bilet la U.S. Airways, de la

Pittsburgh la Long Beach, în California.

— Pentru când?

— Primul zbor al dimineții. Cam peste o jumătate de oră.

— Doar unul dintre ei?

— Niciuna dintre celelalte identități nu apare ca activă.

— Și care este?

— Michael Dennis Kehoe. Bărbatul, cu alte cuvinte. S-au despărțit. Cred că au fost nevoiți. Femeia nu are decât legitimația lui Helen Sullivan, iar între timp și-or fi dat și ei seama că nicio persoană cu numele Helen Sullivan nu se mai poate urca prea curând într-un avion. Doar după multe manevre și artificii, pe care Turner nu și le poate permite. Prin urmare, Reacher a plecat în California singur. Ceea ce e logic. El trebuie să fie acolo. Ea, nu.

— Poate că Turner e în cameră, singură, spuse Julieta.

— Așa ar fi logic. Dacă Reacher e în drum spre California.

— Perfect logic. Dacă e plecat.

— Dar nu și dacă nu e. Trebuie să aflăm, imediat. Trebuie să cădem la învoială cu FBI-ul. Noi nu-i dăm în gât, nici ei nu ne dau pe noi. Sau... mă rog. Dar trebuie ca băieții noștri să intre pe ușa aia, în clipa asta. Chiar dacă intră și FBI-ul.

Turner era comandantul și ea voia să urce în avion cât mai repede. Se gândea că securitatea aeroportului va fi un soi de barieră. Împotriva celor patru indivizi, măcar. Dacă ajungeau până la aeroport, mai exact. Ceea ce se putea întâmpla, dacă vorbeau cu șoferul autobuzului. Doi pasageri? Da, domnule, intern. Dar securitatea aeroportului nu era de niciun folos împotriva FBI-ului sau a armatei. Oamenii ăia se duceau în fruntea cozii și pe urmă intrau pe ușa laterală.

Așa încât, nu prea era o barieră. Mai mult un filtru.

N-aveau nimic din metal în buzunare, în afară de niște mărunțiș, pe care-l puseră într-un bol negru zgâriat. Pășiră prin cercul detectorului unul după altul, două siluete fără haine și fără pantofi, prin mulțimea din clădire, își puseră la loc hainele, se legară la șireturi și împărțiră mărunțișul, după care plecară să caute cafea.

Julieta îl sună pe Romeo și spuse:

— Băieții noștri s-au uitat în camera de hotel. Au zis că erau

îngrijorați din pricina prietenului lor, iar tipul de la FBI a pus botul imediat. A făcut ca deschiderea ușii să pară un serviciu public.

— Și? Întrebă Romeo.

— Nu era nimeni în cameră.

— Sunt în terminalul aeroportului.

— Amândoi?

— Una dintre pasagerele de pe același zbor U.S. Airways a folosit un card de credit care a fost emis de o bancă din Arlington County. O femeie pe nume Margaret Vega.

— Și? Întrebă Julieta.

— A fost o rezervare foarte târzie. În ultima oră.

— Și?

— Ea a fost una dintre cei doi pasageri care au făcut rezervare la acea oră. Celălalt fiind Michael Dennis Kehoe. Cardurile lor de credit au fost folosite în același minut.

— De unde a obținut Turner un card de credit pe numele Margaret Vega?

— Nu știu. Încă.

— Nu e din fișetul sub acoperire?

— Nu. Posibil să fie o persoană reală. De la nava-mamă, probabil. Am să verific.

— Când pleacă avionul?

— Îmbarcarea începe cam într-un sfert de oră.

— OK, îi trimit pe băieții noștri direct la terminal. Ei pot verifica măcar partea de aeroport de până-n zona de securitate.

— Ți-am luat-o înainte, spuse Romeo. Pot trece și dincolo de zona de securitate. Dacă e nevoie, se pot urca chiar și în avion. Le-am obținut două locuri și două locuri în standby. Ceea ce a fost dificil, apropo. Se preconizează a fi un zbor cu toate locurile ocupate. Spune-le că tichetele de îmbarcare vor fi la ghișeul de bilete.

Zona porții era un hol larg, spațios, mochetat, vopsit în culori pastel liniștitoare, dar era departe de a fi un loc odihnitor, căci acolo se înghesuiseră mai bine de o sută de oameni. Fără doar și poate, cursa Pittsburgh – Long Beach era o rută populară. Reacher nu știa de ce. Cu toate că auzise că Pittsburgh devenise un oraș foarte căutat pentru producția de filme. Datorită banilor. Se ofereau stimulente financiare,

iar companiile de producție reacționau corespunzător. Tot felul de filme se turnaseră deja acolo și altele erau programate. Așa că poate erau oameni din industria filmului, care se duceau acasă. Aeroportul din Long Beach nu era mai puțin convenabil pentru Hollywood și Beverly Hills decât LAX. Ambele destinații presupuneau același drum anevoios pe autostradă. Dar, în orice caz, mulțimea era numeroasă și agitată. Și, ca întotdeauna, Reacher încerca să nu se amestece cu gloata, dar Turner era comandantul, iar ea voia să urce în avion cât mai curând posibil. De parcă fuzelajul strâmt era un teritoriu suveran, ca o ambasadă pe un pământ străin, cu un alt statut decât orașul care o înconjură. Numărul lor de rând era mare, ceea ce însemna că aveau locurile spre coada avionului, ceea ce însemna că vor urca înainte de majoritatea celorlalți călători, imediat după persoanele cu dizabilități, după familiile cu copii mici, după cei de la clasa întâi și după cei care beneficiau de programul *frequent flyer*. Așa încât Turner era cu totul în favoarea ideii de a-și face loc cu coatele ca să ajungă mai repede la ghișeu. Avea abilitatea unei persoane de statură mică. Se strecura prin goluri inaccesibile staturii mai grosolane a lui Reacher. Dar el o urmă cu încăpățănare și ajunsese la locul vizat de ea cu vreun minut mai târziu.

Și apoi, aproape imediat, începu procesul de îmbarcare. O femeie deschise ușa oficială și folosi un microfon cu fir spiralat, iar mulțimea dădu năvala, mai întâi cei în scaune cu rotile și bătrânii șchiopătând sprijiniți în baston, apoi cuplurile cu copii mici, care cărau dispozitivele fantastic de complicate pe care urmau să fie așezați copilașii, după care dădură năvală bărbații și femeile îmbrăcate în costume elegante, iar Reacher se lăsă purtat de valul mulțimii, de-a lungul punții spre avion, prin aerul rece și mirosul de kerosen, și în sfârșit în avion. Se aplecă și își croi drum pe culoar până la locul lui, care era atât de strâmt încât picioarele îi încăpeau doar dacă stătea cu spatele drept. Lângă el, Turner părea mai mulțumită. Scaunele de avion erau proiectate pentru corpuri ca al ei. Își prinseră centurile și așteptară.

Romeo o sună pe Julieta și spuse:

— Chiar acum urmăresc sistemul U.S. Airways.

— Și? Întrebă Julieta.

— Vești proaste, din păcate. Kehoe și Vega au urcat deja la bord. Iar

noi tocmai am pierdut locurile în așteptare. Doi dintre călătorii care beneficiază de programul *frequent flyer* au venit și și-au folosit dreptul de preempțiune. Au prioritate.

— Nu poți să-i suni pe cei de la U.S. Airways ca să le spună ăloră că n-au?

— Aș putea, dar nu cred c-am s-o fac. Compania aeriană va cere bani pentru asta. Așa merg lucrurile acum. Se pare că bunăvoința are o valoare monetară, cel puțin atunci când Unchiul Sam plătește factura. Iar asta ar genera un schimb de documente, lucru care nu ne aranjează deloc. Așa că va trebui să ne împăcăm cu situația. Măcar avem la bord doi oameni.

— Care?

— Se pare că repartizarea s-a făcut alfabetic.

— Nu e cazul ideal, zise Julieta.

— În acest moment, nu avem nevoie decât de ochi și urechi. O operațiune de supraveghere. I-am urcat pe ceilalți doi în cursa spre Orange County. Vor ajunge cam la aceeași oră. Pot face joncțiunea în California.

Reacher privea în față, de-a lungul tubului de aluminiu, și îi vedea pe oameni cum intrau, se întorceau la dreapta, mai mergeau un pic, se uitau la numerele scaunelor și apoi înghesuiau valize mari și haine voluminoase în compartimentele de deasupra. Bagaje de toate felurile, poveri. Nu era felul lui de a fi. Unele dintre chipurile care se apropiau erau fericite, dar majoritatea erau posace. Își amintea că zburase cu avionul în copilărie, cu mult timp în urmă, pe cheltuiala armatei, cu transportatori de mult uitați – ca Braniff, Eastern și Pan American, când călătoria cu avionul era ceva rar și exotic, iar oamenii se îmbrăcau frumos pentru asta și radiau de entuziasm și plăcerea provocată de noutate. Costume și cravate, rochii de vară și uneori chiar mănuși. Farfurii de porțelan, carafe pentru lapte și argintărie.

Deodată îl văzu pe individul pe care-l lovise în cap din lateral.

Capitolul 44

Nu aveai cum să-l confunzi pe individ. Reacher și-l amintea perfect. La motel, în prima seară, când apăruse mașina, încă nelovită, fusese tipul care coborâse de pe scaunul din dreapta și, ocolind capota, începuse schimbul de replici.

Nu ne facem griji din pricina ta, bătrâne.

Reacher își aminti croșeul lung de stânga, contactul cu osul și mișcarea laterală bruscă a capului individului. Apoi îl văzuse iar, a doua zi, de la distanță, în parcare la motelul și, pentru a treia oară, cu câteva minute în urmă, coborând din mașină la hotel.

El era, fără îndoială.

Și imediat în spatele lui era tipul pe care Reacher îl considera al treilea om. Nu șoferul din prima seară și nu individul corpulent cu urechi mici, ci tipul de umplutură din ziua a doua. Amândoi se uitară atent înainte, la stânga și la dreapta, aproape și departe, până când își localizară prada, după care se uitară iute în altă parte, făcând pe nevinovații. Reacher se uită la spațiul din spatele lor, dar următorul pasager era o femeie, la fel și următorul, care se dovedi a fi și ultimul. În difuzoare se auzi vocea stewardului, care anunță că se pregătea să închidă ușa cabinei și toată lumea trebuia să-și oprească aparatele electronice portabile. Cei doi indivizi continuă să se miște pe culoar până când își găsiră locurile. Erau scaune izolate, unul pe stânga, celălalt pe dreapta, la trei, respectiv, patru rânduri mai în față.

— E o nebunie, spuse Turner.

— Nici că se putea o nebunie mai mare, zise Reacher. Cât durează zborul ăsta?

Întrebare la care primi imediat răspuns, dar nu de la Turner, ci de la stewardul care se auzi din nou în difuzoare, cu un alt set de anunțuri standard. Astfel, îi informă că, potrivit indicațiilor computerului de bord, timpul de zbor urma să fie de cinci ore și patruzeci de minute, din cauza unui vânt din față.

— Chestia asta cu lista de priorități nu merge, spuse Reacher. Nu merge deloc. Din cauza lor. Adică, ce naiba e asta? Acum vin cu avionul cu noi? De ce? Ce-o să facă? În fața a o sută de oameni, într-un tub de metal?

— Poate că e doar o supraveghere de aproape.

— Păi ce, au ochi în ceafă?

— Atunci o fi vreun fel de avertisment. Ar trebui să ne simțim intimidati.

— Ei da, acum chiar că sunt speriat. I-au trimis pe Prostănac și pe Tembel.

— Și unde sunt ceilalți doi?

— Avionul a fost plin, spuse Reacher. Probabil că nu au putut obține decât două locuri.

— În cazul ăsta, de ce nu l-au trimis pe tipul mare?

— Întrebarea nu e de ce? Ci cum. Cum fac ei toate astea? Au început de la zero și acum sunt cu cinci minute în urma noastră. Și, din câte știi ei, noi nu avem acte de identitate. Decât pe ale lui Sullivan și Temple, iar ei știu că nu ne-am putea urca în avion cu numele de Sullivan și Temple. Deci de unde au știut că plecăm cu avionul? De ce am face asta fără acte de identitate? Părea mult mai firesc să ne ducem în parcare și să pornim la drum cu mașina.

— Le-a spus șoferul de autobuz.

— Prea repede. Nici măcar nu s-a întors. Ei sunt. Nu există nicio informație pe care să n-o poată obține. Chiar acum sunt în sistemul de operare al acestei companii aeriene. Ne-au văzut cumpărând bilete și ne-au văzut urcând la bord. Ceea ce înseamnă că au acces și la fișetul sub acoperire de la 110. Cum altfel să fi avut vreo semnificație pentru ei numele Kehoe? Supraveghează tot ce facem. Fiecare mișcare pe care o facem. Suntem ca într-un acvariu.

— În cazul ăsta sigur au făcut deja o legătură între numele Vega și Kehoe. Pentru că am luat bilete în același timp și stăm împreună. Deci știu că eu sunt Vega. Ceea ce înseamnă că adevărata Vega e într-o mare belea. Ca și Leach, pentru că a mijlocit împrumutul. Și pentru că a livrat marfa. Trebuie neapărat să le avertizăm pe amândouă.

— Nu putem să avertizăm pe nimeni. Nu putem să facem nimic. Cel puțin în următoarele cinci ore și patruzeci de minute.

Avionul se puse în mișcare, greoi, în fața celui de la American Airlines, despre care Reacher se gândi că era cursa pentru Orange County, ce urma să plece după un minut. Cerul era tot întunecat. Nu se vedea nici urmă de soare.

Apoi urmă pista de decolare, iar avionul întoarse și se opri, ca și cum ar fi vrut să își adune forțele, după care se auzi hurelul accelerat al motoarelor și aparatul luă viteză, hurelul pe secțiunile de beton,

implacabil. Reacher se uită pe geam și văzu cum solul dispare în jos și aripa lată de aluminiu se înclină și se flexează, preluând greutatea aparatului. Luminile orașului scânteiau în depărtare, despărțite în curbe și promontorii de râu late și negre.

Cu trei și patru rânduri mai în față, cei doi indivizi priveau atent înainte. Ambii aveau locuri de mijloc. Cel mai puțin căutate și, prin urmare, ultimele care se vindeau. În stânga cabinei era tipul din prima seară. Avea lângă el, la geam, o femeie mai tânără și, spre culoar, una mai în vârstă. În dreapta cabinei se afla individul de umplutură din ziua a doua. Avea lângă el un bătrân cu părul cărunț în partea dinspre geam, unul dintre cei ce urcaseră printre primii, se gândi Reacher, cei cu bastoane. Spre culoar era o femeie în costum, care ar fi fost mai la locul ei la clasa întâi. Poate că era într-o călătorie de afaceri. Poate că patronul ei voia să reducă din cheltuieli.

— Aș vrea să știu cine sunt, zise Turner.

— De data asta, sunt în avion, spuse Reacher. Nu într-o mașină. Ceea ce implică două certitudini majore. De data asta, au acte de identitate asupra lor. Și nu au arme.

— Cât de sus în ierarhie trebuie să ajungi ca să găsești pe cineva care are acces nelimitat și permanent la orice sistem de securitate națională pe care-l are țara asta?

— Presupun că toate s-au schimbat după 11 septembrie 2001. Eu eram plecat deja de patru ani. Dar presupun că un 08 din cadrul spionajului ar avea această putere. Deși nu nelimitată. E o gașcă de paranoici acolo. Au tot felul de controale și verificări. Dar să tragi un pic cu ochiul la lista de pasageri a unei companii aeriene la cinci dimineața e cu totul altă poveste.

— Deci cine sunt?

— Fă un raționament în sens invers. Cât de jos în ierarhie ar trebui să ajungi. Președintele poate s-o facă. Sau Consilierul de Securitate Națională. Sau oricine ajunge în Situation Room în mod regulat. Cu alte cuvinte, șefii de stat-major. Atâta doar că asta e o responsabilitate permanentă și e deja în funcțiune de peste doisprezece ani. Așa că trebuie să fie un alt birou. Un adjunct al unui șef de stat-major. Un fel de individ care le rezolvă pe toate, însărcinat să se afle tot timpul deasupra tuturor lucrurilor. El poate să intre și să iasă din sistem oricând dorește. Nu e supus controalelor și verificărilor, pentru că el e

tipul la care ajung rezultatele acestor controale și verificări.

— Deci, avem de-a face cu un adjunct de șef de stat-major?

— Cu cât sunt mai mari, cu atât mai dură e căderea.

— Care conspiră cu cineva din Afganistan?

— Indivizii ăștia se știu cu toții între ei. Sunt foarte sociabili.

Probabil, colegi de școală.

— Atunci, cine sunt tipii ăștia din avion? Nu arată ca niște oameni de la Pentagon.

Reacher nu răspunse. Se mulțumi să privească și să aștepte.

Și deodată, după zece minute, răbdarea lui primi o răsplată. Femeia în costum elegant se ridică și se duse la toaletă.

Capitolul 45

Reacher așteptă ca femeia să treacă pe lângă el, după care se duse în față, un rând, două, trei, patru. Se așează în scaunul lăsat gol de femeie, iar tipul de umplutură din ziua a doua se retrase înspre bătrânul cărunt cu baston, care dormea dus, cu capul rezemat de hublou.

— Dă-mi să-ți văd legitimația, îi zise Reacher.

Lucru pe care individul nu-l făcu. Stătea pur și simplu acolo, complet dezorientat, lipit de prada lui ca o sardină în conservă. Purta un fel de pantaloni tip cargo din nailon și o bluză de trening neagră sub o haină groasă din stofă de lână. Avea un ceas Hamilton la mâna stângă, ceea ce însemna că probabil era dreptaci. Cât timp zăbovesc femeile la toaletă? Din experiență, Reacher știa că nu se mișcau cu viteza fulgerului. Patru minute, posibil.

Adică, vreo trei minute mai mult decât avea nevoie.

Se aplecă în față, ca și cum s-ar fi pregătit să dea cu capul în scaunul din fața lui, apoi se legănă spre dreapta și se lăsă în spate din nou, totul într-o singură mișcare continuă și fluentă, așa încât tipul ajunsese prins pe jumătate între umărul și brațul lui drept. Apoi, Reacher întinse mâna dreaptă și-l apucă pe individ de încheietura mâinii drepte, trăgându-i mâna spre el și sucindu-i încheietura astfel încât avea nodurile degetelor spre el și palma în direcție opusă, iar cu stânga îl apucă pe tip de arătătorul drept și spuse:

— Acum, ai de ales. Poți să suporti ca un bărbat sau să ții ca o fetiță.

Și rupse degetul individului apăsându-l în jos cu putere la nouăzeci de grade și făcând să-i plesnească prima încheietură, după care o trosni și pe a doua cu vârful degetului mare. Individul tresări, se zvârcoli și icni de durere și din cauza șocului, dar nu țipă. Nu ca o fetiță. Nu înconjurat de o sută de oameni.

În continuare, Reacher îi rupse și degetul mijlociu, în aceeași manieră, în aceeași două locuri, moment în care individul încercă să-și elibereze brațul stâng prins în strânsoare, ceea ce Reacher îi permise să facă, dar numai ca să poată schimba mâinile pentru a aplica același tratament degetelor de la cealaltă mână.

Apoi, spuse:

— Legitimația?

Tipul nu răspunse. Nu putea. Era prea ocupat să se vaite și să se

schimonosească și să se uite în jos la mâinile distruse. Degetele lui erau îndreptate în toate direcțiile, la unghiuri cu totul neobișnuite, îndoite în formă de L. Reacher îl percheziționează, de la mică distanță, împingându-l și trăgându-l ca să ajungă la toate buzunarele. Nimic interesant în mare parte, dar simți o umflătură caracteristică în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Un portmoneu îndoit în trei, cu siguranță. Îl scoase și se ridică în picioare. În partea cealaltă a culoarului și cu un rând în spate, celălalt tip se ridicase pe jumătate. Femeia în costum se întorcea de la toaletă. Rămase un pic pe loc ca să-l lase pe Reacher să se așeze, apoi își văzu de drum.

Reacher lăasă portofelul în poala lui Turner și își prinse din nou centura. Aceasta îl întrebă:

— Ce i-ai făcut?

— N-o să mai apese pe vreun trăgaci vreo săptămână-două. Și nici n-o să lovească nimic. Sau să șofeze. Sau să se încheie la pantaloni. E scos din joc. Prevenția e mai bună decât tratamentul. Fii primul care atacă!

Turner nu răspunse.

— Știu, spuse Reacher. Sălbăticiune. Ceea ce vezi e ceea ce primești.

— Nu, ai acționat bine.

— Cum s-a văzut?

— A cam țopăit un pic. Știam că se întâmplă ceva.

— Ce e în portofel?

Turner îl deschise. Era un obiect vechi și umflat, făcut din piele de bună calitate, care se mulase în jurul conținutului. Care era numeros. Partea din spate avea numerar în două secțiuni, un teanc considerabil de bancnote de douăzeci de dolari, dar niciuna de valoare mai mare, și apoi o secțiune mai subțire de bancnote de unu, cinci și zece dolari. Partea din față avea trei buzunare de dimensiunile cărților de credit. Deasupra teancului din mijloc era un permis de conducere din Carolina de Nord, având poza individului și numele Peter Paul Lozano. În spatele permisului era un teanc de cărți de credit, Visa, Master Card, Discover și American Express, iar buzunarele din stânga și din dreapta conțineau alte cărți de credit, toate valabile, toate pe numele lui Peter P. Lozano.

Nu exista niciun act de identitate militar.

— E un civil? întrebă Turner. Sau e „sterilizat”?

— Cred că e „sterilizat”, socoti Reacher. Dar căpitanul Edmonds ne poate spune. Am să-i dau numele. Doar lucrează la CRU.

— Ai să obții și numele celuiilalt?

— Triangulația funcționează mai bine cu două puncte de reper decât cu unul singur.

— Cum ai s-o faci?

— O să mă gândesc la ceva.

Cu patru rânduri mai în față, tipul numit Lozano stătea aplecat și se legăna înainte și înapoi în scaun, ca și cum și-ar fi ținut palmele la subsuori ca să își stăpânească durerea. O stewardesă veni la el, iar individul o privi, vrând parcă să-i vorbească, dar apoi își îndreptă privirea în altă parte. Ce putea să-i spună? A venit un nenea rău și m-a rănit? Ca o fetiță? Ca un pârâcios în cabinetul directorului? Era limpede că nu era stilul lui. Nu în fața a o sută de oameni.

— E militar, spuse Reacher. Nu crezi? Taberele de antrenament l-au învățat să-și țină pliscul.

Deodată, celălalt tip se strecură pe lângă bătrânica de lângă el. Era tipul din prima seară, cel cu schimbul de replici. Se duse mai în față cu un rând și se aplecă să discute cu partenerul lui. Discuția se transformă într-o adevărată conferință, cu schimburi de replici, cu arătarea vătămarilor și cu priviri ostile aruncate peste umăr. Femeia în costum se uita în altă parte, cu fața încremenită, lipsită de orice expresie.

— N-o să meargă a doua oară, spuse Turner. Cine-i prevenit știe la ce să se aștepte. Tipul primește o relatare amănunțită.

— Și speră ca vecinul lui de scaun să aibă o vezică încăpătoare.

— Chiar crezi că Edmonds ne va da dosarul despre 3435?

— Ori ni-l dă, ori nu ni-l dă. Șansele sunt cam egale. E ca la aruncarea monedei.

— Și îți convine oricare dintre variante?

— Aș prefera să am dosarul.

— Dar nici n-o să fii distrus dacă nu-l obținem. Pentru că doar faptul că l-ai cerut a fost de ajuns. Cerându-l e ca și cum i-ai fi anunțat că suntem cu un pas înainte. Ca și cum le-am sufla în ceafă.

— Aș prefera să am dosarul, spuse din nou Reacher.

— Ca și cu tipii ăștia din avion. Îi trimiți înapoi răniți. Le trimiți un mesaj, nu-i așa?

Reacher nu spuse nimic.

Reacher nu-l scăpă din ochi pe tipul din prima noapte, aflat cu trei rânduri mai în față, pe stânga. Femeia aflată lângă el la geam părea să doarmă. Din spate, părea tânără și îmbrăcată cam șleampăt. În niciun caz n-avea rochiță de vară și nici mănuși. Dar era curată. O tipă din lumea filmului. Începătoare, dacă zbura la economic. Nu vreo celebritate. Poate că era stagiară sau asistenta unei asistente. Poate că venise să cerceteze locurile sau să organizeze spațiile de birouri. Femeia mai în vârstă dinspre culoar arăta ca o bunicuță. Poate că se ducea să-și viziteze nepoții. Poate că strămoșii ei lucraseră pentru Carnegie și Frick, în fabricile lor în condiții dure, iar apoi, când veniseră vremurile grele pentru viața în marile orașe, copiii ei se alăturaseră pribegilor plecați din zonele industrializate spre locuri cu climă mai însorită. Poate că trăiau un vis, în căldura Californiei sudice.

Reacher așteaptă.

Până la urmă, chiar individul în cauză se dovede că avea o problemă cu vezica. Prea multă cafea de dimineață, probabil. Sau suc de portocale. Sau apă. Oricare ar fi fost cauza, tipul se ridică și se înghesui pe lângă bunicuță, apoi se orientă pe culoar, întâlni privirea lui Reacher și porni ezitant spre spatele avionului, privindu-l tot timpul pe Reacher, un rând, două, trei, iar după ce trecu de el, se întoarse și parcurse restul drumului cu spatele, tot cu ochii la Reacher, exagerând vizibil, ca și cum voia să spună *n-ai cum să sari pe mine*, și duse mâna la spate, bâjbâind după ușă, apoi se retrase cu spatele în toaletă, cu ochii fixați pe Reacher până în ultima secundă posibilă. În fine, ușa se închise și zăvorul intră în locaș.

Cât stau bărbații la toaletă?

În general, nu la fel de mult ca femeile.

Reacher își desfăcu centura de siguranță și se ridică.

Capitolul 46

Reacher stătu la ușa toaletei, răbdător, ca un pasager obișnuit care își așteaptă rândul. Ușa era culisantă, cu balamaua pe dreapta, de culoare crem și cam murdară. Nicio surpriză aici. Auzi zgomotul subit și înăbușit al apei trase și urmă o pauză, pentru spălătul mâinilor, spera el. Semnul roșu de *Ocupat* se schimbă în cel verde de *Liber*, iar mijlocul ușii se trase înapoi în timp ce marginea din stânga începu să culiseze pe șină. De îndată ce aceasta parcurse trei sferturi din distanța de deschidere completă, Reacher făcu o piruetă și-l lovi pe individ în piept, îmbrâncindu-l înapoi în hubloul din spatele scaunului de toaletă.

Reacher se înghesui după el și închise ușa la loc cu o mișcare a șoldurilor. Spațiul era foarte mic. Abia dacă i-ar fi fost suficient numai lui Reacher. Era lipit de individ, piept lângă piept, față lângă față. Se întoarse pe jumătate la stânga, așa că își lipi șoldul de șoldul acestuia, ca să nu primească un genunchi în boabe, și își înfipse antebrațul drept orizontal în gâtul tipului, ca să-l ținuiască de peretele din spate, ceea ce-l făcu pe individ să se zvârcolească și să se zbată, dar inutil, pentru că nu se putea mișca mai mult de câțiva centimetri. Nu-și putea lua elan, pentru o eventuală lovitură. Reacher se aplecă în față cu forță și-și întoarse mâna stângă în spate ca să prindă încheietura dreaptă a individului. Începu s-o învârtă ca pe o clanță de ușă, ceea ce însemna că rotația brațului lui Reacher se transmitea întru totul în brațul celuilalt, tot mai mult, tot mai dur, implacabil, până când individul ar fi trebuit să facă o piruetă sau o roată acrobatică pentru a mai ușura presiunea agonizantă, lucru pe care evident că nu-l putea face, din cauza lipsei complete de spațiu. Reacher continuă să rotească până când cotul tipului ajunse să fie îndreptat direct către el, apoi îi ridică brațul, tot mai sus, continuând să răsucescă, până când brațul ajunse într-o poziție orizontală, la doi-trei centimetri de peretele lateral. Cu un gest brusc, luă antebrațul din gâtul tipului și lovi cu cotul direct în cotul celuilalt, zdrobindu-l, dintr-odată, brațul bărbatului îndoindu-se într-un mod în care niciun braț n-a fost conceput să se îndoia.

Tipul scoase un zbieret, Reacher neputând decât să spere că va fi înăbușit de ușă sau că se va pierde în șuierul aerului, după care individul se prăbuși cu fundul pe toaletă, ceea ce-i permise lui Reacher să-i rupă și celălalt braț, în același mod, *răsucire, răsucire și lovitură*. Îl înșfăcă de guler și-l săltă în sus, ca să-i inspecteze buzunarele, de la doi

centimetri depărtare, o poziție foarte apropiată și personală, tipul continuând să se zbată, cu coapsele într-o mișcare ca și cum ar fi călărit o bicicletă imaginară, dar fără să genereze niciun pic de forță, din cauza distanței foarte mici, Reacher nesimțind nimic mai mult decât un tremurat.

Portofelul tipului era în buzunarul drept al pantalonilor, la fel ca și la tovarășul lui. Reacher îl luă, se întoarse spre stânga și-l izbi pe individ cu cotul, tare, în centrul pieptului, doborându-l pe scaunul toaletei. Reacher se extrase din vălmășagul de membre fără vlagă și ieși cu umărul înainte pe ușă. O închise în urma lui cât de bine putu și parcurse scurta distanță care-l separa de scaunul lui.

Al doilea portofel avea o încărcătură asemănătoare cu primul. Un teanc sănătos de bancnote de douăzeci și câteva bancnote scărtoase de valoare mică, pe care le primise rest, un teanc de carduri de credit și un permis de conducere din Carolina de Nord, cu imaginea individului și numele Ronald David Baldacci.

Nu avea niciun document militar.

— Dacă unul e „sterilizat”, toți sunt, spuse Reacher.

— Sau sunt toți civili.

— Să presupunem că nu sunt.

— Atunci sunt viețași la Fort Bragg. Ca să aibă permise din Carolina de Nord.

— Cine mai e la Fort Bragg în zilele astea?

— Aproape patruzeci de mii de oameni. Șase sute cincizeci de kilometri pătrați. La ultimul recensământ, era un oraș de sine stătător. Sunt o mulțime de oameni din unitățile aeropurtate, inclusiv a 82-a. Și de la Forțele Speciale, de la operațiuni psyops, de la Centrul pentru Conflicte Armate Speciale Kennedy, de la Unitatea 16 PM și mult personal de logistică și susținere.

— Cu alte cuvinte, o grămadă de oameni care se duc și se întorc din Afganistan.

— Inclusiv cei de la logistică. Ei aduc marfa de-acolo și acum o duc înapoi. Sau nu.

— Tot crezi că e o repetare a operațiunii în care-a fost amestecat Big Dog?

— Doar că e mai mare și mai bine organizată. Și nu cred că vând marfa aici, acasă. Cred că o vând populației băștinașe.

— O să aflăm, spuse Reacher. La urma urmelor, nu mai avem decât un pas.

— Revenim la ordinea priorităților, spuse Turner. Te-ai ocupat de ce trebuia. Acum îți vei întâlni fiica.

După vreo cinci minute, individul ieși din toaletă, palid, transpirat, parcă mai mic, mult diminuat, doar partea de jos a corpului mișcându-i-se, partea de sus era rigidă, ca un robot care funcționa doar parțial. Merse împleticindu-se pe culoar, se înghesui pe lângă bunicuță și se lăsă greu în scaun.

— Ar trebui să-i ceară stewardesei o aspirină, spuse Reacher.

Apoi zborul reveni la normal și deveni ca majoritatea curselor aeriene cu care Reacher mai mersese. Nu le-a fost servit nimic de mâncare. Doar erau la clasa economic. Puteai să cumperi diverse chestii, în majoritate mici bile chimice modelate artistic ca diferite produse naturale, dar nici Reacher, nici Turner nu cumpărară nimic. Se gândeau că vor mânca în California. Ceea ce însemna c-o să le fie foame, dar pe Reacher nu-l deranja să-i fie foame. El considera că foamea îl ține vigilent. Că stimulează creativitatea creierului. O altă moștenire evoluționistă. Dacă ți-e foame, găsești o modalitate mai inteligentă să prinzi mamutul cu blană astăzi, nu mâine.

Își zise că i se cuveneau cam trei ore de somn, după ce fusese trezit de Leach la patru dimineața, așa că închise ochii. Nu-și făcea griji în privința celor doi inși. Ce puteau să facă? Poate să scuipe alune în direcția lui, dar cam asta era tot. Lângă el, simți că Turner ajungea la aceeași concluzie. Își rezemă capul pe umărul lui. El adormi cu spatele vertical, tresărind de fiecare dată când capul i se înclina în față.

Romeo îl sună pe Julieta și spuse:

— Avem o problemă serioasă.

— Ce fel de problemă? Întrebă Julieta.

— Până la urmă, cred că Turner și-a amintit numărul. Avocatul lui Reacher tocmai a făcut o cerere pentru a vedea biografia completă a lui B.A. 3435.

— De ce avocatul lui Reacher?

— Încearcă să se furișeze. Au presupus că îl supraveghem pe avocatul ei, dar poate nu și pe-al lui. Nici măcar nu e avocatul lui principal. Este nou-venita care se ocupă de cazul de paternitate.

— Atunci o putem respinge, sunt sigur. N-are nimic de-a face cu procesul lui de paternitate.

— Este o cerere, ca oricare alta. Procesul e ceea ce este. Trebuie să prezentăm motive întemeiate. Și nu putem, pentru că nu există nimic demonstrabil în privința individului. Decât pentru noi. Nu ne putem permite genul ăsta de atenție. Toată lumea ar crede că ne-am pierdut mințile. Ar spune, cine naiba-l cenzurează pe individul ăla? E doar un țărănoi obișnuit.

— Deci cât mai avem?

— O zi, cred.

— Le-ai anulat cardurile de credit?

— I l-am anulat pe-al lui. A fost simplu de la început, pentru că era al armatei. Dar nu mă pot atinge de-al ei fără să las urme în documente. Margaret Vega e o persoană reală.

— Și ce facem?

— Terminăm treaba în California. Vor ajunge curând la sol, patru contra doi.

Reacher și Turner dormiră cea mai mare parte a timpului rămas și se treziră când avionul se pregătea să aterizeze la Long Beach, iar în difuzor se auzi iar vocea stewardului, care vorbea despre spătarele scaunelor, măsuțele rabatabile, poziția în scaun a călătorilor și echipamentele electronice portabile. Nimic din toate astea nu-l interesa pe Reacher, căci nu-și rabatasese spătarul, nu folosisese măsuța și nu avea niciun fel de echipament electronic, portabil sau de alt fel. Pe geam se vedeau dealurile brune pustii. Îi plăcea California. Se gândi că ar putea să locuiască acolo, dacă ar fi să locuiască undeva. Era cald și nimeni nu-l cunoștea. Putea să-și ia și un câine. *Puteau* să-și ia un câine. Și-o imaginea pe Turner, poate în curtea unei căsuțe, undeva, tunzând trandafiri sau plantând un copăcel.

— N-ar trebui să folosim Hertz sau Avis, spuse Turner. Ca să închiriem o mașină. Sau oricare dintre firmele mari. Ca să evităm situația în care computerele lor ar fi conectate cu guvernul.

— Ai început să devii paranoică la bătrânețe, spuse el.

— Ceea ce nu înseamnă că nu sunt hotărâți să pună gheara pe mine. El zâmbi, iar ea spuse:

— Ce ne mai rămâne, în cazul ăsta?

— Firmele locale. Rent-a-Wreck sau Lamborghini vechi de patru ani.

— Oare or primi cash?

— Avem cardurile de credit.

— E posibil să le fi anulat. Par capabili să facă așa ceva.

— Nu se poate. Nu încă. Nici nu știu că le avem.

— Ne-au văzut cumpărând biletele de avion.

— I-au văzut pe Vega și Kehoe cumpărând aceste bilete. Dar noi nu mai suntem Vega și Kehoe. De acum, suntem Lozano și Baldacci, cel puțin în ceea ce privește cardurile de credit. Le vom folosi pe-ale lor. Ce zici de un asemenea mesaj?

— Pot să urmărescă și cardurile de credit.

— Știu.

— Vrei să ne găsească, nu-i așa?

— E mai ușor decât să-i găsim noi. Dar sunt de acord cu tine în ceea ce privește Hertz și Avis. Nu vrem să le ușurăm sarcina. Trebuie să le dăm sentimentul că au muncit pentru rezultate.

— Mai întâi de toate, trebuie să trecem prin aeroport. Care poate fi plin de polițiști militari. Pentru că subofițerul Espin nu e cel mai tâmpit omuleț care s-a născut vreodată. Trebuie că știe unde mergi. Și are și personal la dispoziție. Poate să pună câte un om în toate aeroporturile pe o rază de o sută cincizeci de kilometri de L.A. Zi și noapte. Iar FBI-ul poate fi și el acolo. Oamenii lor din Pittsburgh nu trebuie să fie niște genii ca să-și dea seama unde ne ducem.

— O să fim cu ochii-n patru.

Coborârea a fost lungă și blândă, iar aterizarea, lină, urmată de o parcare rapidă și agilă. Apoi se auzi o mică sonerie, și o lumină se aprinse și circa nouăzeci și șapte de oameni săriră în picioare. Reacher rămase în scaun, pentru că nu era mai puțin comod decât să stea în picioare sub un tavan înalt de un metru optzeci. Iar tipii de pe rândurile trei și patru rămaseră și ei pe scaune, pentru că nu exista vreo modalitate cunoscută de știință ca un mascul uman adult să se ridice de pe un scaun de avion de la clasa economic fără să se ajute cu mâinile.

Avionul se goli în față, cu oamenii ieșind în șiruri paralele, ca nisipul dintr-o clepsidră. Își luau valizele și hainele din locurile unde le îngrămădiseră și se îndreptau spre ieșire, următorul rând luându-le

locul și tot așa. Bătrânul cărunt cu baston și tânăra stagiară din industria filmului își făcură loc cu greutate pe lângă vecinii imobili de pe scaunele din mijloc. Apoi, se goliră și rândurile următoare, astfel că cei doi rămaseră singuri-singurei într-o mare de locuri goale. Reacher porni și el pe culoar, cu capul aplecat și umerii gârboviți, oprindu-se după trei rânduri ca să-l ridice pe tipul din stânga în picioare, înșfăcându-l de piepții cămășii. Măcar atâta lucru putea să facă. Se opri din nou după un rând și făcu același lucru cu tipul de pe partea dreaptă. Apoi își continuă drumul, pe culoar, prin bufetul avionului, ieșind în aerul cald și mirosul de kerosen, apoi ajungând în aeroportul Long Beach.

Capitolul 47

Aeroporturile sunt pline de umblăreți singuratici, ceea ce face aproape imposibil să depistezi o operațiune de supraveghere. Pentru că oricine e un suspect potențial. Un tip care stă pe un scaun și nu face nimic, ținând în față un ziar mototolit? o apariție rară pe stradă, dar aproape obligatorie pe un aeroport. Doar în primii zece metri puteau să fie cincizeci de polițiști militari și agenți FBI sub acoperire.

Dar nimeni nu arată vreun interes pentru ei. Nimeni nu se uită la ei, nimeni nu se apropie de ei și nimeni nu-i urmărește. Așa că merseră în pas grăbit, direct spre șirul de taxiuri, și urcară în spatele unui sedan cam obosit, cerându-i șoferului să le indice o firmă de închiriat mașini din afara aeroportului, dar nu Hertz, Avis, Enterprise sau orice altă companie cu firmă mare. Șoferul nu puse întrebări suplimentare. Nu ceru detalii. Doar se uită înainte, ca și cum ar fi știut unde să meargă. La cumnatul lui, probabil, sau la oricine îi dădea comisionul pentru găsirea clienților.

Caz în care cumnatul sau pungașul cu bani mulți la teșcherea trebuie că se numea Al și cu siguranță că era un tip foarte cool, fiindcă taxiul opri în fața unei parări mai mult goale și cu vreo douăzeci de mașini parcate, în spatele lor aflându-se un șopron din lemn, pe acoperișul căruia o persoană nu grozav de pricepută scrisese, cu o pensulă lată și vopsea puțină, *Cool Al's Auto Rental*.

— Perfect, zise Reacher.

Peter Paul Lozano achită costul cursei de taxi, cu o bancnotă scoasă din teancul gros din portofel, după care Reacher și Turner o luară prin parcare. Era limpede că numitul Cool Al își situase afacerea în ceea ce considera că este o poziție privilegiată între ideea de Rent-a-Wreck și abordarea cu mașini Lamborghini vechi de patru ani. Parcarea era plină de vehicule care avuseseră un start prestigios și, probabil, rămăseseră la acest nivel vreme îndelungată, dar care acum se aflau într-un declin prelungit și trist. Erau acolo mașini Mercedes-Benz, Range Rover, BMW și Jaguar, toate de dimensiuni medii, toate având tabla zgâriată, îndoită și cu vopseaua mată.

— Oare funcționează? întrebă Turner.

— Habar n-am, spuse Reacher. Sunt ultimul pe care să-l întrebi despre mașini. Hai să vedem ce-are de spus Cool Al despre acest subiect.

Răspunsul a fost, tradus și parafrazat: „Dacă au rezistat atât de mult, de ce n-ar mai funcționa acum?” Ceea ce lui Reacher i se păru logic și, în egală măsură, optimist. Cool Al era un tip de vreo șaizeci-șaiszeci și cinci de ani, cu capul plin de păr cărunt, burtă mare și cămașă galbenă. Era așezat la un birou care ocupa jumătate din spațiul șopronului, unde aerul era încins și mirosea a lemn prăfuit și creozot. Tipul spuse:

— Hai, alegeți o mașină, oricare.

— Un Range Rover, spuse Turner. N-am mai mers niciodată cu așa ceva.

— O să-ți placă la nebunie.

— Așa sper și eu.

Reacher încheie târgul, la biroul uriaș, cu permisele lui Vega și Baldacci, și un număr de celular inventat, plătind cu unul din cardurile de credit ale lui Baldacci și o semnătură mângălită care ar fi putut să însemne orice. La schimb, Cool Al le dădu o cheie și făcu un gest larg cu brațul spre partea dreaptă a parării, zicând:

— Cel negru.

„Cel negru” se dovedi a fi un purpuriu-închis decolorat de soare până ajunsese la culoarea oțelului. Foliile de pe geamuri se dezlipseau și formau bule, iar scaunele erau crăpate și lăsate. Văzându-l, Turner aprecie că fusese fabricat în anii 1990. Nu se mai încadra la clasa „premium”. Dar motorul porni și mașina coti la dreapta, începând să ruleze de-a lungul șoselei.

Opri la nici doi kilometri mai încolo, dar la comandă, pentru un mic dejun la prima cârciumă pe care o văzură, un local de familie de pe Long Beach Boulevard. Avea toate mâncărurile bune, inclusiv o mult întârziată omletă pentru Turner. Aceasta o sună pe Leach de la telefonul public și îi spuse să fie cu băgare de seamă. Reacher se uită la parcare și nu văzu pe nimeni. Nici urmărire, nici supraveghere, absolut nicio urmă de interes. Așa că porniră din nou la drum și se îndreptară spre nord-vest, căutând o rampă de acces pentru Autostrada 710, Reacher fiind la volan pentru prima oară. Această „ambarcațiune” veche și maiestuoasă i se potrivea foarte bine. Foliile fumurii de pe geamuri erau liniștitoare, fiind aproape opace. Iar partea mecanică părea să-și facă treaba cum se cuvine. Mașina se deplasa plutind, de parcă suprafața drumului era doar o iluzie, undeva, foarte departe. Turner spuse:

- Ce-o să faci când o să le vezi?
 - Pe cine? întrebă Reacher.
 - Pe fiica ta și pe mama ei.
 - Adică ce-am să spun?
 - Nu, de la distanță, prima oară când o să dai cu ochii de ele.
 - Nu îmi dau seama cum le-aș putea recunoaște.
 - Să zicem că le recunoști.
 - Atunci o să încep să caut capcana.
 - Corect, spuse Turner. Până la proba contrarie, ele sunt momeala.
- Polițiștii militari și cei de la FBI vor fi acolo, în mod cert. Este o destinație cunoscută. Orice persoană pe care o vezi poate fi un agent sub acoperire. Așa încât continuă conform planului.
- Am înțeles, să trăiți!
 - Din acest punct până în North Hollywood pericolul se dublează cu fiecare kilometru parcurs. Mergem direct spre centrul infernului.
 - Țsta e instructajul dinaintea acțiunii?
 - Sunt comandantul tău. Sunt obligată să-ți țin instructajul.
 - Îți răcești gura de pomană.
 - Să știi că s-ar putea să le recunoști.
 - Nu e necesar ca fiicele să semene cu tații lor.
 - Mă gândeam că s-ar putea să ți-o amintești pe mamă.

Julietta îl sună pe Romeo, pentru că unele responsabilități îi aparțineau, și spuse:

- Am vești foarte proaste.
- Are vreo legătură cu faptul că Baldacci și-a folosit cardul de credit la o firmă de închiriat mașini numită Cool Al's? întrebă Romeo.
- Ce fel de Al's?
- E o chestie de pe Coasta de Vest. Ce s-a-ntâmplat?
- Reacher s-a dat la ei în avion. I-a scos din acțiune și le-a furat portofelele.
- În avion?
- Lui Lozano i-a rupt degetele, lui Baldacci, brațele, și nimeni n-a observat nimic.
- Nu e posibil așa ceva!
- Se pare că este. Unul contra doi, într-un avion, cu o sută de martori. Este o umilință strigătoare la cer. Iar acum închiriază mașini

pe banii noștri? Cine se crede individul ăsta?

Reacher credea că e un șofer slab. La început, se gândise la asta ca la un subterfugiu, presupunând în mod corect că asta îl va determina să se concentreze, dar apoi constatase că era cu adevărat un șofer slab. Conștientizarea sa spațială și timpii de reacție erau adaptate la o scară umană, nu la cea a autostrăzii. Erau niște parametri foarte apropiați și personali. Animal, nu mașină. Poate că Turner avea dreptate. Poate că era o sălbăticiune. Nu că ar fi fost un șofer groaznic. Doar că era mai slab decât un șofer mediu. Dar nu mai slab decât șoferul mediu de pe I-710, în acea dimineață, pe secțiunea numită Long Beach Freeway. Oamenii mâncau, beau, se bărbiereau, se pieptăneau, se machiau, își pileau unghiile, îndosariau documente, citeau, trimiteau SMS-uri, navigau pe internet, susțineau lungi conversații la telefonul mobil, unele dintre ele terminându-se cu țipete, altele, cu lacrimi. În toiul acestei nebunii, Reacher încerca să-și mențină viteza și direcția, urmărind cu atenție fluctuațiile traficului din fața lui și calculând în ce direcție ar trebui să vireze brusc dacă va fi nevoit.

— Ar trebui să ne oprim și s-o sunăm pe Edmonds. Vreau să știu dacă poate să obțină lucrurile de care avem nevoie.

— Las-o mai în coada listei de priorități, zise Turner.

— Aș lăsa-o, dacă aș putea. Dar nu ne lasă ăștia. Ceilalți doi tipi s-ar putea să se fi urcat în cursa pentru Orange County. Sau în următoarea plecare spre Long Beach. În oricare dintre cazuri, sunt doar cu o oră sau două în urma noastră.

— Dacă știm ce poate sau nu poate Edmonds să facă nu ne-ajută cu nimic în privința lor.

— Din punct de vedere tactic, este crucial, spuse Reacher. E ca în manualul de instrucție. Trebuie să evaluăm dacă au nevoie să-și păstreze neștirbită funcția cognitivă pentru viitoarele interogatorii.

— Asta nu e în manualul de instrucție.

— Poate că au scos paragraful respectiv.

— Vrei să spui că, dacă Edmonds dă greș, îi vei lăsa pe cei doi tipi în viață ca să poți extrage informația de la ei, cu bătaia?

— Nu i-aș bate pentru așa ceva. I-aș întreba cu frumosul, așa cum am făcut cu Big Dog. Dar dacă știu că nu trebuie să-i întreb nimic, atunci pot lăsa natura să-și urmeze cursul.

- Și care ar fi acel curs?
- Nu putem ști ce-aduce viitorul. Dar ceva puțin complicat, probabil.
- Reacher, ești pe cale să-ți vezi fiica.
- Și aș vrea să trăiesc suficient de mult ca să ajung acolo. Nu putem face o listă de priorități. Nu în privința asta. Trebuie să considerăm totul ca având aceeași prioritate. Să trăiți! Cu respect v-am informat.
- OK, spuse Turner. Dar o să cumpărăm un telefon, ca să nu ne mai tot oprim. De fapt, o să cumpărăm două telefoane. Câte unul pentru fiecare. Cu cartelă, plătite cu cash. Și o hartă a străzilor.
- Ceea ce făcură după nici doi kilometri, ieșind de pe autostradă într-o zonă comercială densă, având în centru o farmacie dintr-un lanț renumit, care vindea și telefoane celulare cu cartelă și hărți, pe lângă faptul că acceptau plata cu cash, ca și orice altă formă de plată cunoscută de omenire. Puseră harta în mașină, fiecare își memoră în telefon numărul celuilalt și apoi Reacher se rezemă de partea laterală a Range Roverului și formă numărul de mobil al lui Edmonds.
- Am trimis cererea astăzi, la începutul orelor de program.
- Și?
- Până acum, nu au apărut reacții de refuz.
- Cât de curând ar fi fost de așteptat să apară?
- Instantaneu. Sau într-un timp scurt.
- Deci e bine.
- Da, este.
- Deci, când crezi că te rezolvă?
- Azi, mai târziu, sau mâine, devreme.
- Ai un pix?
- Și hârtie.
- Vreau să verifici la CRU numele Peter Paul Lozano și Ronald David Baldacci.
- Cine sunt ăștia?
- Nu știu. De-aia vreau să-i verifici.
- Sunt relevanți pentru ceva anume?
- Pentru ideea de a fi de partea corectă a istoriei.
- Am auzit ceva ce ar trebui să știi.
- Adică?
- Detectivul Podolski ți-a găsit hainele la groapa de gunoi. Au fost

testate.

— Și?

— Sângele nu era același.

— Păi atunci să-mi țin respirația în așteptarea unor scuze din partea maiorului Sullivan?

— O să vină pe-aici. A fost foarte mișcată că i-ai lăsat biletul ăla din care reieșea că îi datorezi niște bani.

— Să înțeleg că Poliția Metropolitană renunță la acuzații?

— Nu. Ai fugit după o convocare legală a poliției.

— Și asta nu mai e permis?

— O să fac tot ce-am să pot cu Lozano și Baldacci.

— Mulțumesc, spuse Reacher.

Apoi reveniri pe autostradă și se îndreptară spre nord, doar unul dintre cele zece mii de vehicule în mișcare, scânteind în soare.

Romeo formă numărul Julietei și spuse:

— Am vorbit direct cu domnul cunoscut sub numele de Cool Al, sub un pretext oarecare, și ne-a spus că cei doi sunt într-un Range Rover negru vechi de douăzeci de ani.

— Asta e bine de știut, spuse Julieta.

— Nu e cea mai rapidă mașină de pe planetă. Nu că alta ar fi putut să fie îndeajuns de rapidă. I-am pus pe băieții noștri într-un elicopter. De la Orange County la Burbank. Vor fi în poziție cu cel puțin o oră înainte.

— Cine a plătit cursa?

— Nu armata, spuse Romeo. Nu-ți face griji.

— Ai anulat cardul de credit al lui Baldacci? Și al lui Lozano, presupun.

— Nu pot. Sunt carduri personale. Trebuie s-o facă ei înșiși, de îndată ce ies din spital. Până atunci, va trebui să le rambursăm cheltuielile, ca de fiecare dată.

— Chestia asta ne costă o avere.

— Mărunțișuri, prietene.

— N-aș zice.

— E aproape gata. După care, lucrurile vor reintra în normal.

Reacher continuă să-i evite pe cei care mâncau, beau, se bărbiereau,

se pieptănau și se machiau, își pileau unghiile sau își îndosariau actele, pe cititori, pe cei care scriau SMS-uri, pe cei care navigau pe net, pe cei care țipau și pe cei care plângeau, și ajunse tocmai în East Los Angeles, unde o luă pe Santa Ana Freeway, până la 101 în Echo Park. Apoi urmă un pelerinaj anevoios, spre nord-vest, printre dealuri, pe lângă nume care încă i se păreau fascinante, ca Santa Monica Boulevard, Sunset Boulevard și Hollywood Bowl. Și deodată, telefonul lui sună. Răspunse și zise:

— Șofez cu o mână pe 101, am semnul mare cu Hollywood la dreapta și vorbesc la telefon. În sfârșit, simt că mă integrez în mulțime.

— Ai un pix și hârtie? Întrebă Edmonds.

— Nu.

— Atunci, ascultă cu atenție. Peter Paul Lozano și Ronald David Baldacci sunt militari activi, actualmente detașați pe termen lung la un batalion de logistică din Fort Bragg, Carolina de Nord. Sunt repartizați la o companie pregătită pentru operațiuni de infiltrare și retragere a unor obiecte sensibile în și din Afganistan, ceea ce în acest moment, desigur, înseamnă numai retragere, ca urmare a replierii trupelor, iar asta îi ține totodată foarte ocupați. Rezultatele lor legate de condiția fizică sunt în prezent peste medie. Asta e tot ce știu.

Informație pe care Reacher, după ce încheie convorbirea, i-o transmite lui Turner, care zise:

— Și uite-așa, lucruri care trebuiau să ajungă acasă nu mai ajung.

Reacher nu spuse nimic.

— Nu ești de acord?

— Doar încerc să-mi imaginez situația, zise Reacher. Toate echipamentele alea sensibile, venind din peșteri sau de cine știe unde, cele mai multe fiind încărcate cu destinația Fayetteville, dar unele dintre ele sunt aruncate în remorcile unor camioane vechi și rablagite, cu numere de înmatriculare ciudate, care apoi pleacă imediat în munți. Poate că acele camioane au fost pline cu bani la sosire. Poate că e o afacere cu banii la livrare. La asta te gândești?

— Mai mult sau mai puțin.

— Și eu. Un acvariu cu pești. Mult stres și nesiguranță. Și vizibilitate. Și risc de trădare. Acolo au aflat pe cine să se bazeze. Pentru că totul este împotriva lor, chiar și drumurile. Cât de sensibile sunt lucrurile astea? Se simt ei OK în spatele unei camionete vechi și rablagite cu

număr de înmatriculare ciudat?

— Ce vrei să spui?

— Toată acțiunea e în Afganistan. Dar băieții noștri sunt din Fort Bragg.

— Poate că tocmai s-au întors din Afganistan.

— Nu cred, spuse Reacher. Am remarcat asta din primul minut în care i-am văzut pe primii doi. Mi-am dat seama că niciunul dintre ei nu fusese de curând în Orientul Mijlociu. Nu au arsuri de la soare, nici riduri de expresie și nici stres și încordare în ochi. Sunt oameni de acasă. Dar în același timp sunt și o echipă de elită. De ce să-ți ții oamenii de elită în Carolina de Nord când toată acțiunea ta se desfășoară în Afganistan?

— De regulă, oamenii ăștia au câte-o echipă de elită la fiecare capăt al rutei.

— Dar nu există decât un capăt adevărat. Marfa iese din peșteri și ajunge direct la camionetele vechi și rablagite cu numere de înmatriculare ciudate. Nu ajunge niciodată măcar în apropiere de Fort Bragg sau Carolina de Nord.

— Atunci, poate că mă înșel. Poate că își vând marfa în America, nu în Afganistan. Pentru asta ar fi nevoie de o echipă de elită la Bragg, ca să o sifoneze.

— Dar nici asta nu cred că se întâmplă, zise Reacher. Pentru că, realist vorbind, nu pot vinde decât arme mici. Orice altceva mai voluminos s-ar fi observat. Iar ca să vinzi suficiente arme mici pentru a câștiga bănetul pe care par să-l câștige ar însemna să inunzi piața. Iar piața nu este inundată. Ai fi auzit de așa ceva. Cineva ar fi dat de știre dacă ar fi fost un torent de marfă militară de vânzare. Producătorii din țară, probabil, care s-ar fi văzut scoși de pe piață. Până la urmă mesajul ar fi ajuns pe biroul tău. Pentru asta există 110.

— Deci, ce fac ăștia, de fapt?

— Habar n-am.

Reacher reținuse toate datele importante din affidavitul lui Candice Dayton, inclusiv numele avocatului acesteia și adresa cabinetului său. Turner găsisese pe hartă cvartalul și-și ținea degetul mare al mâinii stângi pe punctul respectiv, în vreme ce cu arătătorul drept urmărea traiectoria lor, iar cele două mâini se apropiau tot mai mult. Traversară Ventura Freeway și Turner spuse:

— Mergi înainte până la Victory Boulevard. Trebuie să dăm peste niște indicatoare pentru aeroportul din Burbank. Apoi vom coborî dinspre nord. Îmi imaginez că vor fi concentrați pe partea de sud. Iar noi vom fi acolo unde nu se așteaptă.

Victory Boulevard se dovedi a fi următoarea ieșire. Apoi făcură la dreapta pe Lankershim și o luară înapoi spre sud-est, exact paralel cu autostrada pe care o părăsiseră cu câteva minute înainte.

— Acum, trage pe dreapta, spuse Turner. De aici vom merge mai departe cu multă prudență.

Capitolul 48

Reacher parcă la intrarea unei străzi perpendiculare pe strada principală și împreună se uitară înspre sud, la cvartalele situate la nord de Ventura Freeway, care constituiau o mostră a agitatei activități comerciale americane, de la magazinele de mărime medie, trecând prin cele mici și ajungând la cele mărunte de tot, cu firme de retail și firme de angro, alături de firme de servicii, unele dintre ele durabile, altele, extravagant de optimiste, unele, în ascensiune, altele, într-un declin accelerat, iar unele familiare și omniprezente. Un vizitator din spațiul extraterestru ar fi ajuns la concluzia că unghiile false sunt tot atât de importante ca și plăcile de PVC.

Turner, care avea harta deschisă încă, spuse:

— Avocatul e pe Vineland Avenue, la două cvartale spre nord de autostradă. Așa că faci la stânga pe Burbank Boulevard și apoi Vineland e la dreapta și drept înainte. Nimeni nu cunoaște mașina asta, dar nu ne putem permite să trecem prin dreptul cabinetului de mai mult de două ori.

Așa că Reacher porni din nou la drum, făcu întoarcerile indicate de Turner și o luă pe Vineland ca un șofer oarecare, nu încetinind și privind în jur, nu rapid și agresiv, doar un vehicul anonim care rulează în lumina soarelui de dimineață.

— Uite că apare, pe dreapta, la intersecția următoare, spuse Turner. Văd o parcare în față.

Pe care o văzu și Reacher. Dar era o parcare comună, nu doar a avocatului. Pentru că partea dreaptă a cvartalului era constituită dintr-o singură clădire lungă, cu un acoperiș din șindrilă și o alee acoperită în față, cu pereții exteriori vopsiți în ceea ce Reacher considera că este o nuanță de bej unică a Văii, ca machiajul de culoarea pielii din filme. Clădirea era împărțită pe lungime între șase firme separate, printre care un magazin de peruci, unul de cristaluri, un furnizor de medicamente geriatrice, o cafenea și un birou *Se Habla Espanol*, specializat în documentație fiscală, avocatul lui Candice Dayton aflându-se cam în mijlocul șirului, între cristalele magice și scaunele cu roțile propulsate electric. Parcare avea o lățime de vreo opt rânduri de mașini și se întindea pe toată lungimea fațadei, deservind toate magazinele. Reacher bănuia că orice client avea dreptul să parcheze în orice loc.

Parcarea era cam pe jumătate plină, la prima vedere, majoritatea mașinilor fiind în regulă, cele mai multe dintre ele curate și strălucitoare în lumina nemiloasă a soarelui, unele fiind parcate în unghiuri năstrușnice, de parcă șoferii lor veniseră pe-acolo doar cât să-și rezolve o treabă simplă. Reacher se gândise mult la tipul de mașină în care doi oameni ar putea să locuiască și ajunsese la concluzia că un break de modă veche sau un SUV modern ar reprezenta exigența minimă, cu bancheta din spate rabatabilă și o distanță suficientă între scaunele din față și lunetă ca să poată încăpea o saltea.

Un Buick Roadmaster vechi sau un Chevy Suburban nou ar îndeplini condițiile, cu mențiunea că oricine ar plănuși să locuiască într-un Chevy Suburban nou ar observa cu siguranță că e mai avantajos să-l vândă și să-și cumpere un Buick Roadmaster vechi, păstrând diferența. Așa că începu să caute break-uri vechi, poate prăfuite, poate cu pneurile dezumflate sau așezate ca și cum ar fi parcate de multă vreme.

Dar nu văzu niciun astfel de vehicul. Majoritatea erau într-un tot normal, iar trei sau patru dintre ele erau îndeajuns de noi și de anonime ca să fi fost închiriate la aeroport, adică de tipul celor pe care Espin și Unitatea 75 PM le-ar fi folosit, iar două sau trei dintre ele erau suficient de ciudate ca să fie capturi ale FBI-ului, reciclate pentru a fi folosite ca mașini de supraveghere nemarcate. Umbrele, lumina puternică a soarelui și foliile fumurii de pe geamuri îl împiedicau să-și dea seama dacă erau ocupate sau nu.

Continuă să se deplaseze cu aceeași viteză, pe aceeași traiectorie și au ajuns din nou pe autostradă, Reacher considerând că o întoarcere în U sau altă alegere atipică a direcției ar putea fi remarcată, și dădură ocol aceluiași dreptunghi lung și lent, ajungând pe Lankershim a doua oară. Parcară din nou în gura aceleiași străzi transversale, având senzația că acolo sunt suficient de depărtați și de invizibili dinspre sud.

— Vrei să mai trecem o dată? întrebă Turner.

— Nu-i nevoie, răspunse Reacher.

— Atunci, ce facem mai departe?

— Ar putea fi oriunde. Nu știm cum arată și nici ce mașină au. Așa că n-are niciun rost să mai trecem o dată cu mașina. Trebuie să aflăm locația precisă de la avocat. Asta dacă avocatul cunoaște fiecare schimbare.

— Desigur, dar cum?

— Aș putea să-l sun sau aș putea s-o pun pe Edmonds să-l sune din partea mea, dar avocatul o să spună că toată corespondența trebuie să ajungă la cabinetul lui și toate întâlnirile trebuie să aibă loc tot la cabinet. Nu-și poate permite să-i dezvăluie locația unei părți atât de implicate cum se presupune că aș fi eu. Va fi nevoit să presupună că orice contact direct aș avea cu ei s-ar sfârși într-un mod violent sau neplăcut. E vorba de o responsabilitate profesională elementară. Ar putea fi dat în judecată și să i se ceară daune de milioane de dolari.

— Atunci ce-ai de gând să faci?

— Am să fac ce fac bărbații când nu au nimic mai bun la îndemână.

— Și anume?

— Am să sun o prostituată.

O luară din nou spre nord și găsiră un restaurant cu hamburgeri, unde băură cafea, iar Reacher studie anumite secțiuni din Pagini Galbene împrumutată de la proprietar, după care porniră la drum, până la motelul pe care-l văzuseră aproape de una dintre parcurile pe termen lung ale aeroportului Burbank. Nu se cazară. Rămaseră în mașină, iar Reacher formă un număr pe care-l memorase. Îi răspunse o femeie cu accent străin. Părea să fie o femeie de vârstă mijlocie, somnoroasă.

— Care e cea mai de soi americană pe care o ai?

— Emily, răspunse femeia cu accent străin.

— Cât?

— O mie pe oră.

— E disponibilă acum?

— Desigur.

— Acceptă card de credit?

— Da, dar atunci tariful e de o mie două sute pe oră.

Reacher nu spuse nimic.

Femeia cu accent străin zise:

— Poate să ajungă la tine în mai puțin de treizeci de minute și merită fiecare bănuț. Cum vrei să fie îmbrăcată?

— Ca o învățătoare de școală primară, spuse Reacher. Proaspăt ieșită din colegiu.

— Fata din vecini? Țsta e un look mereu popular.

Reacher îi dădu numele lui Pete Lozano și apoi numele și adresa motelului din spatele lui.

— E cumva lângă parcare aeroportului? Întrebă femeia cu accent străin.

— Da, zise Reacher.

— O folosim des. Emily o va găsi fără probleme.

Reacher încheie convorbirea și cei doi se făcură comози în scaune, pentru a aștepta, fără să vorbească, fără să facă altceva decât să privească în față, prin parbriz.

După zece minute, Turner spuse:

— Ești OK?

— Nu prea.

— De ce?

— Stau aici și mă holbez la niște fete de paisprezece ani. Mă simt ca un pervers.

— Recunoști vreuna?

— Nu.

Cu totul, așteptară mai bine de treizeci și cinci de minute, apoi, telefonul lui Reacher sună. Nu era femeia cu accent străin care să-și ceară scuze pentru întârzierea lui Emily, ci căpitanul Edmonds, care revenea cu ceea ce anunță a fi o știre de prima pagină. Reacher înclină telefonul și Turner își apropie urechea ca să asculte. Edmonds spuse:

— Am toate datele despre B.A. 3435. Raportul a venit acum cinci minute. Nu fără ceva agitație din partea mea, ca să fim corecți.

— Și? Întrebă Reacher.

— Nu, serios, cu mare plăcere, domnule maior. A fost plăcerea mea deosebită. Nu a contat că mi-am riscat întreaga carieră intrând acolo unde căpitanii JAG ar trebui să se teamă să pășească.

— OK, mulțumesc. Trebuia să spun asta de la început, îmi cer scuze.

— Trebuie să înțelegi niște lucruri. Suntem în Afganistan de mai bine de zece ani și, în acest context, B.A. 3435 este un număr mic. În prezent, s-a trecut binișor de suta de mii. Ceea ce înseamnă că datele referitoare la acest om au fost create cu ceva timp în urmă. Din câte-mi pot da seama, cred că în urmă cu vreo șapte ani. Și nu au fost actualizări semnificative. Nimic mai mult decât minimumul cerut de operațiile de rutină. Pentru că este un tip cât se poate de obișnuit. Plictisitor, chiar. La prima vedere, e un țăran neimportant.

— Cum îl cheamă?

— Emal Gholam Zadran. Acum are patruzeci și doi de ani și e cel

mai mic dintre cei cinci frați Zadran, toți fiind încă în viață. Pare să fie oaia neagră a familiei, privit în general ca un individ cu reputație proastă. Frații mai vârstnici sunt toți niște excelenți cultivatori de mac, lucrează la ferma familiei, așa cum au făcut strămoșii lor în ultima mie de ani, foarte tradițional, o activitate mărunță și modestă. Dar tânărul Emal nu s-a mulțumit cu asta. Și-a încercat norocul în diverse chestii, însă a dat greș în toate. Frații l-au iertat și l-au primit înapoi și, din câte se știe, trăiește pe dealuri, în vecinătatea lor, nu face absolut nimic productiv și nu prea stă de vorbă cu nimeni.

— Pentru ce a fost înregistrat acum șapte ani?

— Unul din lucrurile pe care le-a încercat și în care a dat greș.

— Și anume?

— Nimic nu s-a dovedit, altfel, l-am fi împușcat.

— Ce nu s-a dovedit?

— Povestea spune că s-a apucat să facă pe antreprenorul. Cumpăra grenade de mână de la Divizia 10 Montaniarzi și le vindea talibanilor.

— Cât obținea pentru ele?

— Nu se precizează.

— Nu s-a dovedit?

— Și-au dat toată silința.

— Și de ce nu l-au împușcat, totuși?

— Reacher, vorbești cu un avocat militar. Nimic nu s-a dovedit și suntem Statele Unite ale America.

— Să zicem că nu vorbesc cu un avocat militar.

— Atunci, ți-aș spune că nimic nu s-a dovedit și chiar atunci îi pupam în fund pe afgani, sperând că vor instala un guvern civil propriu la un moment dat, în viitorul nu prea îndepărtat, ca să putem ieși dracului de-acolo, iar în acea atmosferă, împușcarea unor băștinași împotriva cărora nu s-a dovedit nimic, chiar și de către sistemul nostru de justiție militar, foarte sensibil la orice provocare, ar fi fost privită ca total contraproductivă. Altfel, sunt sigură că l-ar fi împușcat.

— Ești foarte deșteaptă, zise Reacher. Pentru un avocat militar.

După care încheie convorbirea, pentru că tocmai văzuse o puștoaică ce coborâse dintr-un taxi și se ducea pe aleea motelului. Era radioasă. Era tânără și blondă, vioaie și energică, și avea cumva o atitudine serioasă, de parcă ar fi fost hotărâtă să folosească toți anii care o așteptau ca să facă numai bine în lumea asta. Arăta ca o învățătoare de

școală elementară, abia ieșită din colegiu.

Capitolul 49

Puștoaica trecu de recepția motelului și se opri, de parcă nu mai știa încotro să apuce. Avea un nume, dar nu și un număr de cameră. Turner coborî geamul și strigă:

— Tu ești Emily?

Acesta fiind un lucru pe care ea și Reacher îl plănuiseră. Fără îndoială că era ciudat să fii abordată în parcare a unui motel de o femeie aflată într-o mașină, înainte de ceea ce în mod clar avea să fie o bizară partidă în trei. Dar o abordare similară din partea unui bărbat ar fi fost și mai ciudată. Așa că Turner ajunse să pună întrebarea, iar puștoaica răspunse:

— Da, sunt Emily.

— Noi suntem clienții tăi, îi zise Turner.

— Îmi pare rău. Nu mi s-a spus. Pentru cupluri, prețul e mai mare.

— Probabil că ai auzit asta înainte, sau poate că nu, dar tot ce vrem e să discutăm. O să-ți dăm o mie de dolari pentru o oră din timpul tău. Toți trei vom rămâne cu hainele pe noi, în această oră.

Tânăra se apropie, dar nu prea mult, se alinie cu geamul deschis, se aplecă un pic, se uită înăuntru și spuse:

— Despre ce anume e vorba?

— Trebuie să joci un rol, îi spuse Reacher.

Vorbiră în teren deschis, ca să nu pară ceva amenințător. Reacher și Turner stăteau rezemați de partea laterală a mașinii, Emily completând triunghiul la ceva mai mult de un metru distanță, de unde era liberă să se întoarcă și să fugă. Dar nu fugi. Trecu cardul Amex al lui Lozano printr-un slot al iPhone-ului ei și, de îndată ce văzu un număr de autorizare, spuse:

— Nu fac pornografie.

— Nu e vorba de pornografie, spuse Reacher.

— Atunci, ce rol trebuie să joci?

— Ești actriță?

— Sunt o *call girl*.

— Mai întâi, ai fost actriță?

— Am vrut să mă fac actriță.

— Faci interpretări de roluri?

— Am crezut că asta o să fac azi. Idealista tânără și naivă, pregătită, împotriva propriei voințe, să facă tot ceea ce e nevoie ca să obțină bani

pentru școala ei. Sau poate să cumpăr o mașină de tuns iarba de la unul din tații care vin la ședințele cu părinții. Dar, în mod normal, e vorba de un interviu pentru un job. Cum pot să demonstrez că sunt devotată cu adevărat acestei companii?

— Cu alte cuvinte, joci roluri.

— Tot timpul. Chiar și acum.

— Vreau să te duci să o vezi pe secretara unui avocat și să faci în așa fel încât să-i câștigi bunăvoința.

Reacher îi spuse ce voia. Fata nu se arătă curioasă în privința motivelor.

— Dacă ai de ales, ia-ți o atitudine mămoasă. O să rezoneze la asta. Vorbim de o mamă care se luptă cu greutățile vieții. Spune-i că doamna Dayton e o prietenă a mătușii tale și că ți-a împrumutat niște bani când erai în colegiu, scoțându-te dintr-o belea, iar acum vrei să-i răsplătești acel serviciu. Și, oricum, vrei s-o vezi din nou. Ceva de genul ăsta. Poți să-ți scrii propriul scenariu. Dar se presupune că secretara nu-ți poate da adresa. De fapt, îi este interzis să facă asta. Așa că, ăsta e momentul tău de Oscar.

— Cine are de suferit aici?

— Nimeni. De fapt, din contră.

— Pentru două mii de dolari? N-am mai auzit niciodată de așa ceva.

— Dacă ea există, va fi ajutată. Dacă nu există, eu nu voi avea de suferit. Așa că totul va fi bine.

— Nu știu dacă vreau să fac asta, spuse Emily.

— Păi, banii ni i-ai luat.

— Pentru o oră din timpul meu. Eu sunt mulțumită să stau aici și să discut cu voi. Sau putem să ne urcăm în mașină. Dacă vreți, mă și dezbrac. Asta se întâmplă de obicei.

— Ce zici de un supliment de cinci sute de dolari? Ca un bacșiș. Când te întorci.

— Ce zici de șapte sute?

— Șase.

— Și Oscarul îl va primii... Emily!, spuse fata.

Emily nu acceptă să se urce în mașina lor. Era deșteaptă. Vorbele nu costă nimic. Lungul preambul putea să nu fie nimic altceva decât o fantezie, vorbărie goală, care putea să se soldeze cu corpul ei dezbrăcat găsit într-un șanț după trei zile. Așa că îi dădură adresa și douăzeci de

dolari și tânăra luă un taxi. O văzură cum dispare din raza vizuală și se urcară din nou în Range Rover, în așteptare.

Turner spuse:

— Fruntea sus, Reacher, spuse Turner. B.A. 3435 este Emal Zadran, care are un istoric documentat de cumpărare și vânzare de armament american în dealurile stăpânite de triburi. În vreme ce despre Peter Lozano și Ronald Baldacci se știe că fac parte dintr-o companie însărcinată cu ducerea și aducerea aceluiași armament american în și din aceleași dealuri. Cumva zgomotul asurzitor pe care-l aud este sunetul pieselor de puzzle care se așază la locul lor?

— Cumpăra și vindea armament american în dealurile alea acum șapte ani.

— După care a ieșit din radar. Pentru că s-a specializat în chestia asta. A ajuns chiar în vârful copacului. Acum e omul numărul 1 și tipul care le rezolvă pe toate. Face bani pentru cineva. Așa trebuie să fie. Altfel, de ce să se străduiască atât de bine să-l ascundă?

— Probabil că ai dreptate.

— Am nevoie de contribuția ta serioasă aici. Nu să zici că ești de acord fără să gândești. Ești ofițerul meu executiv.

— M-ai promovat?

— Nu, doar îți dau noi ordine.

— Am vorbit serios, s-ar putea să ai dreptate. Informatorul l-a numit un bătrân dintr-un trib. Ceea ce mi se pare că e o etichetare bazată pe statut. Ceva onorific. Iar o oaie neagră care stă degeaba și nu face nimic productiv n-ar fi considerată o persoană cu statut. Mai degrabă, idiotul satului. Cu siguranță că n-ar fi un om respectat. Așa că bătrânul Emal face o treabă pentru cineva. Și singura mea obiecție a fost legată de ținerea unei echipe în standby în Carolina de Nord, când toată acțiunea are loc în Afganistan. Poate că au un rol justificat. Pentru că, dacă e adevărat ceea ce crezi, atunci o groază de bani vin acasă. Vagoane, probabil. O cantitate mare, fizică. Așa că, da, au nevoie de o echipă în Carolina de Nord. Nu doar ca să manipuleze armele. Ca să manipuleze banii.

Romeo sună la Julieta și zise:

— Situația se albăstrește.

— Cum e posibil? Întrebă Julieta.

— Tocmai au folosit Amexul lui Lozano. Două mii de dolari pe o animatoare. Știi ce înseamnă asta?

— Se plictisesc?

— Există un singur tip de animatoare care poartă asupra lor un POS – prostituatele. Ne fac în ciudă. Ar da bani și persoanelor fără adăpost, dacă alea ar avea asupra lor cititoare de cărți de credit pe telefoane. Sau telefoane, măcar.

— Ceea ce nu se întâmplă.

— Iar avocata lui Reacher a obținut dosarul complet al lui Zadran, cam cu o oră în urmă. Așa încât informația e la teren deschis acum.

— Îți faci prea multe griji.

— E o legătură evidentă. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama.

— Sau poate că-ți faci griji prea devreme, spuse Julieta. Încă n-ai auzit vestea bună.

— Există și așa ceva?

— Băieții noștri tocmai i-au văzut trecând cu mașina pe lângă biroul avocatului. Într-un Range Rover negru, vechi de douăzeci de ani. Greu de spus cu certitudine, pentru că are geamuri întunecate, dar impresia puternică a fost că în mașină erau două persoane, una mare și alta mică.

— Când a fost asta?

— Cu mai puțin de o oră în urmă.

— Doar o dată?

— Până acum. În recunoaștere, evident.

— E activitate multă acolo?

— E o zonă comercială. E ca la o paradă de 4 Iulie.

— Unde s-au dus după ce au trecut prin zonă?

— Pe autostradă. Au dat ocol, probabil. Iar acum e posibil să se fi ascuns la câteva intersecții mai spre nord.

— Putem face ceva?

— Da, cred că putem. Au trecut cu mare băgare de seamă pe lângă acel birou. Probabil că știu că polițiștii militari și agenții FBI sunt peste tot. Și nu e nimic de aflat aici. Nu pentru ei. Ar fi cazul cel mai urât de malpraxis. Așa că nu cred c-o să mai treacă pe lângă acel cabinet. Caz în care supravegherea lui e o irosire de personal. Nu ne pot scăpa acolo pentru că nu se vor duce acolo. E cât se poate de simplu. Prin urmare,

i-am putea folosi mai bine pe băieții noștri în altă parte. Poate într-un rol mai activ. E doar o sugestie.

— De acord, spuse Romeo. Dă-le liber.

Reacher și Turner își petrecură timpul încercând să ghicească ce fel de armament s-ar vinde pe bani mulți și ar încăpea pe platforma unei camionete. Ceea ce era frustrant, fiindcă cele două categorii tindeau să se excludă reciproc. MOAB-urile erau niște cilindri în formă de pară, cu aripioare, având nouă metri lungime și un metru și douăzeci lățime, cu o înfățișare sinistră. Dronele costau treizeci și șapte de milioane de dolari bucata, dar aveau o anvergură mai mare de optsprezece metri. Și fără controalele de pe telecomandă erau doar niște grămezi inutile de metal. Iar joystick-urile erau toate în Texas sau Florida. Pe de altă parte, puștile, pistoalele și grenadele de mână nu valorau prea mult. Un Beretta M9 era cam șase sute de dolari într-un magazin. Poate patru sute la mâna a doua, pe stradă, sau în dealuri, cu mai puține cheltuieli, ceea ce însemna că doar pentru acoperirea sutei de mii de dolari riscate în Insulele Cayman era nevoie de vreo trei-patru sute de vânzări. Și până și armata ar observa dispariția cu miile a unor pistoale.

Nu ajunseră nicăieri.

Și atunci se întoarse Emily.

Capitolul 50

Emily coborî din taxi la fel ca prima oară, încă în pielea personajului, tot radioasă și naivă, și veni grăbită la mașină, rămânând în locul unde stătuse și înainte, cam la un metru și jumătate de geamul lui Turner. Aceasta coborî geamul și Emily spuse:

— M-am simțit aiurea să fac asta.

— De ce? Întrebă Reacher.

— Era o femeie cumsecade. Am manipulat-o.

— Cu succes?

— Am adresa.

— Unde e?

— Îmi datorezi șase sute de dolari.

— Strict vorbind, nu. Este un bacșiș, ceea ce înseamnă că e un cadou în afara contractului principal. Nu există niciun element de datorie.

— Adică, încerci să dai înapoi?

— Nu, sunt doar tipicar, de felul meu.

— În fine, tot am nevoie de șase sute de dolari.

Ceea ce Ronald Baldacci plăti, din teancul de bancnote de douăzeci din portofel. Reacher îi dădu banii lui Turner, care îi întinse prin geam lui Emily. Tânăra privi în jur și spuse:

— Parc-ar fi un *drug deal*.

— Care e adresa? Întrebă Reacher.

Fata le dădu numele străzii și numărul casei.

— Ce-i asta? zise Reacher. Un loc de parcare gol? O firmă cu propria parcare?

— Nu știu.

— Care era atmosfera în birou?

— Agitație multă. Nu cred că doamna Dayton reprezintă o prioritate pentru ei.

— OK, mulțumesc, Emily, zise Reacher. Ne-a făcut plăcere să te cunoaștem. Să ai o zi excelentă!

— Asta-i tot?

— Ce-ar mai putea să fie?

— Nu mă-ntrebi ce caută o fată drăguță ca mine într-un job ca ăsta? Nu-mi dai niște sfaturi pentru viitor?

— Nu, zise Reacher. Nimeni n-ar trebui să asculte de sfaturile mele. Și, oricum, mi se pare că te descurci excelent. O mie de dolari pe oră

nu-i așa de rău. Cunosoc oameni care se lasă cordiți pentru douăzeci.

— Cine?

— În general, oamenii în uniformă.

Din harta lui Turner reieșea că noua adresă se afla la sud de Ventura Freeway, într-un cartier. Nu era Universal City, nici West Toluca Lake, în mod cert nu era Griffith Park și prea departe la sud de North Hollywood. Dar Reacher se gândi că era un loc potrivit. Cu siguranță că fluctuația în zonă era mare, cu oameni care veneau sau plecau indiferenți, și existau și tot felul de firme care abia își începeau activitatea sau care și-o încheiau. Prin urmare, erau clădiri goale și trebuia să existe și parcuri pentru personal în fața firmelor care dăduseră faliment. Cel mai simplu se ajungea acolo luând-o din nou spre sud pe Vineland, pe lângă cabinetul de avocatură, intersectând Ventura Freeway, după care cartierul se afla pe dreapta.

— Trebuie să pornim de la ideea că polițiștii militari și FBI-ul au aceeași informație, spuse Turner.

— Sunt sigur că o au, zise Reacher. Așa că vom proceda la fel ca și cu cabinetul de avocatură.

— O trecere.

— Ceea ce ar putea fi a doua trecere pentru unii dintre ei, căci sunt sigur că se învârtesc de colo-colo. Între adresa aia și cabinetul de avocatură, vreau să spun. Nu pot lăsa niciuna dintre poziții să rămână prea statică.

— Și dacă e o alee micuță sau o stradă cu sens unic?

— Atunci, renunțăm. Găsim altă modalitate.

— Și, în cel mai bun caz, tot ce facem e să ne uităm. Fără întâlniri și salutări. Trebuie să petrecem mult timp supraveghind zona de la distanță înainte să ne gândim la așa ceva.

— Am înțeles.

— Chiar dacă cea mai drăguță fetiță de paisprezece ani din lume iese în întâmpinare cu un banner pe care scrie *Bine ai venit acasă, tăticule!* Pentru că s-ar putea să fie altă fetiță de paisprezece ani, cu alt tată.

— Am înțeles, spuse din nou Reacher.

— Spune-o!

— Fără întâlniri și salutări.

— Atunci, să mergem.

Nu o lua pe Vineland Avenue. Se gândiseră că dacă treceau din nou pe lângă cabinet, ar fi transformat o singură trecere în două, pentru unii dintre cei care stăteau de veghe, fără niciun motiv productiv, iar apoi două treceri puteau deveni trei, dacă timpul rotației nu ar fi fost bine calculat. Iar trei treceri nu mai pot fi considerate întâmplătoare. Majoritatea oamenilor sesizează lucrurile a treia oară. Așa știa Reacher din experiență. Chiar dacă nu-și dădeau seama că observă. Te bâlbâi când vorbești cu un prieten? Tocmai ai văzut același individ a treia oară, cu coada ochiului. Sau aceeași mașină, sau aceeași mașină cu flori, sau aceeași haină, câine, pantofi sau același mers.

Așa că ocoliră în sensul acelor de ceasornic, mai întâi la est, apoi la sud și traversară autostrada ceva mai prin dreapta. După care oprire. Cartierul-țintă era în față, pe dreapta. Era un furnicar de clădiri joase, cu borduri din beton și peluze cu iarbă uscată, cu stâlpi unși cu smoală încărcăți de zeci de cabluri, unele dintre ele groase cât încheietura lui Reacher, iar în spatele lor se aflau niște case mici, unele bungalouri, altele, apartamente cu grădini, alături de magazine și bodegi. Un salon de manichiură și o camionetă erau clar vizibile. Mai puteai vedea panouri cu coșuri de baschet, porți de hochei pe gheață și antene de satelit mari cât un bazin cu apă fierbinte și, pretutindeni, mașini parcate.

— Nu e bine, spuse Turner.

Reacher încuviință din cap, pentru că nu era bine. Locul era înghesuit și aglomerat și să treacă pe-acolo cu mașina presupunea multe opriri și porniri și manevre pentru ocolirea cine știe cărui obstacol. Viteza mersului pe jos ar fi fost un lux.

— Tu ești comandantul, spuse el.

— Tu ești ofițerul executiv, spuse ea.

— Eu aș zice să încercăm. Dar e decizia ta.

— De ce zici să încercăm?

— Negativele arată rău, dar, de fapt, sunt pozitive. Lucrurile ar putea fi în favoarea noastră. Polițiștii militari și FBI-ul nu știu ce mașină avem. Din punctul lor de vedere, e doar un camion vechi cu geamuri fumurii. Nu se uită după așa ceva.

— Dar cei doi tipi din mașina cu tabla îndoită s-ar putea să se uite. Au informații bune. În cel mai rău caz, cineva a văzut tranzacția pe cardul de credit și știe ce mașină conducem.

— Nu contează, spuse Reacher. Nu ne pot face nimic. Nu aici. Nu în fața unor martori reprezentanți ai guvernului. Sigur știu că Poliția Militară și FBI-ul sunt prezenți și ei. E un blocaj illogic perfect. N-au decât să stea acolo și să înghită în sec.

— S-ar putea să ne urmărească. Polițiștii militari și agenții FBI n-ar avea ce să vadă aiurea în asta. Doar o altă mașină care părăsește cartierul.

— De acord. Dar e cum am spus. Astea ar fi lucruri în favoarea noastră. Am împușca doi iepuri dintr-un foc. Cercetăm poziția vizual și îi atragem pe indivizi într-un loc care să ne convină. Una peste alta, aș numi asta o zi bună de lucru. Vorbind în calitate de ofițer executiv. Dar e decizia ta. De-aia primești salariul ăla mare. Aproape cât un profesor de liceu.

Turner nu spuse nimic.

— Avem două priorități, nu uita, spuse Reacher.

— OK, să mergem, zise Turner.

Se uitară pe hartă și Reacher repetă în minte cotiturile. La dreapta, la stânga, la dreapta și, după toate aparențele, ajungeau pe strada ei. Numărul locului ei de parcare părea să fie la jumătatea distanței dintre cele două extremități.

— Ține minte, spuse Turner. Doar ne uităm. Fără întâlniri și salutări.

— S-a înțeles, zise Reacher.

— Fără excepții.

— Am înțeles, să trăiți!

Porni mașina și merse până la prima cotitură, unde roți volanul și intrară în cartier. Prima stradă era un haloimăs. O zonă cu utilizări mixte, cu un camion de patiserie oprit în fața unei băcănii, o bicicletă de copii aruncată în rigolă și o mașină fără roți, ridicată pe cărămizi. A doua stradă era mai bună. Nu era mai largă, dar era dreaptă și mai puțin aglomerată. Agitația cartierului crescuse pe parcursul primilor cincizeci de metri. Pe stânga și pe dreapta erau căsuțe. Nu prospere, dar solide. Unele aveau acoperișuri noi, altele aveau tencuială din ghips vopsit, și altele aveau plante pârjolate de soare în vase din beton. Oameni obișnuiți, făcând ce puteau și ei mai bine, ducându-și existența de pe o zi pe alta.

Apoi ajunseră la ultima cotitură și agitația crescuse încă o treaptă. Dar

nu la înălțimi amețitoare. Reacher văzu o stradă lungă și dreaptă, cu Autostrada 101 vizibilă la capătul celălalt, în spatele unui gard de protecție. De o parte și de alta a străzii se vedeau case cu aspect asemănător, construite pentru soldați la sfârșitul anilor 1940 și încă în picioare după mai bine de șaiszeci de ani. Casele erau toate îngrijite, dar în grade diferite, unele bine întreținute, altele, renovate. Unele dintre ele fuseseră extinse, însă altele aveau un aspect mai mărginaș. Majoritatea aveau mașini pe aleile de acces și cele mai multe aveau și mașini în plus parcate la bordură. Una peste alta, erau atât de multe, încât era efectiv un drum cu o singură bandă.

Lent și greoi.

— FBI înainte la dreapta, în mod sigur, spuse Turner.

Reacher aprobă cu o mișcare a capului și nu zise nimic. Una dintre mașinile parcate la bordură era un Chevy Malibu, cam la douăzeci de metri distanță, argintiu simplu, cu dotările de bază, cu plastic acolo unde ar fi trebuit să fie crom, cu două antene boante lipite de lunetă, cu un tip la volan care purta o cămașă albă. O mașină nemarcată, dar nicio încercare reală de inducere în eroare. Prin urmare, un posibil șefuleț, aflat în trecere, să verifice moralul subalternilor și să răspândească bună dispoziție. Spre tipul parcat chiar în spatele lui, poate.

— Uită-te la chestia din fața lui, spuse Reacher.

Era un Hummer H2 civil, lat, înalt, gigantic, vopsit în negru lucios și cu accente de crom, cu roți imense și pneuri subțiri, ca niște benzi de cauciuc negru.

— Parcă ne-am fi întors în timp cu opt ani, spuse Turner.

O captură legală, probabil, ca urmare a cocainei găsite în buzunarul ușii sau pentru că era legată de o escrocherie, sau transporta bunuri furate, mai întâi confiscată și apoi reconvertită în vehicul de supraveghere sub acoperire, o alegere ușor defazată din perspectiva credibilității, așa cum proceda de obicei guvernul.

Și, la douăzeci de metri în fața Hummerului, era o mașină mică, compactă și albă, parcată la celălalt trotuar, cu fața spre ei, curată și anonimă, abia folosită, nepersonalizată în niciun fel. Închiriată la aeroport, aproape sigur. Unitatea 75 PM. Un individ fără noroc, ajuns la aeroportul LAX la clasa economic, iar acolo fondurile guvernamentale limitate l-au pricopsit cu Hertz sau Avis. Cea mai proastă mașină din lotul de mașini, fără nicio îmbunătățire.

— O vezi? întrebă Reacher.

De lângă el, Turner încuviință din cap.

— Acum știm unde e adresa. Exact la jumătatea distanței dintre bara din față a Hummerului și bara mașinuței ăleia, așa zice. Sunt subtili, nu-i așa?

— Ca-ntotdeauna.

Reacher fusese atent la numerele caselor și parcare pe care o căutau urma să fie pe partea stângă, la nici treizeci de metri mai în față, dacă triangulațiile guvernamentale erau exacte.

— Mai vezi pe cineva? întrebă el.

— Greu de spus, zise Turner. În oricare dintre mașinile astea s-ar putea găsi oameni.

— Să sperăm că așa e, spuse Reacher. Mai ales doi oameni.

Continuă drumul, încet și atent, oferindu-și o marjă de eroare.

Șofatul vechiului camion era un pic vag și imprecis. Plus sau minus cincisprezece centimetri era maximum de precizie pe care i-l puteai pretinde. Trecu de Malibu-ul argintiu și privi în jos, spre dreapta. Cămașa cu guler alb avea și o cravată legată în față. FBI cu siguranță. Probabil că era singura cravată pe o rază de doi kilometri. Următorul era Hummerul. La volan se afla un tip alb, cu părul blond. Tuns periuță, cu ceafa și părțile laterale ale capului rase. Probabil prima tunsoare de acest fel în interiorul unui H2 tunat. Oamenii guvernului. Afoni.

Apoi, Reacher privi spre stânga și începu să urmărească numerele. Nu știa la ce să se aștepte. În principiu, la un teren de orice fel. Ceva diferit față de locurile din față și din spatele lui. Ceva cu ferestrele și ușile bătute în scânduri și scos la vânzare sau incendiat și nivelat cu buldozerul, sau un petic de pământ pe care nu se construise niciodată. Cu o mașină mare și veche parcată în umbrele caselor învecinate. Poate un Buick Roadmaster.

Dar adresa obținută de Emily era o casă ca toate celelalte. Nu diferită de locurile de dinainte sau de după, fără geamuri bătute-n scânduri de cei de la bancă și nici arsă și nivelată. Doar o casă obișnuită, pe un teren obișnuit. Pe alee, era o mașină, dar nu era un Buick Roadmaster. Era un coupe cu două uși, importat, de un roșu decolorat de soare și chiar mai mic decât mașinuța compactă albă a Poliției Militare. Prin urmare, înăuntru nu era loc suficient ca să poată dormi doi oameni. Nici pe departe. Casa însăși era o clădire cu un

singur nivel, extinsă în sus, cu o fereastră la parter în stânga și o altă fereastră, tot la parter, în dreapta, și o fereastră nouă la mansardă, proiectată direct deasupra ușii de la intrare, de culoare albastră.

Și, chiar atunci, pe ușa albastră ieșea o fată.

Era posibil să aibă paisprezece ani. Sau cincisprezece. Era blondă.

Și înaltă.

Capitolul 51

— Nu te opri, spuse Turner.

Dar Reacher frână oricum. Nu se putu abține. Fata ocoli mașina parcată și ieși pe trotuar. Purta un tricou galben și o geacă de blugi, pantaloni largi negri și teniși galbeni, fără șosete și fără șireturi. Era suplă și avea membrele lungi, cu genunchi și coate proeminente, părul de culoarea paielor vara. Era ondulat, pieptănat cu cărare pe mijloc și îi ajungea până la mijloc. Avea chipul imatur, ca oricare alt adolescent, dar avea ochi albaștri și pomeți proeminenți, iar gura era fixată într-un început de zâmbet sarcastic, ca și cum viața ei era plină de supărări mărunte, care erau cel mai bine tolerate cu răbdare și bunăvoință.

O luă spre vest, îndepărtându-se de ei.

— Ochii în față, Reacher, îi zise Turner. Apasă accelerația, treci pe lângă ea și nu te opri. Mergi până la capătul drumului, imediat. E un ordin. Ne vom convinge mai târziu dacă e ea și vom vedea ce e de făcut.

Așa că Reacher accelerează din nou, de la viteza mersului pe jos la cea de jogging și depășiră fata în momentul în care aceasta trecea pe lângă mașinuța Poliției Militare.

Nu păru să reacționeze în niciun fel. Nu părea să știe că mașina era acolo pentru ea. Probabil că nu i se spusese. Pentru că, ce i-ar fi putut spune? *Bună, domnișoară, suntem aici ca să-l arestăm pe tatăl tău. Pe care nu l-ai cunoscut niciodată. Dacă apare pe-aici, mai exact. Pentru că tocmai i s-a spus totul despre tine.*

Reacher continuă să se uite cu un ochi în oglindă, văzând-o cum se îndepărtează. Apoi se opri la intersecția în T și întoarse la stânga, se mai uită la ea încă o dată și apoi își continuă drumul, fata dispărând din aria lui vizuală.

Nimeni nu veni după ei. Opriră după o sută de metri, dar în urma lor strada rămase pustie. Ceea ce, teoretic, era o dezamăgire minoră. Nu că Reacher o percepu ca atare, în mintea lui, în acel moment, cei doi supraviețuitori din mașina îndoită erau la coada ultimei liste de priorități.

— Mi-au zis că trăiește într-o mașină, spuse Reacher.

— Poate că mama ei și-a găsit o nouă slujbă. Sau un nou iubit.

— Ai văzut ceva oportunități de supraviețuire?

— Nimic evident.

— Poate că ar trebui să ne alăturăm mulțimii și să parcăm pe stradă.

O să fim OK, cu condiția să nu ne dăm jos deloc din mașină.

— Putem să facem ceva mai bun de-atât, spuse Turner.

Se uită pe hartă, apoi se uită în jur prin geamurile mașinii, întinzându-și gâtul, căutând un teren mai înalt sau un punct de observație mai ridicat. Iar din astea erau o grămadă spre sud, unde dealurile Hollywoodului se înălțau în smog, dar erau prea depărtate și în orice caz partea din față a casei ar fi fost invizibilă dinspre sud.

În final, arătă puțin spre nord față de direcția vestică, la o rampă de ieșire din încâlceala prilejuită de intersecția autostrăzilor 134 și 101. Era foarte ridicată și curbura ei părea să îmbrățișeze întreaga vecinătate în ocolul pe care-l făcea ca să ajungă de la o autostradă la alta.

— Putem să ne prefacem că s-a stricat mașina, dacă rampa aia are acostament, spuse Turner. Că s-a supraîncălzit motorul sau ceva de genul ăsta. Oricine se uită la mașina asta n-are cum să nu creadă că se poate defecta. Am putea să stăm acolo ore în șir. FBI nu oferă asistență rutieră. Dacă cei de la LAPD opresc să ne întrebe de sănătate, le spunem că da, sigur, tocmai s-a răcit motorul și plecăm de îndată.

— Subofițerul Espin a văzut mașina, zise Reacher. Cu siguranță că a cercetat și el relieful. Dacă vede vreun vehicul parcat acolo sus, o să vrea să vadă despre ce e vorba.

— OK, dacă oprește orice altă mașină în afară de una de patrulare a poliției din Los Angeles, o luăm din loc imediat, iar dacă e vorba de Espin, o ștergem în zona nepopulată a Burbankului.

— O să-l pierdem cu mult înainte de Burbank. Pariez că i-au dat o mașină de închiriat cu patru cilindri.

În continuare căutară o casă de amanet, fiindcă aveau nevoie de un obiect de calitate pentru un interval de timp scurt, marfa trebuia livrată repede și momentul nu trebuia să fie remarcat, ei urmând să achite cu un card de credit furat, așa că una peste alta un magazin de second-hand era preferabil. Folosiră străzile de suprafață ca să ajungă în West Hollywood și aleseră unul dintre numeroasele stabilimente, iar Reacher îi spuse individului:

— Dă-mi să văd cel mai bun binoclu pe care-l ai.

Erau multe, majoritatea vechi. Ceea ce avea logică. Reacher se gândi că, pe vremea tatălui său, binocurile se cumpărau pur și simplu pentru că se cumpărau. Toate familiile aveau așa ceva. Și o enciclopedie.

Nimeni nu le folosea. Sau aparatul foto mecanic, cu film de opt milimetri, în familiile de colonel sau ale vreunuia mai mare în grad. Dar ele trebuiau achiziționate. Era datoria sacră a unui bărbat cu familie. Numai că acum toți acei bărbați familiști erau morți, iar casele copiilor lor adulți aveau spațiul limitat. Așa încât obiectele lor stăteau înghesuite între chitare acustice și inele de colegiu, tot în tocurele din piele căptușite cu catifea, în care fuseseră aduse, și având niște prețuri mici, chiar foarte mici.

Găsiră un binoclu pe placul lor, puternic, dar nu foarte greu și suficient de ajustabil ca să se adapteze la fețele amândurora, iar Baldacci plăti și cei doi se întoarseră la mașină.

— Cred c-ar trebui să așteptăm venirea serii, spuse Turner. Oricum nu se va întâmpla nimic până atunci. Mai ales dacă mama ei și-a găsit un job nou. Și avem și o mașină neagră. Espin nici n-o s-o vadă în întuneric. Dar strada va fi luminată destul ca să vedem cu binoclul.

— OK, spuse Reacher. Cred că mai întâi trebuie să mâncăm ceva. Ar putea să dureze câteva ore. Cât timp ești pregătită să stai acolo?

— Atât cât e nevoie. Și de câte ori va fi nevoie.

— Mulțumesc.

— În toată istoria întâlnirilor mele cu bărbați, nu știu dacă ăsta e cel mai deștept lucru pe care l-am făcut sau cel mai prost.

Luară masa în West Hollywood, în condiții bune, fără grabă și cu cheltuială mare, pe banii lui Paul Lozano, apoi lăsară ca după-amiaza târzie să se transforme în început de seară și, de îndată ce luminile străzilor deveniră mai luminoase decât cerul, se urcară în mașină și o luară pe Sunset Boulevard spre 101. Traficul era aglomerat, ca întotdeauna, dar cerul folosi minutele pierdute ca să devină și mai întunecat, așa încât, când ajunseră la rampa de acces curbată, ziua dispăruse în întregime.

Oficial, rampa nu avea acostament, dar pe partea dreaptă era o porțiune mai lată decât un acostament marcată cu vopsea albă, ca să definească banda de circulație în curbă, așa că traseră pe dreapta ca și cum tabloul lor de bord se aprinsese ca un pom de Crăciun. Turner își pregătise deja binoclul cel vechi și mai merseră înainte câțiva metri până când socotiră că acela era punctul cel mai favorabil de observație. Reacher opri motorul. Se aflau cam la trei sute de metri de ușa albastră de la intrare și cam la doisprezece metri deasupra ei. Exact ca în

manualul de instrucție. O linie dreaptă, cu elevație. Mai mult decât satisfăcător. Nu era rău deloc. Casa era liniștită. Ușa albastră, închisă. Coupeul vechi și roșu era tot pe alee. Mașina Malibu a FBI-ului dispăruse de pe stradă, dar Hummerul era tot acolo, ca și mașina compactă albă, la douăzeci de metri de acesta. Restul lotului de autovehicule se modificase puțin. Muncitorii din schimbul de zi se întorceau acasă, iar cei din schimbul de noapte plecau de acasă.

Luară pe rând binoclul. Reacher se răsuci în scaunul șoferului și-și rezemă spatele de ușă, uitându-se dincolo de Turner, prin geamul deschis dinspre partea ei. Imaginea era întunecată și nedeslușită. Aparatul nu avea îmbunătățiri pentru vederea pe timp de noapte. Dar era potrivit. În spatele lui, mașinile treceau cu repeziciune, la un metru, doi distanță, o procesiune neîntreruptă, toate părăsind 101 ca să intre pe 134. Niciuna nu se opri să-i ajute. Doar legăneau vechea camionetă cu suflul propriu de aer și goneau mai departe, ignorându-i.

Romeo o sună pe Julieta și spuse:

— Tocmai au fost în West Hollywood. Au cumpărat ceva de la o casă de amanet, pe cardul lui Baldacci, după care au mâncat la un restaurant foarte scump, folosind cardul lui Lozano.

— Ce puteau să cumpere de la o casă de amanet? Întrebă Julieta.

— Nu contează. Ideea e că au fost în West Hollywood, omorându-și timpul, aparent fără nicio noimă, ceea ce ar face dacă ar fi nevoiți să afle actuala adresă a doamnei Dayton. Așadar, trebuie să presupunem că acum au acea adresă.

— Cum au obținut-o?

— Nu contează cum. Ce contează este ce-or să facă în continuare. Probabil că au fost în West Hollywood doar ca să se ascundă până se lasă întunericul. Caz în care, probabil, acum s-au întors la casa respectivă, pregătindu-se să înceapă o lungă perioadă de supraveghere.

— Băieții noștri nu mai sunt acolo.

— Atunci, adu-i înapoi. Spune-le să cerceteze cartierul cu ochi de militar și să determine locul din care o echipă bine pregătită ar sta de veghe. Nu se poate să existe prea multe puncte favorabile supravegherii. De exemplu, n-or să stea pițiți în curtea din spate a vecinilor. Manualul de instrucție cere pentru așa ceva o linie directă de

vizionare și o elevație. La etajul unei clădiri părăsite, poate, sau un turn de apă ori pe garajul unei parări. Spune-le băieților să facă o listă de posibilități și apoi să se despartă și să investigheze. E mai eficient așa. Trebuie să facem treaba în noaptea asta.

— Poți să cumperi și arme de la o casă de amanet.

— Dar ei n-au cumpărat. Există o perioadă de așteptare. California are legi în privința asta. Și n-au cheltuit decât treizeci de dolari.

— Pe cardul de credit. E posibil să mai fi făcut o tranzacție colaterală, cu cash. Lozano și Baldacci aveau destui bani la ei în avion.

— O tranzacție ilegală? Atunci n-ar mai fi zăbovit prin preajmă ca să mănânce. Nu în același cartier. Ar fi fost prea agitați. S-ar fi dus în altă parte. Așa intuiesc eu. Deci, presupune că sunt încă neînarmați.

— Sper că ai dreptate în privința asta, spuse Julieta. Ar simplifica lucrurile.

Turner stătu cu binoclul la ochi o jumătate de oră, apoi i-l dădu lui Reacher, clipind și frecându-se la ochi. Reacher îl lărgi ca să i se potrivească și reglă focalizarea, învârtind destul de mult roțița. Ori el avea probleme cu vederea, ori ea.

— Vreau s-o sun din nou pe sergentul Leach, spuse Turner. Vreau să știu dacă e OK.

— Transmite-i cele bune din partea mea, îi zise Reacher.

Trăgând cu urechea la ce vorbea Turner, urmărea ce se întâmplă la trei sute de metri distanță. Adică nu cine știe ce. Atât Hummerul, cât și mica mașină albă compactă rămăseseră pe loc. Pe ușa albastră din față nu intra și nu ieși nimeni. Sergentul Leach era, după toate aparențele, în regulă. Așa cum era și prietena ei binevoitoare, Margaret Vega. Cel puțin până în acel moment. Conversația nu dură mult. Turner nu spuse nimic explicit, dar, printre rânduri, Leach părea să fie de acord cu ea că zarurile fuseseră aruncate și că singurele opțiuni disponibile erau să obțină o victorie zdrobitoare sau să plece acasă.

Ușa albastră rămânea închisă. Cea mai mare parte a timpului, Reacher ținea binoclul îndreptat chiar spre ea, dar, cam patru secunde din fiecare douăzeci, începea o explorare fragmentată a împrejurimilor. Refăcu drumul pe care-l parcursese pe stradă, până la cotitura pe unde intraseră, cu camionul de patiserie staționat în fața băcăniei și bicicleta aruncată în rigolă și mașina fără roți. Apoi venea

artera principală, care era Vineland Avenue, cam tot atât de depărtată spre sud față de autostradă cât era spre nord biroul de avocatură.

Reveni la ușa albastră, care rămânea închisă.

Apoi, se întoarse din nou la stradă, dar se duse în sens invers, spre celălalt capăt, la dreapta în loc de stânga, și găsi o cotitură identică, de parcă ar fi fost reflectarea în oglindă a celeilalte. Același tip de delimitare a zonelor, aceleași probleme. Și apoi, din nou artera principală, tot Vineland, dar mai departe spre sud cu vreo patru sute de metri. Ceea ce făcea ca acel cartier să nu fie un dreptunghi perfect. Era mai înalt în dreapta decât în stânga.

Ca o flamură. La ceva distanță deasupra colțului din dreapta sus era autostrada, apoi cabinetul de avocatură și, la o anumită distanță sub colțul din dreapta jos, se afla un vechi restaurant non-stop, cu toate luminile aprinse.

Reacher știa încotro avea să se plimbe.

Reveni la ușa albastră, care rămânea închisă.

Rămase închisă până la opt fără un minut. Atunci se deschise și fata ieși din nou, exact la fel ca înainte.

Același mers de persoană cu picioare lungi, aproape grațios, același păr, aceeași cămașă, aceeași geacă, aceeași pantofi. Probabil că nu avea nici șosete, nici șireturi și era de presupus că avea pe față aceeași expresie sarcastică, dar era întuneric, iar sistemul optic al binoclului nu era prea performant.

Exact la fel ca mai devreme.

Numai că fata o luă în direcție opusă.

Se duse spre est, nu spre vest. Departe de intersecția autostrăzilor. Spre artera principală. Nimeni nu o însoțea. Fără umbră, fără protecție. Reacher arătă cu degetul, iar Turner dădu din cap aprobativ.

— Crezi că e posibil să nu-i fi spus nimic niciuneia dintre ele? întrebă Reacher.

— Evident că nu i-au spus nimic copilului. Nu puteau să-i zică, știi, l-am găsit pe tatăl tău, dar am decis să-l arestăm.

— Nu-i pot spune asta mamei? Pentru că, dacă ei aruncă cheia la gunoi, ea n-o să poată obține prea mult sprijin material pentru copil.

— La ce te gândești?

— N-au trimis pe nimeni cu ea. Ceea ce ar fi trebuit să facă. Dacă nu pot să ajung în casă la ea, atunci am să încerc să o abordez când pleacă.

Asta e evident, desigur. Dar nimeni nu e cu ea. Singurul motiv logic este că nu le-au spus niciuneia dintre ele și nu pot să explice de ce patru inși le urmăresc pretutindeni, așa că nu le urmăresc peste tot.

— Plus că sunt zgârșiți. Dacă le-ar fi spus, ar fi trebuit să detașeze o femeie ofițer în casă, pentru susținere. Ceea ce ar fi costat ceva.

— OK, atunci, dacă mama și copilul sunt momeala, dar nu știu asta și pleacă de-acasă, în cazul ăsta, tot ce Espin și oricare altul pot face este o urmărire de la mare distanță și, din când în când, o trecere prin zonă în vehicul.

— De acord.

— Dar nimeni nu se mișcă și niciunul dintre vehicule nu a pornit motorul.

— Poate că așteaptă să dispară din câmpul vizual.

— Să vedem dacă vor face asta.

Ceea ce nu se întâmplă. Ajunsă la capătul îndepărtat al străzii, fata o luă la dreapta și dispăru, dar în fața casei nimeni nu făcu nicio mișcare și nicio mașină nu se urni din loc.

— Poate că există o altă echipă, spuse Turner.

— Tu ai aproba un astfel de buget?

— Firește că l-aș aproba.

— Dar ei? Dacă nici măcar n-au pus o femeie ofițer în casă?

— OK, e doar o singură echipă și stă pe loc. Lene și automulțumire. Plus că locul de parcare e greu de obținut.

— Nu se mișcă pentru că-și închipuie că sunt într-atât de tâmpit, încât să mă duc pe alee și să bat la ușă.

Deodată, apărură o mașină, tocmai la celălalt capăt al străzii, venind dinspre Vineland și trecând prin același racord pe care-l folosiseră și ei mai devreme. Farurile pendulară de la dreapta la stânga și apoi se apropiară în linie dreaptă, orbitoare, trecând de Hummer, de ușa albastră, aproape în dreptul mașinii albe compacte. Acolo mașina se opri brusc și începu să se deplaseze rapid în marșarier, trecând din nou de casă, de Hummer și tocmai până la ultimul loc de parcare, care se afla în mod evident mult mai departe decât și-ar fi dorit șoferul. Mașina execută o parcare laterală perfectă, farurile se stinseră și din ea coborâră doi tipi, prea departe ca să poată fi văzuți cum trebuie, apărând doar ca niște umbre în mișcare, una dintre ele parcă mai mare decât cealaltă.

Partea creierului care simte pericolul tresări și, un miliard de ani mai târziu, Reacher se aplecă în față câțiva centimetri.

Capitolul 52

Binoclul nu era grozav la distanță mare, iar lumina era foarte slabă, așa că Reacher era foarte atent. În orice zi, în California erau aproape patruzeci de milioane de oameni, iar ca doi indivizi anume să apară în timp ce erau observați de un al treilea era un eveniment improbabil.

Dar, din când în când, chiar și evenimentele improbabile se mai întâmplă, așa că Reacher își menținu câmpul vizual pe cele două siluete și reglă focalizarea ca să obțină cea mai clară imagine. Cei doi mergeau pe stradă, nu pe trotuar, chiar pe banda de trafic, repede, umăr lângă umăr, apropiindu-se mereu în timp ce Reacher devenea tot mai sigur. Trecură din nou de Hummer și ajunseră într-o zonă iluminată și atunci Reacher deveni sigur.

Se uita la șoferul din prima seară și, alături de el, era individul masiv, cu capul ras și urechi mici.

Se opriră chiar în fața casei și rămaseră nemișcați, după care se întoarseră cu fața spre direcția din care veniseră, ca și cum ar fi studiat orizontul îndepărtat, și începură să se învâртеască pe loc, lent, în sens contrar acelor de ceasornic, cu pași mici târșâiți, arătând cu mâna din când în când, întotdeauna departe de casă și în sus.

— Pe noi ne caută, spuse Reacher.

Cei doi continuară să se rotească, trecând de punctul median, și deodată văzură pentru prima oară extremitatea din dreapta a rampei de ieșire. Tipul cu urechi mici păru să înțeleagă imediat. Ridică brațul și schiță o curbă de la dreapta la stânga și înapoi, de la stânga la dreapta, urmărind circumferința largă, arătând cum încercuia tot cartierul, după care își trase palma înspre piept, ca și cum ar fi spus: „Acolo sus ești ca în primul rând de scaune într-o sală de teatru, iar aici e scena”. Apoi, folosi aceeași palmă ca să-și umbrească ochii și se uită la rampă în detaliu, secțiune cu secțiune, metru cu metru, căutând unghiul cel mai bun, până când în sfârșit se opri, de parcă s-ar fi uitat direct într-un binoclu, prin capătul greșit.

— Ne-au găsit, spuse Reacher.

Turner verifică harta și spuse:

— Nu pot ajunge aici foarte repede. Nu la modul cum sunt aranjate drumurile. Vor trebui să coboare până la Hollywood Bowl, pe străzile de suprafață, după care să iasă din nou în spatele nostru, pe 101. E un pătrat foarte mare.

- Puștoaica a ieșit din casă singură.
- Pe noi ne vor.
- Iar noi o vrem pe ea. Ar trebui să rămână cu ea. Eu așa aș face.
- Ei nu știu unde s-a dus.
- Nu-i greu de ghicit. Maică-sa nu e acasă, iar ea s-a uitat la televizor până la opt, după care a ieșit să-și ia ceva de mâncare.
- N-o s-o ia ostatic.
- Aproape că l-au omorât pe Moorcroft în bătaie. Și li se cam termină timpul.
- Deci ce vrei să faci?

Reacher nu răspunse. Lăsă binoclul în poala lui Turner, porni motorul și privi în spate peste umăr. Trecu peste marcajele de delimitare și intră pe banda de trafic, parcurse rampa de ieșire de pe 101 și intră pe 134, alăturându-se traficului lent. Se uita înainte după prima ieșire, care, după socoteala lui, urma să apară foarte repede și avea să fie Vineland Avenue. Și așa era, având de ales încotro s-o ia: spre nord sau spre sud. Reacher se deplasă foarte încet prin aglomerație, frustrat, și o luă spre sud, de-a lungul marginii mai înalte a cartierului, trecând de primul racord, de al doilea și mergând înainte o sută de metri, până când văzu în față restaurantul non-stop, scăldat în lumină.

Chiar atunci, fata traversa Vineland spre local.

Încetini și o lăsă să treacă la cincizeci de metri în fața lui, apoi o urmări în timp ce intra în parcare restaurantului. Într-un colț se afla un grup de adolescenți, să fi fost opt în total, băieți și fete, stăteau și ei pe-acolo în umbre și în aerul nopții, fără vreun scop anume, glumind, grozăvindu-se și fălindu-se, așa cum fac copiii. Fata se îndreptă spre ei. Până la urmă, poate că nu venise să mănânce. Poate mâncase acasă. Ceva din frigider, încălzit la microunde. Și poate că asta era viața ei socială de după cină. Poate că venise la un loc de întâlnire obișnuit, ca să se alăture grupului în locul lor preferat, să petreacă timpul și să se distreze, toată noaptea.

Ceea ce era OK. Numărul mare oferă siguranță.

Fata se apropie de ceilalți copii și se auziră comentarii spumoase spuse cu mină serioasă, saluturi, râsete și câteva glumițe frivole. Lui Reacher i se termina drumul, așa că luă o decizie de moment și intră în parcare, oprind în colțul opus. Fata continua să vorbească. Limbajul ei

nonverbal era relaxat. Aceștia erau prietenii ei. O plăceau. Asta era limpede. Nu exista niciun pic de stinghereală.

Dar, după zece minute, fata se îndepărtă de ei, corpul ei transmițând parcă mesajul „acum, mă duc înăuntru”, și nimeni nu veni după ea, iar ea nu se arată dezamăgită. Ba chiar aproape că dimpotrivă. Lăsa impresia că îi făcuse plăcere compania lor, cu siguranță, dar acum era pregătită să se bucure de ea însăși. La fel de sigur. Ca și cum pentru ea ar fi fost același lucru.

- E o singuratică, spuse Turner.
- Și înaltă, replică Reacher.
- Asta nu înseamnă neapărat ceva.
- Știu.
- Nu putem să rămânem aici.
- Vreau să mă duc înăuntru.
- Fără întâlniri și salutări. Nu încă.
- Nu vorbesc cu ea.
- O să-i atragi atenția.
- Doar dacă indivizii ăia văd mașina asta în față.

Turner nu spuse nimic. Reacher o văzu pe fată cum deschide ușa și intră. Localul era construit în stil tradițional, din oțel inoxidabil, cu falduri și încrețituri și linii de accentuare triplă, ca un vechi vagon de cale ferată, și litere din neon configurate în manieră Art Deco. Înăuntru părea să fie aglomerat. Perioada de vârf, între meniurile speciale la prețuri reduse și băutorii de cafea de la orele târzii ale serii. Reacher știa totul despre tipul ăsta de restaurant. Le cunoștea ritmul. Petrecuse în ele sute de ore.

- Doar te duci și observi, zise Turner.
- De acord, spuse Reacher.
- Fără contact.
- De acord.
- OK, du-te. Ascund mașina undeva și aștept. Să nu intri în vreun bucluc.
- Nici tu.
- Mă suni când ai terminat.
- Mulțumesc, spuse Reacher.

Coborî și traversă parcare. Se auzeau mașinile de pe Vineland și un avion pe cer. Auzi grupul de adolescenți care pălăvrăgeau și râdeau.

Auzi Range Roverul plecând din spatele lui. Se opri o secundă și respiră adânc.

Apoi trase de ușa restaurantului și intră.

Interiorul era și el construit în stil tradițional, la fel ca exteriorul, cu separeuri la stânga și la dreapta și o tejghea pe toată lățimea sălii drept înaintea, cam la doi metri de peretele din spate, în care se vedea o deschidere de acces spre bucătărie, iar în rest era acoperit cu oglinzi. Separeurile aveau banchete din vinilin, iar în fața tejghelei era un lung șir de taburete cromate și în culori pastel, la fel ca mașinile decapotabile din anii 1950, în vreme ce podeaua era acoperită cu linoleum, iar toate suprafețele orizontale erau acoperite cu melamină roz, bleu sau galben-pal, cu un model, ca niște însemnări mici cu creionul, care, ținând cont de contextul desuet, îl făceau pe Reacher să se gândească la ecuații oculte nesfârșite legate de bariera sunetului sau bomba cu hidrogen.

La tejghea era un individ gârbovit și cărunt, iar pe partea dreaptă a sălii lucra o chelneriță blondă de vreo patruzeci de ani, în timp ce pe dreapta servea o chelneriță brunetă de vreo cincizeci de ani, ambele foarte solicitate, pentru că localul era mai bine de trei sferturi plin. Toate separeurile de pe stânga erau ocupate, unele de oameni care mâncau la sfârșitul unei zile de muncă, altele de persoane care mâncau înaintea unei nopți petrecute în oraș, un separeu fiind ocupat de un cvartet de hipsteri¹², preocupați să fie cât mai autentici. Pe partea dreaptă erau două separeuri libere, iar la tejghea se vedeau nouăsprezece spinări de clienți și cinci locuri libere.

Fata era la marginea dreaptă a tejghelei, așezată pe ultimul taburet, care parcă-i aparținea, ca și cum locul acela era un bar, iar ea îi fusese client regulat în ultimii cincizeci de ani. Avea în față tacâmuri de argint și un șervețel, plus un pahar cu apă, dar încă nu i se adusese mâncarea. Lângă ea era un loc gol, după care era un individ aplecat deasupra farfuriei și un altul, și un altul, următorul taburet gol fiind la nouă locuri distanță. Reacher se gândi că ar putea s-o vadă mai bine dintr-unul din separeurile goale, dar tipul ăsta de restaurant avea propria

¹² *Hipster* – Persoană care admiră și adoptă ultimele tendințe în modă, tehnologie, stil etc., în special tendințe pe care le percepe ca fiind neconvenționale sau nonconformiste.

etichetă, potrivit căreia clienții singuri care ocupau separeurile pentru patru persoane la ore de vârf nu erau priviți cu ochi buni.

Așa că Reacher stătea în prag, nesigur, și o chelneriță blondă de pe stânga sălii se milostivi de el și făcu un ocol, încercând să afișeze un zâmbet de bun venit, dar era obosită și nu prea i-a reușit. Îi spuse în schimb, cu o privire plictisită și neinteresată, de-a dreptul absentă:

— Luați loc unde doriți și cineva va veni imediat să vă servească.

După care plecă agitată la treaba ei, iar Reacher se gândi că „unde doriți” includea și separeurile cu patru locuri, așa că se întoarse la dreapta și făcu un pas.

Fata îl privea în oglindă.

Și îl privea cât se poate de fățiș. Ochii ei priveau direct într-ai lui, în zidul îmbrăcat în oglinzi, prin intermediul reflexiilor, refracțiilor, unghiurilor de incidență și ale tuturor celelalte chestii învățate la orele de fizică din liceu. Fata nu-și îndepărtă privirea nici atunci când el se uită drept la ea.

„Fără contact”, promisese el.

Se mișcă pe partea dreaptă a localului și ocupă un separeu gol aflat chiar în spatele ei. Ca s-o vadă cel mai bine, se rezemă cu umărul de geam, stând cu spatele la restul încăperii, lucru care nu-i plăcea, dar nu avea de ales. O chelneriță brunetă îi aduse un meniu și, cu un zâmbet la fel de șters ca al blondei, îl întrebă:

— Apă?

— Cafea, răspunse el.

Fata continua să se uite la el în oglindă.

Nu-i era foame, pentru că masa cu care-i făcuse cinste Lozano în West Hollywood fusese un festin regesc. Așa că dădu meniul la o parte. Bruneta nu se arătă încântată de gestul lui, care însemna că nu va comanda nimic. Reacher avu sentimentul că nu o va vedea din nou prea curând. Prin urmare, nu va avea parte de un supliment gratuit de cafea.

Fata îl privea în continuare.

Gustă cafeaua. Era OK. Omul de la tejghea îi aduse fetei o farfurie, iar ea întrerupse contactul vizual atât cât să-i spună ceva acestuia, care-l făcu să zâbească. Avea numele brodat pe buzunarul uniformei: Arthur. Îi răspunse fetei, care zâmbi, și se îndepărtă de ea.

Apoi fata își luă tacâmurile și șervețelul cu o mână și farfuria cu

cealaltă, se dădu jos de pe taburet și veni la separeul lui Reacher, zicând:

— Te superi dacă mă așez și eu aici?

Capitolul 53

Fata își puse tacâmurile și șervețelul pe masă, apoi și farfuria, după care se duse iar la tejghea ca să-și aducă paharul cu apă. Îi făcu semn cu mâna tipului pe care-l chema Arthur și arătă spre separeu, ca și cum i-ar fi spus „M-am mutat aici”, după care se întoarse cu paharul și-l puse lângă farfurie. Se așează și se mută pe bancheta de vinilin până ajunse vizavi de Reacher. De aproape, fata arăta la fel ca de la distanță, numai că toate detaliile erau mai clare. Îndeosebi ochii, care păreau să colaboreze bine cu gura, în ceea ce privește expresia sarcastică.

— De ce ai vrea să te așezi la masa mea? o întrebă el.

— De ce n-aș vrea? răspunse ea.

— Nu mă cunoști.

— Ești periculos?

— Aș putea fi.

— Arthur are sub tejghea un Colt Python, cam vizavi de locul unde stai tu. Și mai are unul la celălalt capăt. Ambele sunt încărcate. Cu gloanțe Magnum de 357. Care ies din țevi de douăzeci de centimetri.

— Mănânci mult pe-aici?

— Practic, toate mesele, dar un cuvânt mai potrivit ar fi des. Nu mult. Mult se referă la cantitate, iar eu prefer porțiile mici.

Reacher nu zise nimic.

— Scuze, spuse ea. Nu mă pot abține. Sunt pedantă de felul meu.

— De ce ai vrut să vii la masa mea? o întrebă el.

— De ce ți-am văzut mașina de trei ori azi?

— Când a fost a treia oară?

— Mai exact, a fost prima oară. Am fost la cabinetul avocatului.

— De ce?

— Din curiozitate.

— Legată de ce?

— De motivul pentru care vedem aceleași mașini de trei ori pe zi.

— Vedeți?

— Noi, cei care suntem atenți, spuse ea. Nu face pe prostul, domnule. Se întâmplă ceva în cartier și am dori să știm despre ce e vorba. Și tu pari un om care ar putea să ne spună. Te-am întrebat frumos.

— De ce crezi că eu aș putea să-ți spun?

— Pentru că ești unul dintre ei, te plimbi toată ziua prin preajmă cu

mașina, tragi cu ochiul.

— Ce crezi că se întâmplă? o întrebă Reacher.

— Știm că sunteți cu toții la cabinetul avocatului. Și știm că sunteți cu toții pe strada mea. Așa că bănuim că cineva de pe strada mea e clientul avocatului și că cei doi sunt împreună într-o afacere necurată.

— Cine de pe strada ta?

— Asta-i marea întrebare, nu-i așa? Depinde cât de înșelătoare e manevra pe care o faci cu locurile de parcare. Noi credem că ai vrea să fii aproape de țintă, dar nu chiar în fața ei, pentru că ar fi prea evident. Dar cât de aproape? Asta e ceea ce nu știm. Ai putea să ții sub urmărire o mulțime de case diferite, dacă te miști câte puțin pe stradă, la dreapta sau la stânga.

— Cum te cheamă? o întrebă Reacher.

— Ți-aduci aminte de acel Colt Python?

— Încărcat.

— Mă numesc Sam¹³.

— Sam și mai cum?

— Sam Dayton. Tu cum te numești?

— Chiar asta e tot ce știi despre operațiunea de pe strada ta?

— Nu ne lăuda prea tare, că ni se urcă la cap. Cred că ne-am descurcat foarte bine să deducem și-atât. Cu toții aveți buzele foarte strânse în privința asta. O expresie faină, nu? Cu buzele strânse? Dar vă trădează felul cum vă mișcați mașinile între cabinetul de avocatură și casa unde locuiesc eu. Înțeleg de ce o faceți, dar vă deconspiră conexiunea.

— Nimeni nu ți-a vorbit despre asta?

— De ce ar face-o?

— Mama ți-a spus ceva?

— Ea nu e atentă. E foarte stresată.

— De ce?

— De toate.

— Dar tatăl tău?

— Nu am așa ceva. Adică, evident că trebuie să am un tată biologic, dar nu l-am cunoscut niciodată.

¹³ Aluzie la Sam Colt, inventatorul și producătorul pistolului Colt Python.(N.t.)

— Frați sau surori?
— Nu am niciunul.
— Cine crezi că suntem? o întrebă Reacher.
— Agenți federali, evident. De la DEA, ATF¹⁴ sau FBI. Aici suntem în Los Angeles. Întotdeauna e vorba de droguri, arme sau bani.

— Câți ani ai?
— Aproape cincisprezece. Încă nu mi-ai spus cum te cheamă.
Reacher, zise și o privi cu mare atenție.

Dar nu sesiză nicio reacție. Nicio scânteie. Niciun moment de „aha!”. Sau un moment de „OMG!”, așa cum Reacher înțelesese că ar fi mai probabil la copii. Numele lui nu însemna nimic pentru ea. Absolut nimic. Nu fusese pomenit în prezența ei.

— Deci, îmi spui ce se întâmplă? întrebă fata.
— Vezi că ți se răcește mâncarea. Asta se întâmplă. Pune mâna și mănâncă.

— Tu nu mănânci?
— Deja am mâncat.
— Atunci, de ce ai venit?
— Pentru decor.
— Arthur e foarte mândru de el. De unde ești?
— Mă mișc de colo-colo.
— Deci ești agent federal.

Și începu să mănânce ceva din farfurie, despre care Reacher putea să parieze că în meniu era anunțat drept *Plăcintă cu carne ca la mama acasă*. Mirosul de carne tocată de vită și de ketchup era inconfundabil. Știa totul despre acest gen de restaurante. Petrecuse sute de ore în ele și mâncase cam toate felurile de mâncare pe care acestea le aveau de oferit.

Fata spuse:

— Deci am dreptate? insistă fata. Sunt avocatul și un client de-ai lui?
— Parțial, spuse Reacher. Dar nu există nicio afacere dubioasă între ei. E vorba mai degrabă de un tip care ar putea să-l viziteze pe unul dintre ei. Sau pe amândoi.

¹⁴ATF (Acronimul agenției *Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives*) – Agenție aflată în subordinea Departamentului American al Justiției. (N.t.)

- O a treia parte? Implicată în conflict?
- Cam așa ceva.
- Deci va fi o ambuscadă? Îl așteptați pe individ să apară? O să-l arestați pe strada mea? Asta ar fi foarte cool. Doar să nu se întâmple la cabinetul de avocatură. Poți să alegi unde? Dacă poți, vrei s-o faci pe strada mea? Oricum, ar trebui să te gândești la chestia asta. Pe stradă ar fi mai puțin riscant. Mallul ăla mic e aglomerat. Tipul e periculos?
- Ai văzut pe cineva prin zonă?
- Doar oamenii voștri. Stau în mașinile lor și se privesc, toată ziua. Plus echipajele voastre mobile. Tipul în Malibu-ul argintiu vine mult pe-aici.
- Mult?
- Frecvent, am vrut să zic. Sau des. Și cei doi tipi din mașina închiriată. Și voi doi în Range Rover. Dar n-am văzut vreun bărbat de unul singur, care să pară periculos.
- Care doi tipi din mașina închiriată?
- Unul dintre ei are capul de o formă amuzantă. Și urechi ciuntite.
- Ciuntite?
- La început, de la distanță, am crezut că sunt doar mici. Dar, de aproape, se vede c-au fost tăiate. În formă de hexagon.
- Când te-ai apropiat tu așa de mult de individul ăla?
- În după-amiaza asta. Era pe trotuarul din fața casei mele.
- A spus ceva?
- Absolut nimic. Dar de ce ar fi spus? Nu sunt nici avocat, nici client, și nu am niciun conflict cu nimeni.
- Nu sunt autorizat să-ți spun prea multe, dar cei doi tipi nu sunt cu noi, îi spuse Reacher. Nu sunt ai noștri, OK? De fapt, s-ar putea ca ei să constituie o parte a problemei. Așa că ține-te departe de ei. Și spune-le și prietenilor tăi.
- Nu mai e așa de cool, zise fata.
- În acel moment, telefonul lui Reacher sună. Fiind neobișnuit să aibă la el un telefon, la început presupuse că era al altcuiva. Prin urmare, îl ignoră. Dar fata se uită țintă la buzunarul lui până când îl scoase de acolo. Numărul memorat al lui Turner apăruse pe ecran.
- Se scuză și răspunse.
- Turner respira cu dificultate și îi spuse:
- Vin înapoi și am nevoie de tine în fața restaurantului, imediat.

Un fel de emoție încordată se simțea în glasul ei.

Așa că Reacher închise convorbirea și o lăsă pe Sam Dayton singură în separeu, ieși și se grăbi să traverseze parcare până la stradă. Un minut mai târziu văzu niște faruri departe, spre stânga lui, distanțate și la înălțime, venind repede spre el. Era vechiul Range Rover, venind dinspre sud, în mare grabă. Deodată, farurile îl luminară și mașina frână brusc lângă el, iar Reacher trase repede ușa și se urcă la bord.

— Ce-ai pățit? o întreabă el.

— Situația a cam scăpat de sub control, răspunse Turner.

— Cât de rău?

— Tocmai am împușcat pe cineva.

Capitolul 54

Turner o luă pe Ventura Freeway spre vest și spuse:

— M-am gândit că, între timp, cabinetul de avocatură s-o fi închis deja și, odată cu el, tot mallul și, prin urmare, mi-am zis că și tipii care stăteau de pază vor fi plecat, așa că m-am dus să arunc o privire, fiindcă sunt lucruri pe care poate o să fie nevoie să le știm în viitor, inclusiv ce fel de încuietori are cabinetul și ce fel de alarmă. Apropo, sunt amândouă destul de simple. Dacă trebuie, poți să te strecorei cinci minute acolo. Pe urmă, m-am uitat pe hartă ca să văd cum pot să ajung mai ușor pe Mulholland Drive, fiindcă mereu mi-am dorit să merg cu mașina pe Mulholland Drive, ca un soldat dintr-un film, și mi-am zis că, dacă fata e în local, ca și tine, ca să-și ia cina, atunci va rămâne acolo cel puțin treizeci de minute, ceea ce-mi dădea răgazul ca să-mi fac excursia personală. Prin urmare, am plecat.

— Și? spuse Reacher, doar ca s-o facă să continue.

Să împuști pe cineva e stresant, iar stresul e o chestie complexă. Oamenii reacționează la stres în moduri diferite. Unii se închid în ei, alții se eliberează vorbind. Se gândi că ea făcea parte din a doua categorie.

— Am fost urmărită, zise ea.

— Asta a fost o prostie, spuse el, pentru că ei nu-i plăcea să fie aprobată automat.

— L-am depistat devreme. Erau faruri în spatele lui și am văzut că era un singur tip. Un singur șofer, fără nimeni lângă el. Așa că nu i-am dat prea mare atenție. Sunt mulți cei care îndrăgesc Mulholland Drive, așa că nu m-a deranjat că mergea în aceeași direcție.

— Atunci, ce te-a deranjat?

— Faptul că mergea cu aceeași viteză. Ceea ce e nefiresc. Viteza e o chestie personală. Iar eu merg destul de încet, de cele mai multe ori. De obicei, mașinile se adună în spatele meu sau mă depășesc. Dar omul ăsta era mereu acolo. De parcă l-aș fi tractat. Și știam că nu era nici de la Poliția Militară, nici de la FBI, pentru că ăia nu știu ce mașină avem, deci, trebuia să fie ceilalți prieteni ai noștri, doar că era un singur tip în mașină, nu doi, ceea ce însemna ori că nu era niciunul dintre ei, ori că se despărțiseră și vâna fiecare pe cont propriu, dar, oricum, timpul trecea foarte repede, în filme se spune că pe Mulholland lucrurile o iau razna foarte repede, așa că m-am gândit c-ar fi bine să mă opresc la

primul refugiu, ca un fel de mesaj, să-i dau de veste că l-am observat, ceea ce i-ar fi lăsat de ales, ori să accepte cu eleganță înfrângerea și să-și continue drumul, ori să piardă ca un nemernic și să se oprească ca să mă hărțuiască în persoană.

— Și a oprit?

— Bineînțeles c-a oprit. Era al treilea dintre cei patru din mașina cu tabla îndoită de azi-dimineață. Ăla căruia tu îi spui șoferul din prima seară. S-au separat și vânează solo.

— Mă bucur c-a fost el, și nu celălalt.

— Lasă că și el a fost destul de rău.

— Cât de rău?

— Foarte rău.

— Prostii, zise Reacher. Nu merita să strici mâncarea pe el. El a fost al doilea pe care l-am lovit. Ceea ce-l face să fie mai prost decât cel care tocmai ne-a făcut cinste cu o cină.

— L-am dovedit, spuse Turner. A fost ca și cum ai lua o acadea de la un copilăș.

— Ce anume i-ai luat?

— Avea pistol.

— Asta ar mai echilibra forțele puțin.

— Așa a fost, dar numai pentru trei sferturi de secundă, după care n-a mai avut pistol, ceea ce însemna că pistolul era la mine și o voce din capul meu țipa: *pericol, pericol, pericol, ochește în centru, bang* și am clipit și am aflat că îl împușcasem, drept în inimă. Tipul era mort înainte să atingă pământul.

— Și acum ai nevoie de mine pentru ce?

— Vrei să-mi spui că nu oferi consiliere?

— Aici nu e vorba de pregătire fizică.

— Din fericire, sunt militar profesionist și n-o să am nevoie de consiliere.

— Atunci, cu ce te pot ajuta?

— Trebuie să mă ajuți să mut cadavrul. Nu-l pot ridica.

Mulholland arăta exact ca în filme, doar că de dimensiuni mai mici. Se apropiară de locul faptei cu precauție, ca niște soldați, pregătiți să se oprească dacă refugiul era liber, dar la fel de pregătiți să-și continue drumul dacă vedeau lanterne aprinse și auzeau stații radio de poliție. Dar nu văzură și nu auziră nimic, așa că se opriră. Traficul pe șosea era

lejer. Pitoresc, dar nu și practic.

Însă priveliștea nocturnă de la marginea drumului era spectaculoasă.

— Nu de-asta am venit, Reacher, spuse Turner.

Mortul zăcea pe pământ, aproape de colțul din față al mașinii sale. Avea genunchii îndoiți pieziș, dar în rest era culcat pe spate. Nu încăpea nicio îndoială: era șoferul din prima seară. Cu o gaură în piept.

— Ce pistol a fost? o întrebă Reacher.

— Glock 17.

— Care unde este acum?

— Șters și înapoi în buzunarul lui. Deocamdată. Trebuie să ne gândim cum jucăm piesa asta.

— Sunt doar două posibilități, spuse Reacher. Ori cei de la poliția din Los Angeles îl găsesc mai devreme, ori îl găsesc mai târziu. Cel mai bine cred c-ar fi să-l aruncăm în râpă. Ar putea să zacă acolo și o săptămână. E posibil să fie mâncat de animale. Sau măcar să-l ciugulească sau să-l ronțăie, mai ales degetele. Dacă-l ascundem în mașină, e mult mai rău. Nu contează dacă facem să pară c-a fost sinucidere sau crimă, pentru că primul lucru pe care-l vor face va fi să-i ia amprente, iar din acel moment cei de la Fort Bragg o vor lua razna și toată povestea asta se va descâlci de la celălalt capăt.

— Cu alte cuvinte, nu de la capătul nostru. Și tu nu vrei asta.

— Tu vrei?

— Eu vreau doar să fie descâlcită. Nu-mi pasă cine o face.

— Atunci, ești cea mai puțin sălbatică persoană pe care-am cunoscut-o vreodată. Te-au defăimat în modul cel mai jegos cu putință. Ar trebui să le tai capetele cu un cuțit pentru unt.

— N-a fost mai rău decât ceea ce au spus despre tine, cu Big Dog.

— Exact. Tocmai mă gândeam să mă opresc undeva să-mi cumpăr un cuțit pentru unt. Așa că dă-mi o șansă să fiu fairplay cu ei. Câteva zile petrecute în râpă n-o să facă rău nimănui. Pentru că, dacă nu rezolvăm noi problema, personal, o vor face cei de la LAPD sau de la Fort Bragg, poate săptămâna viitoare, când or să-l găsească în sfârșit pe individul ăsta. În oricare dintre variante, totul se va descâlci.

— OK.

— Și ne rămâne și pistolul.

Pe care-l și luară, împreună cu portofelul și celularul. Apoi, Reacher

Îl înșfăcă pe tip de piepții hainei, îl ridică de la pământ și se apropie de marginea prăpastiei atât cât îndrăzni. Majoritatea aruncărilor de cadavre în râpe eșuează. Corpurile rămân înțepenite mai jos cu circa doi metri, chiar pe pantă. Din cauza lipsei de înălțime și de distanță. Așa că Reacher îl învârti pe individ în jur, așa cum face un aruncător de ciocan la atletism, efectuând două rotații complete, mai jos pe partea cu solul, mai sus deasupra râpei, după care îi dădu drumul propulsându-l în întuneric. Auzi pârâiturile copacilor deranjați, uruitul pietrelor și apoi nu se mai auzi mai nimic, în afară de vâjâitul de fundal al văii de mai jos.

Întoarseră în refugiu și făcură cale întoarsă, prin canionul Laurel spre autostradă. Reacher conducea. Turner desfăcu Glock-ul și-l verifică, apoi îl asamblă la loc și-l puse în buzunar, având un glonț de nouă milimetri în camera cartușului și alte cincisprezece în încărcător.

Apoi deschise portofelul. Avea aceeași încărcătură ca și celelalte. Un teanc gros de bancnote de douăzeci, câteva bancnote mai mici, un teanc de carduri de credit valabile și neexpirate și un permis de conducere din Carolina de Nord, cu poza individului pe el. Îl chema Jason Kenneth Rickard și își încheiase sejurul terestru cu doar o lună înainte să împlinească douăzeci și nouă de ani. Nu era donator de organe.

Telefonul lui era un obiect ieftin, similar celor două cumpărate de Reacher și Turner la farmacie. Fără îndoială, un telefon cu cartelă, nelocalizabil, alocat unei anume misiuni. În agendă erau doar trei numere, primele două etichetate *Pete L* și *Ronnie B*, care erau evident Lozano și Baldacci, iar la al treilea număr scria doar *Shrago*. Istoricul de apeluri arăta o activitate foarte redusă. Niciun apel format, doar trei primite, toate de la Shrago.

— Shrago trebuie să fie individul solid cu urechile mici, spuse Turner. Se pare că el deține rolul de comandant de grupă.

— Nu sunt mici, zise Reacher. Au fost tăiate.

— Ce anume?

— Urechile.

— De unde știi?

— Fata mi-a zis. Le-a văzut de aproape.

— Ai vorbit cu ea?

— Ea a inițiat contactul, în restaurant.

- De ce a făcut asta?
- Crede că suntem agenți federali. E curioasă de ceea ce se întâmplă pe strada ei. A crezut că am putea să-i dăm detalii.
- Unde l-a văzut pe tipul cu urechile?
- În capătul aleii de la casa ei.
- Nu știe cu adevărat ce se întâmplă?
- Nici măcar despre procesul de paternitate. Numele meu n-a însemnat nimic pentru ea. E clar că maică-sa nu i-a spus despre affidavit. Nu știe nici măcar că mama ei e clienta avocatului. Crede că e vorba de unul dintre vecinii ei.
- Nu trebuia să vorbești cu ea.
- N-am avut de ales. S-a așezat singură la masa mea.
- Cu un om totalmente necunoscut?
- Se simte în siguranță în localul ăla. Omul de la tejghea pare să aibă grijă de ea.
- Cum ți s-a părut?
- E un copil simpatic.
- E al tău?
- Până acum, e cel mai bun candidat. E cam la fel de ciudată ca mine. Dar tot nu-mi aduc aminte de o femeie în Coreea. Nu ultima dată când am fost acolo.
- Urechi tăiate?, spuse Turner.
- Ca niște mici hexagoane, zise Reacher.
- N-am auzit niciodată de așa ceva.
- Nici eu.

Reacher scoase telefonul și formă numărul lui Edmonds. Era nouă seara pe Coasta de Vest, ceea ce însemna miezul nopții pe Coasta de Est, dar era sigur că o să-i răspundă. Era o idealistă. Tonul de apel se auzi de șapte ori, apoi Edmonds ridică, răgușită ca și înainte, iar Reacher o întrebă:

— Ai un pix?

Edmonds răspunse:

— Și hârtie.

— Vreau să mai verifici două nume la CRU. Aproape sigur din aceeași companie de logistică de la Fort Bragg, dar am nevoie de o confirmare. Primul este Jason Kenneth Rickard și al doilea un tip căruia i se spune Shrago. Nu știu dacă e numele de botez sau de familie.

Încearcă să obții niște informații despre el. Se pare că are urechile mutilate.

— Urechile?

— Da, cheștiile alea de pe părțile laterale ale capului.

— Am vorbit cu maiorul Sullivan în seara asta. Cei de la biroul Secretarului Armatei fac presiuni pentru o rezolvare rapidă a chestiunii cu Rodriguez.

— Renunțarea la acuzații ar fi o soluție foarte rapidă.

— N-are să se întâmple una ca asta.

— OK, las' pe mine, spuse Reacher.

Închise convorbirea și puse telefonul în buzunar, după care reîncepu să țină volanul cu ambele mâini. Bulevardul Laurel Canyon era un nume tembel pentru drumul pe care se aflau. Era în canionul Laurel, desigur, care-și șerpuia parcursul îngust și deluros către o destinație foarte pitorească și căutată, dar nu era un bulevard. Bulevardul este o arteră de circulație largă, dreaptă, frumos aranjată, având adesea pe margini arbori ornamentali sau alte elemente de decor. Din cuvântul franțuzesc vechi *boullewerd*, care înseamnă parapet, pentru că de-acolo a venit ideea. Un bulevard era partea superioară a unui sistem de fortificații, lungă, largă și plată, ideală pentru plimbări.

Apoi, ieșiră pe Ventura Boulevard, care nu era la fel ca Ventura Freeway, dar cel puțin era larg și drept. Ventura Freeway se afla înaintea lor, Universal City la dreapta și Studio City la stânga.

— Stai! spuse Reacher.

— De ce? întrebă Turner.

— Avocatul lui Big Dog era în Studio City. Chiar pe Ventura Boulevard. Îmi amintesc din affidavit.

— Și?

— Poate că nici încuietorile și alarma lui nu sunt așa de grozave.

— Țsta e un pas mare, Reacher. Ar însemna un număr important de fărâdelegi suplimentare acolo.

— Hai măcar să aruncăm o privire.

— Aș fi complicele tău.

— Ai drept de veto, spuse Reacher. Două degete pe un buton, ca o lansare de armament nuclear.

Întoarse la stânga și rulă de-a lungul drumului. Deodată, sună un

telefon. Un tril răsunător, electronic, ca o pasăre cântătoare dementă. Nu era telefonul lui, nici al lui Turner, ci al lui Rickard, de pe bancheta din spate, de lângă portofelul golit al acestuia.

Capitolul 55

Reacher opri mașina, scotoci în jur și luă telefonul. Telefonul scotea un tril puternic și vibra în mâna lui. Pe ecran scria *Sosire apel*, ceea ce era o informație superfluă, ținând cont de tril și vibrație, dar mai scria și *Shrago*, o informație utilă. Reacher deschise telefonul, îl duse la ureche și spuse:

— Alo?

O voce zise:

— Rickard?

— Nu, spuse Reacher. Nu e Rickard.

Tăcere. Reacher spuse:

— Dar ce credeai? O gașcă de magazioneri împotriva meseriașilor de la 110 PM? Suntem trei contra trei. Ca la un antrenament de baseball. Și doar tu ai mai rămas. Ești singur-singurel acum. Și ești următorul pe listă. Cum te simți când știi asta?

Tăcere.

Reacher continuă:

— Dar n-ar fi trebuit să te pună în postura asta. A fost nedrept. Știu asta. Știu cum sunt ăia de la Pentagon. Nu sunt indiferent față de soarta ta. Te pot ajuta să scapi.

Tăcere.

Reacher zise:

— Spune-mi numele lor, du-te imediat înapoi la Bragg și o să te las în pace.

Tăcere. Apoi un *bip-bip-bip* grăbit în difuzor și *Apel întrerupt* pe ecran. Reacher aruncă telefonul pe bancheta din spate și spuse:

— O să-l rog de două ori, dar a treia oară nu-l mai rog.

Își continuă drumul cu mașina și ajunseră la Studio City, aglomerat și agitat. Bulevardul era mărginit de sedii de firme, unele având clădiri separate, altele îngrămădite în malluri asemănătoare cu cel din North Hollywood, cu unele clădiri și magazine deservite de servicii comune, altele situate izolat în spatele unor parcuri proprii. Numerele erau greu de văzut, pentru că o mulțime de vitrine erau întunecate. Făcură două viraje grăbite, intrând și ieșind din parcuri unde nu aveau ce căuta. Dar ajunseră după scurt timp la locul potrivit. Era un mall de culoarea lămâilor verzi, cu o lungime de cinci unități. Avocatul lui Big Dog se afla în unitatea din centru.

Numai că nu era acolo.

Unitatea centrală era ocupată de un consilier de impozite. *Se Habla Espanol* plus cam vreo sută de alte limbi.

— Lucrurile se schimbă în șaisprezece ani, spuse Turner. Oamenii ies la pensie.

Reacher nu spuse nimic.

— Ești sigur că asta e adresa corectă? Întrebă Turner.

— Crezi că m-am înșelat?

— Poți fi iertat pentru asta.

— Mulțumesc, dar sunt sigur.

Reacher se apropie ca să se uite mai atent. Stilul locului nu era ultramodern. Anunțurile, mesajele, laudele și promisiunile erau toate ușor desuete. Avocatul nu ieșise de curând la pensie.

Se vedea o lumină în spate.

— Lumina aia e pe un temporizator, spuse Turner. Pentru securitate. Nu e nimeni acolo.

— E iarnă, spuse Reacher. Începe sezonul impozitelor. Tipul e înăuntru.

— Și?

— Am putea să vorbim cu el.

— Despre ce? Trebuie să primești o returnare de impozite?

— Măcar pentru că-i retransmite corespondența avocatului. Poate chiar îl cunoaște. Poate că avocatul a rămas proprietarul locului.

— Poate că avocatul a murit acum zece ani. Sau s-a mutat în Wyoming.

— Nu putem afla decât într-un singur fel, spuse Reacher.

Se apropie și bătu în geam, zicând:

— La ora asta din noapte, ar fi mai bine să vorbești tu.

Julieta îl sună pe Romeo, pentru că o parte dintre responsabilități erau ale lui, și spuse:

— Shrago îmi spune că Reacher are telefonul lui Rickard. Și presupun că are și pistolul lui. Și știe că lucrează la depozite la Fort Bragg.

— Din cauza biografiei lui Zadran, zise Romeo. A fost ușor de făcut legătura.

— Am rămas cu un singur om. Aproape că suntem lipsiți de apărare.

— Shrago are totuși o anumită valoare.
— Împotriva lor? Am pierdut trei oameni.
— Ești îngrijorat?
— Firește că sunt. Pierdem.
— Ai vreo sugestie?
— E timpul, zise Julieta. Știm care e ținta lui Reacher. Ar trebui să-i dăm permisiunea lui Shrago.

O vreme, se părea că Turner avusese dreptate și că nu era nimeni acolo, doar o luminiță pe un temporizator de securitate, dar Reacher continuă să bată până când un individ apăru făcând semne de ușuală cu brațele. Reacher replică și el cu mișcări prin care-l chema la ușă, ceea ce produse un blocaj, tipul mimând „nu primesc vizite nocturne”, iar Reacher, simțindu-se ca puștiul din film care e trimis acasă la doctor în toiul nopții, încerca să-i sugereze prin gesturi: „Vino repede, bătrânul Jeb e îngropat de viu într-un vraf de formulare de impozit W9”. Iar tipul cedă primul. Pufni exasperat și se apropie de intrare cu pași apăsați. Descuie și deschise ușa. Era un bărbat asiatic tânăr. Abia trecut de treizeci de ani, probabil. Avea pantaloni gri și o vestă roșie.

— Ce vreți? întrebă el.
— Să ne cerem scuze, replică Turner.
— Pentru ce?
— Că te-am întrerupt. Știm că timpul dumitale e prețios. Dar avem nevoie de cinci minute din acest timp. Pentru care am fi bucuroși să-ți plătim o sută de dolari.
— Cine sunteți?
— Din punct de vedere tehnic, în acest moment, lucrăm pentru guvern.
— Pot să văd o legitimație?
— Nu.
— Dar vreți să-mi dați o sută de dolari.
— Doar dacă ai informații concrete.
— Pe ce subiect?
— Avocatul care a avut sediul ăsta înaintea ta.
— Ce-i cu el?
— Congresul ne cere să verificăm anumite tipuri de informații în minimum cinci moduri diferite și am făcut patru dintre ele, așa că

sperăm că în seara asta vei fi numărul cinci, ca să putem merge acasă cu toții.

— Ce fel de informație?

— Mai întâi de toate, ni se cere să te întrebăm, pur și simplu ca o formalitate, știi personal dacă subiectul investigației noastre este viu sau mort?

— Da, știu.

— Și cum e?

— Viu.

— Bun, spuse Turner. Țsta-i doar un lucru de bază. Și tot ce-avem nevoie acum este numele lui legal complet și adresa curentă.

— Trebuia să veniți la mine mai întâi, nu să mă lăsați al cincilea. Eu îi redirecționez corespondența.

— Nu, mai întâi ne ocupăm de cele dificile. Ziua decurge mai ușor. La vale, nu la deal.

— Am să v-o scriu pe hârtie.

— Mulțumesc, spuse Turner.

— Trebuie să fie exactă, zise Reacher. Știi cum sunt ăștia de la Congres. Dacă un tip scrie Avenue și un altul scrie A-v-e, e posibil să nu fie luată în considerare.

— Nu vă faceți griji.

Numele legal complet al avocatului era Martin Mitchell Ballantyne și nu se mutase în Wyoming.

Adresa lui era tot în Studio City, Los Angeles, California. La o distanță ce putea fi parcursă pe jos. Harta lui Turner o arată a fi la capătul dinspre Ventura a arterei Coldwater Canyon Drive. Poate că acolo locuise tipul mereu.

Ceea ce însemna că fusese un avocat amărât. Adresa era o casă cu grădină, probabil din anii 1930, care suportase opt decenii de degradare. Trecuse de mult de starea jalnică. Acum era disperată. Ziduri verde-închis, ca mazăga, și lumini galbene în ferestre.

— Nu-ți face prea mari speranțe, spuse Turner. S-ar putea să refuze să ne primească. E cam târziu pentru o vizită.

— Văd că are luminile aprinse, spuse Reacher.

— Și s-ar putea să nu-și mai amintească nimic despre povestea ta. S-a întâmplat cu șaisprezece ani în urmă.

— Atunci, n-avem nimic de pierdut.

— Decât dacă o să considere că e vorba de o încercare de corupere a martorilor acuzării.

— Ar trebui s-o considere o depoziție.

— Numai să nu fii surprins dacă ne trimite la plimbare.

— E un bătrân singuratic. Nu-și dorește nimic mai mult decât niște vizitatori.

Ballantyne nici nu-i trimise la plimbare, dar nici nu se arătă prea fericit să-i vadă. Rămase în ușă, mai degrabă pasiv, de parcă își petrecuse o bună parte din viață deschizând ușa apartamentului la ore târzii ale serii, ca răspuns la solicitări urgente. Era un bărbat de statură mijlocie și rezonabil de sănătos, abia trecut de șaiszeci de ani. Dar părea obosit. Și avea un fel de a fi lugubru. Avea înfățișarea cuiva care cucerise lumea și o pierduse. Pe buze avea o cicatrice, despre care Reacher bănuia că nu era consecința unei proceduri chirurgicale. Și în spatele lui era o persoană pe care Reacher o luă drept soție. Arăta la fel de posomorâtă, dar mai puțin pasivă și mai vădit ostilă.

— Am dori să cumpărăm cincisprezece minute din timpul duminical, dle Ballantyne, îi spuse Reacher. Cum vi s-ar părea o sută de dolari?

— Nu mai practic avocatura, răspunse tipul. Nu mai am licență.

— Pensionat?

— Exclus din barou.

— Când?

— Acum patru ani.

— Am dori să discutăm despre un caz vechi.

— De ce sunteți interesați de el?

— Facem un film.

— Cât de vechi este cazul?

— Șaisprezece ani.

— Pentru o sută de dolari?

— Sunt ai duminical, dacă-i vrei.

— Intrați, spuse tipul. O să vedem dacă-i vreau.

Toți patru o luară pe un hol îngust, intrând într-un living îngust, care avea mobilă mai bună decât s-ar fi așteptat Reacher, ca și cum Ballantyne se mutase acolo dintr-o locuință mai acătării. Cu patru ani în urmă, probabil. Exclus din barou, poate amendat, poate dat în judecată, poate intrat în faliment.

— Și dacă nu-mi mai aduc aminte? întrebă Ballantyne.

— Tot primești banii, zise Reacher. Cu condiția să faci un efort sincer.

— Despre ce caz e vorba?

— Cu șaisprezece ani în urmă ai scris un affidavit pentru un client cu numele Juan Rodriguez, cunoscut și sub porecla de Big Dog.

Ballantyne se aplecă în față, hotărât să facă un efort sincer care să merite o sută de dolari, dar își aminti după un efort echivalent cu un dolar și un sfert.

Se lăsă din nou pe spătarul fotoliului, spunând:

— Chestia cu armata?

Din voce se simțea că își amintește. Și un fel de neplăcere. Ca și cum nu știi ce lucru neplăcut fusese deranjat și se trezise din morți. Ca și cum chestia cu armata nu-i adusese decât belele.

— Da, spuse Reacher. Chestia cu armata.

— Și în ce constă exact interesul vostru legat de această chestie?

— Mi-ai folosit numele, când a trebuit să completezi spațiile libere.

— Tu ești tipul? spuse Ballantyne. În casa mea? N-am suferit destul?

Iar soția lui spuse:

— Ieșiți dracului de-aici, imediat!

Și se pare că vorbea serios, pentru că o spuse în mod repetat, cu claritate și venin în glas, accentuând din greu *imediat*. Ceea ce, având în vedere tonul și conținutul, Reacher luă drept o dovadă clară că din acel moment consimțământul fusese retras și că începuse încălcarea proprietății, iar el îi promisese lui Turner două degete pe butonul nuclear și, cum era deja conștient de chestiunea martorului acuzării, ieși dracului de acolo, imediat, urmat de Turner cam la treizeci de centimetri distanță. Se întoarseră la mașină, se rezemară de ea și Turner spuse:

— Deci, totul se rezumă la sistemul de arhivare.

Reacher încuviință din cap.

— Să ne ținem degetele încrucișate.

— Ai de gând s-o folosești pe Sullivan?

— Tu ai face-o?

— Fără doar și poate. E ofițer superior și e chiar acolo la JAG, nu e blocată la CRU.

— De acord, spuse Reacher.

Scoase telefonul și o sună pe Edmonds.

Capitolul 56

Edmonds răspunse, somnoroasă și ușor nerăbdătoare, iar Reacher spuse:

— Mai devreme mi-ai zis că maiorul Sullivan ți-a spus că biroul Secretarului Armatei face presiuni pentru o rezolvare rapidă a cazului Rodriguez.

— Și m-ai trezit la miezul nopții ca să-mi dai încă un răspuns isteț?

— Nu, vreau să aflu cine anume i-a transmis mesajul maiorului Sullivan sau măcar pe ce canal a parvenit mesajul.

— Mulțumesc că te-ai gândit la mine, dar n-ar trebui ca maiorul Sullivan să rezolve direct problema asta?

— O să fie foarte ocupată cu altceva. E un lucru foarte important, căpitan Edmonds. Și foarte urgent. Am nevoie să fie rezolvat cât mai curând. Așa că sună-i pe toți cei pe care-i cunoști, de oriunde ar fi ei. Și cât mai devreme poți. Cât încă mai sunt pe banda de alergare sau pe ce aleargă oamenii dimineața.

Reacher își pipăi buzunarele și găsi numărul de celular personal al lui Sullivan, pe bucățica de hârtie pe care i-o dăduse Leach. Formă numărul și numără tonurile de apel. Sullivan răspunse după al șaselea, ceea ce lui i se păru că e destul de bine. Aparent, nu avea un somn greu.

— Alo? zise ea.

— Jack Reacher la telefon, spuse el. Îți mai aduci aminte de mine?

— Cum aş putea să te uit? Trebuie să vorbim.

— Păi, vorbim.

— Despre situația ta.

— Mai târziu, OK? Chiar acum, avem ceva de făcut.

— Chiar acum? E miezul nopții.

— Ori acum, ori cât mai curând posibil. În funcție de nivelul de acces pe care-l ai.

— La ce?

— Tocmai am vorbit cu avocatul care a întocmit affidavitul lui Big Dog.

— La telefon?

— Față în față.

— Asta a fost cu totul neadecvat.

— A fost o conversație foarte scurtă. Am plecat când ni s-a cerut.

— Vi s-a cerut?

- Maiorul Turner e cu mine. Un ofițer de rang egal și la fel de capabil. Un martor independent. Și ea a auzit. Ca o a doua opinie.
- Ce a auzit?
- Arhiva ta juridică are o funcție de căutare pe computer?
- Firește că are.
- Și dacă aş tasta *Reacher*, *plângere împotriva lui*, ce aş obține?
- În esență, exact ceea ce ai avut. Afidavitul lui Big Dog sau ceva similar.
- Și căutarea asta e rapidă și de încredere?
- Tu chiar m-ai trezit la miezul nopții ca să vorbim despre computere?
- Am nevoie de informații.
- Sistemul este destul de rapid. Nu e un protocol de căutare foarte intuitiv, dar e capabil să te ducă direct la un document individual.
- Am pomenit avocatului despre caz și și-a amintit de el imediat. L-a numit „chestia cu armata”. Apoi m-a întrebat de ce mă interesează. I-am răspuns și mi-a zis: „N-am suferit destul?”
- Ce a vrut să spună cu asta?
- Trebuia să fii acolo ca să-l auzi. Totul era în tonul vocii lui. Afidavitul lui Big Dog n-a fost doar o reclamație pe care a trimis-o prin poștă și a uitat de ea. N-a fost ceva de rutină. A fost o *chestie* anume! A fost o întreagă poveste, cu un început, o parte de mijloc și un sfârșit. Și bănuiesc că a fost un sfârșit neplăcut. Așa am auzit noi. Din glasul lui reieșea că a fost un episod negativ din viața lui. Își amintea de el cu regret.
- Reacher, eu sunt avocat, nu un consilier pe probleme de comunicare. Am nevoie de fapte, nu de ce reiese din glasul oamenilor.
- Iar eu sunt un interogator, iar un interogator află o mulțime de lucruri ascultând. M-a întrebat de ce mă interesează, de parcă se întreba ce anume mai putea interesa pe cineva? Nu fuseseră epuizate toate elementele de interes cu ani în urmă?
- Reacher, e miezul nopții. Vrei să spui ceva?
- Ai răbdare acolo, că nu ai altceva de făcut. N-o să te culci din nou acum. Vreau să spun că pe urmă el a zis, „n-am suferit destul”? Și în același timp soția lui a început să țipe și să strige și să ne dea pe ușă afară. Cei doi locuiesc în condiții modeste și sunt foarte nemulțumiți din cauza asta. Iar Big Dog a fost un buton fierbinte. Ca un eveniment

definitiv, cu ani în urmă, cu consecințe negative de lungă durată. Doar așa poate fi interpretat logic limbajul. Iar acum mă întreb dacă nu cumva toată povestea asta a fost contestată de fapt la acea dată, cu atâția ani în urmă. Și poate că avocatul ăsta a primit un șut în cur. Și poate că a comis prima încălcare a eticii. Ceea ce e posibil să fi fost primul pas pe un drum accidentat, care s-a încheiat acum patru ani, când a fost exclus din barou. În așa fel încât nici el, nici soția lui nu mai suportă să audă vreodată de acel caz, pentru că a fost începutul tuturor necazurilor lor. „N-am suferit destul?” Ca și cum ar fi vrut să spună: „Am trăit șaisprezece ani de iad din pricina celui caz, iar cum vrei să mă treci din nou prin el?”

— Reacher, ce naiba fumezi? Tu nu ți-ai amintit cazul. Prin urmare, nu l-ai contestat. Altfel, ți-ai fi amintit de el. Iar dacă a fost contestat acum șaisprezece ani, până la punctul la care avocatul a primit un șut în cur, de ce îl recontestă acum?

— Îl recontestă acum?

— Mă pregătesc să închid telefonul.

— Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar căuta *Reacher*, *plângere împotriva lui*, și ar solicita affidavitul lui Big Dog și l-ar introduce în sistem la nivel de unitate? Distorsionând puțin adevărul despre cât de grav a fost?

Niciun răspuns.

Reacher continuă:

— Ar fi exact ca un proces juridic, nu-i așa? Am asambla un dosar și am începe cu toții să ne pregătim și să facem strategii și am aștepta o discuție cu procurorul și am spera că strategia noastră va supraviețui acelei discuții.

Niciun răspuns.

Reacher spuse:

— Ai avut o întâlnire cu procurorul?

— Nu, răspunse Sullivan.

— Poate că nici nu există un procuror. Poate că e doar o iluzie unilaterală. Gândită să funcționeze doar o clipă. Ca și cum trebuia să-ți văd dosarul și am fugit ca dracul de tămâie.

— Nu se poate să fie o iluzie. Mă presează de la biroul Secretarului.

— De unde știi? Poate că primești doar niște mesaje, dar nu știi cu adevărat de la cine vin. Știi măcar dacă Big Dog e mort? I-ai văzut

certificatul de deces?

— Discuția asta e o nebunie.

— Se poate. Dar fă-mi hatârul și ascultă-mă. Să presupunem că a fost contestat într-adevăr acum șaisprezece ani. Fără ca eu să știu. Poate că a fost un caz din sute de cazuri asemănătoare, cu un caz-mostră în care era implicat altcineva, dar eu mă număram printre figuranți. Ca într-un proces colectiv. Poate că au declanșat o politică nouă agresivă împotriva „vânătorilor de ambulanțe”¹⁵. Ceea ce ar putea explica de ce avocatul și-a primit șutul în cur. Ce fel de documente am fi văzut într-o astfel de situație?

— Dacă a fost cu adevărat contestat? O mulțime de documente. Nu vrei să știi.

— Deci, dacă aș căuta *Reacher*, apărare împotriva reclamației, ce aș găsi?

— În cele din urmă, presupun că ai găsi tot ce a fost etichetat ca material pentru apărare. Sute de pagini, probabil, într-un caz important.

— E la fel ca atunci când faci cumpărături de pe internet? Sunt linkuri care te duc de la o chestie la alta?

— Nu, ți-am spus. E o treabă veche și demodată. A fost concepută de oameni cu vârste de peste treizeci de ani. Nu uita că aici e vorba de armată.

— OK, deci dacă mi-aș face griji din pricina unui tip pe nume *Reacher* și aș vrea să-l sperii și m-aș grăbi foarte tare, aș putea să caut în arhivă *Reacher*, plângere împotriva lui, și aș putea găsi affidavitul lui Big Dog, pe care l-aș putea repune în circulație, fără să am habar de faptul că făcea parte dintr-un dosar mult mai mare. Din cauza modului în care a fost concepută funcția de căutare. Corect?

— Ipotetic.

— Iar asta e misiunea ta, din acest moment. Trebuie să testezi această ipoteză. Vezi dacă poți găsi vreo urmă a unui dosar mai mare. Caută cu toate etichetele la care te poți gândi.

Se urcară în mașină și o luară spre est pe autostradă, înapoi la Vineland Avenue, apoi spre sud, trecând de cartierul fetei, la

¹⁵ În engleză „*ambulance chaser*” denumește un avocat cu un comportament lipsit de etică. (N.red.)

restaurant. Fata plecase, așa cum era firesc, la fel și chelnerița blondă, ca și toți ceilalți clienți de la ora cinei. Categorie, ora de vârf trecuse. Începuse sfârșitul serii. Erau trei bărbați în trei separeuri distincte, care beau cafea, și o femeie care mânca o plăcintă. Chelnerița brunetă discuta cu omul de la tejghea. Reacher și Turner rămaseră lângă ușă, iar chelnerița le ieși în întâmpinare.

— Îmi cer scuze, zise Reacher, dar adineauri a trebuit să fug. A fost o urgență. Nu mi-am plătit cafeaua.

— A fost plătită, a răspuns chelnerița.

— De cine? Sper că nu de fată. N-ar fi corect.

— A fost plătită, spuse din nou femeia.

— Totul e în regulă, spuse omul de la tejghea, Arthur, care își lustruia tejgheaua.

— Cât costă o ceașcă de cafea? îl întrebă Reacher.

— Doi dolari și un penny, spuse tipul. Cu taxă.

— E bine de știut, spuse Reacher.

Scoase două bancnote de un dolar și un cent și le puse pe tejghea, zicând:

— Ca să mă recompensez față de cel care mi-a plătit cafeaua, oricine o fi fost. Apreciez foarte mult gestul. Bine faci, bine găsești.

— OK, spuse tipul, lăsând banii neatinși.

— Mi-a spus că vine aici des.

— Cine?

— Samantha. Puștoaica.

Tipul încuviință din cap.

— E o clientă obișnuită, se poate spune.

— Transmite-i că-mi cer scuze că a trebuit să fug. Nu vreau să creadă că am fost nepoliticos.

— E o copilă. Ce-ți pasă?

— Ea crede că lucrez pentru guvern. Nu vreau să-i las o impresie proastă. E o fată isteată. Serviciul public e un lucru la care ar putea să se gândească.

— Și pentru cine lucrezi, de fapt?

— Pentru guvern, spuse Reacher. Dar nu de partea bănuită de ea.

— Am să-i transmit mesajul.

— De cât timp o cunoști?

— De mai mult timp decât te cunosc pe tine. Așa că, dacă ar fi să

aleg între intimitatea ei și întrebările tale, cred că am să aleg intimitatea ei.

— Înțeleg, spuse Reacher. Nici nu m-aș aștepta la altceva. Dar vrei să-i mai spui un lucru din partea mea?

— Care ar fi ăla?

— Să-și amintească ce i-am spus despre hexagoane.

— Hexagoane?

— Hexagoanele mici, spuse Reacher. Spune-i că e important.

Se urcară din nou în mașină, porniră motorul, dar nu plecară nicăieri. Rămaseră în parcare restaurantului, cu fețele luminate în roz și albastru de neioanele Art Deco, iar Turner spuse:

— Crezi că fata e în siguranță?

— Unitatea 75 PM și FBI-ul îi urmăresc fereastra dormitorului toată noaptea, în așteptarea unui intrus, care, după credința lor, ar trebui să fiu eu, numai că n-are să fie așa, fiindcă eu nu mă duc acolo, și nici Shrago n-o să se ducă, după părerea mea, pentru că și el știe ce știu eu. Niciunul dintre noi nu poate intra în casa aia în noaptea asta. Deci da, cred că e în siguranță. Aproape din întâmplare.

— Atunci ar trebui să mergem să găsim un loc unde să înnoptăm. Ai vreo preferință?

— Tu ești comandantul.

— Mi-ar plăcea să mergem la Four Seasons. Dar ar fi bine să nu folosim cărțile de credit în locul unde vom poposi peste noapte. Așa că nu putem plăti decât cu cash, ceea ce înseamnă că nu putem înnopta decât în moteluri, ceea ce înseamnă că trebuie să ne întoarcem la locul ăla dubios din Burbank, unde ne-am întâlnit cu Emily, prostituata. Toate fac parte dintr-o experiență autentică.

— Ca și condusul unei mașini pe Mulholland Drive.

— Sau ca împușcatul unui om pe Mulholland Drive. Și asta e în filme.

— Ești OK?

— Dacă aș avea o problemă, ai fi primul care ai afla, spuse Turner.

Motelul era fără doar și poate autentic. Avea un grilaj de sârmă deasupra ferestrei de la recepție și, ca plată, nu se accepta decât cash. Camera arăta ca și cum ar fi trebuit să simți frigul și umezeala, dar era în Los Angeles, unde niciodată nu e rece și umed. În schimb, părea fragilă și pergamentoasă, de parcă ar fi fost coaptă excesiv. Dar era funcțională și nu prea departe de a fi confortabilă.

Mașina era parcată la cinci camere distanță. Nu exista alt loc unde să poată fi ascunsă. Dar era destul de în siguranță, chiar de-ar fi văzut-o Shrago. Ar fi supravegheat camera în fața căreia era parcată, apoi ar fi dat buzna și, găsimd pe altcineva, ar fi presupus că mașina fusese parcată la o ușă distanță de locul unde ar fi trebuit să se afle, dar stânga sau dreapta era o probabilitate de cincizeci la sută, ceea ce însemna că, dacă nu ghicea din prima, ar fi comis trei spargerii înainte să-și găsească ținta și dacă mașina se afla la două uși distanță de locul unde ar fi trebuit să fie? Câte camere însemna asta? Capul i-ar fi explodat până să ajungă la cinci uși distanță. Urechiușele lui s-ar fi împrăștiat ca niște șrapnele.

Reacher își făcu socoteala că avea cam patru ore de dormit. Era sigur că Edmonds se dădea de ceasul morții în Virginia, la ora Coastei de Est, adunând informații, așa că îl va suna devreme și-l va trezi.

Capitolul 57

Primul apel al lui Edmonds veni la două noaptea, ora locală, ceea ce însemna că pe Coasta de Est era cinci dimineața. Reacher așează telefonul între perne și cei doi se rostogoliră frunte lângă frunte, ca să poată auzi amândoi. Edmonds spuse:

— M-ai întrebat mai devreme despre Jason Kenneth Rickard și un tip numit Shrago. Ai un pix?

— Nu, zise Reacher.

— Atunci, ascultă cu atenție. Sunt la fel ca primii doi. Toți sunt detașați la aceeași companie de la Fort Bragg. Trei echipe într-o grupă, iar cei patru sunt o echipă. Ce înseamnă exact asta, nu știu. Probabil că e vorba de o muncă specializată și învață să se bazeze unul pe celălalt.

— Și să-și păstreze secretele reciproce, spuse Reacher. Zi-mi despre Shrago.

— Ezra-nimeni-Shrago, sergent major și comandant de echipă. Treizeci și șase de ani. Bunici unguri. A fost în unitate de la începutul războiului. A tot plecat și a revenit din Afganistan timp de cinci ani și de atunci a fost ținut exclusiv în țară.

— Care-i treaba cu urechile lui?

— A fost capturat.

— În Carolina de Nord sau în Afganistan?

— De talibani. A fost dispărut trei zile.

— De ce nu i-au tăiat capul?

— Probabil că din același motiv pentru care noi nu l-am împușcat pe Emal Zadran. Și ei au politicieni.

— Când a fost asta?

— Acum cinci ani. De atunci, l-au încartiruit în țară. Și nu s-a mai întors în Afganistan.

Reacher închise telefonul și Turner spuse:

— Nu-mi place deloc povestea asta. De ce ar vinde el arme oamenilor care i-au tăiat urechile?

— Nu el face târgurile. E doar o roțiță într-un angrenaj. Alora nu le pasă de ce gândește el. Au nevoie doar de mușchii lui, nu și de opiniile lui.

— Ar trebui să-i oferim imunitate. Am putea să-l întoarcem de partea noastră.

— Aproape că l-a omorât în bătaie pe Moorcroft.

— Am spus că i-o oferim, nu că i-o și dăm. Putem să-l înjunghiem pe la spate după aia.

— Atunci, sună-l și fă-i oferta. Vezi că îl ai pe butoanele de apelare rapidă, în telefonul lui Rickard.

Turner se ridică și găsi telefonul, apoi se întoarse în pat și formă numărul, dar compania de telefonie îi spuse că numărul solicitat îi blocase apelurile.

— Eficienți, spuse ea. Fac curățenie din mers, minut cu minut. Nu mai există domnul Rickard. Nici Baldacci, nici Lozano. Toți au devenit istorie.

— Ne descurcăm noi și fără ajutorul lui Shrago, spuse Reacher. Găsim noi o cale. Poate într-un vis, după vreo cinci minute.

Ea zâmbi și spuse:

— OK, noapte bună din nou.

Julietta îl sună pe Romeo, pentru că unele responsabilități erau ale lui, și spuse:

— Shrago le-a localizat mașina. E la un motel aflat la sud de aeroportul Burbank.

— Dar? zise Romeo.

— Shrago bănuiește că probabil nu e parcată chiar în fața camerei lor, ca măsură elementară de securitate. Va trebui să verifice zece sau douăsprezece camere ca să-i găsească și presimte că n-o să-i meargă. Una sau două, poate, dar nu mai multe. Și nu are niciun rost să le scoată mașina din uz, pentru că ar închiria alta, cu unul din cardurile noastre de credit.

— Poate să ajungă la fată?

— Nu înainte ca ea să iasă iar din casă. Locul e supravegheat îndeaproape.

— S-a sesizat activitate în arhiva juridică, spuse Romeo. Un singur utilizator, cu acces JAG, căutând ceva. Ceea ce e neobișnuit, la ora asta din noapte.

— Căpitanul Edmonds?

— Nu, ea e în sistemul CRU. Edmonds doar a căutat datele despre Rickard și Shrago, cam acum o oră. Se apropie.

— De Shrago, poate. Dar nu și de noi. Nu există nicio legătură directă.

— Legătura e prin Zadrán. E ca o reclamă cu neon. Așa că spune-i lui Shrago să se care din Burbank. Spune-i să o aștepte pe fată. Spune-i că ne bazăm pe el și mai spune-i că mizeria asta trebuie curățată la prima oră a dimineții, indiferent de ce-ar fi nevoie pentru asta.

* * *

Al doilea apel al lui Edmonds sosi la cinci dimineața, ora locală, adică ora opt în Est. Reacher și Turner repetară figura cu ascultatul telefonului frunte lângă frunte.

— OK, iată informațiile actualizate, spuse Edmonds. Ora pentru banda de alergat s-a terminat și mai e până să înceapă programul de lucru, așa că nu am decât zvonuri și bârfe, dar la Washington astea sunt de obicei mai exacte decât orice altceva.

— Și? spuse Reacher.

— Am vorbit cu opt oameni care fie lucrează, fie colaborează cu biroul Secretarului.

— Și?

— Rodriguez sau Juan Rodriguez sau Dog sau Big Dog nu le spune nimic. Nimeni nu recunoaște numele, nimeni nu știe de vreun caz activ, nimeni n-a transmis vreun mesaj lui Sullivan și nimeni nu are cunoștință că vreun ofițer superior ar fi făcut așa ceva.

— Interesant.

— Dar nu definitiv. Opt oameni reprezintă un eșantion mic, iar sentimentul e că unei situații jenante de acum șaisprezece ani nu i s-ar acorda o așa de mare importanță. Vom ști mai multe într-o oră, când toată lumea se întoarce la birouri.

— Mulțumesc, căpitane.

— Ați dormit bine?

— Suntem într-un motel care închiriază camere cu ora. Primim ce-am plătit. Lui Ezra Shrago i s-a oferit consiliere psihiatrică după chestia cu urechile din Afganistan?

— Însemnările psihiatrice sunt la secret.

— Dar sunt sigur că le-ai citit oricum.

— I s-a oferit consiliere și el a acceptat, ceea ce a fost considerat ceva neobișnuit. Majoritatea oamenilor pare să prefere metoda militărească, și anume să se închidă în ei până când fac o cădere nervoasă. Dar Shrago a fost un pacient ascultător.

— Și?

— La trei ani după incident, încă mai are sentimente puternice de mânie, ranchiună, umilință și ură. Detașarea în țară a fost preventivă și, în aceeași măsură, terapeutică. Impresia era că nu te puteai baza să-l lași printre indigeni. Era o atrocitate pe cale să se întâmple. Din note reiese că îi urăște pe talibani cu pasiune.

După aceea, Turner spuse:

— Acum chiar că nu-mi place. De ce ar vinde el arme oamenilor pe care-i urăște?

— E o rotiță, spuse Reacher din nou. Trăiește în Carolina de Nord. N-a mai văzut de cinci ani un băștinaș cu izmana-n cap. Primește o grămadă de bani.

— Dar participă.

— Disociază lucrurile. Pentru el, ceea ce nu vede nu există.

Reacher lăasă telefonul acolo unde se afla, între perne, și cei doi adormiră iar.

Dar nu pentru mult timp. Edmonds sună a treia oară după patruzeci de minute, la șase fără un sfert dimineața, ora locală.

— Doar așa, de-amorul artei, am trecut prin detașările la Fort Bragg, pentru că voiam să văd cât timp au funcționat împreună, ca un cvartet. Shrago a fost acolo de la început, așa cum am zis, pe urmă a venit Rickard, apoi Lozano, iar Baldacci a fost ultimul, respectiv cu patru ani în urmă, și de atunci au rămas împreună. Asta-i face să fie, de departe, cea mai veche echipă din unitate. Au avut timp berechet să se cunoască.

— OK, spuse Reacher.

— Dar nu ăsta e amănuntul cel mai important. Acum patru ani, unitatea a avut un comandant temporar. Cel de dinaintea lui suferise un atac de cord. A fost comandantul temporar care a alcătuit echipa lui Shrago. Și ghici cine a fost?

— Morgan, zise Reacher.

— Ai ghicit! Pe atunci era maior. A obținut promovarea în rang la scurt timp după aceea, fără vreun motiv evident. Dosarul lui e destul de subțire. Îl poți citi ca tratament împotriva insomniei.

— O să rețin acest aspect. Dar în clipa asta dorm excelent, în afară de faptul că sunt trezit de câte-un telefon.

— Asemenea, spuse Edmonds.

— Cine l-a trimis pe Morgan la Bragg acum patru ani? Întrebă Reacher. Cine îi spune unui astfel de tip unde să se ducă?

— Lucrez la asta acum.

Reacher lăsă telefonul unde era și cei doi adormiră iar.

Apucară o ultimă jumătate de oră de somn, iar apoi veni al patrulea apel al dimineții, la șase și un sfert, ora locală, direct de la maiorul Sullivan de la JAG. Aceasta spuse:

— Tocmai am petrecut trei ore în arhivă și mă tem că teoria ta nu prea se confirmă. Plângerea lui Big Dog n-a fost contestată acum șaisprezece ani, nici altă dată în timpul scurs de atunci.

Reacher făcu o scurtă pauză și spuse:

— OK. Am înțeles. Mulțumesc că ai încercat.

— Acum, vrei și vestea bună?

— Ai vreuna?

— N-a fost contestată, dar a fost investigată cu mare rigurozitate.

— Și?

— A fost o înșelăciune, de la început până la sfârșit.

Capitolul 58

— Cineva chiar s-a străduit să te ajute, spuse Sullivan. Trebuie să fi fost un om foarte respectat, domnule maior. N-a fost o acțiune colectivă. Nu a existat nicio politică nouă legată de „vânătorii de ambulante”. A fost vorba numai de tine. Cineva a vrut să te scoată basma curată.

— Cine?

— Munca cea mai grea a fost efectuată de un căpitan de la Unitatea 135 PM, pe nume Granger.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat, de pe Coasta de Vest. Don Granger.

— N-am auzit niciodată de el.

— Toate însemnările lui au fost transmise unui general cu două stele din Poliția Militară, pe nume Garber.

— Leon Garber, spuse Reacher. El a fost rabinul meu, mai mult sau mai puțin. Îi datorez mult. E limpede că-i datorez chiar mai mult decât credeam.

— Cred că da. El trebuie să fi condus întreaga poveste. Și de bună seamă că tu ai fost preferatul lui, pentru că a fost vorba de un efort imens. Dar și lui Granger îi ești dator. A muncit de i-au sărit capacele pentru tine și a văzut ceva ce le-a scăpat tuturor celorlalți.

— Despre ce e vorba?

— Voi, polițiștii militari, dați naștere la o mulțime de reclamații. Procedura de operare standard e să vă faceți că plouă și să sperați că lucrurile se vor liniști de la sine, ceea ce se întâmplă de multe ori, dar, dacă nu se liniștesc, atunci sunt apărute, cu rezultate care, de-a lungul timpului, au fost amestecate. Așa a mers treaba ani de zile. Deodată, lucrurile care s-au liniștit au început, în mod ironic, să creeze probleme. Cu toții aveți acuzații nedovedite la dosar. Majoritatea erau idioțenii evidente, pe bună dreptate ignorate, dar unele erau discutabile. Și comisiile de promovare le-au văzut. Și au început să-și pună întrebări despre fumul care ieșea fără să fie foc și astfel oamenii nu mai promovau, așa că a devenit o problemă. Iar reclamația lui Big Dog era mai rea decât majoritatea. Cred că generalul Garber a simțit că era prea toxică pentru a fi ignorată, chiar dacă se liniștea de la sine. Nu voia s-o lase acolo, în arhivă. Scotea prea mult fum.

— Ar fi putut să mă întrebe direct despre asta.

— Granger l-a întrebat de ce n-a făcut-o.

— Și care a fost răspunsul?

— Garber s-a gândit că era posibil ca tu să fi făcut asta. Dar n-a vrut să audă mărturisirea direct de la tine.

— Serious?

— S-a gândit că te-oi fi supărat când ai auzit de SAW-uri pe străzile din Los Angeles.

— Aia era problema poliției, nu a mea. Tot ce voiam era un nume.

— Pe care l-ai obținut, iar el nu prea vedea cum altfel l-ai fi putut obține.

— N-a vorbit cu mine nici după aceea.

— S-a temut că s-ar putea să-l vizitezi pe avocat și să-i tragi un glonț în cap.

— Posibil.

— Înseamnă că Garber a fost un om înțelept. Strategia lui a fost fără cusur. L-a pus pe Granger să se ocupe și primul lucru care nu i-a plăcut lui Granger a fost Big Dog, iar al doilea lucru a fost avocatul. Dar nu a găsit fisuri pe nicăieri și știa că te întâlnești cu individul cu câteva momente înainte să fi fost bătut, iar affidavitul era așa cum era, deci s-a văzut blocat la mantinelă. A ajuns la aceeași concluzie ca și tine, și anume că altcineva îl bătuse, poate o delegație trimisă de vreun client nemulțumit, care, în acel context, însemna o bandă ori de latino, ca și Rodriguez, ori de negri, dar n-a reușit să facă vreun progres singur. Așa că s-a dus la poliția din Los Angeles, numai că nici polițiștii nu au avut nimic de oferit. Ceea ce Granger n-a considerat că ar fi ceva definitiv, pentru că, în acea perioadă, polițiștii erau înglodați până-n gât în probleme legate de sensibilitatea rasială, așa cum se întâmpla adesea cu poliția din Los Angeles pe atunci, iar ălor nu le venea la îndemână să discute despre bande cu un străin, care putea foarte bine să fie de fapt un jurnalist gata să creadă că problemele legate de bande erau termenul codificat pentru insensibilitatea rasială. Așa că Granger a revenit de capul lui la ideea cu bandele și a verificat în arhive căutându-i pe cei care, la acea dată, erau înarmați și periculoși, ca un fel de punct de plecare, ca să descopere că nimeni nu fusese înarmat și periculos la acea dată. Fusese o perioadă de șaptezeci și două de ore în care nu fusese raportată nicio fărădelege comisă de vreo bandă pe undeva. Așa că inițial Granger a conchis că bandele erau pe ducă în LA

și că ar face bine să caute în altă parte, dar n-a avut noroc și Garber era gata-gata să-l retragă din acțiune. Atunci Granger a văzut ce lipsea.

De pe perna ei, Turner spuse:

— Hiatul de șaptezeci și două de ore a apărut pentru că LAPD a distrus toate rapoartele privind infracțiunile bandelor. Probabil la sugestia oamenilor lor de la PR. Nu pentru că nimic nu se întâmplase.

— Corect, doamnă maior, spuse Sullivan. Dar blocnotesurile polițiștilor de pe teren conțineau în continuare toate detaliile. Granger l-a înghesuit într-un colț pe nu știu ce locotenent și adevărata poveste a ieșit la iveală, una de-a dreptul bizară. Cam la douăzeci de minute după plecarea lui Reacher, cinci negri din El Segundo au venit și-au început să-l altoiască pe Big Dog chiar în curtea casei sale. Un vecin a sunat, polițiștii au venit și au asistat cam un minut la bătaie, după care au intrat în viteză și i-au arestat pe tipii din El Segundo și chiar polițiștii l-au dus pe Big Dog la spital. Dar arestările s-au efectuat cu oarecare exces de forță, iar rănile erau cam grave, așa că raportul a fost analizat și pe urmă s-a dat ordinul să fie îngropat tot ce nu era în totalitate regulamentar, iar căpitani de la secția de poliție au ales să fie precauți și au îngropat totul. Sau poate că n-a fost precauție. Poate că n-a fost nimic regulamentar.

— Deci, eu sunt reclamat în afidavit pentru că l-aș fi bătut, dar polițiștii au văzut cum altcineva l-a bătut? spuse Reacher.

— Granger a obținut fotocopii după blocnotesurile lor. Toate sunt în arhivele noastre.

— Foarte curajos avocatul pe care și l-a găsit Big Dog.

— E mai rău decât crezi. Planul A a fost să se înscrie în nota generală și să dea în judecată poliția. De ce nu? Toată lumea făcea la fel. Granger s-a furișat într-o noapte în cabinetul avocatului și a găsit un afidavit identic cu al tău, doar că, în locul numelui tău, avea peste tot LAPD. Dar, în mod ironic, reclamația aceea n-a ținut, pentru că LAPD putea să demonstreze cu certitudine că în acea zi nu fusese în cartier, pentru că toate arhivele lor fuseseră aranjate, așa că imediat ce bubița aia s-a vindecat, avocatul a trecut la Planul B, și anume armata. Ceea ce, firește, era fraudulos și penal, dar raționamentul era foarte solid. Niciodată după aceea LAPD nu ar fi recunoscut că își distrusese rapoartele privind delictele din motive politice, așa că avocatul avea asigurată liniștea absolută din acea direcție. Cum Big Dog voia o

despăgubire mare, iar tipii din El Segundo nu dețineau averi care să poată fi demonstrate, Unchiul Sam a devenit cea mai bună variantă.

— Cum a încheiat Granger lucrarea?

— A trebuit să facă puțină echilibristică, pentru că nu voia să-i facă pe cei de la LAPD de toată jena în public. Dar știa un tip de la JAG care cunoștea pe cineva de la Asociația Baroului, iarăștia au aranjat să-i facă belele avocatului, pe plan profesional. Granger l-a făcut să scrie un alt afidavit, în care se preciza sub jurământ că primul fusese fraudulos și la care a fost personal martor. Și, apropo, afidavitul respectiv e încă în arhivă, la doar un interval distanță de locul unde a fost cel mânărit. După care, Granger i-a spart buza avocatului.

— A pus și asta în arhivă?

— Se pare că s-a apărat de un atac neprovocat.

— Se mai întâmplă. Ce face colonelul Moorcroft?

— E în afara oricărui pericol, dar încă nu e refăcut.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea, dacă ai ocazia. Și mulțumesc pentru eforturile din noaptea asta.

— Îți datorez niște scuze, domnule maior, spuse Sullivan.

— Ba nu, nu-mi datorezi nimic, zise Reacher.

— Mulțumesc. Dar n-am uitat că-mi datorezi treizeci de dolari.

Reacher și-o aminti pe Turner, în Berryville, Virginia, după magazinul de articole gospodărești, în pantalonii noi, cu cămașa lui umflată în jurul ei, cu poalele atingându-i partea din spate a genunchilor.

— Au fost cei mai utili treizeci de dolari pe care i-am avut vreodată, spuse Reacher.

Sărbătoriră în maniera cea mai bună pe care o știau și apoi se făcuse prea târziu ca să se mai culce, așa că se ridicară din pat, făcură duș și Turner îl întrebă:

— Cum te simți?

— Nu mă simt diferit, răspunse Reacher.

— De ce?

— Știam că nu făcusem asta, așa că n-am primit nicio informație nouă, și nu mi-a adus nicio ușurare, pentru că nu am fost supărat de la început, căci nu-mi pasă de ce cred oamenii.

— Nici măcar de ce cred eu?

— Știai că n-am făcut-o. Așa cum și eu știam că n-ai primit o sută de

mii de dolari.

— Mă bucur că și-a cerut scuze. Iar tu ai fost foarte amabil când i-ai spus că nu e nevoie.

— N-a fost amabilitate, zise Reacher. Chiar așa stau lucrurile. Nu avea de ce să-și ceară scuze. Pentru că prejudecata ei inițială a fost corectă. Iar eu n-ar fi trebuit să spun că n-am făcut-o pentru că n-a lipsit mult s-o fac. Am fost la un minut distanță de a transforma în realitate fiecare cuvânt al acelui affidavit. Nu pentru că pe străzile din Los Angeles urmau să apară SAW-uri. Nu-mi făceam griji în privința lor. Trebuie multă forță și antrenament ca să folosești cum trebuie așa ceva. Și întreținere. Mitraliera grupei merge la omul cel mai bun pe care-l ai, nu la cel mai prost, și sunt astfel de oameni pe străzile din Los Angeles? Eu nu credeam că există. Mă gândeam că SAW-urile o să fie folosite o dată și pe urmă aveau să fie utilizate ca ancore de bărci. Nimic care să mă deranjeze în privința lor. Celelalte chestii mă deranjau. Minele Claymore și grenadele de mână. Nu e nevoie de niciun fel de expertiză. Dar, într-o situație urbană, pot produce o groază de daune colaterale. Trecători inocenți și copii. Iar butoiul ăla de grăsime, cu rânjetul lui batjocoritor, făcea o avere din asta și cheltuia toți banii pe droguri, târfe și douăzeci de Big Mac-uri pe zi.

— Hai să mâncăm ceva, spuse Turner. Și să nu mai revenim aici. Autenticitatea își pierde farmecul.

Își puseră periutele de dinți în buzunare, se îmbrăcară și ieșiră în parcare. Lămpile de iluminat stradal încă erau mai luminoase decât cerul. Mașina era unde o lăsaseră, la cinci camere distanță.

Ceva era scris pe ea.

Era scris pe praful de pe geamul din dreapta față. Cineva trasase cu un deget gros trei cuvinte, douăsprezece litere în total, numai cu majuscule, ordonat, cu semnul întrebării la final: UNDE ESTE FATA?

Capitolul 59

Samantha Dayton se trezi devreme, așa cum făcea adesea, coborî pe scara îngustă de la mansardă și se uită pe fereastra livingului ca să vadă cum mai stăteau lucrurile. Hummerul dispăruse. La miezul nopții, probabil, la postul din fața biroului de avocatură. În locul lui era acel Dodge Charger purpuriu, care arăta prea cool pentru o mașină de polițiști. Dar, cu toate acestea, era o mașină de poliție. În general vorbind. În realitate, era o mașină de agenți federali, presupunea ea. DEA, ATF sau FBI. Îl recunosc pe șofer. Începea să se prindă de modul cum se desfășura rotația mașinilor. Mai departe, pe stradă, se afla mașinuța albă și compactă, la locul ei dintotdeauna. Și ea constituia adevăratul mister. Pentru că nu era o mașină a poliției. Fusese închiriată, cel mai probabil. Hertz sau Avis, de la LAX, se gândi fata. Dar DEA, ATF și FBI aveau toate birouri teritoriale în Los Angeles, cu personal numeros și mașini proprii. Prin urmare, tipul din mașinuța albă era dintr-o organizație suficient de mare ca să participe, dar prea mică și prea specializată ca să aibă un birou teritorial propriu. În consecință, tipul venise cu avionul, de altundeva. De la Washington, probabil, locul unde se găsesc toate secretele.

Făcu un duș și-și puse pantalonii negri preferați și geaca de blugi preferată, dar cu un tricou albastru curat și, prin urmare, pantofi albaștri. Își pieptănă părul și se uită din nou afară. Se apropia ceea ce ea numea ora zero. De două ori pe zi, mașinuța albă se mișca – pentru mâncare, bănuia, sau pentru pauze de baie – și cam de patru ori pe zi Hummerul și Chargerul schimbau pozițiile între ele, dar se părea că nu există nicio coordonare între agenții, pentru că o dată pe zi, dimineața devreme, toată lumea lipsea în același timp, cam douăzeci de minute. Zero agenți, ora zero. Strada revenea la normal. Un fel de problemă de logică, bănuia fata, sau de matematică simplă, ca la școală, cu x numărul de mașini, y numărul de locații și z numărul de ore de acoperit. O soluție trebuia să existe.

Se uită pe geam și văzu că mașinuța albă dispăruse deja, apoi, sub privirile ei, Chargerul o luă din loc. Motorul porni și mașina se îndepărtă ușor de bordură, plecând. Strada rămase liniștită. Revenise la normal. Ora zero.

PM și FBI-ul supravegheau aceeași casă și erau alertați în mod specific în privința unui intrus. *N-am să mă duc acolo și nici Shrago n-o să se ducă, fiindcă niciunul dintre noi n-o să poată pătrunde.* Așa că spuse:

— E un bluf. Încearcă să intre în mintea noastră. Vrea să ne facă să ne dăm de gol. Asta-i tot. N-are cum să se apropie de fată.

— Ești absolut sigur în privința asta? îl întrebă Turner.

— Nu.

— Nu ne putem duce acolo. Ești încă pe lista neagră, până când Sullivan nu face anunțul oficial. Și eu sunt pe lista neagră, probabil, pentru totdeauna.

— Putem să ne ducem acolo o dată.

— Nu putem. Ne-au văzut deja o dată mașina ieri. Poate de două ori. Și nu ne ajută dacă vom fi arestați.

— Am putea să luăm altă mașină. La Aeroportul Burbank. Shrago va afla despre ea în mai puțin de o oră, dar putem să folosim acea oră.

Micul dejun era întotdeauna o problemă. Niciodată nu se găsea nimic în casă și oricum mama ei dormea până târziu, obosită și stresată, și nu i-ar fi plăcut să zdrăngăne oalele și cratițele în bucătărie. Prin urmare, micul dejun devenea o expediție, acesta fiind un cuvânt care-i plăcea mult, după părerea ei bazat pe vechi cuvinte latinești, *ex* însemnând afară, *ped* însemnând picior, ca în cuvintele pedală, pedichiură sau pedestru, așa că împreună însemnau să ieși afară mergând pe jos, acesta fiind exact lucrul pe care-l făcea de obicei, dat fiind că, evident, nu putea încă să conducă o mașină, având doar paisprezece ani, chiar dacă se apropia de cincisprezece.

Aștepta cu nerăbdare să conducă o mașină. Putea să fie un mare avantaj pentru ea, întrucât i-ar fi lărgit perspectiva. Cu mașina putea să se ducă la Burbank, Glendale sau Pasadena pentru micul dejun, sau chiar în Beverly Hills. În vreme ce mergând pe jos alegerile ei erau limitate la restaurantul de la sud de Vineland sau cafeneaua de lângă biroul de avocatură, la nord de Vineland, și cam atât, iar niciunul dintre localurile astea nu era deschis pentru micul dejun. Ceea ce era frustrant.

În condiții normale.

Dar nu era o problemă așa de mare în acea dimineață, pentru că agenții federali se confruntau cu aceleași alegeri limitate, ceea ce-i

facea mai ușor de găsit. În esență, o probabilitate de cincizeci la sută, ca la aruncarea unei monede, și spera că o aruncase corect, pentru că individul ăla mare, pe nume Reacher, părea dispus să vorbească, despre lucruri pe care merita să le auzi, fiindcă omul era evident angrenat din plin în toată povestea, un fel de șef, care pleca fără să stea pe gânduri la primirea unui telefon urgent și îi dăduse informații despre tipul cu urechile.

Deci, cap sau pajură?

Închise ușa albastră și porni la drum.

Parcară vechiul Range Rover la bordură într-o zonă unde parcare era interzisă, riscând să le fie ridicată mașina, și se așezară la coada de la birou în spatele unui cuplu cu părul alb, venit tocmai din Phoenix. Când le veni rândul, folosiră permisul de conducere și cardul de credit al lui Baldacci și, după ce aleseră un sedan de mărime medie și semnară o mulțime de hârtii, primiră o cheie. Mașina în cauză era un Ford alb, încă ud după ce fusese la spălătorie, parcat sub un acoperiș. Era o mașină neinteresantă și anonimă, ceea ce o făcea potrivită din toate punctele de vedere, exceptând faptul că foliile de pe geamuri erau verzi, subtile și moderne, foarte diferite de foliile opace din plastic lipite pe geamurile Range Roverului. Conducătorul Fordului avea să fie o experiență cu totul diferită. Vizibilitatea interioară avea să fie limitată doar de lumina soarelui și de reflexii. Sau nu.

Turner își adusese hărțile și trasă o rută care rămânea departe de Vineland Avenue până la ultima intersecție. Ziua îi întâmpina senină și înviorătoare, iar traficul se păstra liniștit. Era încă foarte devreme. Ieșiră din Burbank pe niște străduțe, mai ales prin parcuri de birouri, apoi trecură prin North Hollywood, traversară autostrada la est de Vineland și se apropiară de cartier pieziș, simțindu-se expuși în spatele geamurilor verzi subțiri.

— O trecere, spuse Turner. Vitează mică și constantă până la capătul străzii, nicio oprire în nicio circumstanță, tot timpul anticipând normalitatea și prezența vehiculelor oficiale de supraveghere, iar dacă vedem că lucrurile stau diferit, oricum mergem până la capătul străzii și acolo vedem ce facem. Nu trebuie să rămânem blocați în fața casei. OK?

— De acord, spuse Reacher.

Întoarseră la prima cotitură și trecură pe lângă băcănie, pe lângă mașina fără roți, apoi întoarseră la stânga, la dreapta și ajunseră pe strada ei, care se întindea în fața lor lungă, dreaptă și normală, un culoar metalic îngust între șirurile de mașini parcate bară la bară pe ambele părți, toate scânteind în soarele dimineții.

— FBI în față pe dreapta, spuse Turner. Dodge Chargerul purpuriu.

— Văzut, încuviință Reacher.

— Plus ultima mașină parcată în față pe stânga. Mașina specială a Poliției Militare.

— Văzut, încuviință Reacher din nou.

— Casa arată normal.

Și așa era. Arăta solidă și așezată, și tăcută, de parcă toți cei dinăuntru dormeau. Ușa din față era închisă, la fel ca toate geamurile. Vechiul coupe roșu nu fusese mișcat de la locul lui.

Își continuară drumul.

— Până acum, toate celelalte vehicule sunt goale, spuse Turner. Niciun semn de Shrago. A fost o alarmă falsă.

Continuară să se deplaseze cu viteză mică și constantă, până la capătul străzii, și nu văzură nimic care să le dea motive de îngrijorare.

— Hai să mergem să luăm micul dejun, propuse Reacher.

Romeo o sună pe Julieta și spuse:

— Au închiriat altă mașină. Un Ford alb, la aeroportul din Burbank.

— De ce? întrebă Julieta. Cu siguranță știu că nu se pot ascunde de noi.

— Se ascund de FBI și cei de la Poliția Militară. Schimbarea mașinilor e o tactică adecvată.

— Un Ford alb? Am să-l anunț imediat pe Shrago.

— Face vreun progres?

— N-am mai primit vești de la el.

— Stai un minut, spuse Romeo.

— Ce s-a întâmplat?

— Altă activitate pe cardul lui Baldacci. Domnul din Long Beach tocmai a preluat o închiriere de încă o zi pentru Range Rover. Ceea ce înseamnă că n-au schimbat mașinile. Doar au mai luat o mașină. Ceea ce înseamnă că s-au despărțit și acum merg separat. O mișcare inteligentă. Sunt doi contra unu. Își valorifică avantajul. Ai grijă să-l

anunți pe Shrago.

Ocoliră prin sudul cartierului și reveniră la nord pe Vineland, până la restaurant. Fordul alb își făcea treaba. Nu întorcea capetele trecătorilor. Era o mașină neremarcabilă, anonimă și invizibilă, ca o gaură în aer. Ideală, exceptând geamurile transparente.

Restaurantul era în plină activitate la acea oră a dimineții, într-o atmosferă de seriozitate și eficiență, cu lucrători veniți dis-de-dimineată ca să se alimenteze pentru o zi lungă de muncă. Nu era prezent niciun hipster ironic. Nici fata nu era acolo. Ceea ce nu constituia o surpriză, pentru că, deși era o clientă obișnuită, care mânca practic toate mesele acolo, era încă prea devreme. Reacher nu știa mai nimic despre fetele de paisprezece ani, dar își imagina că trezitul devreme nu se număra printre primele zece preferințe ale stilului lor de viață. Bărbatul numit Arthur era în spatele tejghelei sale, iar chelnerița brunetă alerga de colo-colo. Un schimb prelungit, poate, noaptea târziu și dimineața devreme. Blonda nu era acolo. Poate că lucra doar în orele de vârf, începând înainte de prânz și terminând imediat după cină.

Ocupară ultimul separeu pe dreapta, chiar în spatele taburetului fetei, neocupat. Un piccolo le aduse apă, iar bruneta le turnă cafea. Turner comandă o omletă, iar Reacher, clătite. Mâncară, savurând felurile comandate, și zăboviră acolo, în așteptare. Fata nu-și făcu apariția. Restul clientelei se schimbă cu trecerea timpului, angajații din birouri și magazine înlocuindu-i pe muncitori, comenzile lor fiind ceva mai delicate și cu ceva mai puține calorii, iar manierele lor din timpul mesei semănând mai puțin cu aruncatul cărbunilor într-un cuptor. Reacher își umplu de patru ori ceașca de cafea. Turner comandă niște pâine prăjită. Fata nu apărea.

Reacher se ridică de la masă, se apropie de tejghea și se așază pe taburetul gol al fetei. Tipul numit Arthur urmări mișcarea, așa cum trebuie să facă orice om aflat în spatele tejghelei, și dădu din cap aprobativ, ca și cum i-ar fi spus „vin imediat la tine”. Reacher așteptă în timp ce Arthur servi cafea și suc de portocale, apoi duse o farfurie la masă, preluă o comandă și în sfârșit veni la el. Reacher îl întrebă:

- Samantha ia micul dejun aici?
- De cele mai multe ori, zise tipul.

— La ce oră vine?

Tipul întrebă:

— M-aș înșela prea tare dac-aș spune că n-ai să mai împlinești din nou patruzeci de ani?

— Ai fi generos, nu te-ai înșela.

— Unii zic că de vină-s vremurile pe care le trăim, dar eu cred că niciodată n-a fost altfel, și anume că atunci când un bărbat trecut de patruzeci de ani începe să pună un număr nefiresc de întrebări despre o fată de paisprezece, atunci cei mai mulți dintre oameni încep să bage de seamă, iar unii dintre ei s-ar putea chiar să facă ceva, cum ar fi, să pună și ei întrebări.

— Așa și trebuie, spuse Reacher. Dar cine a murit, de te-a făcut șeful comitetului?

— Păi, pe mine m-ai întrebă.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu ea și aș vrea să mai discut.

— Nu e o explicație liniștitoare.

— E curioasă despre situația aplicării legii, ceea ce nu constituie o combinație prea fericită.

— Chestia de pe strada ei?

— M-am gândit că aș putea să-i zic niște adevăruri în schimbul promisiunii c-o să se țină departe de toată povestea.

— Și tu ești dintre cei care aplică legea?

— Nu, am venit aici în vacanță. Am avut de ales între locul ăsta și Tahiti.

— Nu e destul de coaptă pentru adevăruri.

— Eu cred că este.

— Ești autorizat?

— Respir?

— E dintre cei care se trezesc devreme. Până acum, ar fi venit și ar fi plecat deja. Cu mult timp în urmă. Cred că azi nu vine aici.

Capitolul 60

Reacher plăti consumația cu numerarul de la Baldacci și, întorși în Ford, Turner spuse:

— Ori a mâncat acasă azi, ori a sărit peste micul dejun. E o adolescentă. Nu te aștepta să aibă tabieturi.

— Mi-a zis că își ia, practic, toate mesele aici.

— Ceea ce nu înseamnă același lucru cu toate mesele, punct.

— Tipul a spus că de cele mai multe ori.

— Ceea ce nu înseamnă în fiecare zi.

— Dar de ce să sară tocmai azi peste micul dejun? E o fată curioasă și crede că sunt o sursă de informații.

— De ce s-ar fi așteptat să te găsească aici?

— Și cei care aplică legea trebuie să mănânce.

— Atunci cafeneaua ar fi fost o opțiune la fel de logică, cea din apropierea cabinetului de avocatură. Știe că există două locuri posibile.

— Ar trebui să mergem să aruncăm o privire.

— Prea dificil. N-am vedea nimic din stradă și nu ne putem duce pe jos. Plus că se trezește devreme. Dacă a fost acolo, deja a și plecat.

— Ar trebui să patrulăm din nou pe lângă casa ei.

— Asta nu ne-ar spune nimic. Ușa e închisă. Nu avem ochelari cu raze X.

— Shrago e pe-acolo, pe undeva.

— Să ne întoarcem la rampa aia de ieșire, spuse Turner.

— Într-o mașină albă, la lumina zilei? Întrebă Reacher.

— Doar pentru zece minute. Ca să-i lăsăm minții un răgaz să se odihnească.

La lumina puternică a zilei, vechiul binoclu se comporta excelent. Imaginea mărită era clară și de o intensitate deosebită. Reacher putea să vadă toate detaliile – ale străzii, ale mașinuței albe, ale Dodge-ului purpuriu, ale ușii albastre de la intrare. Dar nimic nu se întâmpla. Totul părea liniștit. O zi însorită ca oricare alta și o supraveghere nesfârșită oarecare, plictisitoare și lipsită de evenimente, așa cum sunt cele mai multe acțiuni de acest fel. Nici urmă de Shrago. Unele dintre mașinile parcate aveau geamuri fumurii sau reflexii orbitoare, dar nu erau îndeajuns de obișnuite ca să fie mașini închiriate. Iar cele îndeajuns de obișnuite ca să fie de închiriat erau goale.

— Shrago nu e acolo, zise Turner.

— Aș fi vrut să fim siguri că ea este, răspunse Reacher.

În clipa aceea, sună telefonul. Era căpitanul Edmonds, din Virginia, care spuse:

— Am găsit alt dosar despre Shrago, de acum cinci ani. Decizia de a-l ține departe de Orientul Mijlociu a fost controversată. Luptam pe două fronturi de război, duceam lipsă de oameni, cei din Garda Națională erau trimiși acolo și pe perioade de ani întregi, iar ideea de a plăti un militar cu mintea plecată cu sorcova, care nu putea fi trimis în Irak sau Afganistan, a fost considerată absurdă. Prima variantă a fost lăsarea la vatră involuntară, dar și-a susținut cauza pe motive personale, așa că trebuia să fie audiat, și în cele din urmă disputa a urcat treptele lanțului ierarhic de la CRU până la un asistent al adjunctului șefului de stat-major care răspundea de problemele de personal și care a luat o decizie favorabilă lui Shrago.

— Și? spuse Reacher.

— Același adjunct se ocupa și de numirile temporare în posturi de comandă. El e cel care l-a mutat pe Morgan la Fort Bragg un an mai târziu.

— Interesant.

— Așa mă gândeam și eu. De-aia am și sunat. Shrago i-a rămas dator, iar Morgan era piesa lui de șah.

— Cum îl chema?

— Crew Scully.

— Ce fel de nume e ăsta?

— Sânge albastru din Noua Anglie.

— Unde e acum?

— A fost promovat. Acum e adjunctul șefului de stat-major, în toată regula.

— Responsabil cu ce?

— Probleme de personal, spuse Edmonds. Inspecție CRU. Practic, îmi este șef.

— Cine l-a mutat pe Morgan la 110, săptămâna asta?

— Adjunctul lui, presupun. Doar dacă nu cumva lucrurile s-au schimbat.

— Poți să verifici asta pentru mine? Și să mai verifici dacă Scully are acces la sistemele de informații legate de Homeland Security?

— Nu cred că poate să aibă.

— Nici eu nu cred, zise Reacher.

Încheie convorbirea și se întoarse la supravegherea străzii.

* * *

Julietta îl sună pe Romeo, pentru că unele dintre responsabilități îi aparțineau, și zise:

— Shrago îmi spune că cei doi nu circulă separat. A decis să verifice firma aia de închirieri și a ajuns acolo tocmai la timp ca să vadă cum Range Rover-ul era ridicat pentru parcare într-un loc nepermis.

— O prostie din partea lor. Folosirea unei singure mașini le impune niște limite. Ceea ce e în avantajul nostru.

— Nu asta contează acum. Range Roverul e trecut pe cardul de credit al lui Baldacci. Va trebui să plătim amenda pentru ridicare și închirierea zilnică. Ne-au mai tras o palmă peste bot.

— Ce-a mai văzut Shrago?

— E aproape. Fata a ieșit din casă. Se plimbă. Pe o rază de doi kilometri, nu e nimeni în preajma ei. O să-și aleagă locul potrivit.

— Și cum face să le transmită mesajul?

— La restaurant. Au fost acolo de două ori. E un domn numit Arthur care pare dispus să facă pe mesagerul.

Cele zece minute propuse de Turner se făcură aproape patruzeci, dar nimic nu se întâmplă, nici pe rampa de ieșire din spatele lor, nici pe strada din fața lor.

— Trebuie să plecăm, spuse ea.

— Unde? întrebă Reacher.

— Să mergem cu mașina. La întâmplare. Pe o rază de maximum doi kilometri de ușa ei, pentru că, dacă e ieșită, merge pe jos. Doar pe străzile de suprafață, tot pentru că e pe jos. Shrago va gândi la fel.

Așa că porniră Fordul și intrară pe 134, ca să iasă imediat de pe acea arteră, și începură să caute pe Vineland, cvartal după cvartal, exceptând strada ei, în legătură cu care hotărâră să nu riște. Majoritatea cvartalelor aveau circa trei sute de metri lungime și șaizeci de metri adâncime, ceea ce însemna că erau aproape cincizeci și cinci pe o suprafață de un kilometru pătrat, adică mai bine de patru sute pe un cerc cu diametrul de patru kilometri, ceea ce însemna că aveau aproape o sută cincizeci de kilometri de parcurs. Dar nu chiar atât,

pentru că unele cvartale aveau lățime dublă, acostamentele autostrăzilor și rampele de intrare și ieșire consumau spațiu, iar unele suprafețe nu fuseseră construite niciodată. Cam o sută de kilometri, probabil. Cam trei ore de mers, la o viteză cuminte de treizeci de kilometri la oră. Chiar dacă nu era sigur că modul ăsta de deplasare ar fi crescut șansele unei întâlniri întâmplătoare. Spațiul și timpul nu lucrează în acest mod. Dar mișcarea îi făcea să se simtă mai bine.

Nu văzură nimic în prima oră în afară de fondul încețoșat al trotuarelor, stâlpilor, arborilor, caselor și magazinelor, precum și al mașinilor parcate în locurile lor. Nu văzură mai mult de o mână de oameni și acordară atenție fiecăruia dintre ei, dar niciunul dintre ei nu era fata și niciunul dintre ei nu era Shrago. Nu văzură nicio mașină care să se deplaseze lent, ca a lor. Majoritatea se deplasau din punctul A în punctul B, în mod inocent și normal, cu viteză obișnuită și uneori chiar mai mare. Ceea ce provocă singura întâmplare interesantă în toată ora a doua a patrulării lor, când un BMW negru mat a trecut pe roșu la o sută de metri în fața lor și a fost lovit în plin de un Porsche vechi, venit de pe strada transversală. Aburii se înălțară și se adună un mic grup de oameni, dar Reacher coti la stânga și nu mai văzu nimic, până când o altă cotitură aleatorie îl aduse pe aceeași stradă, dar între timp acolo ajunsese o mașină a poliției, cu girofarul aprins, și după alte trei cotituri, apărură încă o mașină de poliție și o ambulanță.

Dar, în afară de asta, nu se întâmplă nimic. Absolut nimic. După treizeci de minute, Turner zise:

— Hai să luăm prânzul mai devreme. Pentru că și ea s-ar putea să facă la fel, dacă a luat micul dejun devreme. Sau poate n-a mâncat nimic de dimineață.

— La restaurant? întrebă Reacher.

— Cred că da. Practic, „fiecare masă” înseamnă că s-ar putea să sară peste una, dar nu peste două.

Așa că făcură cale întoarsă prin labirint și intrară pe Vineland la nordul cartierului, după care se deplasară spre sud, până când văzură restaurantul drept în față pe stânga, scânteind și strălucind în lumina soarelui.

Și, tocmai atunci, fata traversa Vineland spre restaurant.

Capitolul 61

Julieta îl sună pe Romeo și spuse:

— Mă tem că povestea a căzut. Am avut ceva ghinion. Evident, trebuia s-o înhațe aproape de mașina lui. Ideal era s-o prindă chiar în dreptul ei. Nu putea s-o târască pe stradă zbătându-se și zbierând, pe o distanță apreciabilă. Așa că i-a luat-o înainte și a parcat mașina, după care a coborât, a făcut un ocol pe jos și a ieșit în spatele ei, și totul mergea bine, avea de gând s-o depășească exact în dreptul mașinii lui. Când mai aveau vreo douăzeci de metri, un idiot a trecut pe roșu și s-a ciocnit de altă mașină și dintr-odată s-au adunat oameni acolo, a venit și o mașină a poliției, apoi, altă mașină și evident că Shrago nu putea să facă nimic în fața oamenilor sau a polițiștilor, așa că fata s-a uitat un minut la toată distracția și și-a văzut de drum, iar Shrago a fost nevoit s-o lase în pace, pentru că la început n-a putut să iasă cu mașina din toată hărmălaia de-acolo și, când în sfârșit a reușit să plece, a pierdut-o și n-a mai găsit-o.

— Deci, ce urmează? întrebă Romeo.

— O ia de la început. Prin toate locurile ei cunoscute. Acasă, la cabinetul de avocatură, la restaurant. O să încerce s-o ridice de altundeva.

— Chestia asta trebuie terminată în California. Nu ne putem permite să-i lăsăm să se întoarcă acasă.

Reacher încetini și o lăsa pe fată să traverseze la cincizeci de metri în fața lor, apoi roti volanul și o urmă în parcare restaurantului. Fata intră pe ușă, fără să zăbovească, iar el parcă mașina și Turner spuse:

— Vrei să vin cu tine?

— Da, vreau.

Așa că intrară și așteptară înăuntru, lângă ușă, unde așteptaseră și data trecută. Restaurantul arăta la fel ca în seara precedentă, cu chelnerița blondă revenită la datorie în partea stângă a sălii și bruneta afectată de o suferință îndelungată, pe partea dreaptă, Arthur fiind la locul lui în spatele tejghelei, iar fata pe taburetul ei, la capăt.

Chelnerița blondă se apropie, ca data trecută, cu același zâmbet inexpressiv, iar Reacher arătă spre un separeu de pe partea dreaptă, cel aflat imediat în spatele fetei. Blonda îi lăsa în seama brunetei, fără vreun semn de împotrivire. Se duseră la separeu și se așezară, Reacher stând din nou cu spatele la sală, cu Turner în fața lui, dincolo de masa

acoperită cu melamină, fata șezând cu spatele la ei, la nici doi metri depărtare.

Dar îi privea în oglindă.

Reacher făcu semn cu mâna reflexiei ei, parțial în semn de salut, parțial în chip de invitație de a li se alătura, iar fata se luminează de parcă tocmai auzise că vine Crăciunul și, coborând de pe taburet, prinse privirea lui Arthur și îi făcu semn cu degetul mare spre separeul din spatele ei, dându-i de înțeles că „mă mut din nou”, apoi veni la ei, iar Turner îi făcu loc și fata se așează pe banchetă, lângă ea, cei trei formând acum un triunghi intim. Reacher spuse:

— Samantha Dayton, Susan Turner, Susan Turner, Samantha Dayton.

Fata se întoarce pe banchetă, îi strânse mâna lui Turner și spuse:

— Ești asistenta lui?

— Nu, sunt comandantul lui, zise Turner.

— Foarte tare. Ce agenție?

— Poliția Militară.

— Grozav. Cine sunt toți ceilalți?

— Nu suntem decât noi și cei de la FBI.

— Voi sunteți la comandă sau ei?

— Noi, firește.

— Deci, omul din mașinuța albă e al vostru?

— Da, e cu noi.

— Parașutat aici de unde?

— Aș putea să-ți spun, dar pe urmă ar trebui să te omor.

Fata râse și părea cât se poate de fericită. Informatorul din interiorul organizației, o femeie comandant și glumițe. Spuse:

— Deci, tipul care ar trebui să apară este un militar? Cum ar fi un soldat dezertat care-și ia adio de la familie înainte să dispară pentru totdeauna? Dar de ce are familia lui un avocat? Sau, e avocatul lui? E spion sau ce? Ca un ofițer cu grad foarte mare, bătrân și distins, dar definitiv resemnat? Le spune altora secrete?

— Ai văzut pe cineva azi? o întrebă Reacher.

— Aceiași oameni ca și ieri.

— Niciun bărbat de unul singur?

— Bărbatul cu urechile ciuntite e singur azi. Într-o mașină închiriată. Poate că partenerul lui e bolnav.

— Unde l-ai văzut?

— A venit pe Vineland cu mașina. Eu eram la cafenea, la micul dejun. Aproape de cabinetul avocatului. Deși va trebui să regândim această implicare. Chestia asta e un triumphi, nu-i așa? Și nu știm pentru cine lucrează avocatul. Poate fi vecinul, dar poate fi și soldatul. Presupun că ar putea fi și amândoi, deși nu văd cum. Sau de ce, de fapt.

— La ce oră ți-ai luat micul dejun? o întrebă Reacher.

— A fost devreme. Imediat după ce-au plecat agenții.

— Au plecat?

— Doar pentru douăzeci de minute. Asta pare să fie o rutină. Ar trebui să-i coordonați mai bine. Toată lumea se mișcă în același timp, ceea ce lasă un gol.

— Asta nu e bine.

— Mie-mi convine. Înseamnă că pot să ies fără ca ei să știe. Pe urmă, când mă întorc, toți sunt surprinși, crezând că n-am ieșit din casă.

— Asta ai făcut de dimineată?

— Asta fac în fiecare dimineată.

— Tipul cu urechile te-a văzut când ai plecat?

— Nu cred.

— Te-a văzut în altă parte?

— Nu cred. Am încercat să mă ascund în mulțime. De oamenii voștri, nu de el. Și nu l-am văzut. Dar i-am văzut mașina mai târziu. Era parcată acolo unde a avut loc accidentul.

— Trebuie să te ții departe de individul ăla, spuse Reacher.

— Știu. Mi-ai spus asta ieri. Dar nu pot să stau în casă toată ziua.

După o scurtă ezitare, Turner o întrebă:

— De cât timp locuiești în casa aia?

— Dintotdeauna, cred. Nu-mi amintesc de alte case. Sunt aproape sigură că acolo m-am născut. Așa spun oamenii, în general, nu? Chiar dacă nu s-au născut exact acolo. Nici eu nu m-am născut acolo, ci la spital. Dar de la spital am ajuns în acea casă. Asta înseamnă fraza asta în zilele noastre, cred, acum când toată treaba cu nașterile a fost instituționalizată.

— Ai locuit vreodată într-o mașină? o întrebă Turner.

— Asta e o întrebare ciudată.

— Poți să ne spui. Știm oameni care ar fi fericiți să ajungă atât de sus în lanțul trofic.

- Cine?
- O mulțime de oameni. Ce vreau să spun e că noi nu judecăm pe nimeni.
- Am intrat în vreun bucluc?
- Reacher o liniște:
- N-ai intrat în niciun bucluc. Doar vrem să verificăm niște chestii.
- Cum o cheamă pe mama ta?
- A intrat în vreun bucluc?
- Nimeni nu e în niciun bucluc. În orice caz, nu e nimeni de pe strada ta. Este vorba de celălalt tip.
- O cunoaște pe mama mea? O Doamne, pe *noi* ne supravegheați? Îl așteptați să vină s-o vadă pe maică-mea?
- Ușurel, pe rând, spuse Reacher. Cum o cheamă pe mama ta? Și, da, știu despre Colt Python.
- Pe mama o cheamă Candice Dayton.
- În cazul ăsta, aș vrea să mă întâlnesc cu ea.
- De ce? E un suspect?
- Nu, asta ar fi o chestie personală.
- Cum e posibil?
- Eu sunt tipul căutat de ei. Ei cred că o cunosc pe mama ta.
- Tu?
- Da, eu.
- Dar nu o cunoști pe mama mea.
- Ei cred că, dacă ajungem față în față, s-ar putea s-o recunosc sau ea ar putea să mă recunoască.
- Ea nu te-ar recunoaște, și nici tu pe ea.
- E greu să spui sigur asta, fără să încerci.
- Crede-mă.
- Mi-ar plăcea să te cred.
- Domnule, pot să-ți spun categoric că n-o cunoști pe mama mea, iar ea nu te cunoaște.
- Pentru că nu m-ai mai văzut niciodată până acum? Aici e vorba de mai mulți ani, poate de dinainte să te fi născut tu.
- Cât de bine se presupune că ai fi cunoscut-o?
- Îndeajuns de bine încât am putea să ne recunoaștem reciproc.
- Înseamnă că n-ai cunoscut-o.
- Cum adică?

- De ce crezi că mănânc mereu aici?
- Pentru că-ți place?
- Pentru că primesc mâncarea pe gratis. Pentru că maică-mea lucrează aici. Uite-o, e chiar acolo. E cea blondă. Ai trecut deja de două ori pe lângă ea și nici n-ai clipit. Și nici ea. Voi doi nu vă cunoașteți unul pe celălalt.

Capitolul 62

Reacher se mișcă pe banchetă și întoarce capul ca să arunce o privire. Chelnerița blondă era ocupată, mișcându-se în stânga și în dreapta, suflându-și din ochi o șuviță de păr rebel, ștergându-și palma de șold, zâmbind, luând o comandă.

N-o cunoștea. Întrebă:

— A fost vreodată în Coreea?

— Asta-i altă întrebare ciudată, spuse fata.

— Cum adică, e ciudată?

— Păi este, dacă o cunoști.

— Cum așa?

— Întregul ei rol de martir stresat nevoie mare are faptul că n-a ieșit niciodată din Los Angeles County, cu o excepție, când un iubit a dus-o la Las Vegas, dar n-a vrut plătească hotelul. Nici măcar n-are pașaport.

— Ești sigură?

— De-aia își vopsește părul. Aici suntem în California N-are niciun fel de acte.

— N-are nevoie de acte.

— Este un cetățean fără acte. E o poveste lungă.

— Se descurcă?

— Nu e viața pe care și-ar fi dorit-o.

— Tu te descurci?

— Sunt bine, zise copila. Nu-ți face probleme în privința mea.

Reacher nu spuse nimic, iar Arthur veni din spatele lui, se aplecă și-i șopti fetei ceva la ureche, dar consoanele rostite îi trădară mesajul, și anume: „Doamna și domnul de lângă tine trebuie să poarte o discuție cu un alt domn”. La care fata sări în picioare, radiind, perfect mulțumită să fie înlocuită de încă un agent superior, chiar mai apropiat de inima dramei. Arthur se făcu nevăzut, iar fata plecă grăbită după el și, imediat, cu mișcări line, o siluetă mărunță și solidă ocupă locul părăsit de ea, cu coatele deja pe masă și triumful întipărit pe chip.

Era subofițerul brevetat Pete Espin.

Reacher se uită la Turner, iar Turner clătină din cap, ceea ce însemna că Espin avea oameni în restaurant, cel puțin doi, probabil înarmați și postați în preajmă. Espin se făcu comod pe banchetă, apoi își împreună mâinile, ca și cum ar fi rearanjat un teanc de cărți de joc,

și spuse:

— Nu ești tatăl fetei.

— Așa se pare, zise Reacher.

— Am verificat, așa, de amorul artei. Departamentul de Stat spune că dna Dayton n-a avut niciodată pașaport. Departamentul Apărării spune că n-a intrat niciodată în Coreea cu niciun alt tip de document. Așa că am mai făcut niște verificări și a reieșit că avocatul vinde chestii pe internet. Orice fel de document, în care să scrie orice vrei să scrie. Are două niveluri de prețuri, unele care există doar pe hârtie, și altele verosimile. În asemenea cazuri, verosimil înseamnă femeii reale, copii reali și o copie xerox reală a unui certificat de naștere real. Iar tipul ăsta nu e singurul. E o afacere înfloritoare. Inventarul este considerabil. Vrei un copil născut la o anumită dată, ai de unde să alegi.

— Cine a cumpărat affidavitul?

— Și-a dat numele de Romeo, dar banii oferiți au fost buni. Din Insulele Cayman.

— Când l-a cumpărat acest Romeo?

— În aceeași dimineață în care a fost arestată maiorul Turner. Este un serviciu instantaneu. Le spui numele, locurile și datele, iar ei prepară materialele. Dacă dorești, poți chiar să le trimiți materialul scris pe internet. Documentele sunt prelucrate pe un computer și îți vin pe e-mail, și arată ca niște fotocopii. Candice Dayton a fost aleasă datorită datei de naștere a copilului ei. Avocatul o știa drept chelneriță, pentru că mănâncă aici. A primit o sută de dolari pentru că a semnat documentul. Dar data de naștere era inventată. Ai observat asta? Era exact la mijlocul perioadei petrecute de tine la Red Cloud. Adică, exact la mijlocul ei. Ceea ce sugerează că un tip care se uită la un calendar nu seamănă a biologie naturală.

— Bună remarcă, spuse Reacher.

— Deci, ai ieșit din cauză.

— Dar de ce am ajuns eu să fiu „în cauză”? Asta-i marea întrebare. Ai un răspuns pentru mine? De ce a cumpărat Romeo acel affidavit?

Espin nu spuse nimic.

— Și cine e Romeo cu adevărat? Întrebă Reacher.

Niciun răspuns.

— Ce se întâmplă în continuare? zise Turner.

— Ești arestată.

— Și Reacher?

— Afirmativ.

— Trebuie să o suni pe avocata lui, Sullivan, de la JAG.

— Ea m-a sunat mai întâi. Chestia cu Big Dog e moartă și ea, dar, din momentul în care a pătruns în celula aceea de la Dyer și până în momentul de față, Reacher a comis cam o sută de infracțiuni pe care le cunoaștem, de la încarcerarea ilegală a unei persoane, ca element agravant al unui alt delict, până la fraude legate de carduri de credit.

— Ai primit mesajul de la noi prin sergentul Leach? îl întreabă Reacher.

— Se pare că vrei să mă faci să-mi stric părerea bună pe care o am despre mine.

— Te-am întrebat ce ai fi făcut diferit.

— Mi-aș fi plasat încrederea în sistem.

— Aiurea!

— Mai ales dacă eram nevinovat.

— Eu am fost nevinovat?

— Inițial, spuse Espin.

Reacher spuse:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Reacher. De ce a cumpărat Romeo acel affidavit?

— Nu știu.

— Și e posibil ca tot Romeo să fi repus în circulație chestia cu Big Dog?

— E posibil.

— De ce să facă asta? Și cealaltă chestie? Cele două affidavituri măsluite. Care să fi fost scopul lor? Care să fi fost singurul lor scop posibil?

— Nu știu.

— Ba da, știi. Ești un tip inteligent.

— Romeo a vrut ca tu să fugi.

— De ce a vrut Romeo ca eu să fug?

— Pentru că erai implicat în treburile maiorului Turner.

— Și ce spune asta despre treburile maiorului Turner? Dacă e vinovată, Romeo trebuia să mă vrea ca martor. Trebuia să mă vrea în boxa martorilor, confirmând în fața juriului toate detaliile scandaloase.

Espin spuse, după o scurtă pauză:

— Am ordin să vă aduc înapoi, pe amândoi. Restul îmi depășește competențele.

— Știi bine că e o înscenare, zise Reacher. Tocmai mi-ai spus că Romeo are bani în Insulele Cayman. El a creat contul maiorului Turner. Nu e deloc complicat. Ai văzut scheme mai deștepte ca asta. E ceva cusut cu ață albă. Prin urmare, se va destrăma totul, cu siguranță. Cel mai probabil, foarte curând. Pentru că nici eu, nici Turner nu suntem tâmpiți. O să-i distrugem. Ceea ce-ți dă de ales. Ori ești executantul docil care ne aduce acasă în cătușe cu doar câteva zile înainte de triumful nostru cel mai mare, ori îți pui creierul la treabă și începi să te gândești unde vrei să fii când se așază praful.

— Lucru care se va întâmpla unde?

— Nu aici.

Espin clătină din cap.

— Știți cum e. Trebuie să mă întorc acasă cu ceva.

— Putem să-ți dăm ceva.

— Ce fel de ceva?

— O arestare care să-ți aparțină, o hotărâre demnă de o medalie să nu lași nimic la voia întâmplării și glazura de pe un tort foarte mare. Iar glazura este întotdeauna partea cea mai dulce și mai vizibilă a unui tort foarte mare.

— O să am nevoie de mai mult decât niște broșuri de marketing.

— Cineva aproape că l-a omorât în bătaie pe colonelul Moorcroft, iar eu cred că ați ajuns cu toții la concluzia că nu eu am făcut asta. Atunci cine a făcut-o? O să aduci în ecuație un membru de bază al unei afaceri foarte mari și tu vei fi cel care îl va lega cu fundiță pentru clasa politică, înclinând puțin lumina reflectorului.

— Și unde l-aș găsi eu pe acest membru veteran?

— Ar trebui să cauți pe cineva care a fost absent din post pentru o perioadă inexplicabilă de timp.

— Și?

— Te-ai gândi că cineva l-a urmărit pe Moorcroft după ce-a ieșit din sala unde și-a luat micul dejun și fie l-a forțat, fie l-a atras să se urce într-o mașină. Te-ai gândi că nu exista altă cale să se întâmple așa ceva. Și ți-ai da seama că nu putea să fie un subofițer. Pentru că sala pentru micul dejun era în Clubul Ofițerilor. Așa că ai începe să cauți un ofițer.

— Ai un nume?

— Morgan. El l-a aranjat pe Moorcroft pentru bătaie. El a făcut livrarea. Verifică-i coșul cu rufărie murdară. Mă îndoiesc că a participat direct, dar pariez că a stat destul de aproape ca să fie martor.

— Și era absent din post în timpul ăla?

— El susține că a fost la Pentagon. Absența lui a fost bine consemnată în documente. A fost o sursă de mare îngrijorare. Iar Pentagonul păstrează aceste înregistrări. E mult de muncă, dar vei obține un profit considerabil când vei demonstra că nu a fost acolo.

— E solidă chestia asta?

— Morgan face parte dintr-un grup mic și divers, care cuprinde din câte știm, la un capăt, patru subofițeri dintr-o companie de logistică de la Fort Bragg, iar la celălalt capăt doi adjuncți de șefi de stat-major.

— Dacă te înșeli, o să vină vremuri grele.

— Știu.

— Doi?

— Unul e de la Homeland Security, iar celălalt nu e.

— Atunci, vremurile or să fie foarte grele dacă te înșeli.

— Dar oare mă înșel?

Espin nu-i răspunse. Reacher spuse:

— Întotdeauna e o probabilitate de cincizeci la sută, Pete. Ca la aruncarea unei monede. Ori mă înșel, ori am dreptate, ori ne aduci acasă, ori nu, ori adjuncții de șefi de stat-major sunt ceea ce spun că sunt, ori nu sunt. Întotdeauna, cincizeci la sută. O variantă sau cealaltă întotdeauna e adevărată.

— Iar tu ești un judecător imparțial?

— Nu, nu sunt imparțial. Am să le sfâșii fețele în timp ce dorm. Dar faptul că sunt furios din pricina asta nu înseamnă că n-au făcut-o.

— Ai și nume?

— Până acum, unul. Crew Scully.

— Ce fel de nume e ăsta?

— Sânge albastru din Noua Anglie, se pare.

— Pariez că a absolvit la West Point.

— Și eu am absolvit tot acolo, dar nu am un nume stupid.

— Pariez că e bogat.

— Pușcăriile sunt pline de oameni bogați.

— Cine-i celălalt?

— Nu știm.

— Probabil că prietenul cel mai bun din școala pregătitoare pentru colegiu. Prieteniiile astea sunt durabile.

— Se poate, zise Reacher.

— Eu îl prind pe Morgan, iar maiorul Turner pe ceilalți tipi?

— Tu vei fi eroul reportajelor de senzație.

— Și ce se presupune că fac indivizii ăștia?

Turner începu să-i relateze toată trășenia, începând cu banii obținuți de pe piețele secundare, și camionetele rablagite cu numere de înmatriculare ciudate, cu banii lichizi din camionete, apoi în containere ale armatei și conținutul containerelor militare în camionete, care după aia plecau în munți, în vreme ce banii erau încărcăți în secret, gata să fie descărcați în secret din nou de cei patru tipi din Carolina de Nord. Toată povestea, mijlocită de un băștinaș afgan, care are un istoric dovedit în vânzările de armament, și coordonată de cei doi adjuncți de șefi de stat-major, care era de presupus că se și îmbogățeau din chestia asta și, de asemenea, puteau sau nu să opereze o inițiativă strategică scăpată de sub control.

— Credeam că vorbiți serios, spuse Espin.

Capitolul 63

— Ceea ce mi-ai descris, pur și simplu nu se întâmplă, spuse Espin. Armata Statelor Unite și-a învățat lecția, doamnă maior. De mult. Acum numărăm și agrafele de birou. Totul are cod de bare. Totul se află într-un computer rezistent la bombe. Avem companii de Poliție Militară în toate locurile importante. Avem mai multe controale și verificări decât au câinii purici. Nu mai rătăcim lucrurile. Crede-mă. Haosul de odinioară a devenit de mult desuet. Dacă apare un ciorap cu o gaură în el, obiectul cu pricina ajunge acasă. Dacă un singur glonț ar dispărea, s-ar stârni o furtună de rahat atât de violentă, încât am putea vedea de aici cum se face cerul maro. Pur și simplu, nu se poate așa ceva, doamnă.

Turner nu spuse nimic. Reacher interveni:

— Dar ceva se întâmplă. Știi asta.

— Ascult. Spune-mi ce se întâmplă.

— Vorbește cu detectivul Podolski de la Poliția Metropolitană. Morgan a fost absent din post în momentul critic.

— Morgan rămâne ceea ce-mi oferiți?

— Merită să-l ai. Tot ce am eu sunt două procese false.

— Mi se pare că valoarea lui Morgan tocmai a scăzut, ca parte a unei conspirații credibile.

— Ceva se întâmplă, spuse din nou Reacher. Conturi bancare false, documente juridice false, bătați, patru indivizi care ne urmăresc peste tot. Totul o să arate pe deplin credibil când o să se termine. Întotdeauna e așa. Imaginea de ansamblu de la sfârșit e un lucru minunat. Iar oamenii deștepți se prind primii de ceea ce trebuie să înțeleagă.

— Al dracului joc, spuse Espin.

— Întotdeauna șansele sunt egale, Pete. Ca la aruncarea unei monede. Morgan are o valoare mare sau mică, ceva se întâmplă sau nu, iar tu ești fie un executant docil, fie omul care s-a aflat mult înaintea evenimentelor, pregătindu-se să-și mai prindă o decorație pe piept.

Espin nu spuse nimic, așa că Reacher continuă:

— E timpul să arunci moneda aia, Pete. Cap sau pajură.

— Ai un plan?

— Ne întoarcem la Washington. Nu trebuie să ne aduci tu acasă. Plecăm noi.

— Când?

— Acum.

— Acolo e Morgan.

— Acolo sunt toți.

— Să zicem că sunteți de acord să zburăm împreună? spuse Espin.

— Nu ne deranjează, zise Reacher. Dar numai tu. Nimeni altcineva.

— De ce?

— Vreau să-ți mai lași oamenii aici încă o zi. Ultimul dintre cei patru de la Fort Bragg încă mai umblă prin zonă. Crede că fata încă mai constituie momeala. Așa că vreau să-i asigurăm protecția. N-o fi a mea, dar e un copil simpatic. Poate tocmai pentru că nu e a mea.

— Cred că băieții mei pot să-și permită să mai stea o zi.

— Vreau protecție personală apropiată, dar discretă. Să n-o speriați. Considerați că e vorba de un exercițiu. Oricum, e posibil să nu fie decât ceva teoretic. Pe noi ne vrea el. Și o să știe în ce avion suntem, pentru că Romeo îi va spune. Așa că va fi pe urmele noastre. S-ar putea să urce în același avion.

Espin nu zise nimic. Reacher continuă:

— Hotărăște-te, soldat!

— Nu e nevoie să iau o hotărâre, răspunse Espin. Propunerea voastră îmi oferă șase ore în care să mă hotărâsc.

— Dar trebuie să iei o decizie.

— Terminalul Delta de la LAX, peste nouăzeci de minute, spuse Espin.

Îi potoli pe oamenii săi, pe care Reacher nu-i văzu, făcând cu mâna semnale standard de infanterie, apoi se ridică de la masă și plecă.

Reacher și Turner îl urmară după un minut. Fata era în jumătatea de restaurant a mamei sale, așezată pe un taburet, și îi spuse ceva lui Arthur, ceva care-l făcu pe acesta să zâmbească. Reacher se uită la ea din mers. Numai brațe și picioare, genunchi și coate, geaca de blugi, pantalonii, tricoul albastru nou, pantofii asortați, fără șosete, fără șireturi, părul de culoarea paielor coapte, lung până la mijloc, ochii, zâmbetul. Paternitatea. Mereu improbabilă. Ca și câștigarea Premiului Nobel sau participarea la un joc în World Series. Nu era pentru el.

— Cum te simți? îl întreabă Turner în mașină.

— Ca și până acum, spuse el. N-am mai avut copil înainte și nu am nici acum.

— Ce ai fi făcut?

— Acum nu mai contează.

— Ești OK?

— Cred că mă obișnuisem cu ideea. Și mi-a plăcut de ea. Poate că am fi avut ceva în comun. Ceea ce e ciudat. Cred că oamenii pot să semene în toată lumea. Chiar dacă nu sunt rude.

— Crezi c-o să-i fie teamă de monstrul din laguna mîloasă?

— Cred că deja îl invidiază.

— Atunci, poate că sunteți rude. De cândva, de demult.

Reacher se mai uită o dată la ea, prin mica fereastră a restaurantului, după care Turner porni mașina spre sud, pe Vineland, și fata dispăru din raza lor vizuală.

La LAX urmau să ajungă pe 101 și apoi pe 110, cu o ultimă ieșire laterală pe El Segundo Boulevard, și drumul până acolo urma să le ia cea mai mare parte din cele nouăzeci de minute pe care le oferise Espin, pentru că pe autostrăzi se circula cu greutate. Edmonds sună iar din Virginia în timp ce încă se aflau la nord de Hollywood Bowl, ca să le spună:

— Crew Scully l-a detașat personal pe Morgan la 110. N-a delegat sarcina în acest caz. Lucru pe care-l face de obicei, când e vorba de numiri temporare în posturi de comandă. Și nu are acces la sistemele de informații ale Homeland Security.

— Verifică dacă are vreun prieten care are acces, spuse Reacher.

— Deja mă ocup de asta.

— Anunță-mă.

— Încă mai suntem de partea care trebuie a istoriei?

— Bazează-te pe asta, spuse Reacher și închise.

Traficul avea o desfășurare ciudată, căci mașinile se mișcau întruna, dar foarte lent, de parcă fiecare șofer era un actor care filma o scenă cu încetinitorul.

— Chestia asta e ca și cum ne-am fi predat, să știi, spuse Turner. Când ne dăm jos din avion, Espin ne poate pune cătușele chiar în terminalul din Washington.

— O să ne gândim la ceva, spuse Reacher. Șase ore e un timp îndelungat.

— Ai vreo idee?

— Nu încă.

— Ȑștia sunt profesioniști în mânuirea armelor. Doar asta fac.

— Cincizeci la sută, Susan. Ori asta e tot ce fac, ori nu e.

— Ce altceva ar putea să facă?

— Avem șase ore să găsim răspunsul la întrebarea asta.

— Și dacă nu-l găsim?

— Espin a auzit numele Crew Scully și a tras concluzia că omul e bogat, spuse Reacher. Să zicem că e. Să zicem că amândoi sunt bogați.

— Știm că sunt bogați.

— Dar am presupus cum au ajuns bogați. Să presupunem că au fost bogați înainte. Să presupunem că au fost dintotdeauna bogați. Să zicem că sunt niște aristocrați de pe Coasta de Est, care au fost bogați din tată în fiu.

— OK, am să încep să caut bătrâni cu pantaloni roz-pal.

— S-ar putea să modifice ecuația. Noi presupunem o motivație financiară puternică aici. Poate că e nevoie să diminuăm importanța acestui criteriu. S-ar putea doar să-și netezească propriile asperități. Suta aia de mii se poate să fie din banii lor proprii.

— Ȑsta nu e un hobby, Reacher. Nu când e vorba de conturi bancare false și documente juridice false, bătrâni bătuți soră cu moartea și patru indivizi care sunt trimiși pe urmele noastre.

— De acord, e mult mai mult decât un hobby.

— Atunci, ce este?

— Nu știu. Doar gândesc cu voce tare. Încerc să obțin un avantaj din cele șase ore.

Lăsară Fordul alb într-o parcare acoperită de la terminalul Delta și aruncară cheia într-un tomberon de gunoi, gândindu-se că tarifele de închiriere și de recuperare îl vor costa pe Romeo o groază de bani. Turner dezmembră Glock-ul lui Rickard și puse părțile componente în alte patru tomberoane. Apoi merseă pe o intrare greșită și se văzură nevoiți să facă un ocol. Ajunseră la ghișeele de bilete din spate. Espin era deja acolo. De bună seamă că luase zborul 405. Singur, pentru că nu era nimeni cu el.

Nimeni lângă el și nimeni așteptând în umbră. Stătea nemișcat, cu fața la ușile terminalului principal. Ajunseră în spatele lui, Espin se întoarse cu fața la ei, iar Reacher cumpără trei bilete la clasa întâi cu cardul de credit al lui Baldacci.

Capitolul 64

Se aflau la poarta de îmbarcare cu douăzeci de minute mai devreme, șezând pe niște scaune de unde aveau un câmp larg de observație, dar nu-l zăriră pe Shrago. Nu că Reacher s-ar fi așteptat să-l vadă. Los Angeles era un oraș imens, în care era dificil să te miști, iar cheltuiala din contul bancar trebuia mai întâi depistată, după care Shrago trebuia să ajungă la aeroport și pur și simplu nu era suficient timp pentru asta. Așa că Reacher bău cafeaua și se relaxă, apoi începu îmbarcarea și în momentul acela telefonul lui sună, așa că își ocupă locul din avion în timp ce vorbea, ceea ce de fapt făcea mai toată lumea.

Edmonds îl sunase, din Virginia.

— Unitatea 75 PM tocmai m-a informat despre situația lui Candice Dayton.

— Ți-am spus că nu-mi amintesc de ea.

— Îmi cer scuze. Trebuia să fiu mai puțin sceptică.

— Nu-ți face probleme în privința asta. Aproape că și eu am crezut.

— Am întrebat pe cine am putut despre prietenii lui Crew Scully.

— Și?

— A avut un coleg la West Point cu care a rămas apropiat. Amândoi au avut o ascensiune meteorică. Am întrebat cinci oameni și toți mi-au indicat aceeași persoană.

— Ce funcție are?

— În prezent, este adjunctul șefului de stat-major pentru spionaj al armatei.

— Se potrivește.

— Au cam același trecut, locuiesc aproape unul de celălalt în Georgetown și sunt membri în aceleași cluburi, inclusiv unele extrem de exclusiviste.

— Sunt bogați?

— Nu la fel de bogați ca alții. Dar au o situație confortabilă, într-o manieră de modă veche. Știi cum e cu oamenii ăștia. Ca să se simtă confortabil, e nevoie de câteva milioane.

— Cum îl cheamă pe individ?

— Gabriel Montague.

— Ai avut dreptate în privința trecutului similar. Gabe și Crew. Parc-ar fi un nume de bar din apropiere de Harvard. Sau o prăvălie de unde poți să cumperi blugi rupți cu trei sute de dolari perechea.

— Astea sunt ținte uriașe, Reacher. Sunt niște giganți care umblă pe pământ. Iar tu ai dovezi egale cu zero în toate privințele.

— Gândești ca un avocat. Iar de un avocat o să am nevoie chiar acum, apropo. Sunt un om nevinovat. Nu vreau alte manevre înșelătoare despre ceea ce s-a întâmplat după ce m-au băgat la zdup pentru două lucruri pe care nu le-am făcut. Dacă am evadat, am făcut-o pentru că eram îndreptățit.

— Maiorul Sullivan lucrează la chestia asta. Vrea ca toate acuzațiile să fie anulate. Ca fruct al unui copac otrăvitor.

— Spune-i să se grăbească. Venim spre casă acum, cu o escortă semioficială. Nu vreau distracții și petarde la Reagan National. Are la dispoziție cam șase ore.

— Am să-i comunic.

Apoi vocea stewardului se auzi în difuzoare, anunțând că ușa cabinei se închide și că toate dispozitivele trebuie închise. Așa încât, pentru prima oară în viața lui, Reacher se conformă solicitării membrului echipajului și puse telefonul în buzunar, iar avionul se urni din loc și începu să se deplaseze spre pistă. Decolă deasupra oceanului și efectua o întoarcere largă de 180 de grade la dreapta, îndreptându-se iar spre est, traversă din nou coasta peste Santa Monica și luă altitudine în timp ce zbura spre interiorul continentului, astfel încât North Hollywood, Ventura Freeway, Vineland Avenue, restaurantul și căsuța cu ușa albastră rămaseră în partea stângă a avionului, departe, abia vizibile.

O conversație în trei nu era ușor de purtat la clasa întâi. Fotoliile erau late, ceea ce făcea ca locul de la geam de pe o parte să fie destul de departe de locul de lângă culoar din cealaltă parte a cabinei. Iar membrii echipajului se tot foiau pe culoar aducând dinspre bucătărie tăvi cu mâncăruri și băuturi gratuite. Ceea ce îl ajută pe Reacher să înțeleagă de ce a fi bogat înseamnă să te simți confortabil, dar făcea dificilă conversația. În cele din urmă, Espin se ridică și se rezemă de cotiera fotoliului lui Turner, care se aplecă spre Reacher, aflat la geam, astfel încât ajunseră într-o poziție în care se puteau vedea și auzi reciproc, iar Espin spuse:

— Dacă o să am nevoie de un mandat de arestare pentru Morgan, este evident că mă vor întreba despre natura acestei presupuse conspirații. Așa că, până ne dăm jos din avion, ar fi bine să îmi furnizați

și o poveste credibilă. Sau nu-mi furnizați nimic. Caz în care va trebui să regândim statutul vostru special.

— Lucrurile nu merg așa, Pete, spuse Reacher. Aici nu e vorba de o audiție. Nu încercăm să pătrundem în lumea filmului. Iar tu nu ai dreptul la niciun vot aici. Când ajungem la Reagan National, vom merge pe drumuri separate, fie că avem sau nu o poveste, fie că îți place sau nu, iar tu o să ne faci semn cu mâna cu un zâmbet voios pe față, ori în picioare lângă ușă, ori așezat într-un scaun cu rotile, cu piciorul rupt. Astea sunt regulile de bază. S-a înțeles?

— Dar împărțim informațiile pe care le-avem? întrebă Espin.

— Absolut. De exemplu, căpitanul Edmonds tocmai mi-a spus că individul numit Crew Scully are un prieten personal apropiat în persoana numitului Gabriel Montague.

— Era și normal. Au urmat împreună școala pregătitoare?

— Oarecum. Au fost împreună la West Point, în orice caz.

— Cine e?

— Adjunctul șefului de stat-major pentru spionaj al armatei.

— Mai sus de-atât nici că putea să ajungă.

— Aproape.

— Ai dovezi?

— Avocatul meu le-a evaluat ca fiind fix zero. În interesul stabilirii exacte a adevărului.

— Dar tu crezi că ăștia sunt cei doi?

— Acum, da.

— De ce acum?

— William Shakespeare. A scris o piesă numită *Romeo și Julieta*. Două case nobiliare, la fel de prestigioase. Doi îndrăgostiți hotărâți să lupte împotriva sorții potrivnice, pentru că Julieta era din Casa Capulet, iar Romeo era un Montague. Ca Sharks și Jets din *Poveste din Cartierul de Vest*. Poți să închiriezi filmul.

— Crezi că Montague și-a luat numele de Romeo? Să fie atât de tâmpit?

— Probabil că-și închipuie că e drăguț. La fel ca pantalonii roz-pal. Își închipuie, probabil, că oamenii de teapa noastră n-au auzit în viața lor de William Shakespeare.

— Avocatul tău a avut dreptate. Fix zero.

— Ea e avocat. Tu nu ești. Tu ești cel care aruncă moneda. Montague

e Romeo, sau nu e. Șansele sunt perfect egale, cincizeci la cincizeci.

— Asta e ca și cum te-ai duce în Las Vegas și ai paria casa ipotecată pe roșu.

— Iar șansele egale sunt un lucru minunat.

— Țștia sunt adjuncți ai unor șefi de stat-major, Reacher. E spre binele tău să fii cât se poate de sigur. Punct ochit, punct lovit, nu ai alternativă.

Romeo formă numărul Julietei și spuse:

— Se întorc acasă. Trei bilete la clasa întâi. Încă o scatoalcă trasă în plină figură. Al treilea bilet e pe numele lui Espin, de la Unitatea 75 PM. La început, am crezut că el i-a arestat, dar de ce să fi cumpărat Reacher biletele? S-au întors împotriva noastră. Espin acționează pe cont propriu.

— Shrago e la cel puțin o oră de aeroport, spuse Julieta.

— Spune-i să dea zor. Are bilet la American, următoarea cursă.

— Cu cât va fi în urma lui Reacher?

— Două ore.

— E mult. Mai avem un singur om și nici măcar nu e aici. Cred că suntem învinși.

— Asta s-a numărat mereu printre rezultatele posibile. Am știut în ce fel de afacere ne băgăm. Am știut ce am putea fi nevoiți să facem.

— Am supraviețuit o perioadă bună de timp.

— Și vom supraviețui și acestui handicap de două ore. N-o să se întâmple nimic. Maiorul Turner va trebui să facă duș. Să călătorești cu femeile este contraproductiv. Și după asta îi va fi mai ușor lui Shrago. Vor fi nevoiți să ne caute. Nu noi va trebui să-i căutăm.

Espin venea și pleca, traversând în ambele sensuri culoarul, pornind de la valoarea juridică a conversației și propriul său nivel de confort. Să stea cocoțat pe cotieră nu era genul de călătorie pe care-l plătise Baldacci. În cea mai mare parte a timpului, șezu pe locul lui și medită singur. Așa cum făceau Turner și Reacher. Fără vreun succes notabil. Deodată, Turner îl chemă pe Espin și, când acesta se așeză pe cotieră, îi spuse:

— Avem un punct fix, și anume lanțul logistic. E o bandă transportoare în două direcții și nu se oprește niciodată. Chiar acum

trimite lăzi goale și aduce lăzi pline. Iar acele lăzi pline sunt pline cu marfa care trebuie. Ciorapi găuriți, marcați cu coduri de bare. Așa că nimic nu se întâmplă. Atât doar că noi știm că se întâmplă ceva. Deci, dacă acele lăzi goale nu sunt goale? Știm că băștinașii nu cumpără mărfuri cu coduri de bară, dar dacă ar cumpăra mărfuri trimise exclusiv pentru ei? Aproape ca o comandă poștală. Acesta fiind motivul pentru care cei patru indivizi de la Fort Bragg erau așa de importanți. Ei umpleau lăzile care ar fi trebuit să fie goale.

— Există sisteme de verificare în funcțiune la ambele capete, spuse Espin.

— La fel de stricte în privința securității?

— Nu cred că e posibil așa ceva.

— Deci, se poate întâmpla?

— Da.

— Dar Reacher crede că motivația profitului s-ar putea să nu fie centrală și de maximă importanță. Ceea ce ar putea transforma târășenia într-un proiect personal. Poate că e vorba de niște favoruri. Poate că înarmează o facțiune împotriva celeilalte. Poate că se cred mari experți în materie de Afganistan. Bătrânii ăia din Noua Anglie cred dintotdeauna că sunt pe jumătate britanici. Poate că-și amintesc de vremurile de demult de pe Frontiera de Nord-Vest. Poate cred că doar ei știu cum merge treaba.

— Posibil.

— Dar banda transportoare merge în două direcții. Să nu uităm nicio clipă asta. Poate că aduc lucruri de acolo, ascunse prin armamentul care revine în țară. Un alt motiv pentru care băieții de la Bragg erau importanți. Trebuiau să dezambaleze marfa în secret și s-o ducă în altă parte.

— Ce fel de marfă?

— Dacă profitul nu e motivația centrală și de maximă importanță, atunci ar putea fi vorba de un fel de entuziasm personal. Artă, poate, cum ar fi statui și sculpturi. Chestii pe care talibanii le distrug. Dacă ești un gentleman rafinat, s-ar putea să te atragă genul ăsta de lucruri. Atâta doar că reacția lor a fost exagerată pentru niște obiecte de artă. Nimeni nu ia bătaie din cauza unei statui vechi.

— Atunci, ce fel de marfă?

— Avem de-a face cu doi gentlemen bătrâni, animați de entuziasme

personale, care trebuie ținute foarte secrete. Pentru că entuziasmele astea sunt criminale și întrucâtva rușinoase. Dar în același timp profitabile, din perspectiva unui gentleman. Cam așa văd eu lucrurile.

— Fetițe? Băieței? Orfani?

— Privește problema din punctul de vedere al lui Emal Zadran. A fost un distrus și un ratat, dar s-a reabilitat. Și-a recâștigat respectul în cadrul comunității. Cum? Cineva i-a încredințat un rol, așa s-a întâmplat. Cel mai probabil, ca întreprinzător, din nou. Cineva a vrut să cumpere sau să vândă, iar Zadran a devenit omul-cheie al operațiunii. Deoarece cunoștea oamenii potriviți. Avea deja stabilite relațiile. Poate niște relații esențiale, poate doar întâmplător.

— Să cumpere sau să vândă ce? Întrebă Espin.

— Vom găsi răspunsul la întrebarea asta la Washington. Imediat după ce-ți iei la revedere de la noi, în picioare sau în scaun.

Restul călătoriei dormiră. În avion era cald, scaunele erau comode, iar mișcarea era lină. Reacher o visă pe fată, la o vârstă mult mai mică, cam pe la trei ani, bondoacă, nu osoasă, îmbrăcată în aceeași costumație, dar miniaturizată, cu teniși micuți fără șireturi. Mergeau pe o stradă undeva, mâna ei mică și moale în palma lui uriașă, piciorușele ei mișcându-se cu repeziciune, încercând să țină pasul, iar el privea mereu peste umăr, neliniștit de ceva, îngrijorat de cum avea fetița să fugă, dacă va fi nevoită, încălțată în tenișii fără șireturi, dându-și seama apoi că cel mai simplu era s-o ia în brațe și să fugă cu ea, poate pentru totdeauna, trupul ei frumos mirositor și lipsit de greutate nefiind deloc o povară, și se simți inundat de ușurare, iar visul se risipi, ca și cum misiunea lui fusese îndeplinită.

Apoi presiunea aerului se schimbă și stewardul începu să turuie despre scaunele lăsate pe spate, măsuțele rabatabile și șezutul în poziție verticală. Espin privi peste culoar, iar Reacher și Turner se uitară la el. Moneda era în aer, în acel moment. Omul lua o decizie. Era un executant docil sau omul aflat înaintea evenimentelor? Șanse egale, de cincizeci la sută, își zise Reacher, ca toate lucrurile de pe lumea asta.

Deodată, începură operațiunile de aterizare, avionul masiv redevenind greoi și mătăhălos, iar de îndată ce membrii echipajului își ocupară locurile pe scaune, toți își porniră telefoanele și Reacher văzu că avea un mesaj vocal de la maiorul Sullivan, vechi de o oră. Îl activă și, după câteva pârlături electrostatice, auzi: „Confirm că nicio acțiune

nu va fi întreprinsă împotriva ta pentru niciun motiv generat de oricare dintre afidaviturile false. Deci, din acest moment, ești curat. Dar maiorul Turner rămâne în continuare un evadat. Situația ei a rămas la fel ca și înainte. Așa încât, din momentul aterizării, ceasul va începe să ticăie din nou. Vei fi văzut ca ajutând-o și favorizându-i acțiunile. Vei fi complice la o infracțiune deosebit de gravă. În afară de cazul în care o părăsești la aeroport. Ceea ce, în calitate de avocat, îți sugerez cu tărie să faci.”

Șterse mesajul și o sună pe Edmonds. Aceasta îi răspunse, iar el o întrebă:

— Unde se aflau Scully și Montague acum șapte ani?

— Am să încerc să aflu, zise ea.

Apoi, avionul ateriză și ceasul începu să ticăie.

Capitolul 65

Primul urcat însemna și primul coborât, iar ușa de la capătul punții avionului era încă închisă când ajunseră acolo. Diferența de fus orar făcea ca pe Coasta de Est să fie foarte târziu. Reacher împinse ușa și privi înaintea sa. La poartă era un grup rarefiat. Nu la fel de aglomerat ca la Long Beach. Poate doar zece polițiști militari și zece agenți FBI sub acoperire doar în primii zece metri de la intrare. Reacher ținu ușa deschisă și îl lăsă pe Espin să treacă primul, urmărindu-l cu mare atenție. Dar Espin nu căută pe nimeni cu privirea în mod special și nu intră în contact vizual cu nimeni, nici nu făcu semne sau gesturi pe furiș. Se mișca doar prin mulțime ca un om normal. Reacher și Turner o luară după el și un minut mai târziu se regrupară cu toții într-o incintă neaglomerată, în coridorul de sub sala de recuperare a bagajelor, iar Reacher spuse:

— Tu mergi înainte. Noi o să rămânem aici.

— De ce? întrebă Espin.

— În cazul în care ți-ai plasat băieții de cealaltă parte a controlului de securitate.

— N-am pus niciun băiat.

— Noi rămânem aici oricum.

— De ce?

— Din considerente tactice.

— O să vă dau douăzeci și patru de ore.

— N-ai să ne găsești niciodată.

— V-am găsit în LA. Și există și aici o momeală. Am să știu unde să caut.

— Ar trebui să te concentrezi pe Morgan.

— Douăzeci și patru de ore, spuse Espin și plecă.

Reacher și Turner îl urmăriră cu privirea și Reacher spuse:

— Hai să bem o cafea.

— Chiar rămânem aici? întrebă Turner.

Reacher se uită la panoul cu sosiri și zise:

— Într-un fel, ar avea o oarecare logică. Următoarea sosire este de la American, cam după două ore. Shrago trebuie să fie la bordul acelui avion. Și, de la ușa avionului până dincolo de controlul de securitate, trebuie să fie neînarmat. Așa că asta ar fi locul în care să-l atacăm.

— Și o s-o facem?

— Nu, dar am vrut să plantez ideea în capul lui Espin. În caz că îl apucă vreo neliniște peste o oră. O să presupună că suntem încă aici. Dar noi n-o să fim. O să ne luăm cafeaua cu noi. O să fim chiar în spatele lui.

Din propria sa experiență, Reacher știa că toate operațiunile de succes în Washington D.C. aveau un lucru în comun, și anume, o bază de operațiuni sănătoasă. Dar un asemenea loc nu putea fi cumpărat cu bani gheață. Orice hotel cât de cât rezonabil urma să le ceară un card de credit. Ceea ce însemna fie că Margaret Vega urma să plătească, fie îi spuneau lui Gabriel Montague unde s-au cazat. Turner prefera cea de-a doua variantă, pentru că în felul ăsta Shrago își făcea apariția, iar ei se puteau ocupa de el. Reacher își exprimă dezacordul.

— De ce? Întrebă ea.

— Dacă-l trimit pe Shrago în locul unde ne aflăm noi, iar el dispare, ei vor ști ce s-a întâmplat cu el.

— Evident.

— Eu nu vreau ca ei să știe ce s-a întâmplat cu el. Vreau să fie nesiguri. Cât mai mult posibil. Vreau să-i fac să se uite în gol, așteptând un semn.

— De-aia e nevoie de mai multe femei-ofițer. Pentru noi, e de ajuns să câștigăm. Pentru voi, partea adversă trebuie să știe că a pierdut.

— Vreau să-și țină telefoanele celulare permanent pornite. Asta-i tot. S-ar putea să fie singura modalitate prin care să-i găsim. Shrago trebuie să dispară într-un loc necunoscut și trebuie să aflăm numerele din telefonul lui, iar sergentul Leach trebuie să apeleze la niște prieteni cu totul diferiți, și trebuie să găsim acele telefoane înainte ca ei să renunțe în sfârșit la Shrago și să le închidă.

Așa că Margaret Vega plăti o noapte la etajul al doisprezecelea al unui hotel foarte drăguț, cu vedere la Casa Albă, într-o cameră care avea tot ce le trebuia și o mulțime de lucruri de care nu aveau nevoie. Turner ar fi vrut să-și cumpere niște haine, dar era miezul nopții și nu era nicăieri deschis. Așa că făcură duș îndelung și fără grabă, se înfășurară în halate groase de vreo cinci centimetri și apoi se puseră pe așteptat, numărând secunde, până când își făcură socoteala că mai erau douăzeci de minute până când avionul lui Shrago va trece peste fluviu cu trenul de aterizare coborât. Moment în care se îmbrăcară din nou și ieșiră din cameră.

Romeo formă numărul Julietei și spuse:

— Am păstrat un element de avertizare pe cardul lui Margaret Vega, în cazul în care Turner s-ar duce la cumpărături singură, și tocmai s-a plătit cu el o noapte la un hotel de-aici, din oraș.

— Telefonul lui Shrago va fi repornit peste vreo două minute, răspunse Julieta.

— Spune-i să nu ia un taxi până acolo.

Îl văzură pe Shrago ieșind din terminal. Erau într-un taxi, la douăzeci de metri de el. Taxiul avea aproape cinci metri lungime și doi lățime, dar era invizibil. Era doar un taxi într-un aeroport. Shrago nu-l văzu. Așteptă la coadă în spatele altei persoane și luă un taxi singur.

— Ăsta-i tipul, zise Reacher.

— Îl văd, spuse șoferul.

Aparatul de taxare continua să funcționeze de când plecaseră de la hotel. Plus un bacșiș de o sută de dolari. Plus încă o sută așa, de distracție. Asta fusese înțelegerea. Doar nu erau banii lor.

Taxiul lor plecă de lângă bordură și rămase la circa cincizeci de metri în spatele mașinii în care se afla Shrago. Care se îndrepta spre centrul orașului, peste pod și direct pe Strada 14, apoi o luă prin Mall și prin Triunghiul Federal. Apoi, traversă New York Avenue și se opri.

Shrago se dădu jos.

Taxiul porni mai departe.

Se aflau cam la același nivel cu Lafayette Square, care era chiar în fața Casei Albe, dar erau la două cvartale spre est, încă pe Strada 14.

— Ce-i aici? întrebă Turner.

— Nimic, după cum se pare, zise Reacher, pentru că Shrago începuse să meargă pe jos spre nord, pe Strada 14, până la intersecția cu Strada H.

O luă la stânga.

Reacher plăti șoferul cu banii lui Billy Bob, trei sute de dolari „păstrează restul”, și amândoi se dădură jos din mașină și se grăbiră spre aceeași intersecție. Shrago era deja la al doilea cvartal. Se mișca repede. Tocmai urma să treacă de colțul Pieței Lafayette, asta însemnând că nu-i mai rămâne nimic la care să se uite spre stânga. Nu pe întuneric. Și, în esență, doar un singur lucru la care să se uite spre dreapta.

— Se duce la hotelul nostru, zise Turner. Ajunge acolo pe jos, ca să nu-și mai aducă aminte taximetristul. Montague are control și pe cardul lui Vega.

— De la primul zbor. Deștept tipul. L-a menținut sub urmărire.

— Asta-ți cam deviază un pic strategia.

— Niciun plan n-a rămas nemodificat vreodată după primul contact cu inamicul.

Rămaseră mai în urmă, dar Shrago intră cu viteză maximă pe ușa hotelului. Ca un om preocupat de rezolvarea unor probleme importante. Intrat deja în pielea personajului.

— Ai vreun plan nou? întrebă Turner.

— Nu suntem acolo. O să-și dea seama de asta în cele din urmă. După care o să iasă din nou.

— Și?

— Ți-a plăcut planul inițial, ăla cu celularele?

— Era destul de bun.

— S-ar putea ca Shrago să-l facă funcțional. De îndată ce vede că nu suntem în hotel, s-ar putea să-l sune pe șeful lui imediat. Să-l pună la curent cu evoluția situației în timp real. Poate chiar așa i-a cerut șeful. Ce se întâmplă după asta n-are nicio legătură evidentă cu noi doi. N-am fost acolo. Tocmai le-a spus asta. Iar ei sunt din nou în necunoscut.

— Dacă sună.

— Șanse egale. Ori îi sună, ori nu.

— Dacă știm că a sunat.

— Poate că va vorbi la telefon chiar când o să iasă.

— Dar e posibil să sune chiar din camera noastră goală.

— Șanse egale. Ori îl vedem vorbind, ori nu. Ori știm sigur, ori bănuim.

Rămaseră în umbrele parcului și așteptară. Era aproape două noaptea. Vremea nu se schimbase. Era rece și umed. Reacher se gândi la adidașii fără șireturi ai fetei. Nu erau fabricați în vreunul din cele cincizeci de state americane. Apoi se gândi la securitatea hotelului, la schimbul de noapte, verificând un document de identitate fals, deschizând registrul, telefonând în cameră, ducându-se la etaj cu o cheie universală. Zece minute, poate.

Trecură nouă minute.

Shrago ieși pe ușă.

Nu avea niciun telefon în mână. Turner spuse:

— Cap sau pajură, Reacher.

Reacher ieși din umbră și spuse:

— Sergent Shrago, am nevoie de tine aici. Am vești urgente să-ți dau.

Capitolul 66

Shrago nu se mișcă. Rămase neclintit, pe trotuarul străzii. Reacher era chiar vizavi, pe celălalt trotuar. Era liniște. Două noaptea. Un oraș al unei companii. Reacher spuse:

— Sergent Shrago, vestea e că începând cu acest moment intri într-o categorie demografică numită „oameni fără noroc”. Pentru că acum nu poți să învingi. Suntem prea aproape. Decât dacă ne anihilezi pe amândoi, aici și acum. Pe strada asta. Ceea ce nu vei face. Pentru că nu poți. Pentru că nu ești îndeajuns de bun. Așa că în seara asta nu te duci acasă cu un premiu. Ce ai tu nevoie e să-ți limitezi daunele. Lucru pe care-l poți obține. Tot ce trebuie să faci e să scrii totul pe hârtie.

Shrago nu-i răspunse. Reacher continuă:

— Sau poți povesti cu glas tare într-un reportofon, dacă nu-ți place să scrii. Dar, într-un fel sau altul, te vor face să le spui povestea. Va fi un scandal monstru. Nu-ți va pune întrebări doar armata. Vom avea comisii ale Senatului. Trebuie să fii primul care se predă. Întotdeauna, primul e lăsat să plece. Ca și cum ai fi un erou. Trebuie să fii omul ăla, Shrago.

Shrago nu zise nimic.

— Poți să spui că nu-i cunoști pe șefii cei mari. Ai parte de mai puțin stres în felul ăsta. Or să te creadă. Concentrează-te în schimb pe Morgan. Despre cum l-a livrat el pe Moorcroft ca să fie bătut. Vor hăli povestea cu polonicul.

Niciun răspuns.

— Ai doar două variante, sergent. Poți să fugi sau poți să treci strada. Iar fuga nu-ți aduce nimic în schimb. Dacă nu te prindem în noaptea asta, te vom prinde mâine. Așa că traversarea străzii e o opțiune mai bună. Lucru pe care oricum trebuie să-l faci, ori ca să ne strângi mâna, ori ca să ne lichidezi.

Shrago traversă strada. Coborî de pe bordură și traversă benzile de circulație, care pot părea mici din mașină, dar par destul de late pentru un pieton. Reacher nu-l scăpă din priviri nicio secundă, urmărindu-i ochii, umerii și mâinile, și văzu un fel de interpretare de pe Broadway, un om care vedea lumina, un om care în sfârșit înțelegea care-i este datoria, și era o interpretare destul de bună, dar prin care se întrezărea tot timpul planul de a trece de Reacher atât cât să o scoată din joc pe Turner, ceea ce ar fi echilibrat confruntarea la unu contra

unu. Reacher văzu asta în ochii lui, care erau ai unui nebun, și în umerii lui, încordați și aduși în față de adrenalină, și în mâinile sale, care erau desfăcute, dar se încleștau și se descleștau, doar câte-un centimetru în fiecare direcție, ca și cum individul abia aștepta să pună lucrurile în mișcare.

Păși pe trotuarul lui Reacher.

Reacher nu spuse nimic. Nu forță lucrurile. Nu era nevoie. În oricare dintre situații, Shrago urma să stea de vorbă cu Espin. După ce se dădea jos din mașină sau după ce ieșea din comă. Alegerea era a lui. De născut, se născuse un om liber.

Dar nu și unul inteligent. Trecu de mașină și optă pentru comă. Lucru pe care Reacher îl înțelegea. Acțiunea imediată este întotdeauna varianta cea mai bună. Shrago se aliniea cu ei, avându-l pe Reacher în dreapta lui și pe Turner dincolo de umărul îndepărtat al lui Reacher. Reacher se gândi că individul plănuia o lovitură cu cotul stâng în gâtul lui, lovitură de care urma să se folosească pentru a se împinge înainte, ca și cum s-ar fi propulsat cu o vâslă, ca să ajungă instantaneu la Turner, cu mâna dreaptă liberă și suficient timp pentru o singură lovitură decisivă, care trebuia să fie puternică și drept în față. Nas spart, poate și pomeții, poate și orbitele ochilor, inconștiență, comoție. Poate chiar craniul spart sau gâtul rupt.

Lucru care n-avea să se întâmple.

— Reguli de bază, spuse Reacher. Fără mușcăături de urechi.

De aproape, individul arăta extraordinar. Capul îi lucea în luminile străzii, ochii îi erau înfundați în orbite, oasele feței erau dure și ascuțite, ca și cum cineva putea să-și rupă mâna dacă le lovea. Betelia pantalonilor era strânsă bine cu cureaua, iar sub ea coapsele păreau umflate ca niște baloane în vreme ce deasupra ei se profila un piept lat. Era cam cu cincisprezece ani mai tânăr decât Reacher, un taur tânăr, dur ca stânca, emanând agresivitatea ca pe un miros. Urechile lui aveau spiralele centrale intacte, ca la orice om normal, dar părțile plate din jurul lor fuseseră tăiate, probabil cu foarfecile, mult spre interior, așa încât ceea ce mai rămăsese arăta ca niște paste, ca niște forme de tortellini nepreparate, lucioase, de culoarea pielii albe. Nu chiar niște hexagoane. Hexagonul este o figură geometrică regulată, cu șase laturi egale, pe câtă vreme ciaturile lui Shrago fuseseră tăiate cât mai aproape de bază, fără să se țină cont de regularitatea geometrică. Erau,

mai exact, niște poligoane neregulate. Reacher se gândi că, dacă fata ar fi fost a lui, ar fi purtat o discuție cu ea. N-are niciun rost să fii pedant, dacă nu faci o descriere exactă. Spuse:

— Ultima șansă, sergent. E momentul să iei o decizie importantă. Știm totul despre Scully, Montague și Morgan. Singura cale să te salvezi este să începi să vorbești. Cea mai bună armă a unui soldat este creierul său. E timpul să începi să ți-l folosești. Dar în orice caz am să-ți rup brațul. Ca să știi ce te-așteaptă. Pentru că ai rănit-o pe fata de la Berryville Grill. În mod nejustificat. Ai o problemă cu femeile? Femeile ți-au tăiat urechile?

Shrago își plantă picioarele și se răsuci din talie, violent, spre dreapta și ușor în jos, atât de repede, încât brațul lui stâng pendulă mult dincolo de el, atât de departe, încât spatele lui îndoit se văzu în lumină. Mișcarea următoare urma să fie aceeași răsucire, dar în sens invers, chiar mai rapidă și mai violentă, cu brațul stâng atent dirijat de data asta, cotul ținând spre partea îndepărtată a gâtului lui Reacher, cu întindere, astfel încât lovitura să-și facă efectul dorit, dar în același timp să slujească și drept punct de sprijin, astfel încât Shrago să se propulseze înainte spre Turner.

Asta ar fi urmat.

Reacher știa ce urmează, așa încât se mișcă la o fracțiune de secundă după Shrago, însoțind răsucirea lui Shrago cu o răsucire proprie, ca doi dansatori aproape coordonați, pumnul uriaș al lui Reacher aplicând un croșeu jos, exact în locul unde rinichiul expus al lui Shrago urma să sosească, ca urmare a întoarcerii lui mari. În tot acest timp Reacher încercă să descompună emoția, să judece ce proporție din ea era legată de urechi și în ce măsură era cauzată de Scully și Montague, pentru că nivelul pasiunii în apărarea unei cauze indica profunzimea sa, iar în final se gândi că o bună parte din emoție se referea la urechi, dar într-un anumit procent mai era și un lucru plăcut, intim și profitabil.

Shrago ajunsese în punctul de echilibru, încordat ca un arc, și începu să destindă răsucirea violentă în direcție opusă, ridicând cotul spre țință, dar înainte de a pătrunde măcar doi centimetri în ea, pumnul drept al lui Reacher ateriză, o lovitură perfectă, paralizantă la rinichi, care provocă o durere surdă, năucitoare, ce se împrăștia rapid în corp, iar Shrago se clătină, pierzându-și coordonarea, postura lui rămânând

larg deschisă, iar Reacher își începu răsucirea în sens invers, la momentul ales de el, lucru pe care-l făcu, cu pumnul stâng venind de jos în sus și găsind partea laterală a gâtului lui Shrago, sub colțul maxilarului, o lovitură dublă iute și dură, un-doi, stânga-dreapta, rinichi-gât, ceea ce-l balansă pe Shrago în direcția opusă, lăsându-l în poziție verticală, dar numai bun pentru o numărătoare până la opt, de care nu avu parte pentru că o încăierare pe întuneric la marginea Pieței Lafayette nu era un sport civilizat, cu reguli. În schimb, Reacher îl cercetă din priviri în lumina slabă și ajunse la concluzia că o singură parte a propriului său corp era mai dură decât oasele feței lui Shrago, așa că se apropie și-i aplică o lovitură cu capul chiar la rădăcina nasului, ca o bilă de bowling aruncată repede, ca și cum pe sol, la capătul aleii cu arțari, era un cap, chiar acolo în punctul de eliberare al bilei. Reacher se dădu înapoi și Shrago rămase în picioare o secundă lungă, până când genunchii lui primiră mesajul că luminile erau stinse acolo sus, la mansardă, și se prăbuși într-un morman vertical, de parcă ar fi sărit de pe un zid. Reacher îl rostogoli pe burtă cu talpa bocancului, apoi se aplecă și-l prinse de încheietura mâinii și o răsuci, până când brațul deveni rigid și îndoit în spate, după care îi fractură cotul cu aceeași talpă de bocanc. Îl scotoci în buzunare și găsi un portofel și un telefon, dar niciun pistol, pentru că omul venise direct de la aeroport.

Apoi se ridică, expiră, se uită la Turner și spuse:

— Sună-l pe Espin și spune-i să vină să-l ridice pe individul ăsta. Spune-i c-o să obțină ceea ce-i trebuie pentru mandat.

Așteptară în umbră în colțul îndepărtat al parcului. Telefonul lui Shrago era același model ieftin ca al lui Rickard, un aparat cu cartelă preplătită, destinat unei singure misiuni după care era aruncat, setat în același mod, dar cu patru numere în lista de contacte, nu trei, primele fiind Lozano, Baldacci și Rickard, iar al patrulea era numit simplu *Acasă*.

Iar lista de apeluri arăta că Shrago telefonase acasă cu două minute înainte să iasă din hotel.

— Din camera noastră goală, spuse Turner. Ai ghicit. Planul tău a supraviețuit și după contactul cu inamicul.

Reacher încuviință din cap și spuse:

— Probabil că l-au trimis să caute în altă parte. Caz în care nu se vor

aștepta să-i sune până când nu va avea vești. Și probabil că n-or să-l sune până dimineață. Apel la care nu vom răspunde oricum. Ceea ce îi va face să fie ușor confuzi și neliniștiți. S-ar putea să avem un răgaz de douăsprezece ore până când vor renunța la el.

— Ar fi bine să-i zicem lui Espin să țină secretă operațiunea. Altfel, Montague o să vadă arestarea. În mod sigur monitorizează Unitatea 75.

Ceea ce Turner și făcu, sunându-l din nou pe Espin. Apoi formă numărul de celular al sergentului Leach. Începu cu același preambul de liniștire a conștiinței pe care-l folosisese și prima dată, sfătuind-o pe Leach să închidă telefonul și să îi raporteze apelul lui Morgan, dar nici de data asta Leach nu-i ascultă sfatul, așa că Turner îi dădu numărul la care sunase Shrago și o rugă să întrebe pe oricine putea să ofere un dram de informații independente legate de transmisiunile telefonice. Din tonul lui Turner reieșea că Leach oferea o perspectivă de un optimism precaut. Reacher zâmbi în întuneric. Sergenții din U.S. Army... Nu exista nimic pe care să nu-l poată face.

Deodată, o mașină opri la celălalt capăt al parcului, un sedan obosit, la fel ca rabla care-l lăsase pe Reacher la motel în prima seară, și din el coborâră doi tipi solizi, îmbrăcați în cizme și uniforme de luptă, care-l târâră pe Shrago din tufiș și-l întinseră pe bancheta din spate. Nu fără o oarecare dificultate. Shrago nu era ușor de manipulat.

Apoi, indivizii se urcară în mașină și plecară de-acolo. Reacher și Turner așteptară un timp rezonabil, ca la o înmormântare, după care traversară din nou strada și intrară pe ușa hotelului, urcând cu liftul până la camera lor.

Capitolul 67

Făcură din nou duș, pur și simplu ca un simbol al curățeniei și ca să mai folosească niște prosoape, din care erau vreo patruzeci în baie, cele mai multe destul de mari și de groase ca să te poți acoperi cu ele când dormi. Apoi, așteptară telefonul de la Leach, care, după socotelile lor, urma să sune ori curând, ori niciodată, pentru că rețeaua ei de cunoștințe ori avea oamenii potriviți, ori nu-i avea. Dar mai întâi sună telefonul lui Reacher, cu informații de la Edmonds.

— Acum șapte ani, Crew Scully tocmai a reușit să ajungă la funcția de adjunct al șefului de stat-major pentru personal. De atunci, nu și-a mai schimbat postul. Pe atunci, se afla în Alexandria. Acum, tot departamentul de CRU are baza la Fort Knox, în Kentucky. În afară de biroul adjunctului de șef de stat-major, care a rămas la Pentagon. Acesta fiind motivul pentru care Scully poate locui în Georgetown.

— Pare un tip foarte plicticos, spuse Reacher.

— Spre deosebire de Montague. Acum șapte ani, Montague a fost în Afganistan. Se afla la comanda întregului nostru dispozitiv de spionaj de pe teritoriul acelei țări. Tot dispozitivul, nu doar al armatei.

— Post important.

— Cred și eu.

— Și?

— Nu pot să dovedesc nimic. Nu au rămas documente din acea perioadă.

— Dar?

— Trebuie să fi bătut palma cu Zadran. Așa funcționează protocolul. Era exclus ca un bănuț contrabandist de grenade să se întoarcă acasă, în munți, fără aprobarea celor de la Spionaj. Așa că, în esență, răspunsul la întrebarea pe care ai pus-o mai devreme, de ce nu l-au împușcat pe Zadran, este că Montague le-a ordonat să n-o facă. Așa că Zadran i-a rămas dator lui Montague, foarte dator.

— Sau că Zadran îl are cu ceva la mână pe Montague, ceva foarte important.

— Oricum ar fi, avem dovezi că relația dintre ei durează de cel puțin șapte ani.

— Trebuia să-ți zic să vezi ce făcea Morgan acum șapte ani, spuse Reacher.

— M-a surprins că n-ai făcut-o, zise Edmonds. Așa că am avut

inițiativă. Este omul la care apelezi ca să umpli golurile. Dar trăim într-un univers aleatoriu, iar el a fost în batalioanele de logistică mai mult timp decât ar fi probabil. Niciunul dintre batalioane nu lucra pentru Irak, dar toate aprovizionau Afganistanul. Și nici asta nu mai e aleatoriu.

— Întotdeauna Scully a fost cel care l-a mutat?

— De fiecare dată.

— Mulțumesc, căpitane.

— De care parte a istoriei ne aflăm în acest moment?

Dar Reacher închise fără să-i răspundă, pentru că un alt telefon suna. Nu al lui Turner, ci al lui Shrago. Cu același ciripit nebunesc de păsărele ca telefonul lui Rickard. Același tip de telefon. Al lui Shrago era pe noptiera camerei de hotel, sunând tare și ascuțit, vibrând ca o jucărie mecanică. Pe ecranul frontal apăruse mesajul: *Sosire apel. O informație superfluă. Dar imediat mai jos scria: Acasă.*

Telefonul sună de opt ori, după care se opri.

Reacher nu spuse nimic. Turner zise:

— Ăsta a fost un semn de neliniște. E foarte simplu. N-am mai cheltuit alți bani, așa că n-am mai generat noi indicii. Deci, n-aveau nimic nou să-i comunice.

— Mă întreb cât timp vor sta neliniștiți. Înainte să înțeleagă cum stau lucrurile.

— Negarea e o chestie puternică.

Turner se duse la fereastră și se uită afară printre draperii, apoi spuse:

— Când o să mă întorc, am să pun să-mi curețe biroul cu aburi. Nu mai vreau să rămână nicio urmă de Morgan acolo.

— De ce l-a lăsat Montague pe Zadran să se întoarcă în munți?

— Ai putea să spui că ori din motive politice, ori din motive juridice.

— Amândouă fiind posibile. Dar dacă ar fi vorba de altceva?

— Nu-mi dau seama ce ar mai putea fi. Tipul avea în jur de treizeci și cinci de ani pe atunci și era cel mai mic dintre cinci frați, ceea ce însemna două bile negre într-o cultură ierarhică. În plus, era un incapabil și-un ratat, adică, a treia bilă neagră, așa că tipul n-avea nici statut, nici valoare și, în mod evident, nu avea niciun fel de talent. Deci, n-avea cum să fie primul pe lista de recrutare a nimănui. Nu putem vorbi aici despre recrutarea unui element valoros, nici pentru un job

de bază, nici datorită entuziasmului personal.

Apoi, telefonul lui Shrago sună din nou. Același ciripit, același hure, aceleași cuvinte pe ecran. Sună de opt ori și se opri.

Julieta reveni în cameră și luă loc pe o canapea. Așezat pe o canapea, la nici doi metri de el, Romeo spuse:

— Ei?

— Am încercat de două ori, spuse Julieta.

— Intuiția îți spune ceva?

— Poate c-o fi fost ocupat. Dacă ajunge la mai puțin de treizeci de metri de ei, va fi nevoit să-și închidă telefonul. Cred că asta e cât se poate de evident.

— Cât timp ar rămâne în apropierea lor?

— Teoretic, ar putea fi vorba de ore.

— Deci, stăm și așteptăm să sune?

— Cred că n-avem încotro.

— Și dacă nu mai sună?

— Atunci suntem terminați.

Romeo expiră, îndelung și lent, apoi spuse:

— Indiferent că pierdem sau câștigăm, a fost o aventură pe cinste.

Telefonul lui Turner sună la un minut după ce telefonul lui Shrago încetă să sune a doua oară. Activă difuzorul și Leach se auzi spunând:

— Este un amărât de mobil cu cartelă preplătită cumpărat probabil de la un Wal-Mart. Dacă a fost plătit cu cash, e la fel de ușor de găsit ca și fostul soț al surorii mele.

— Ai ceva detalii? Întrebă Turner.

— O mulțime. Singurul lucru pe care nu-l știm este al cui este. În rest, se poate vedea totul. Acel telefon a sunat doar două numere de când e folosit și a fost sunat tot doar de două numere, numerele fiind aceleași în ambele situații.

— Egal împărțite?

— Foarte inegal.

— În favoarea cui?

Leach citi un număr și nu era al lui Shrago.

— Ăla trebuie să fie Romeo, spuse Reacher. Sergent, trebuie să verifici celălalt număr.

— Mi-am asumat deja această misiune, domnule maior. E același lucru. Un mobil cu cartelă preplătită cumpărat de la Wal-Mart, dar ăsta e și mai singuratic. Singurul număr pe care l-a sunat și singurul de pe care a fost sunat este perechea lui. E vorba de o rețea de comunicații foarte compactă. Profesionalismul și disciplina lor mi se par exemplare. Aveți de-a face cu niște oameni foarte inteligenți. Permiteți să vorbesc liber?

— Desigur, spuse Turner.

— Trebuie să acționați cu precauție extremă. Și ați putea începe printr-o măsură de control suplimentar.

— În ce sens?

— Celălalt număr pe care primul tip l-a sunat aparține unui telefon care în prezent se află la două cvartale nord de Casa Albă. Bănuiesc că vă aflați în hotelul ăla elegant de-acolo și ori un nenea rău supraveghează clădirea, ori deja i-ați luat telefonul și e în camera voastră. Caz în care trebuie să țineți cont de faptul că, dacă eu îl pot vedea, pot să-l vadă și ceilalți. Cel puțin până când îl închideți. Ceea ce ar trebui să vă gândiți să faceți.

— Poți să-l vezi?

— Tehnologia e un lucru minunat.

— Poți să vezi celelalte două telefoane?

— Absolut. Mă uit la ele chiar acum.

— Unde sunt?

— Sunt împreună la o adresă din Georgetown.

— Acum? În acest moment?

— Evenimentele sunt în desfășurare. Cu înprospătarea datelor la fiecare cincisprezece secunde.

— E miezul nopții. Majoritatea populației doarme dusă.

— Într-adevăr.

— La Scully acasă sau la Montague?

— La niciunul. Nu știu ce clădire e aia.

Capitolul 68

Leach le spuse că au existat multe controverse despre triangulație, wifi, GPS și marje de eroare, și nimeni nu vorbea despre poziționarea în buzunarul stâng al hainei sau cel din dreapta al pantalonilor, dar cei mai mulți erau de acord că se poate spune cu certitudine rezonabilă în care clădire anume se afla un telefon celular. Și, cu cât era clădirea mai mare, cu atât creștea și certitudinea, iar Leach se fixase pe o clădire de dimensiuni considerabile. Reușise să izoleze adresa și o găsisese pe computer, spunând că imaginile transmise de pe stradă arătau că era vorba despre o locuință urbană mare. Le transmise elementele vizuale, printre care se numărau o fațadă din cărămidă clasică, patru niveluri și ferestre culisante duble de o parte și de alta a unei uși frontale elegante, vopsită în negru lucios și care avea un felinar din alamă deasupra.

Pe ușă se vedeau o fantă pentru scrisori și numărul casei, precum și o plachetă de alamă pe care se părea că scrie *Dove Cottage*.

Turner păstră legătura telefonică cu Leach în timp ce Reacher o sună pe Edmonds de pe telefonul său. Îi dădu adresa în cauză și îi ceru să găsească tot ce se putea, cum ar fi evidențe fiscale, date legate de proprietate sau cereri de cadastru. Edmonds promise că va face căutările respective și convorbirea se încheie, apoi Turner închise convorbirea cu Leach și spuse:

— N-avem mașină.

— N-avem nevoie, spuse Reacher. Vom proceda ca Shrago. Luăm un taxi și ne apropiem de casă pe jos.

— Lui Shrago nu prea i-a ieșit.

— Noi nu suntem Shrago. Iar ei sunt lipsiți de apărare. Adjuncții de șefi de stat-major trăiesc într-un balon. A trecut mult timp de când n-au mai făcut nimic singuri.

— Ai de gând să le tai capetele cu un cuțit pentru unt?

— Încă nu am făcut rost de un asemenea cuțit. Mă gândesc să cer la room-service.

— Mai sunt comandantul misiunii?

— La ce te gândești?

— Vreau o arestare curată. Vreau să-i trimit în celule la Dyer și vreau să fie judecați de Curtea Marțială. Vreau să lucrăm ca la manual, Reacher. Vreau să fiu exonerată în public. Vreau ca juriul să audă

fiecare cuvânt și vreau ca sentința să fie dată de completul de judecată.

— Pentru o arestare curată e nevoie de un mobil al faptei, spuse Reacher.

— La fel stau lucrurile și pentru tăierea capetelor cu un cuțit pentru unt.

— De ce l-a lăsat Montague pe Zadran să plece acasă, în munți?

— Datorită istoricului său.

— Aș vrea să știm mai multe despre el.

— Știm tot ce vom ști vreodată.

Reacher aprobă cu un gest al capului. *Un țaran fără niciun căpătâi, patruzeci și doi de ani, cel mai mic dintre cei cinci frați, oaia neagră a familiei, un individ cu reputație proastă, și-a încercat norocul în diverse chestii, dar a dat greș în toate.*

— Varianta cu un cuțit de unt ar fi mai ușoară.

Deodată, telefonul lui sună. Era Edmonds. Reacher spuse:

— Te-ai mișcat repede, spuse Reacher.

— M-am gândit că, dacă mă mișc repede, poate mai prind o oră de somn în noaptea asta, zise ea.

— Nu-ți face prea mari speranțe. Ce-ai găsit?

— Dove Cottage este un club privat. S-a deschis acum patru ani. Lista membrilor e confidențială.

— Acum patru ani?

— Nu avem nicio dovadă.

— Acum patru ani îl avem pe Morgan la Bragg, care construia o echipă în jurul lui Shrago.

— Nu putem dovedi legătura.

— Scully și Montague sunt membri?

— Care parte a cuvântului „confidențială” n-ai înțeles-o?

— Zvonuri, ceva?

— Se spune că sunt acceptați ca membri doar bărbații. Inclusiv politicieni, fără să fie un salon politic, militari, oameni din media și oameni de afaceri, dar nu sunt semne că s-ar încheia aici mari afaceri. Oamenii se duc acolo ca să se simtă bine, atâta tot. Uneori, rămân peste noapte.

— Ca să facă ce?

— Nimeni nu știe.

— Cum faci să devii membru?

— Eu nu fac nimic, dacă e rezervat bărbaților.
— Eu, de exemplu?
— Doar cu invitație, cred. Trebuie să știi un tip care cunoaște un alt tip.

— Și nimeni nu știe ce fac ei acolo?
— Sunt sute de cluburi private în Washington. Nu ai cum să ții evidența tuturor.

— Mulțumesc, domnișoară avocat, spuse Reacher. Pentru tot. Te-ai descurcat excelent.

— Asta sună a rămas-bun.

— S-ar putea. Sau nu. Ca la aruncarea unei monede.

Latitudinea la care se aflau și anotimpul le mai dădeau cam nouăzeci de minute până la răsăritul soarelui. Așa că își luară lucrurile necesare și coborâră în stradă, unde un bărbat cu șapcă le chemă un taxi. Taxiul porni spre nord pe Strada 16, spre Scott Circle, unde o luă pe Mass Avenue spre Dupont, apoi coti pe Strada P traversând parcul și intrând în Georgetown. Merseră până la intersecția cu Wisconsin Avenue, unde coborâră din taxi, care apoi își văzu de drum. Parcurseră pe jos două cvartale, întorcându-se în direcția din care veniseră, apoi se îndreptară spre ținta lor, care se afla la încă două cvartale spre nord, pe dreapta, în ceea ce părea cel mai scump cartier de când se inventaseră banii. La stânga se afla terenul amenajat peisagistic al unei vile imense. Pe dreapta, erau locuințe urbane care licăreau în întuneric, lucitoare, fiecare dând impresia de trăinicie, fiecare ocupându-și cu mândrie locul în șir.

Ținta lor era încadrată de minune de celelalte.

— O căsuță pe cinste, zise Turner.

Era o casă înaltă, elegantă, simetrică, de o frumusețe reținută și discretă, fără să fie stridentă, păstrând totuși luciul caracteristic zonei. Placheta de alamă era mică.

Se vedeau lumini aprinse la unele ferestre, majoritatea acestora având panouri din sticlă ondulată veche, care făcea lumina să pară moale, ca de lumânare. Ușa fusese revopsită cam în fiecare an electoral, începând cu James Madison. Era o ușă mare, de construcție solidă și montată corespunzător. Era genul de ușă care nu se deschidea decât în mod voluntar.

Nu era nicio cale vizibilă de a intra.

Dar nu se așteptaseră la miracole, ci să pândească și să aștepte. Terenul amenajat peisagistic al vilei imense îi ajută puțin în această întreprindere. Avea un gard de fier fixat pe un zid din piatră înalt până la genunchi, care era îndeajuns de lat ca să permită unei persoane de statură mică să șadă pe el, iar Turner era o persoană mică de statură. Reacher era oricum obișnuit cu locurile incomode. Deasupra era o rețea de crengi goale, strâns împletite. Fără frunze, prin urmare, nu asigura o ascundere totală, ci poate un fel de camuflaj. Împletitura de crengi era destul de strânsă ca să constituie o barieră în calea iluminatului stradal. Ca noile modele digitale de pe pijamalele de luptă.

În timp ce așteptau, pe jumătate ascunși, Turner spuse:

— Nici măcar nu știm cum arată. Ar putea să iasă și să treacă pe lângă noi.

Așa că o sună din nou pe Leach și îi ceru să le dea de știre dacă telefoanele începeau să se miște. Lucru care nu se întâmplase încă. Apăreau în continuare pe un grup de turnuri de antene, triangulate direct pe casa din fața lor. Reacher pândeă ferestrele și ușa. *Oamenii se duc acolo ca să se simtă bine. Uneori, rămân și peste noapte.* În acest caz urmau să înceapă să plece în curând. Politicienii, militarii, cei din media și oamenii de afaceri au și ei slujbe la care trebuie să se ducă. Aveau să iasă împleticindu-se, gata să plece acasă și să se pregătească de ziua care îi aștepta.

Dar primul individ care ieși nu se împleticea. Ușa se deschise cu vreo oră înainte de zorii zilei și un om ieși din casă, elegant, proaspăt ieșit de sub duș, cu părul pieptănat, pantofii lucind la fel de puternic ca ușa. O luă la stânga și porni pe trotuar, nici repede, nici încet, relaxat, părând foarte senin și foarte satisfăcut și mulțumit de viață. Era trecut de vârsta mijlocie. Se îndreptă spre Strada P și, după cincizeci de metri, dispăru în întuneric.

Reacher se gândi că, involuntar, se așteptase la destrăbălare și dezmăț, cu părul în neorânduială, ochi injectați și cravate desfăcute cum trebuie, ruj pe gulere și poate sticle prinse de gât sub manșetele largi ale cămășii. Dar individul arăta exact opusul a ceea ce se așteptase. Poate că locul era un spa. Poate că tipul făcuse o procedură de masaj cu pietre fierbinți prelungită toată noaptea sau vreun alt fel de terapie fizică destinată ameliorării țesuturilor în profunzime. În acest caz, terapia dăduse rezultate foarte bune. Starea de bine și

satisfacția îl făcuseră pe individ să aibă o înfățișare elastică.

— Ciudat, spuse Turner. Nu mă așteptam la așa ceva.

— Poate că e o societate literară, spuse Reacher. Sau un club de poezie. Adevărata Dove Cottage a fost casa unde locuia William Wordsworth. Poetul englez. Rătăceam singuratic ca un nor și o mulțime de narcise și toate prostiile alea. O căsuță văruiată din Anglia. În districtul English Lake, care e o zonă minunată.

— Cine stă treaz toată noaptea ca să citească poezii? spuse Turner.

— O mulțime de oameni. E drept, de regulă mai tineri decât individul ăla.

— Ca să se simtă bine?

— Poezia poate fi profund satisfăcătoare. În orice caz, pentru individul cu narcisele a fost. Vorbea despre cum să stai întins pe spate, să te lași în voia gândurilor și să-ți amintești de un lucru frumos pe care l-ai văzut.

Turner nu spuse nimic.

— E mai bun decât Tennyson, zise Reacher. Trebuie să-mi dai dreptate.

Își continuă pândă și așteptarea încă douăzeci de minute. Cerul din spatele casei se lumina. Doar un pic. Un alt răsărit de soare, o altă zi. Apoi, ieși un al doilea ins. Asemănător cu primul. Bătrân, elegant, roz la față, îmbrăcat în costum, senin, profund satisfăcut. Niciun semn de stres, nici urmă de agitație. Nicio neliniște, nicio jenă. O luă în aceeași direcție ca și primul tip, spre Strada P, mergând cu pași ușori, relaxați, capul sus, pe jumătate zâmbind, simțind în adâncul lui o stare de mulțumire, de parcă ar fi fost stăpânul unui univers în care totul era bine.

— Stai, spuse Reacher.

— Ce e? zise Turner.

— Montague, spuse Reacher.

— ăsta e? Leach n-a sunat.

— Nu, ăsta e clubul lui Montague. El e proprietarul. Sau el împreună cu Scully.

— De unde știi?

— După nume. Dove Cottage e ca Romeo. În esență, individul ăsta e un ofițer de spionaj prost. Se crede mult prea inteligent. Pur și simplu, n-a putut rezista.

— La ce să reziste?
— De ce l-a lăsat el pe Zadran să se întoarcă acasă, în munți?
— Din cauza istoricului său.
— Nu, în ciuda istoricului său. Pentru că era cine era. Pentru că frații lui erau cine erau. Frații lui l-au iertat și l-au primit înapoi. Nu Zadran s-a reabilitat singur și și-a găsit un rol. Frații lui l-au reabilitat și i-au încredințat un rol. Ca parte a înțelegerii lor cu Montague. A fost o stradă cu două sensuri.

— Ce înțelegere?

— Lumea își amintește că William Wordsworth a locuit cu sora lui, Dorothy, dar uită că ambii au locuit cu soția lui și cumnata lui și o droaie de copii. Trei în patru ani, parcă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum mai bine de două sute de ani.

— Și-atunci de ce discutăm despre așa ceva?

— Dove Cottage cea originală era o căsuță spoită cu var. Prea mică pentru șapte oameni. S-au mutat de-acolo. Apoi a avut un nou chiriaș.

— Cine?

— Un tip numit Thomas De Quincey. Tot scriitor. În acea perioadă, a fost un șir neîntrerupt de scriitori în căsuța aceea. Toți erau prieteni. Dar Wordsworth a stat doar șase ani. În schimb, De Quincey a rămas unsprezece ani. Ceea ce face ca Dove Cottage să fie mai mult a lui, decât a lui Wordsworth, dacă ținem cont de timpul pe care fiecare l-a petrecut acolo. Cu toate acestea, oamenii și-l amintesc pe Wordsworth. Probabil pentru că a fost un poet mai bun.

— Și?

— Stai, zise Reacher. Uită-te acolo.

Ușa se deschidea din nou și un al treilea tip ieșea din casă. Cu părul cărunt, dar des și frumos aranjat. O față roz, spălată și bărbierită. Un costum de trei mii de dolari și o cămașă curată ca zăpada proaspăt căzută. Cravată din mătase, cu un nod frumos aranjat. Un politician, probabil. Tipul rămase pe loc o secundă, trase în piept aerul dimineții, după care începu să meargă, exact ca primii doi, relaxat, fără griji, seninătatea emanând din ființa lui în valuri. O luă și el spre Strada P și în cele din urmă dispăru din peisaj.

— Concluzii? întrebă Reacher.

— Așa cum am presupus, zise Turner. E un sanctuar pentru

gentlemen bătrâni animați de un entuziasm personal.

— Ce ajunge acasă în transporturile de armament?

— Nu știu.

— Din ce-și câștigau existența frații lui Zadran?

— Lucrau la ferma familiei.

— Și ce creșteau?

— Mac, spuse Turner.

— Exact. Și i-au dat lui Zadran un rol. Acela de om de vânzări. Pentru că avea deja relațiile necesare. Cum ai zis și tu. Ce a scris Thomas De Quincey?

— Poezie?

— Lucrarea lui cea mai cunoscută a fost o carte autobiografică intitulată *Confesiunile unui opioman englez*. Asta a făcut el la Dove Cottage, unsprezece ani la rând. Își alina astfel tensiunile zilei. După care, a scris niște memorii despre asta.

— Ce bine-ar fi dac-am putea să pătrundem acolo, spuse Turner.

* * *

Reacher fusese în Dove Cottage din Anglia. Într-o vizită. Plătise biletul de intrare la ușă și, ca să intre, fusese nevoit să se aplece pe sub tocul ușii. Foarte simplu. Dar intrarea în noul Dove Cottage urma să fie mult mai dificilă. Pătrunderea într-o casă era ceva pentru care cei din Delta Force și Navy Seals se antrenau pe toată perioada carierei lor. Nu era o treabă simplă.

— Vezi camere de supraveghere? întrebă Reacher.

— Nu, dar trebuie să fie pe undeva, cu siguranță.

— Există sonerie?

— Nu e niciun buton. Doar un ciocănel de bătut. Ceea ce e mai original, desigur. Poate că există reguli pentru împărțire pe zone.

— Atunci, trebuie să existe camere de supraveghere. La o casă ca asta, ușa nu se deschide ori de câte ori se bate în ea, fără să știi cine este.

— Ceea ce implică o cameră de operațiuni, cu ecrane și un gen de sistem de deschidere de la distanță. S-ar putea să fie un tip care să răspundă de funcționarea sistemului. Oare or avea oameni de pază?

— Trebuie să fie niște servitori. Niște omuleți discreți, în costume negre. Ca niște valeți sau stewarzi. Care sunt și oamenii care asigură

securitatea. Cred că au niște camere mici. Poate doar niște lentile cu fibră optică, ieșite prin zid. S-ar putea să fie câteva zeci. Ceea ce ar fi logic. Cineva trebuie să stea de veghe pentru ceea ce s-ar putea întâmpla într-un loc ca ăsta.

— Trebuie să vedem pe cineva care intră, nu care iese. Să vedem cum funcționează sistemul.

Dar nu avură prilejul. Nimeni nu intră. Nimeni nu ieși. Casa stătea pur și simplu acolo, cu o înfățișare semeață. Aceleași lumini rămâneau aprinse. Primele gene de lumină ale dimineții apărură pe deasupra acoperișului.

Turner spuse:

— Nu ne-am întâlnit niciodată cu ei, zise Turner.

— Ne-au văzut fotografiile, spuse Reacher.

— Oare i-au arătat pozele noastre tipului din camera de operațiuni?

— Sincer, sper că da. Fiindcă avem de-a face cu omul numărul unu responsabil de spionaj pentru Armata Statelor Unite.

— Atunci, ușa va rămâne încuiată, spuse Turner. Asta e tot. Nu ne costă nimic.

— Îi alertează asta? Sau sunt deja în alertă?

— Știi că sunt în stare de alertă. Stau și se uită în gol.

— Poate că nu lasă să intre femei.

— Vor fi nevoiți să trimită pe cineva jos ca să explice acest lucru. Dacă nu ne recunosc, atunci am putea fi oricine. Funcționari de la primărie sau orice altceva. Vor trebui să stea de vorbă cu noi.

— OK, spuse Reacher. Bătutul la ușă este o opțiune. Cât de sus vrei să o pui pe lista de opțiuni?

— Pe la mijloc, răspunse Turner.

După cinci minute, Reacher întrebă:

— Sub ce?

— Mă gândesc că am putea să sunăm la DEA. Sau pe Espin, de la 75. Sau Poliția Metropolitană. Sau pe toți cei sus-menționați. Și la FBI, probabil. Pot începe să lucreze la aspectele financiare.

— Tu ești comandantul.

— Vreau o arestare legală.

— Și eu.

— Serios?

— Pentru că așa vrei tu.

— E singurul motiv?

— Prefer o arestare legală oriunde e posibil. De fiecare dată. Nu sunt un barbar.

— Oricum, putem rămâne aici. Se luminează.

Și așa era. Soarele era departe, la orizont, trimițând raze orizontale, care luminau casa din spate, producând umbre nemăsurat de lungi. Un sector de cerc era deja albastru. Urma să fie o zi frumoasă.

— Sună, spuse Reacher.

— Pe cine, mai întâi?

— Pe Leach. E mai bine dacă ea coordonează. Altfel, o să fie ca în *Keystone Cops*.¹⁶

Turner își goli buzunarele de telefoane, acestea fiind în număr de două, al ei și al lui Shrago. Se asigură că îl luase pe al ei, îl deschise și se întoarse cu spatele la stradă, gata să formeze numărul. Era luminată din spate, de razele calde și aurii ale soarelui.

Și deodată telefonul lui Shrago sună. Pe zidul înalt până la genunchi, pe pervazul de sub gard. Ciripitul nebunesc fusese anulat, dar hruitul dat de vibrație, nu. Telefonul se rotea pe loc, ca și cum încerca să-și aleagă o direcție. Ecranul era luminat ca înainte, cu *Sosire apel și Acasă*.

Telefonul bâzâi de opt ori, apoi se opri.

— Zorii zilei, spuse Turner. Un fel de termen-limită. Ori prestabilit, ori doar gândit de ei. De-acum, cred că au devenit foarte neliniștiți. În curând o să-l lase baltă.

Continuă supravegherea casei încă un minut și, în timp ce se întorceau în altă parte, o lumină de la etaj se aprinse, doar un flash galben și scurt, ca o cameră foto de tip vechi, și auziră două împușcături înăbușite, aproape simultan, dar nu într-un tot, ușor decalate, în succesiune prea rapidă pentru a fi un foc dublu al aceleiași arme, dar foarte probabil pentru doi bătrâni care numără până la trei și apasă pe trăgaci.

¹⁶ Polițiști incompetenți, personaje ficționale ale unor comedii de la începutul secolului XX produse de Mack Sennett. (N.red.)

Capitolul 69

Nu se întâmplă nimic timp de un minut lung și înfiorător. Apoi, ușa neagră se deschise brusc și un întreg șuvoi de indivizi începu să se reverse, mai mult sau mai puțin dichisiți, unii curați, îmbrăcați și gata de plecare, alții aproape gata și, în sfârșit, cei șifonați și crâmpoțiți, toți bărbați albi și vârstnici, să fi fost opt-nouă în total. Amestecați printre ei, erau vreo șase tineri în uniformă, ca niște valeți, și un bărbat mai tânăr într-un pulover pe gât, despre care Turner bănuia că ar putea să fie omul din camera de operațiuni. Toți încetiniră când ajunseră pe trotuar, se aranjară cât de cât și plecară care încotro, ca și cum nimic nu se întâmplase. Un individ îmbrăcat în costum trecu pe lângă Reacher cu o expresie pe față care spunea: „Cine, eu?”

Apoi Reacher și Turner începură să se miște în contra valului de fugari, spre casă, spre ușa neagră, și se ciocniră de doi tipi întârziați, rățăciți de turmă, după care intrară într-un hol larg și răcoros, amenajat în stil colonial, totul zugrăvit în galben-pal, cu sfeșnice din alamă, ceasuri de perete, mobilier din lemn de mahon și un portret în ulei al lui George Washington.

Urcară la etaj, pe scara largă și acoperită cu o mochetă groasă, și verificară o încăpere goală, unde se aflau două canapele elegante, alături de două măsuțe de cafea elegante. Pe măsuțe erau exemple rafinate de ustensile necesare unui opioman. Lămpi, castroane și pipe lungi, aranjate la o asemenea înălțime, încât un om culcat relaxat pe o parte să-și poată găsi pipa exact acolo unde și-o dorea. Ici-colo erau răspândite perne, iar în aer plutea o aromă mocnită, caldă și grea.

Îi găsiră pe Scully și Montague în camera învecinată. Amândoi aveau în jur de șaiszeci de ani, amândoi erau cărunți, amândoi arătau îngrijit, dar nu în stilul dur prin care un general vrea să le arate celorlalți că provine din infanterie. Cei doi erau mulțumiți ca oamenii să știe că veneau din culise. Erau îmbrăcați în pantaloni negri și veste de smocking din satin. Pipele lor erau făcute din argint și os. Amândoi aveau câte o gaură în ambele tâmpole, provocate de gloanțe cămășuite. De nouă milimetri, trase cu pistoalele Beretta de serviciu, căzute pe podea. Rănilor de pătrundere erau pe partea dreaptă. Reacher și-i imaginează făcând apelul din zori, așa cum se convenise, rămas fără răspuns, așa că a urmat poate o strângere de mâini și apoi țevile lipite de piele, coatele depărtate de corp și numărătoarea finală: unu, doi,

trei.

Apoi, strada se umplu dintr-odată de sirene și vreo sută de oameni săriră în grabă din mașini.

Un tip de la DEA le spuse toată povestea, într-o cameră din față, în care se intra din holul spațios și răcoros. Reieșea că Shrago îi făcuse lui Espin mărturisiri complete în vreo secundă și jumătate, ceea ce a făcut ca Morgan să fie reținut după jumătate de oră, iar Morgan mărturisise și el într-o secundă și jumătate, drept care Espin sunase la trei agenții diferite, organizându-se și executând un raid. Dar cu cinci minute prea târziu.

— N-ați întârziat, spuse Reacher. Puteați să veniți și ieri, că ei tot asta ar fi făcut. Nu conta cine urca scările. Voi, noi sau oricine, urmau să moară ca niște gentlemen.

Tipul le spuse că locuri unde se fuma opiu precum Dove Cottage erau pretutindeni, în toată lumea, pentru genul de bărbați civilizați care preferă vinurile fine în loc de bere. Opiul era produsul autentic, încălzit până la starea de vapori, iar vaporii erau inhalați, un deliciu rezervat gentlemanilor, la fel de dulce ca mierea naturală. Marfă veritabilă. De la sursă. Nu tăiată, modificată, extrasă sau convertită. În niciun fel. Nu sordidă, nu cumpărată de pe stradă și neschimbată de mii de ani. Arheologii ți-ar putea spune că Epoca de Piatră¹⁷ a avut un înțeles dublu.

Și, ca la vinurile de calitate superioară, interveneau tot felul de sofisticării. Terenul era considerat important. Cel mai bun se afla în Afganistan. Fiecare coastă de deal era examinată. La fel ca la podgorii. Montague a încheiat un târg cu frații Zadran. Marfa lor era de cea mai bună calitate. I-au dat denumirea comercială Z și i-au făcut reclamă. În foarte scurt timp, Dove Cottage a început să pretindă tarife consistente pentru cei care doreau să devină membri. Totul a mers ca pe roate timp de patru ani. Apoi, omul lor din țară a fost văzut îndreptându-se spre nord pentru întâlnirea obișnuită și întreaga tărășenie a ieșit la iveală, în pofida eforturilor lor. Espin a venit și le-a spus că eforturile respective fuseseră considerabile. Abia ajunsese să verifice jumătate din partea financiară a afacerii și deja descoperise că suta de mii de

¹⁷ *Epoca de Piatră (Stone Age)* - Aluzie la starea dată de consumul de opiacee. (N.t.)

dolari provenise direct din contul bancar al lui Montague.

În cele din urmă, celor din casă li s-a adăugat și colonelul John James Temple, care rămăsese avocatul lui Turner, maiorul Helen Sullivan și căpitanul Tracy Edmonds, încă avocații lui Reacher. Temple obținuse o suspendare definitivă a ordinului de reținere a lui Turner. În esență, era liberă să plece unde dorea, în așteptarea respingerii oficiale a acuzațiilor. Sullivan și Edmonds aveau probleme mai mari. Dat fiind statutul curent al lui Morgan, era imposibil de determinat dacă Reacher mai făcea sau nu parte din armată. Era o întrebare care, în mod normal, ar fi ajuns pe scara ierarhică tocmai până la adjunctul șefului de stat-major pentru personal, care era mort la etaj.

Turner îl rugă pe colonelul Temple, care se arătă ceva mai împăcat atunci când Reacher îi returnă legitimația, să-i ia cu mașina pe amândoi. Atmosfera era încordată. Dar Reacher era dornic s-o ducă pe Turner înapoi la hotel, iar sedanul colonelului Temple era mai bun decât mersul pe jos. Numai că nu se întoarseră la hotel. Era evident că Turner dăduse ca destinație Rock Creek, pentru că Temple îi duse în Virginia, trecând peste fluviu. La vechea clădire din piatră. Locul ei de comandă. Baza ei. Casa ei. *Când o să mă întorc, am să pun să-mi sterilizeze biroul cu aburi. Nu mai vreau să rămână nicio urmă de Morgan acolo.*

Acela a fost momentul când el a știut cu certitudine. Ei îi plăcea focul de tabără. Așa cum și lui îi plăcuse cândva, demult, dar numai pentru scurt timp și doar acel foc special din interiorul Unității Speciale 110. Care acum era a ei.

Se luminase bine de ziuă când ajunseră la bază și toată lumea era acolo. Cei din schimbul de noapte rămăsese. Espin le dăduse suficiente informații, iar ei urmăriseră cu interes relatarea evenimentelor. Cei din schimbul de zi găsiră treaba încheiată, exceptând uralele. Sergentul Leach era acolo, ca și căpitanul de serviciu. Reacher se întrebă dacă Turner va pomeni vreodată de obiceiul lui de a mângăli pe hârtie. Probabil că nu. Mai degrabă, îl va promova lateral.

Prima ei oră avu în mare parte calități ceremoniale, cu o mulțime de ciocniri amicale de pumni, palme încurajatoare pe spate și palavre aruncate la grămadă și, deodată, Turner își încheie turul în biroul ei, unde și rămase, începând din punctul în care lăsase lucrurile,

analizând fiecare informație și verificând fiecare dispoziție. Reacher rămase cu Leach o vreme și apoi coborî treptele vechi din piatră și făcu o plimbare lungă, descriind un opt aleatoriu prin cvartalele anoste. Se întoarse și o găsi tot ocupată, așa că mai stătu de vorbă un timp cu Leach, apoi se întunecă, iar Turner coborî scările, ținând în mână cheia unei mașini.

— Hai cu mine, spuse ea.

Mașinuța sport roșie rămăsese nefolosită câteva zile, dar porni fără probleme și motorul torcea constant, chiar dacă puțin cam zgomotos și răgușit, dar Reacher se gândi că poate așa o reglase intenționat tipul care proiectase toba de eșapament. Turner dădu butoanele de încălzire pe roșu și deblocă acoperișul, coborându-l în spatele scaunelor.

— Ca într-o melodie rock de la radio, spuse ea.

Ieși cu spatele din parcare și scoase mașina din curte pe poartă, întoarse la stânga și o luă pe traseul autobuzului, trecând de motel și mergând mai departe spre mall, unde opri în fața clădirii mari cu fațada din stuc și cu meniu în stil grecesc.

— Îți fac cinste cu o masă? spuse ea.

În restaurant erau tot soiul de oameni. Cupluri, familii și copii. Unii dintre copii erau fete, iar unele dintre ele puteau să aibă paisprezece ani. Turner alese un separeu de lângă fereastra din față și, după ce privi cum pleacă un autobuz, Reacher spuse:

— Sunt detectiv și știu ce o să spui.

— Chiar știi?

— Întotdeauna șansele au fost egale. Ca la aruncarea unei monede.

— Așa de simplu?

— Nu ai obligația nici să te gândești măcar la asta. A fost problema mea, nu a ta. Eu am venit aici. Nu tu ai venit în Dakota de Sud.

— E-adevărat. Așa a început totul. Nu eram sigură. Dar lucrurile s-au schimbat. Pentru o vreme. Încă din celula aia, din corpul de gardă de la Dyer. Tu îl anihilai pe Temple și te-ai uitat peste umăr și mi-ai spus să aștept acolo. Iar eu te-am ascultat.

— N-aveai de ales. Erai în corpul de gardă.

— Iar acum nu sunt.

— Înțeleg, spuse Reacher. La 110 e mai bine.

— Și am primit-o înapoi. Nu pot să plec, pur și simplu.

— Înțeleg, spuse Reacher din nou. Iar eu nu pot să rămân. Nu aici.

De fapt, nicăieri. Așa că nu e vorba doar de tine. Niciunul nu are de ales.

— 110 a fost creația ta. Dacă asta te face să te simți mai bine.

— Am vrut să te cunosc, spuse Reacher. Doar atât. Și te-am cunoscut. Misiune îndeplinită.

Mâncară, achitară consumația și își goliră buzunarele pe masă. Turner luă portofelele, cărțile de credit și telefonul lui Shrago, pentru arhivare, iar Reacher luă toți banii, pentru săptămânile viitoare, mai puțin treizeci de dolari, pe care Turner promise să-i returneze lui Sullivan. Apoi ieșiră în parcare. Aerul era rece și ușor umed. Era mijlocul serii, în toiul iernii, în colțul nord-estic al Virginiei. Apele leneșe ale Potomacului nu erau departe. Dincolo de el, spre est, luminile Washingtonului aprindeau norii. Capitala națiunii, unde se întâmplau tot felul de lucruri. Se sărutară pentru ultima oară, se îmbrățișară, își urară unul altuia noroc și apoi Turner se urcă în mașinuța ei roșie și plecă. Reacher o urmări cu privirea până când nu o mai văzu. Apoi își aruncă telefonul celular la gunoi, traversă strada și merse până la prima stație de autobuz. Spre nord, nu spre sud. Spre ieșire, nu spre intrare. Tot înainte. Și mai departe. Se așeză pe scaun, singur.